THUỘC DANH MỤC SÁCH BÁN CHẠY NHẤT THEO *NEW YORK TIMES*

SYLVIA DAY

Dịch giả: Vương Tú Huệ

Làm ebook: Đâu Lệ

Ám ảnh, yêu, ám ảnh, yêu...

Chạm mở

BỘ TIỂU THUYẾT CROSSFIRE

18+

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chạm mở

Sylvia Day

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22

Giới thiệu

Bộ tiểu thuyết CROSSFIRE gồm 3 tập: CHẠM MỞ – SOI CHIẾU – HÒA QUYỆN, thuộc thể loại tiểu thuyết tình cảm dành cho người trưởng thành

Nhân vật chính là Gideon Cross, người đàn ông đẹp trai, giàu có, quyền lực bậc nhất New York, và Eva Tramell, cô tiểu thư tóc vàng xinh đẹp, thông minh, con nhà dòng dõi.

Hai người tưởng chừng như hoàn hảo ấy có quá khứ đau đớn vì bị lạm dụng tình dục từ chính những người gần gũi. Do di chứng đó, Eva luôn trốn tránh, lo sợ, còn Gideon luôn muốn chiếm hữu để xóa đi cảm giác bị chiếm đoạt khi trước. Hai người đến với nhau trước hết vì sức hấp dẫn thể xác. Với nỗi hoài nghi lớn trong tâm hồn, họ chỉ cảm thấy là của nhau mỗi khi gần gũi hoàn toàn như vậy. Trong quá trình đó, họ phải trải qua nhiều thử thách để dần dà hiểu biết tâm hồn nhau và đi đến đám cưới viên mãn.

Quá trình này không đơn giản, bởi hai người đều phải thay đổi bản thân, và chịu tác động bởi những rào cản bên ngoài. Gideon thành đạt và đẹp trai, vì vậy anh có rất nhiều người theo đuổi. Eva bị kẻ xâm hại thời nhỏ đeo bám muốn ám hại, nên luôn sống trong lo sợ. Khi Gideon chấp nhận đánh liều những gì anh có để giết kẻ đe doạ Eva, quan hệ của hai người thực sự tiến lên một bước mới, hy sinh vì nhau, và sẵn sàng hòa quyện vào nhau.

Tập 1 CHẠM MỞ là quá trình tiếp xúc trong tháng đầu tiên quen nhau của hai nhân vật chính với nhiều chi tiết kịch tính.

THUỘC DANH SÁCH BÁN CHẠY NHẤT THEO *NEW YORK TIMES*

SYLVIA DAY

Ám ảnh, yêu, ám ảnh, yêu...

Cross không nói gì cho đến khi thang máy đi hẳn, rồi nhấn nút gọi thang một lần nữa và hỏi, "Em có đang ngủ với ai không?"

Câu hỏi được thốt ra một cách bình thường đến nỗi tôi phải mất một giây mới nhận ra anh vừa nói gì.

Tôi hít sâu một hơi, "Chuyện đó thì liên quan gì đến anh?"

Khi anh nhìn tôi, tôi như thấy lại những nét mà tôi đã thấy trong lần gặp đầu tiên – quyền lực khủng khiếp và thần kinh thép. Tôi phải thụt lùi một bước. Lần thứ hai. Ít ra lần này tôi không ngã. Vậy là có tiến bộ.

"Vì tôi muốn làm tình với em, Eva. Nên nếu có gì cản trở chuyện ấy thì tôi muốn biết."

Câu chuyện tình dữ dội và lãng mạn giữa New York – thành phố sôi động của những giấc mơ

Gideon Cross, người đàn ông 28 tuổi, nam tính, lịch lãm và quyền lực bậc nhất New York.

Eva Tramell, cô gái thông minh, quyến rũ với mái tóc vàng rực rỡ và cặp mắt xám hút hồn.

Họ sẽ là cặp đôi tuyệt vời, nếu mỗi người đều không có một quá khứ sau lưng...

Như hai mảnh kim cương vỡ, họ phải CHẠM, theo nghĩa gần gụi nhất của từ này, để từ từ MỞ cánh cửa lòng, cùng vượt qua những vết thương, và cuối cùng HÒA QUYỆN, mãi mãi.

Sách dành cho người trưởng thành.

Tác phẩm có những nội dung nhạy cảm, độc giả cân nhắc trước khi xem.

SYLVIA DAY là một trong số những tác giả có sách bán chạy nhất bên ngoài nước Mỹ theo đánh giá của tạp chí New York Times với trên hai mươi tiểu thuyết đoạt giải được xuất bản tại hơn 40 quốc gia. Trong đó, ở 21 quốc gia, tiểu thuyết của bà dẫn đầu với số bản in lên đến mười trệu bản. Bộ tiểu thuyết Crossfire đã được hãng Liongate chọn dựng thành phim, ngoài ra Sylvia Day cũng vừa được đề cử trong danh mục Tác Giả Xuất Sắc Nhất cho giải thưởng Goodreaders Choice Award.

Chương 1

"Mình đi kiếm chỗ nào ăn mừng đi."

Tôi không lấy gì làm ngạc nhiên với câu rủ rê đầy hào hứng của anh bạn ở cùng nhà. Cary Taylor là người chỉ cần cái cớ bằng móng tay là sẵn sàng tổ chức ăn mừng luôn. Tôi luôn xem đó là một nét tính cách làm nên sức hấp dẫn của anh chàng. "Em dám chắc chè chén ngay trước ngày đầu tiên làm chỗ mới không phải là ý hay đâu."

"Thôi mà, Eva." Cary ngồi trên sàn căn phòng khách mới của chúng tôi, phô nụ cười đến đá cũng phải tan chảy. Mấy ngày nay hai anh em bận tối mặt để dỡ và xếp đồ đạc các thứ, thế mà trông anh vẫn tuyệt. Dáng người rắn chắc, mái tóc đen nhánh và đôi mắt xanh, Cary thuộc tuýp người lúc nào trông cũng bảnh bao. Nếu là ai khác thì hẳn tôi đã phát ghen lên rồi.

"Anh đâu có bảo là sẽ chè chén say sưa," Cary cố nài. "Chỉ một, hai ly rượu thôi. Mình uống trong giờ khuyến mãi của quán rượu rồi về nhà trước tám giờ là được mà."

"Em không biết mình có về kịp không nữa." Tôi chỉ cái quần tập yoga và áo thể dục. "Em tính canh thử thời gian đi bộ tới chỗ làm rồi đi tập thể dục."

"Vậy thì đi nhanh lên, rồi tập thể dục chóng lên." Cary nhướn đôi mày cong hoàn hảo làm tôi bật cười. Tôi hoàn toàn tin tưởng có ngày gương mặt đáng giá này sẽ xuất hiện trên các biển quảng cáo hay tạp chí thời trang quốc tế. Dù diễn vẻ mặt gì đi nữa thì anh vẫn đẹp choáng váng.

"Hay là để đến mai sau khi em đi làm về?" Tôi chuyển hướng. "Nếu em sống sót sau ngày đầu tiên ở chỗ làm thì cũng đáng ăn mừng chứ."

"Đồng ý. Vậy hôm nay anh sẽ khai trương căn bếp mới để nấu bữa tối."

"Ừ..." Nấu nướng là một trong các sở thích nhưng hoàn toàn không phải là năng khiếu của anh. "Hay đấy."

Anh thổi món tóc rơi xuống mặt, toét miệng cười với tôi. "Bếp nhà mình bao nhiêu nhà hàng mơ mà không có đấy. Làm sao mà nấu dở được."

Đầy nghi ngờ, tôi vội đi ra để tránh phải nói thêm về chủ đề đó. Tôi vào thang máy xuống tầng trệt, mỉm cười với người gác cửa khi anh ta lịch thiệp mở cửa cho tôi.

Vừa bước ra ngoài, âm thanh và mùi hương của Manhanttan đã quấn lấy tôi, như lời mời gọi khám phá. Với tôi lúc này, quê nhà San Diego ở đầu bên kia của đất nước như xa cách hàng thế giới. Hai thủ phủ lớn, một bên luôn chừng mực và ơ hờ, một bên như phát cuồng với năng lượng và sức sống tràn trề. Tôi từng hình dung mình sống trong một ngôi nhà không có thang máy ở khu Brooklyn, nhưng vì thuận theo lời bố mẹ, cuối cùng tôi lại ở cái khu xa xỉ này. Nếu không có Cary tôi chắc đã cô đơn khủng khiếp trong cái căn hộ đang còn đồ đạc ngổn ngang mà tiền thuê nhà mỗi tháng vượt quá con số nhiều người kiếm được cả năm.

Người gác cửa nghiêng mũ chào. "Chào cô Tramell. Cô có cần taxi không?"

"Không, cảm ơn Paul." Tôi nhún nhảy khởi động trên đôi giày tập thể dục đế bằng. "Tôi đi bộ."

Anh ta mỉm cười. "Trời mát hơn hồi trưa rồi đấy. Chắc sẽ dễ chịu."

"Có người nói tôi nên tận hưởng thời tiết tháng Sáu trước khi vào đợt nóng gắt."

"Lời khuyên đúng đấy, cô Tramell."

Bước ra khỏi lối đi mái vòm bằng kính hiện đại, không hiểu sao lại rất hòa hợp với vẻ cổ kính của tòa nhà và những căn lân cận, tôi tận hưởng sự yên tĩnh tương đối của con đường rợp bóng cây trước khi đến với dòng xe cộ hối hả trên đại lộ Broodway. Một ngày không xa, tôi hy vọng mình sẽ hòa nhập được, còn bây giờ tôi vẫn có cảm giác chưa thực là dân New York. Tôi có nơi ở cố định, có việc làm, vậy mà vẫn còn cảm giác gai gai đề phòng khi đi xe điện ngầm và chưa thạo vẫy taxi. Tôi cố gắng không trố mắt nhìn ngắm xung quanh nhưng không làm được. Có quá nhiều thứ để xem và trải nghiệm.

Bao nhiêu thứ đồng loạt ập vào các giác quan - mùi khói xe quyện với mùi thức ăn trên các xe bán hàng, tiếng rao hàng lẫn với tiếng nhạc của các nghệ sĩ đường phố, những gương mặt, những phong cách, những khẩu âm đa dạng đến kinh hoàng, những kỳ quan kiến trúc lộng lẫy... Và xe cộ. Chúa ơi. Dòng chảy chật kín điên cuồng của những chiếc xe nối đuôi nhau là một khung cảnh mà tôi chưa từng nhìn thấy ở bất cứ đâu khác.

Lúc nào cũng có một chiếc xe cứu thương, xe cảnh sát hay xe cứu hỏa hụ còi đinh tai cố chen qua dòng taxi vàng. Tôi luôn thấy nể những chiếc xe chở rác lết ì ạch len lỏi qua những con đường một chiều nhỏ hẹp và các bác tài lái xe giao hàng xông xáo giữa dòng xe cộ nối đuôi nhau cho kịp lịch trình khắt khe của mình.

Người New York thực thụ lướt qua tất cả những thứ đó để yêu thành phố của họ một cách thoải mái và thân thuộc như mang một đôi giày yêu thích. Họ không thấy cảnh hơi nước cuồn cuộn bốc lên từ các ổ gà hay lỗ thông hơi bên vệ đường có gì là lãng mạn, cũng không hề chớp

mắt khi mặt đất dưới chân rung chuyển mỗi khi xe điện ngầm lao qua bên dưới, trong khi tôi cười toe như con ngốc và bấm chặt ngón chân xuống đường. New York với tôi như một cuộc phiêu lưu tình ái mới toanh. Mắt tôi cứ sáng rực lên háo hức, không sao giấu nổi.

Bởi vậy tôi phải rất cố gắng làm mặt tỉnh trên đường đi đến tòa nhà nơi tôi sẽ làm việc. Ít nhất là về mặt công việc cũng tạm ổn. Tôi muốn kiếm sống bằng năng lực thực sự của mình, điều đó đồng nghĩa với việc khởi đầu từ vị trí thấp nhất. Bắt đầu từ sáng mai, tôi sẽ là trợ lý cho Mark Garrity tại Waters Field & Leaman, một trong những công ty quảng cáo lớn nhất nước Mỹ. Cha dượng tôi, đại tài phiệt Richard Stanton, đã rất bực bội khi tôi nhận công việc này, và cho rằng nếu không quá tự ái thì tôi đã có thể làm việc cho một người bạn của ông ấy và mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhờ vào quan hệ.

“Cô cũng cứng đầu y như cha cô,” ông nói, “Với đồng lương cảnh sát, ông ấy sẽ phải trả suốt đời cái món nợ vay cho cô học đại học.”

Vụ đó cũng gây tranh cãi lớn, cha tôi nhất quyết không nhượng bộ. “Còn lâu tôi mới để người khác trả tiền học cho con gái tôi,” Bố tôi, Victor Reyes nói như vậy khi bố dượng Stanton ngỏ lời. Tôi tôn trọng điều đó. Tôi nghĩ dượng cũng tôn trọng điều đó, dù ông không bao giờ nói ra. Tôi hiểu lý lẽ của cả hai người đàn ông, bởi tôi cũng từng đấu tranh để tự trả khoản vay này và... thua cuộc. Việc này chạm đến danh dự của cha tôi. Mẹ tôi từ chối lấy ông làm chồng, nhưng ông chưa bao giờ nao núng trong quyết tâm được làm một người cha thực sự bằng bất cứ cách nào có thể.

Tự nhủ không nên cứ vướng bận mãi những phiền não đã qua, tôi tập trung đi đến nơi làm việc càng nhanh càng tốt. Tôi cố ý chọn giờ cao điểm ngày thứ Hai để đo thời gian cuốc đi bộ, nên khi thấy mình mất chưa đầy ba mươi phút đã đến được tòa nhà Crossfire, nơi đặt trụ sở Waters Field & Leaman, tôi khá hài lòng.

Tôi lôi cái thẻ trong túi quần ra, giơ ra cho hai người bảo vệ mặc com-plê đen ngồi ở bàn nhìn thấy. Họ vẫn ngăn tôi lại, điều này dễ hiểu bởi tôi đang ăn mặc rất không phù hợp, nhưng sau đó cũng để tôi đi. Sau khi đi thang máy lên tầng hai mươi, tôi coi như biết được tổng thời gian đi từ nhà mình tới văn phòng là bao lâu. Coi như xong.

Đúng lúc tôi đang đi về phía dãy thang máy thì một cô gái mảnh dẻ tóc đen ăn vận rất đẹp bị kẹt chiếc ví vào cánh cửa quay, khiến nó bị dốc ngược, đổ ra một đống tiền xu. Xu đổ như mưa xuống sàn lát đá cẩm thạch rồi lăn ra khắp nơi, tôi thấy mọi người chỉ cố né mớ hỗn độn ấy để đi tiếp như chẳng nhìn thấy gì. Tôi nhăn mặt cảm thông rồi cúi xuống giúp cô nhặt tiền, một anh bảo vệ cũng giúp một tay.

“Cám ơn,” cô ta nói, lóng ngóng mỉm cười với tôi.

Tôi cười lại. “Không sao đâu. Tôi cũng có lúc bị vậy mà.”

Tôi vừa ngồi xuống để với lấy một đồng năm xu đang nằm gần cửa chính thì bắt gặp đôi giày thấp buộc dây đen sang trọng phủ trong hai ống quần đặt may cũng màu đen. Tôi ngừng lại để chờ người đó tránh ra một bên, nhưng thấy anh ta vẫn đứng yên bèn ngước lên nhìn. Bộ com-plê ba mảnh cắt may rất khéo, nhưng chính cái thân hình cao to mạnh mẽ bên trong mới làm nó trở nên tuyệt vời. Nhưng, cho dù tất cả vẻ nam tính đó gây ấn tượng mạnh đến thế nào chăng nữa, thì khi nhìn thấy khuôn mặt tôi mới thật sự bị đo ván.

Ôi trời...

Anh cúi người một cách thanh lịch trước tôi. Còn tôi không rời mắt nổi khuôn mặt thanh tú vô cùng nam tính đó. Choáng váng.

Khoảng không giữa hai chúng tôi như chao đảo.

Khi nhìn lại, anh đảo mắt... như thể một tấm chắn được dỡ lên, để lộ một sức mạnh thiêu đốt khiến không khí bị hút hết khỏi cơ thể tôi. Sức hút của anh cứ mạnh dần, trở thành một thứ rung động không ngớt và gần như hữu hình.

Phản ứng hoàn toàn theo bản năng, tôi ngả ra sau ngồi phệt luôn xuống đất.

Khuỷu tay tôi đập mạnh xuống sàn bằng đá, nhưng hầu như không cảm thấy gì cả. Tôi mải trân trân nhìn ngắm. Mái tóc đen nhánh bao quanh khuôn mặt đẹp đến nghẹt thở. Một khung xương có thể khiến các điêu khắc gia vui sướng đến phát khóc, khuôn miệng rõ ràng, sống mũi thẳng, đôi mắt xanh vô tận, tất cả những thứ đó khiến anh đẹp rực rỡ và hoang dại. Ngoài cặp mắt đang khẽ nheo lại, gương mặt anh nhìn hoàn toàn bình thản.

Anh mặc áo sơmi và áo khoác ngoài đều màu đen, duy có cà vạt tiệp với màu mắt một cách hoàn hảo. Đôi mắt sắc sảo soi thẳng vào tôi dò hỏi. Tim tôi đập dồn dập, môi hé ra thở gấp. Mùi hương của anh gợi cảm đến tội lỗi. Không phải mùi dầu thơm, có lẽ là sữa tắm hay dầu gội. Là mùi gì đi nữa, thì cũng như anh, nó gợi lên cơn khát.

Anh chìa tay ra cho tôi, để lộ khuy măng sét bằng mã não mạ vàng và chiếc đồng hồ trông rất đắt tiền.

Hơi thở run rẩy, tôi đặt tay mình vào tay anh. Mạch tôi loạn nhịp khi tay anh siết chặt. Sự va chạm như cú giật điện, luồng điện truyền theo cánh tay lên đầu làm tôi dựng tóc gáy. Trong một khoảnh khắc anh đứng yên, đôi lông mày được tỉa tót sắc sảo nhíu lại.

“Cô không sao chứ?”

Giọng nói của anh êm ái và có học, pha một chút âm vực cao làm tôi hơi bối rối. Nó khiến tôi nghĩ đến tình dục. Thậm chí mãnh liệt. Trong thoáng chốc tôi tưởng như nếu cứ nói như thế anh cũng đủ đẩy tôi đến cực điểm.

Tôi liếm đôi môi khô khốc trước khi trả lời: “Tôi không sao.”

Một cách duyên dáng tự nhiên, anh kéo tôi đứng dậy. Chúng tôi vẫn nhìn vào mắt nhau vì đơn giản là tôi không thể nhìn đi nơi khác được. Anh trẻ hơn tôi nghĩ. Tôi đoán là chưa tới ba mươi, dù anh mắt có vẻ rất từng trải. Một đôi mắt cứng rắn và thông minh sắc sảo.

Tôi cảm giác mình bị cuốn vào anh, như thể bị một sợi dây buộc quanh hông và anh thì cứ cầm đầu dây kéo vào đều đặn, chậm rãi.

Chớp chớp mắt để thoát khỏi cơn choáng váng, tôi buông tay anh ra. Anh không chỉ đẹp, mà phải nói là mê hoặc. Anh là dạng đàn ông có thể khiến phụ nữ muốn xé toạc chiếc áo anh đang mặc để cho những nút áo rơi tung tóe mới thỏa. Tôi nhìn anh trong bộ com-plê hiện đại, tinh tế và vô cùng đắt tiền mà trong đầu toàn nghĩ đến cảnh làm tình dữ dội và hoang dại nhất.

Anh cúi xuống lượm lại cái thẻ mà tôi vẫn chưa biết mình đã đánh rơi, khiến tôi phải tạm ngưng ánh nhìn khêu gợi của mình. Não tôi miễn cưỡng trở về hoạt động bình thường.

Tôi bực tức với mình vì những cảm giác kỳ cục vừa rồi trong khi anh tỏ ra hoàn toàn tự chủ. Tai sao lại như vậy? Tôi đã bị lóa mắt, chết tiệt thật.

Anh liếc nhìn lên tôi, và cái tư thế này, khi anh gần như đang quỳ trước mặt tôi, lại làm tôi mê mẩn lần nữa. Vẫn nhìn vào mắt tôi trong lúc đứng lên, anh hỏi: “Cô có chắc mình ổn không? Cô nên ngồi xuống một chút.”

Mặt tôi nóng bừng. Thật vô duyên khi tôi cư xử kì cục và vụng về đến thế trước mặt người đàn ông tự tin và duyên dáng nhất mà tôi từng gặp. “Tôi chỉ hơi mất thăng bằng. Không sao mà.”

Quay đi chỗ khác, tôi nhìn thấy cô gái đã làm đổ ví. Cô ta cảm ơn người bảo vệ đã giúp đỡ, rồi tiến về phía tôi, xin lỗi rối rít. Tôi nhìn cô ta rồi đưa ra nắm xu mà tôi vừa nhặt, nhưng ánh mắt cô ta đã vướng phải vị thần trong bộ com-plê và quên bẵng tôi luôn. Ngập ngừng một chút, tôi với tay bỏ mớ tiền xu vào thẳng chiếc ví cô ta đang cầm. Đánh liều nhìn người đàn ông một lần nữa, tôi thấy anh vẫn đang nhìn tôi dù cô nàng kia đang liến thoắng cảm ơn. Phải, *cảm ơn anh ấy*. Đương nhiên là không phải cảm ơn người đã thật sự nhặt xu giúp cô ta là tôi đây.

Tôi nói với qua người cô nàng. “Cho tôi xin lại cái thẻ được chứ?”

Anh đưa nó lại cho tôi. Dù tôi cố cầm lại mà không chạm vào anh, ngón tay anh vẫn thoáng lướt qua, khiến tôi như bị điện giật lần nữa.

“Cảm ơn.” Tôi lẩm bẩm rồi lách qua người anh lao ra đường qua cánh cửa quay. Tôi ngừng lại trên vệ đường, hít vào một hơi sực nức mùi hương New York vốn chứa đựng hàng triệu loại mùi cả thơm lẫn độc.

Tôi nhìn bóng mình phản chiếu trên tấm kính cửa sổ bóng loáng của chiếc SUV Bentley đen tuyền đậu trước tòa nhà. Tôi đã thấy vẻ mặt này của mình trước đây, nhưng đó là lúc tôi đang ở trong phòng tắm khi sắp sửa ngủ với anh chàng nào đó kia mà. Đó là vẻ mặt sẵn-sàng-làm-tình, không có lý do gì lại xuất hiện vào lúc này.

Chúa ơi. Bình tĩnh nào.

Năm phút với quý ngài Đen và Nguy hiểm, thế mà tôi đã tràn ngập cảm giác bồn chồn, khó chịu. Tôi vẫn còn cảm thấy sức hút từ anh, cảm thấy sự thôi thúc không thể lý giải phải quay trở lại bên trong tòa nhà nơi có anh. Tôi có thể lấy lý do là mình chưa làm xong việc trong đó, nhưng tôi biết thế nào cũng tự trách mình nếu làm thế. Phải tự làm bẽ mặt mình bao nhiêu lần trong một ngày thì mới đủ chứ?

“Đủ rồi.” Tôi thầm mắng mình. “Bỏ đi.”

Tiếng còi xe rú lên khi một chiếc taxi phóng lên vượt sát nút một chiếc khác rồi lại thắng gấp vì đám người qua đường liều lĩnh bước xuống ngã tư lúc còn mấy giây đèn mới chuyển màu. Có đầy đủ tiếng la hét kèm theo một tràng từ đệm và cả chĩa ngón tay, nhưng lại không có vẻ gì là giận dữ thật sự. Chỉ vài giây sau tất cả mọi người đều quên bẵng sự vụ vừa xảy ra, bởi nó cũng chỉ như một nhịp nhỏ trong hơi thở của thành phố.

Rồi tôi cũng hòa vào dòng người trên phố, đi về phía phòng tập với một nụ cười lướt qua trên môi. Ôi, New York, tôi thầm nghĩ, cảm thấy thư thái trở lại. Thật tuyệt.

Ban đầu tôi định sẽ khởi động trên máy chạy bộ rồi dành thời gian còn lại để tập với các loại máy khác, thế nhưng chợt thấy lớp đấm bốc phối hợp cơ bản sắp bắt đầu, tôi vội đứng vào hàng chờ. Tập xong lớp này, tôi có cảm giác là chính mình hơn. Cơ bắp run lên vì mệt mỏi, tôi biết tối nay mình sẽ ngủ rất ngon.

“Cô tập tốt lắm.”

Tôi lau mồ hôi trên mặt và nhìn người thanh niên vừa nói chuyện với mình. Anh ta có dáng

cao gầy với cơ bắp bóng lưỡng, đôi mắt nâu ưa nhìn và nước da màu cà phê sữa hoàn hảo. Mặc dù đầu cạo trọc, anh lại có hàng mi dày và dài đáng ganh tị.

"Cảm ơn." Tôi cong môi thiểu não. "Nhìn là biết ngay dân mới tập phải không?"

Anh ta toét miệng cười chìa tay ra. "Parker Smith."

"Eva Tramell."

"Cô có năng khiếu bẩm sinh Eva à. Chỉ cần được hướng dẫn thêm một chút là giỏi ngay. Ở một thành phố như New York, tự vệ là một nhu cầu cấp thiết." Anh ta chỉ sang một tấm bảng treo trên tường. Trên bảng đầy kín danh thiếp và tờ bướm được đính lên bằng đinh bấm. Với tay xé một mẩu từ mảnh giấy dạ quang, anh chìa nó về phía tôi. "Đã bao giờ nghe đến bộ môn Krav Maga chưa?"

"Trong phim của Jennifer Lopez thì phải."

"Tôi dạy môn đó. Tôi rất muốn dạy cô. Đây là địa chỉ trang web và số điện thoại phòng tập của tôi."

Tôi khâm phục cách tiếp cận của anh ta. Nó thẳng thắn như chính cái nhìn của anh, và nụ cười thì rất chân thật. Tôi cũng tự hỏi liệu đây có phải là một cách làm quen không, nhưng trông vẻ anh ta quá điềm tĩnh nên tôi không sao đoán chắc được.

Parker khoanh tay lại khoe bắp tay rắn chắc. Anh mặc chiếc áo cộc tay màu đen và quần soóc dài. Đôi giày hiệu Converse trông cũ và thoải mái, có thể thấy một phần hình xăm hoa văn bộ lạc thò ra khỏi cổ áo.

"Trên trang web có lịch tập, cô nên đến xem thử xem có thích không."

"Tôi chắc chắn sẽ cân nhắc."

"Nhớ nhé." Anh ta lại chìa tay ra, cái bắt tay chặt và tự tin. "Tôi hy vọng sẽ gặp cô ở đó."

Khi tôi về đến thì căn hộ đã sực nức mùi thức ăn, qua dàn âm thanh Adele đang ngân nga rất tình cảm bài "Chasing Pavement". Tôi nhìn vào bếp thấy Cary vừa lắc lư theo điệu nhạc vừa đảo cái gì đó trên bếp. Trên kệ bếp là một chai rượu đã mở sẵn, hai cái ly trong đó một cái chứa phân nửa rượu vang đỏ.

“Này,” Tôi kêu khi đến gần. “Anh đang nấu gì vậy? Em có kịp đi tắm trước không?”

Anh rót rượu vô cái ly còn lại rồi đẩy về phía tôi, cử chỉ rất duyên dáng và thuần thục. Nhìn bề ngoài sẽ không ai biết được suốt tuổi thơ anh đã bị đẩy đi đẩy về giữa các gia đình cha mẹ nuôi và người mẹ đẻ nghiện ngập, sau đó là các trung tâm cải tạo thanh niên và trại phục hồi của tiểu bang. “Mì Ý sốt thịt. Khoan tắm đã, ăn được rồi. Hôm nay vui không?”

“Vui, khi em đến phòng tập.” Tôi kéo một chiếc ghế ra ngồi, kể cho anh nghe về lớp học đấm bốc và anh chàng Parker Smith. “Muốn đi với em không?”

“Krav Maga?” Cary lắc đầu. “Nặng ký quá. Anh sẽ bầm dập hết, mà nếu vậy thì không chừng sẽ mất việc. Nhưng anh sẽ đi với em tới đó, phòng khi anh chàng này lừa đảo.”

Tôi nhìn anh trút mì vào rổ lưới cho ráo. “Lừa đảo hả?”

Cha tôi đã dạy tôi đôi chút cách nhìn đàn ông, nên tôi biết là quý ngài hoàn hảo mặc com-plê sáng nay sẽ khá là phiền toái đây. Thông thường người ta chỉ cười chiếu lệ cho qua chuyện khi giúp đỡ người khác.

Nói tới mới nhớ, tôi cũng đâu có mỉm cười với anh ta.

“Bé cưng,” Cary vừa nói vừa lấy tô ra, “Em rất xinh đẹp và quyến rũ. Làm sao có tên đàn ông nào lại không đủ dũng khí để tán tỉnh em chứ.”

Tôi nhăn mũi.

Anh để trước mặt tôi một tô mì sợi nhỏ trộn salad, trên phủ một lớp mỏng sốt cà chua, thịt bò xay và đậu. “Em đang nghĩ gì đó phải không?”

Hmm... Tôi cầm lấy cái muỗng và quyết định sẽ không bình phẩm về thức ăn. “Em nghĩ hôm nay em vừa gặp người đàn ông hấp dẫn nhất hành tinh. Có khi là hấp dẫn nhất trong lịch sử nữa là khác.”

“Ôi, anh tưởng người đó là anh chứ. Kể nghe xem nào.” Cary đứng phía bên kia quầy, anh thích đứng ăn hơn.

Tôi nhìn anh tự ăn mấy miếng tác phẩm của mình trước rồi mới đủ can đảm xúc một thìa. “Thật ra cũng không có gì nhiều để kể. Em ngã phệt xuống sàn nhà ở Crossfire, và anh ấy giúp em đứng lên.”

“Cao hay thấp? Tóc vàng hay nâu? Mập hay ốm? Mắt màu gì?”

Tôi nhấp một ngụm rượu cho trôi miếng thức ăn vừa cho vào miệng. “Cao. Da ngăm. Ốm nhưng đô con. Mắt xanh. Cực giàu, nếu đánh giá qua quần áo và trang sức. Và hấp dẫn phát điên lên được. Chắc anh biết cái cảm giác khi mà mình không phát điên vì một người đàn ông đẹp trai, nhưng lại không cưỡng lại được một người xấu trai. Người này có cả hai yếu tố đó.”

Bao tử tôi lại nhộn nhạo như khi Đen và Nguy Hiểm chạm vào tôi. Trong đầu tôi nhớ như in nét mặt đẹp nghẹt thở của anh. Sao trên đời lại có người được phép đẹp như vậy chứ! Não tôi vẫn còn đang ráng hồi phục sau cơn choáng váng đó.

Cary chống khuỷu tay lên quầy nghiêng người về phía trước, tóc anh lòa xòa che một bên mắt xanh. “Sau đó chuyện gì xảy ra?”

Tôi nhún vai. “Không có gì cả.”

“Không có gì?”

“Em bỏ đi.”

“Cái gì? Em không ve vãn anh ta à?”

Tôi ăn thêm một miếng nữa. Thật ra thức ăn không tệ. Hoặc là do tôi đang quá đói. “Anh ta không phải là loại người có thể ve vãn được, Cary.”

“Không có chuyện đàn ông không thể ve vãn được. Ngay cả người đang có vợ con hạnh phúc cũng thích thỉnh thoảng được đong đưa vô hại chút đỉnh.”

“Với người này thì không có gì vô hại cả.” Tôi nói khô khốc.

“À, ra vậy.” Cary gật đầu vẻ hiểu biết. “Đàn ông hư hỏng thường thú vị mà, miễn là em không tiến quá xa.”

Dĩ nhiên là Cary biết. Cả đàn ông lẫn đàn bà đủ mọi lứa tuổi đều mê muội anh. Mặc dù vậy, không hiểu sao lần nào anh cũng chọn sai người. Những người trước anh quen kẻ thì lén theo dõi anh, kẻ thì phản bội anh, dọa tự tử vì anh, và cả thể loại thích bắt cá hai tay... Kiểu nào anh cũng từng trải qua rồi.

“Em thấy chẳng vui đâu,” tôi nói. “Anh ta quá dữ dội. Nhưng hẳn là anh ta sẽ rất giỏi chuyện giường chiếu.”

“Vậy là em thừa nhận rồi nhé. Quên bản chất của anh ta đi. Chỉ nghĩ tới gương mặt và dùng

trí tưởng tượng của em để dựng nên anh chàng hoàn hảo là ổn."

Quyết định không nghĩ đến người này nữa, tôi đổi chủ đề. "Ngày mai anh có định đi chơi đâu không?"

"Dĩ nhiên là có." Cary kể chi tiết lịch trình của mình, đâu như có gồm cả một buổi quảng cáo quần jeans, sản phẩm tắm nắng, đồ lót, và nước hoa.

Tôi cố tống hết mọi thứ khác ra khỏi tâm trí mình để tập trung nghe Cary và những thành công của anh. Đơn đặt hàng cho Cary Taylor ngày càng nhiều, và anh đang dần được biết đến như một người mẫu vừa chuyên nghiệp vừa đầy ngẫu hứng. Nghe anh kể mấy dự án sắp tới tôi thật vui và tự hào về anh. Anh đã trải qua nhiều chuyện và đã tiến rất xa.

Sau bữa tối tôi mới để ý thấy hai hộp quà to nằm cạnh bộ sô pha.

"Cái gì vậy?"

"Cái đó," Cary vừa nói vừa bước vào phòng khách, "là bảo bối bí mật."

Ngay lập tức tôi biết đó là từ mẹ tôi và dượng Stanton. Mẹ tôi là mẫu người luôn cần có tiền để thấy hạnh phúc, và tôi rất vui là ông dượng thứ ba có thể đáp ứng nhu cầu đó bên cạnh hàng loạt những nhu cầu khác của bà. Tôi luôn mong cuối cùng bà cũng thỏa nguyện, nhưng mẹ tôi lúc nào cũng thấy khó chấp nhận chuyện tôi có cái nhìn khác về đồng tiền.

"Cái gì nữa?"

Anh quàng tay lên vai tôi khá dễ dàng vì anh cao hơn tôi mười hai centimet rưỡi. "Đừng có khó chịu như thế. Ông ta yêu mẹ em. Ông thích chiều chuộng mẹ em, còn mẹ em thích chiều chuộng em. Dù em có thích hay không, ông đâu làm việc này vì em, mà là vì mẹ em đấy chứ."

Tôi thở dài, thừa nhận lý lẽ của anh. "Trong đó là gì vậy?"

"Quần là áo lượt cho buổi ăn tối gây quỹ của hội luật sư vào thứ Bảy. Một chiếc váy cực kỳ nóng bỏng cho em và một bộ lễ phục Brioni cho anh. Vì em mà ông ta mua quà cho anh luôn đấy. Có anh bên cạnh nghe em càu nhàu thì em sẽ bớt khó chịu hơn."

"Quá đúng. May mà dượng biết điều đó."

"Đương nhiên là ông ta biết. Staton sẽ chẳng thể trở thành siêu tỷ phú nếu ông ta không biết hết mọi thứ." Cary nắm tay kéo tôi qua. "Lại đây xem thử đi."

Sáng hôm sau, tôi bước qua cánh cửa quay dẫn vào sảnh tòa nhà Crossfire lúc chín giờ kém mười phút. Để tạo ấn tượng tốt nhất vào ngày đầu tiên, tôi mặc một chiếc đầm ôm đơn giản hợp với đôi giày đế thấp màu đen mà tôi xỏ vào khi ở trong thang máy để thay cho đôi giày đi bộ. Mái tóc vàng được tết lên một cách điệu nghệ thành búi có hình gần giống như số tám, một "món quà" của Cary. Tóc tôi không nhiều, nhưng anh có tài biến tấu đủ kiểu vô cùng độc đáo với nó. Tôi đeo thêm đôi hoa tai ngọc trai nhỏ mà cha tôi tặng lúc tốt nghiệp, cùng với cái đồng hồ Rolex là quà của mẹ và Staton.

Tôi hơi lo là mình quá chải chuốt, nhưng khi bước vào sảnh tòa nhà, nhớ lại cảnh mình ngồi bệt xuống sàn nhà trong bộ đồ thể dục, thật dễ chịu khi bây giờ tôi khác hoàn toàn hình ảnh bê bối kia. Hai người bảo vệ chẳng hỏi han gì khi tôi giơ thẻ ra và tiến về phía cửa xoay.

Lên hết hai mươi tầng lầu, tôi bước vào tiền sảnh của Waters Field & Leaman. Trước mặt tôi là một bức tường bằng kính chống đạn bao quanh cánh cửa kép mở vào khu vực lễ tân. Cô gái ngồi ở quầy lễ tân hình bán nguyệt thấy tôi giơ thẻ lên liền bấm nút mở cửa.

"Chào Megumi," Tôi chào cô ta khi bước vào, thầm khen chiếc áo màu việt quất cô ta đang mặc. Megumi có nét lai châu Á và rất đẹp. Mái tóc dày và đen óng, cắt cao sau ót rồi đổ dài sắc nét ở phía trước. Đôi mắt nâu tròn ấm áp, đôi môi đầy đặn hồng tự nhiên.

"Chào Eva. Mark vẫn chưa đến, nhưng cô biết chỗ ngồi của mình ở đâu rồi, phải không?"

"Tôi biết rồi." Khẽ vẫy tay với Megumi xong, tôi đi hết lối đi bên trái quầy lễ tân, rẽ trái lần nữa để đến khu vực trước đây vốn để trống nay được ngăn thành nhiều ô nhỏ. Tôi tiến thẳng đến ô của mình.

Tôi cất túi xách và đôi giày đi bộ vào ngăn kéo dưới cùng của chiếc bàn bằng kim loại được thiết kế rất hiện đại, rồi mở máy tính lên. Xong tôi lôi ra những thứ đã mang theo để biến chỗ này thành góc riêng của mình. Trong số đó có khung ảnh có ba tấm - một của tôi và Cary ở bãi biển Coronado, một của mẹ tôi và dượng Staton trên du thuyền ở French Riviera, và một của cha tôi khi ông đang làm nhiệm vụ trên tàu tuần dương của cảnh sát ở thành phố Oceanside, California. Ngoài ra còn có một chùm hoa thủy tinh đủ màu sắc mà Cary vừa tặng tôi ban sáng như món quà cho ngày đi làm đầu tiên. Tôi đặt chùm hoa bên cạnh khung hình, rồi lui ra xa ngắm nghía.

"Chào buổi sáng, Eva."

Tôi đứng lên nhìn mặt sếp mới. "Chào buổi sáng, ông Garrity."

"Cứ gọi tôi là Mark. Vào phòng tôi nhé."

Tôi bước theo Mark băng qua hành lang, thầm nhận xét ông sếp này quả thật ưa nhìn: làn da nâu bóng, râu ria tỉa tót và đôi mắt nâu biết cười, thêm cái cằm vuông và nụ cười nhếch mép quyến rũ. Dáng anh gọn gàng, cân đối và luôn có một phong thái tự tin khiến người khác tin tưởng và kính nể.

Anh chìa tay về phía một trong hai chiếc ghế đối diện bàn làm việc bằng kính và crôm của mình, chờ tôi ngồi xong mới ngồi xuống. Trên tấm phông là bầu trời New York và các tòa nhà cao tầng phía sau lưng, Mark trông thành đạt và đầy quyền lực. Kỳ thực, anh chỉ là một quản lý khách hàng cấp trung, văn phòng của anh chỉ như chiếc tủ áo nếu so với văn phòng của các giám đốc và thành viên ban quản lý khác, nhưng phong cảnh thì không chê vào đâu được.

Anh tựa ra sau, mỉm cười. "Cô đã ổn định trong căn hộ mới chưa?"

Tôi ngạc nhiên nhưng cũng cảm kích anh còn nhớ là tôi vừa dọn nhà. Tôi gặp Mark trong buổi phỏng vấn thứ hai và có thiện cảm với anh ngay tức thì.

"Cũng gần ổn định," tôi trả lời. "Chỉ còn vài thùng đồ chưa xếp thôi."

"Cô dọn đến từ San Diego nhỉ? Thành phố đó đẹp, nhưng rất khác so với New York. Cô có nhớ những hàng cọ không?"

"Tôi nhớ cái không khí khô hanh ở đó. Độ ẩm ở đây không dễ quen ngay được."

"Đó là còn chưa tới mùa hè." Anh mỉm cười. "Vậy là... hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô, và cô là trợ lý đầu tiên của tôi, nên ta sẽ phải vừa làm vừa học. Tôi không quen giao việc cho người khác, nhưng chắc chắn tôi sẽ học nhanh thôi."

Ngay lập tức tôi cảm thấy thoải mái. "Tôi rất mong được giao việc."

"Có cô trợ giúp là một bước tiến đối với tôi, Eva. Tôi muốn cô thấy vui khi làm việc ở đây. Cô uống cà phê chứ?"

"Cà phê thuộc nhóm thực phẩm chính yếu của tôi."

"A, một trợ lý có cùng sở thích." Nụ cười của Mark nở rộng hơn, "Tôi không bắt cô phải mang cà phê cho tôi, nhưng nếu cô chỉ tôi cách dùng cái máy pha cà phê mà công ty mới mua đặt trong phòng nghỉ thì tốt quá."

Tôi cười. "Không thành vấn đề."

“Công việc chỉ vậy thôi cũng chán nhỉ.” Anh xoa gáy ngượng ngùng. “Hay để tôi giải thích với cô về các khách hàng tôi đang phụ trách, rồi ta sẽ bắt đầu từ đó?”

Phần còn lại của ngày hôm đó trôi qua khá mập mờ. Mark nói chuyện với hai khách hàng, sau đó có một cuộc họp dài với phòng sáng tạo để tìm ý tưởng cho một trường dạy thương mại. Thật hấp dẫn khi được chứng kiến tận mắt các bộ phận khác nhau phối hợp công việc để chạy một chiến dịch từ khâu đề xuất đến khi gặt hái kết quả. Tôi đang định ở lại muộn để làm quen với vị trí giữa các văn phòng thì điện thoại reo vào lúc năm giờ kém mười.

“Đây là văn phòng của Mark Garrity. Eva Tramell nghe.”

“Về nhà đi để mình còn làm cái việc mà hôm qua em đã hoãn lại, là đi uống rượu.”

Câu nói có phần trách móc nghiêm nghị của Cary khiến tôi mỉm cười. “Rồi, rồi, em về ngay.”

Tôi tắt máy rồi lấy đồ đi ra. Khi đến thang máy, tôi lôi điện thoại ra để soạn nhanh cho Cary tin nhắn *Em đang về*. Nghe tiếng báo hiệu có thang đang dừng, tôi bước qua chờ sẵn, rồi lại liếc xuống điện thoại để bấm nút gửi tin. Cửa thang mở, tôi dợm bước tới. Vừa liếc lên, mắt tôi bắt gặp một đôi mắt xanh. Nín thở.

Người duy nhất đứng trong thang máy chính là quý ngài gợi cảm hôm qua.

Chương 2

Anh mặc chiếc áo trắng lóa và đeo cà vạt màu bạc, đôi mắt xanh thẳm càng nổi bật trên sự thiếu vắng màu sắc đó. Nhìn anh đứng đó với chiếc áo khoác ngoài mở nút, hai tay hờ hững đút túi quần, tôi như người đang đi bỗng bất ngờ đâm phải bức tường.

Tôi khựng lại, ánh mắt dán vào người đàn ông mà bây giờ trông thậm chí còn đẹp hơn so với trong trí nhớ của tôi. Tôi chưa từng thấy màu tóc nào đen tuyền như vậy. Mái tóc bóng mượt, hơi dài, phần đuôi tóc phủ phớt cổ áo. Kiểu tóc này khiến anh trông vừa giống một gã trai hư hỏng, lại có nét của một quý ông thành đạt, như kem tươi trắng phủ lên trên một viên kem sôcôla. Theo cách nói của mẹ tôi thì, chỉ có bọn lừa đảo hay cướp giật mới để kiểu tóc đó.

Tay tôi cố nén lại ý muốn chạm vào tóc anh, để xem nó có thật sự mềm như lụa hay không.

Cửa thang máy sắp đóng lại. Anh nhẹ nhàng bước tới và bấm nút giữ cửa mở. “Có đủ chỗ cho cả hai ta mà, Eva.”

Giọng nói mơ hồ nhưng kiên định ấy lôi tôi ra khỏi cơn choáng váng bất ngờ. Sao anh lại biết tên tôi?

Tôi chợt nhớ ra là anh đã nhặt giúp tôi cái thẻ ở dưới sảnh ngày hôm qua. Trong một thoáng tôi đã định lấy cớ là đang chờ thêm người để có thể đi thang khác xuống, nhưng đầu óc tôi đã kịp lảo đảo hoạt động trở lại.

Tôi bị sao thế này? Rõ ràng anh ta cũng làm việc trong tòa nhà này. Làm sao tôi có thể cứ né tránh mỗi lần chạm mặt nhau? Và tại sao lại phải làm vậy? Nếu như muốn nhìn thẳng vào anh và bình thản trước sức hấp dẫn đó, thì tôi phải tập trung nhìn anh thật nhiều cho đến khi anh trở nên bình thường quen thuộc như một món đồ trang trí vậy.

Ôi. Phải chi mà được vậy.

Tôi bước vào thang máy. “Cảm ơn.”

Anh buông nút bấm ra và bước lùi ra sau. Thang máy lại bắt đầu đi xuống.

Ngay lập tức tôi hối hận vì đã bước vào đây.

Sự hiện diện của anh làm da thịt tôi nhột nhạt. Trong khoảng không gian nhỏ hẹp này, anh như một hấp lực mạnh, phát ra nguồn năng lượng hữu hình và từ trường đầy ham muốn, khiến tôi không thể đứng yên. Hơi thở tôi cũng loạn xạ như nhịp tim. Tôi lại cảm thấy bị cái sức hút không giải thích được kéo về phía anh, giống như cơ thể anh đang phát ra một yêu cầu không thành lời còn tôi thì cứ đáp trả theo bản năng.

“Ngày đầu tiên đi làm có vui không?” Anh hỏi làm tôi giật mình.

Giọng anh vang vang như một giai điệu say đắm bủa vây lấy tôi. Làm thế quái nào mà anh lại biết hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm?

“Cũng vui.” Tôi đều giọng. “Còn anh?”

Cảm thấy được cái nhìn của anh lướt qua mặt mình, tôi cố gắng tập trung nhìn vào hai cánh cửa thang máy. Tim tôi đang chạy đua trong lồng ngực, còn bao tử thì rung lên điên dại. Tôi thật sự hoảng loạn và mất tự chủ.

“Không phải ngày đầu tiên của tôi.” Anh trả lời pha chút hài hước. “Nhưng cũng tốt. Càng về

cuối ngày thì càng tốt hơn."

Tôi gật đầu và cố mỉm cười, dù không hiểu lắm. Thang máy chậm lại ở tầng mười hai rồi một nhóm ba người vui vẻ bước vào, chuyện trò rôm rả. Tôi bước lùi lại nhường chỗ cho họ, lui về góc phía đối diện với chàng Đen và Nguy Hiểm. Không ngờ anh ta lại bước theo cùng hướng với tôi, thế là giờ chúng tôi đột nhiên lại ở gần nhau hơn cả lúc đầu.

Khi anh đưa tay chỉnh lại cái cà vạt vốn đã rất hoàn hảo, cánh tay anh chạm vào tay tôi. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng phớt lờ cảm nhận rõ rệt về anh bằng cách tập trung vào cuộc đối thoại của nhóm người trước mặt. Nhưng không thể được. Anh đang ở đây. Ngay đây. Hoàn hảo, lộng lẫy và thơm phức. Mọi suy nghĩ biến mất, tôi mơ màng tưởng tượng đến cơ thể rắn chắc của anh dưới lớp quần áo, nghĩ đến cảm giác ghì chặt lấy cơ thể đó, đến cách anh sẽ đáp trả...

Khi thang máy xuống đến tầng trệt, tôi gần như kêu lên nhẹ nhõm. Tôi nôn nóng chờ mọi người ra hết rồi bước tới ngay khi có thể. Anh đặt tay ra sau lưng tôi và bước ra, bên cạnh tôi. Sự va chạm tại một chỗ nhạy cảm như vậy làm cả người tôi lại rung động.

Anh buông tay ra khi đến cửa xoay, khiến tôi cảm thấy mất mát một cách kỳ lạ. Tôi liếc nhìn anh, cố đoán, nhưng dù đang nhìn tôi, vẻ mặt anh không nói lên điều gì.

"Eva!"

Cảnh tượng Cary đang uể oải dựa vào cây cột bằng đá trắng làm thay đổi mọi thứ. Anh mặc chiếc quần jeans khoe đôi chân dài miên man và một chiếc áo len rộng màu xanh lá cây nhạt làm nổi bật đôi mắt xanh. Cary dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người trong sảnh. Tôi đi chậm lại khi đến gần anh, còn vị thánh quyến rũ kia đi qua chúng tôi, ra khỏi cửa xoay và nhẹ nhàng chui vào ghế sau của chiếc Bentley mà tôi đã thấy bên vệ đường chiều hôm trước.

Cary thì thầm khi chiếc xe rời đi. "Xem nào, nhìn ánh mắt của em, thì đó là người em kể với anh, đúng không?"

"Ừ, phải rồi, chính là anh ta."

"Hai người làm chung à?" Cary khoác tay tôi rồi kéo tôi ra đường qua cánh cửa đứng.

"Không phải." Tôi dừng lại trên vệ đường, tựa vào người Cary để thay giày đi bộ, người đi đường ùa qua xung quanh. "Em không biết anh ta là ai, nhưng anh ta lại hỏi em là ngày đầu tiên đi làm thế nào, nên chắc em phải điều tra xem sao."

"Vậy hả..." Anh cười và đỡ lấy khuỷu tay tôi khi tôi co chân kia lên mang giày. "Không biết làm sao người ta có thể làm việc bên cạnh anh chàng như thế nhỉ. Anh ta vừa khiến não anh sôi

lên đấy.”

“Em nghĩ ai gặp anh ta cũng vậy.” Tôi đứng thẳng lên. “Đi thôi. Em cần uống một ly.”

Sáng hôm sau tôi thức dậy với cảm giác nhoi nhói phía sau gáy, hậu quả của việc quá chén đêm hôm trước. Tuy vậy, khi đi thang máy lên tầng hai mươi, tôi không thấy hối hận nhiều như mình tưởng. Tôi phải chọn hoặc là chất cồn hoặc là một cơn quay cuồng với chiếc máy rung, và sẽ tự nguyền rủa mình nếu tôi vừa đạt cơn cực khoái với chiếc máy chạy pin ấy vừa tưởng tượng tới chàng Đen và Nguy hiểm. Không phải bởi vì ngại anh ta biết anh ta làm tôi bị kích thích đến mức mê muội, mà bởi vì chính tôi biết, và tôi không cho phép cái ảo tưởng về anh được thỏa mãn.

Thả đồ vào ngăn kéo xong, thấy Mark chưa tới, tôi lấy một ly cà phê rồi trở về bàn, lướt qua các trang blog yêu thích.

“Eva!”

Tôi nhảy dựng lên khi sếp xuất hiện, nở một nụ cười trắng sáng tương phản với làn da nâu bóng. “Chào buổi sáng, Mark.”

“Tôi nghĩ cô là bùa may của tôi. Vào phòng tôi nhé, mang theo máy tính. Tối nay cô ở lại làm muộn được không?”

Tôi theo Mark vào phòng, bị cuốn theo thái độ phấn khích của anh. “Chắc chắn rồi.”

“Tôi đang mong cô nói vậy.” Anh ngồi xuống ghế.

Tôi cũng ngồi vào chiếc ghế hôm qua và mở chương trình thảo văn bản lên.

“Là thế này,” anh bắt đầu, “chúng ta vừa nhận được một hồ sơ mời thầu từ Kinsman Vodka và họ đề cập tới tên tôi trong đó. Lần đầu tiên có chuyện này.”

“Chúc mừng anh!”

“Cảm ơn, nhưng hãy đợi đến khi chúng ta có được hợp đồng đã. Nếu qua được giai đoạn này thì chúng ta vẫn sẽ phải đấu thầu, họ yêu cầu gặp tôi vào tối mai.”

“Ồ, gặp mặt ngay thời điểm này hơi không bình thường phải không?”

“Đúng vậy. Thông thường họ sẽ chờ qua xong giai đoạn hồ sơ mời thầu rồi mới gặp, nhưng Cross Industries vừa mua lại Kingsman, ngoài ra còn rất nhiều công ty con khác. Nếu được hợp đồng này chúng ta sẽ có thêm nhiều cơ hội khác. Họ biết nên muốn thử thách chúng ta, bắt đầu bằng việc gặp tôi.”

“Thông thường sẽ có một đội cùng đi phải không?”

“Đúng, chúng ta phải trình bày theo nhóm. Thế nhưng họ đã quen với cách làm việc này - họ biết là sẽ được chào mời bởi một thành viên cấp cao, nhưng rồi trước sau gì cũng phải làm việc trực tiếp với một nhân viên quèn như tôi - nên họ tự chọn tôi và muốn thử thách tôi trước. Công bằng mà nói, hồ sơ mời thầu cung cấp lượng thông tin khá đầy đủ, thậm chí nhiều hơn mức yêu cầu. Bản thân hồ sơ có tính hướng dẫn rất cao, nên thật sự tôi không thể nói đòi hỏi của họ là quá đáng, có chăng chỉ là hơi kỹ tính thôi. Nhưng làm việc với Cross Industries thì vậy là thường.”

Mark đưa tay vuốt mớ tóc xoăn, lộ vẻ lo lắng. “Cô nghĩ thế nào về Kingsman Vodka?”

“À... ừ... thật ra tôi chưa từng nghe đến hiệu này bao giờ.”

Mark ngả người ra ghế, cười. “May quá. Tôi tưởng tôi là người duy nhất ở đây chưa nghe tới cái tên ấy. Cũng hay, vậy coi như không phải quên đi những bài báo không hay. Tin tức báo chí chả bao giờ là tốt cả.”

“Tôi có thể giúp được gì, ngoài tìm kiếm thông tin về Vodka và ở lại văn phòng trễ?”

Anh mím môi suy nghĩ một lúc. “Ghi lại cái này...”

Chúng tôi làm việc suốt giờ nghỉ trưa và ở lại khá lâu sau khi mọi người về hết để đọc hết các thông tin đang có từ những người đưa ra chiến lược cho dự án. Khoảng bảy giờ hơn thì điện thoại của Mark đột ngột reo vang trong không khí im lặng khiến tôi giật mình.

Mark bật loa ngoài để trả lời trong khi vẫn làm việc. “Chào cưng.”

“Anh đã cho cô bé tội nghiệp ấy ăn tối chưa thế?” Đầu dây bên kia vang lên một giọng đàn ông ấm áp.

Liếc nhìn tôi qua vách ngăn bằng kính, Mark đáp, “À... anh quên mất.”

Tôi vội nhìn chỗ khác, cắn môi để giấu nụ cười.

Bên kia có tiếng khịt mũi. “Mới có hai ngày mà anh đã bắt người ta làm việc quần quật và

còn bỏ đói người ta nữa chứ. Cô ấy nghỉ việc bây giờ."

"Khỉ thật, em nói đúng. Steve cưng ơi..."

"Đừng giở cái giọng nịnh nọt đó với tôi. Cô ấy thích ăn đồ Trung Quốc không?"

Tôi giơ ngón cái lên ra hiệu cho Mark.

Anh cười. "Có, thích."

"Vậy tốt. Hai mươi phút nữa em đến nơi. Nhớ báo với bảo vệ cho em vào nhé."

Gần như đúng hai mươi phút sau, tôi đón Steven Ellison qua cánh cửa phòng chờ. Steven có thân hình lực lưỡng, mặc quần jeans màu tối, đi đôi ủng hơi mòn và mặc một chiếc áo sơmi cài nút được ủi cẩn thận. Với mái tóc đỏ và đôi mắt xanh biết cười, anh cũng ưa nhìn như người tình của mình, chỉ là theo một cách rất riêng. Ba chúng tôi ngồi ở bàn của Mark ăn các món gà xào rau củ, thịt bò, bông cải và cơm nếp trắng bằng đũa và đĩa giấy.

Tôi được biết Steven làm nghề thầu xây dựng, anh và Mark quen nhau từ lúc học đại học. Nhìn họ bên nhau tôi vừa khâm phục vừa ghen tị. Tình cảm của họ tốt đẹp đến nỗi ở bên cạnh họ thật sự rất vui.

"Chà, em gái," Steven huýt sáo khi tôi lấy thêm cơm lần thứ ba. "Em ăn hay thật, thức ăn nó đi đâu hết vậy?"

Tôi nhún vai. "Đi đến phòng tập. Hợp lý không...?"

"Mặc kệ anh ta," Mark vừa nói vừa cười. "Steven ganh tị đó. Cậu chàng đang phải cẩn thận chăm chút các đường cong của mình mà."

"Trời ạ." Steven ném cho anh bạn trai một cái nhìn hài hước. "Em phải đưa cô ấy đến gặp mọi người ở chỗ làm. Em sẽ thắng nhiều tiền nếu đặt cược vào lượng thức ăn mà cô ấy có thể ăn."

Tôi mỉm cười. "Nghe có vẻ vui đó."

"A. Anh biết là em cũng có máu quậy phá mà. Nhìn nụ cười là biết."

Cúi xuống đĩa thức ăn, tôi cố không nghĩ đến mình đã quậy phá như thế nào trong cái thời kỳ nổi loạn và tự hủy hoại bản thân trước đây.

Mark cứu bồ cho tôi. “Đừng có ăn hiếp trợ lý của anh. Mà em thì biết gì về phụ nữ quậy phá chứ?”

“Em biết vài người trong số họ thích chơi với đàn ông đồng tính. Họ thích phong cách của tụi mình.” Nụ cười anh lóe lên. “Em biết vài thứ khác nữa. Này, hai người đừng ngạc nhiên như vậy. Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem người ta có cường điệu hóa tầm quan trọng của tình dục khác giới hay không thôi mà.”

Rõ ràng Mark mới nghe chuyện này lần đầu, nhưng nhìn vẻ mặt của anh, có thể thấy mối quan hệ của hai người đủ an toàn để anh cảm thấy việc chia sẻ này là thú vị. “Vậy à?”

“Rồi cuối cùng anh kết luận thế nào?” Tôi bạo dạn hỏi.

Steven nhún vai, “Tôi không muốn nói là nó đã bị thổi phồng, bởi vì rõ ràng là đối tượng mục tiêu hay tiêu biểu gì, nhưng không có chuyện đó thì ổn thôi.”

Tôi rất ấn tượng khi nghe Steven sử dụng nói như cách Mark thường dùng trong công việc. Chứng tỏ họ thường xuyên chia sẻ và lắng nghe nhau dù nghề nghiệp khác nhau một trời một vực.

“Với cuộc sống hiện giờ của em,” Mark nói với Steven khi gắp thêm một miếng bông cải, “Anh nghĩ kết luận đó là đúng.”

Lúc chúng tôi ăn xong thì đã tám giờ và công nhân vệ sinh cũng vừa tới. Mark nhất định đòi gọi taxi cho tôi.

“Sáng mai tôi có cần tới sớm không?” Tôi hỏi.

Steven huých vai Mark. “Hẳn kiếp trước anh đã làm nhiều việc tốt mới có được trợ lý thế này.”

“Anh đã nghĩ phải chịu đựng em trong kiếp này mới là điều tốt anh đang làm chứ.” Mark trả miếng.

“Này,” Steven phản đối, “Em được thuần hóa rồi. Em biết đậy nắp bồn toa lét xuống mà.”

Mark vẫn giữ giọng khích bác nhưng ánh mắt nhìn Steven thì ấm áp tình yêu. “Chuyện đó thì ích lợi như thế nào?”

Mark và tôi vất vả cả ngày thứ năm để chuẩn bị cho cuộc họp lúc bốn giờ của anh với bên Kingsman. Chúng tôi vừa ăn trưa vừa trao đổi với hai chuyên gia sáng tạo sẽ tham gia trong giai đoạn sau của dự án; rồi nghiên cứu thông tin về tần suất có mặt của thương hiệu Kingsman trên các trang web và mức độ phủ sóng về mặt truyền thông.

Khi đến gần ba giờ rưỡi, tôi bắt đầu hơi lo lắng vì biết đường xá sẽ rất đông, nhưng Mark vẫn cứ làm việc đến khi tôi phải nhắc. Mãi tới bốn giờ kém mười lăm anh mới phóng ra khỏi văn phòng, vừa toét miệng cười vừa mặc áo khoác vào. "Đi với tôi, Eva."

Tôi giương mắt nhìn anh. "Thật hả?"

"Cô đã vất vả giúp tôi chuẩn bị, cô không muốn biết kết quả sao?"

"Có chứ, chắc chắn rồi." Tôi vội vã đừng lên. Biết rằng bề ngoài của mình cũng là một phần bộ mặt của sếp, tôi vuốt lại chiếc váy công sở màu đen, duỗi thẳng ống tay cái áo lụa tay dài đang mặc. Một cách ngẫu nhiên thú vị, màu áo của tôi hoàn toàn trùng hợp với chiếc cà vạt đỏ thẫm của Mark.

Chúng tôi ra thang máy và tôi hơi chột dạ khi Mark ra đón thang máy đi lên thay vì đi xuống. Khi đến tầng trên cùng, chúng tôi bước vào một khu vực chờ rộng lớn và được trang trí lộng lẫy hơn rất nhiều so với tầng dưới. Những giỏ hoa huệ và dương xỉ treo trên tường tỏa hương trong không khí, cánh cửa ra vào bằng kính mờ có khắc nổi hàng chữ CROSS INDUSTRIES bằng những nét to bản mạnh mẽ.

Chúng tôi được mời vào và phải ngồi chờ một lát. Cả tôi và Mark đều không yêu cầu thức uống gì khi được hỏi, rồi chưa đầy năm phút sau chúng tôi được dẫn vào một phòng họp có cửa đang đóng kín.

Khi người tiếp tân chuẩn bị đưa tay mở cửa, Mark nháy mắt với tôi. "Sẵn sàng chưa?"

Tôi cười. "Sẵn sàng."

Cửa mở ra và tôi được mời vào trước. Tôi đã định sẵn sẽ cười thật tươi khi bước vào... thế nhưng nụ cười bỗng đóng băng trên môi khi tôi nhìn thấy người đàn ông đang đứng lên ở ngay gần lối vào.

Cú dừng lại đột ngột của tôi làm lối đi bị tắc, thế là Mark đâm sầm vào lưng tôi khiến tôi ngã ra phía trước. Đen và Nguy hiểm chụp lấy cổ tay, kéo tôi thẳng về phía anh ta. Lập tức toàn bộ không khí thoát khỏi hai buồng phổi tôi, và lý trí cũng biến mất luôn. Qua lớp quần áo, tay tôi vẫn cảm nhận được bắp tay rắn rỏi của anh, cùng với cơ bụng săn chắc đang áp sát vào bụng tôi. Anh hít sâu làm ngực phập phồng khiến hai đầu vú tôi căng cứng.

Thôi rồi. Tôi hẳn đã vướng lời nguyền xui xẻo nào. Một loạt hình ảnh hiện ra chớp nhoáng báo cho tôi thấy trước cả ngàn kiểu mà tôi sẽ vấp té, trượt chân, ngã hay đâm sầm vào anh những ngày tháng sắp tới.

"Chào lần nữa," anh thì thầm, độ rung trong giọng nói khiến cả người tôi tê dại vì khao khát. "Luôn hân hạnh được gặp em, Eva."

Tôi đỏ mặt vì xấu hổ lẫn ham muốn, đồng thời cũng không có cách nào đẩy anh ra dù cho trong phòng lúc đó còn có hai người khác đi cùng anh. Mọi việc càng khó khăn hơn khi anh cũng như chỉ nhìn thấy mỗi mình tôi, với cả cơ thể rắn chắc chừng như cũng đang phát ra ham muốn mạnh mẽ thấy rõ.

"Ông Cross," Mark cất giọng sau lưng tôi. "Xin lỗi vì chúng tôi bước vào theo cách này."

"Không cần xin lỗi đâu. Vậy mới đáng nhớ."

Tôi loạng choạng trên gót giày khi được Cross buông ra, hai đầu gối nhũn ra sau cú va chạm. Anh vẫn mặc bộ vest đen với áo sơmi và cà vạt xám nhạt. Như thường lệ, anh vẫn *quá* đẹp.

Người ta cảm thấy thế nào khi sở hữu một nhan sắc như vậy nhỉ? Tôi chắc rằng đi đến đâu anh cũng gây ra phiền phức.

Mark đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng giúp tôi bình tĩnh lại.

Cross dán chặt mắt vào cánh tay Mark và vẫn nắm lấy khuỷu tay tôi cho đến khi Mark buông tay ra.

"Rồi." Mark cũng bình thường trở lại. "Đây là trợ lý của tôi, Eva Tramell."

"Chúng tôi gặp nhau rồi." Cross kéo một cái ghế bên cạnh anh ta. "Cô Eva."

Tôi đưa mắt nhìn Mark dò hỏi, trong khi vẫn cố khôi phục sau cú ép người vào cái thân thể gợi tình trong bộ đồ hiệu Fioravanti ấy.

Cross chồm tới và nhẹ nhàng ra lệnh, "Ngồi xuống đây, Eva."

Trước khi thấy Mark khẽ gật đầu, tôi đã hạ mình xuống ghế theo lệnh của Cross, bản năng hoàn toàn lấn át trước khi lý trí kịp phản đối.

Trong vòng một tiếng sau đó tôi cố gắng ngồi yên trong khi Mark bị quay bởi Cross và hai

giám đốc khác của Kingsman, hai người phụ nữ tóc nâu quyến rũ mặc com-plê mắc tiền. Cô mặc bộ màu tím mâm xôi đặc biệt tranh thủ sự chú ý của Cross, trong khi cô trong bộ màu kem cố tình tỏ vẻ tập trung vào sếp tôi. Cả ba đều có vẻ ấn tượng khi Mark giải thích cách làm thế nào mà công ty quảng cáo tạo ra các giá trị cụ thể cho thương hiệu của khách hàng, cũng như nói về những việc anh sẽ làm để đảm bảo kết quả mong muốn.

Tôi khâm phục sự điềm tĩnh của Mark dưới áp lực từ phía Cross, anh là kiểu người dễ dàng chi phối cuộc họp.

"Tốt lắm, ông Garrity," Cross khen khi chuẩn bị kết thúc cuộc họp. "Tôi nóng lòng được xem hồ sơ thầu của ông. Yếu tố nào sẽ khiến được cô thử rượu Kingsman, cô Eva?"

Tôi giật mình, chớp mắt. "Xin lỗi?"

Ánh mắt chăm chú của anh như thiêu đốt, khiến tôi càng ngưỡng mộ Mark đã làm tốt đến thế dưới áp lực như vậy trong suốt một giờ đồng hồ.

Cross xoay ghế ngang với thành bàn, nhìn thẳng vào tôi. Tay phải anh đặt trên mặt bàn bằng gỗ trơn, các ngón tay thon dài thanh lịch gõ nhè nhẹ. Tôi khẽ liếc nhìn cổ tay anh chỗ cuối ống tay áo, và vì một lý do điên khùng nào đó phần da thịt lộ ra được phủ bởi một lớp lông mỏng đó khiến tôi mê mải. Anh quá... đàn ông.

"Cô thích ý tưởng nào của Mark đưa ra hơn?" anh hỏi lại lần nữa.

"Tôi nghĩ tất cả đều xuất sắc."

Vẫn giữ vẻ bình thản, anh nói, "Nếu cần tôi có thể bảo mọi người ra ngoài hết để cô có thể đáp thật lòng."

Ngón tay tôi vân vê hai thành ghế. "Thì tôi vừa trả lời thật lòng đó thôi, ông Cross. Nhưng nếu ông thật sự muốn biết, thì tôi nghĩ ý tưởng về sự sang trọng và gợi cảm nhưng không quá tốn kém sẽ hấp dẫn nhiều người nhất. Tuy nhiên tôi không đủ..."

"Tôi đồng ý." Cross đứng dậy, cài nút áo ngoài. "Ông có định hướng tốt, ông Garrity ạ. Chúng ta sẽ thảo luận lại vào tuần tới."

Tôi ngồi thêm một lúc, choáng bởi cái nhịp độ nguy hiểm mà mọi việc đang diễn ra. Rồi tôi nhìn Mark, thấy anh vừa ngạc nhiên vừa thích thú vừa hơi có vẻ hoang mang.

Tôi đứng dậy bước ra cửa, nhận thấy rất rõ là Cross đang đi cạnh mình. Nhìn anh bước đi với vẻ uyển chuyển như con thú săn mồi nhưng vẫn điềm tĩnh đầy kiêu ngạo, tôi lại bị kích

thích. Tôi đoán chắc anh làm tình rất giỏi và táo bạo, khiến người đàn bà chẳng những phải dâng hiến cho anh thứ anh muốn mà còn phát cuồng khi làm điều đó.

Cross đi sát bên tôi ra đến tận thang máy. Tôi nghĩ anh có tán gẫu với Mark đôi câu về thể thao hay gì đó, nhưng tôi đang quá bận tâm với phản ứng của mình nên không để ý lắm.

Khi thang đến, tôi thở ra nhẹ nhõm rồi hấp tấp bước vào cùng Mark.

"Đợi một chút, Eva." Cross nói nhẹ nhàng khi nắm khủy tay tôi giữ lại. "Cô ấy sẽ xuống ngay," anh nói với Mark khi cửa thang máy đóng lại trước gương mặt ngạc nhiên của sếp tôi.

Cross không nói gì cho đến khi thang máy đi hẳn, rồi nhấn nút gọi thang một lần nữa và hỏi, "Em có đang ngủ với ai không?"

Câu hỏi được thốt ra một cách bình thường đến nỗi tôi phải mất một giây mới nhận ra anh vừa nói gì.

Tôi hít sâu một hơi. "Chuyện đó thì liên quan gì đến anh?"

Khi anh nhìn tôi, tôi như thấy lại những nét mà tôi đã thấy trong lần gặp đầu tiên - quyền lực khủng khiếp và thần kinh thép. Tôi thụt lùi một bước. Lần thứ hai. Ít ra lần này tôi không ngã. Vậy là có tiến bộ.

"Vì tôi muốn làm tình với em, Eva. Nên nếu có gì cản trở chuyện ấy thì tôi muốn biết."

Cơn tê buốt đột ngột giữa hai đùi khiến tôi phải đưa tay ra vịn lên tường để giữ thăng bằng. Anh với tay ra định đỡ tôi, nhưng tôi kịp giơ tay lên ngăn lại. "Có lẽ tôi không có hứng thú, ông Cross ạ."

Một nụ cười ma quái khiến anh càng đẹp một cách không thể tưởng tượng nổi. Chúa ơi...

Âm thanh báo thang máy đang đến khiến tôi giật mình nhảy dựng do đang quá căng thẳng. Tôi chưa bao giờ bị khêu gợi nhiều đến như vậy. Tôi cũng chưa bao giờ bị người khác hấp dẫn đến cháy da như vậy. Mà tôi cũng chưa từng cảm thấy bị xúc phạm bởi người tôi đang thèm khát như lần này.

Tôi bước vào thang máy quay mặt lại nhìn anh.

Anh mỉm cười. "Hẹn lần sau, Eva."

Cửa thang đóng, tôi nghiêng người tựa hẳn vào thanh vịn bằng đồng cố lấy lại bình tĩnh. Tôi

vẫn chưa hoàn hồn khi cửa thang máy mở ra và trước mắt là cảnh Mark đang đi lại trong phòng chờ trước văn phòng.

"Chúa ơi, Eva," Mark lẩm bẩm khi đứng hẳn lại. "Chuyện đó là thế quái nào?"

"Tôi cũng không biết gì cả." Tôi thở hắt ra, ước gì mình có thể chia sẻ với Mark cuộc đối thoại làm tôi rối rắm và bực bội vừa rồi, nhưng cũng hiểu sếp mình không thích hợp nghe những chuyện này. "Có sao đâu, miễn anh biết là ông ta sẽ để anh làm hợp đồng này."

Một nụ cười xua đi cái nhíu mày. "Ừ, có lẽ thế thật."

"Như anh chàng ở cùng nhà với tôi hay nói, chúng ta phải ăn mừng. Hay để tôi đặt chỗ ăn tối cho anh và Steven nhé?"

"Sao lại không chứ? Nhà hàng Pure Food & Wine lúc bảy giờ nhé, nếu họ còn nhận đặt bàn. Nếu không, cô cứ làm chúng tôi ngạc nhiên."

Chúng tôi chưa về tới văn phòng của Mark thì anh đã bị các sếp vồ lấy - Michael Waters, giám đốc điều hành kiêm chủ tịch, Christine Field và Walter Leamen, chủ tịch và phó chủ tịch điều hành.

Tôi lặng lẽ nhanh chóng lủi về chỗ ngồi của mình.

Tôi gọi đến Pure Food & Wine để đặt một bàn cho hai người. Sau một hồi nài nỉ xin xỏ, cuối cùng cũng được.

Tôi để lại lời nhắn trong hộp thư thoại cho Mark: *Hôm nay đúng là ngày may mắn của anh. Anh có bàn đặt cho hai người ăn tối lúc bảy giờ nhé. Chúc vui vẻ!*

Tôi quẹt thẻ chấm công rồi hăm hở về nhà.

"Anh ta nói cái gì?" Cary ngồi phía bên kia bộ sô pha màu trắng, lắc lắc đầu.

"Thì đó." Tôi hớp thêm một ngụm rượu. Trên đường tôi đã ghé mua một chai rượu vang trắng về ướp lạnh. "Em cũng phản ứng như vậy. Em vẫn không chắc là mình có tưởng tượng ra cuộc nói chuyện đó vì bị anh ta bỏ bùa hay không."

"Rồi sao?"

Tôi xếp chân ngồi tựa mình vào góc ghế. “Rồi sao cái gì?”

“Em biết mà, Eva.” Cary nhấc chiếc máy tính nhỏ ra khỏi bàn để lên hai chân bắt chéo. “Em có chấp nhận lời đề nghị đó không?”

“Em còn không biết anh ta lả ai. Em không biết anh ta tên gì, trong khi anh ta lại phát bóng cho em như vậy.”

“Anh ta biết tên em.” Cary bắt đầu gõ lên máy. “Và còn cái hợp đồng với nhãn hiệu vodka nữa? Còn yêu cầu đúng sếp em nữa chứ?”

Tay tôi ngừng vuốt tóc. “Mark rất có tài. Nếu Cross có kiến thức kinh doanh, anh ta sẽ nhận ra và tận dụng điều đó.”

“Anh nghĩ anh ta có kiến thức kinh doanh.” Cary quay máy tính lại và cho tôi xem trang web chủ của Cross Industries với hình tòa nhà Crossfire. “Đó là tòa nhà của anh ấy, Eva. Gideon Cross sở hữu nó.”

Quỷ thật. Tôi nhắm mắt lại. Gideon Cross. Tôi nghĩ cái tên đó hợp với anh. Nó cũng gợi cảm và nam tính, lịch lãm như anh vậy.

“Anh ta có nhân viên phụ trách tiếp thị cho các công ty con. Nhiều nhân viên nữa là khác.”

“Đừng nói nữa, Cary.”

“Anh ta nóng bỏng, giàu có, và muốn ngủ với em. Vậy thì có vấn đề gì?”

Tôi nhìn anh. “Sẽ rất kỳ cục nếu cứ phải chạm mặt anh ta. Em muốn giữ công việc của mình lâu hơn. Em thật sự thích việc này. Em cũng thích Mark. Anh ta cho em tham gia vào mọi việc, nhờ đó mà chưa gì em đã học được rất nhiều rồi.”

“Em có nhớ bác sĩ Travis nói gì về các rủi ro lường trước được không? Bác sĩ khuyên thì phải nghe. Em đối phó được mà. Em và Cross đều là người lớn cả.” Anh lại quay qua tìm kiếm trên mạng. “Ôi chao, em có biết là còn hai năm nữa anh ta mới ba mươi tuổi không? Nghĩ đến thể lực của anh ta mà xem.”

“Nghĩ đến sự thô lỗ thì có. Em thấy bị xúc phạm khi nghe anh ta ném ra câu nói đó. Em ghét bị xem như một bộ phận sinh dục biết đi.”

Cary dừng lại ngước lên nhìn tôi, ánh mắt anh dịu lại cảm thông. “Anh xin lỗi, bé cưng. Em mạnh mẽ hơn anh nhiều. Anh nghĩ em bị vướng bận bởi những thứ giống như anh.”

“Em nghĩ là không.” Tôi nhìn lảng sang nơi khác để tránh phải nói về những gì chúng tôi đã trải qua trong quá khứ. “Không phải em không muốn hẹn hò với anh ta. Nhưng hẳn phải có một cách khác hay hơn để bày tỏ với người phụ nữ là anh muốn ngủ với cô ấy chứ.”

“Em nói đúng. Đúng là một tay kiêu ngạo. Cứ để hắn thèm khát em đến chết. Đáng đời hắn.”

Câu này làm tôi bật cười. Lúc nào Cary cũng có thể làm tôi cười. “Em không biết liệu đàn ông có chết được vì lý do đó không. Nhưng nghĩ vậy cũng thấy vui.”

Cary đóng máy lại dứt khoát. “Tối nay mình làm gì đây.”

“Em đang nghĩ có lẽ em sẽ đi xem thử cái phòng tập Krav Maga đó ở Brooklyn.” Kể từ sau khi gặp Parker Smith ở phòng tập Equinox, tôi có tìm hiểu thêm một chút về môn này, và sau một tuần vừa rồi thì có vẻ như việc xả căng thẳng bằng một môn vận động mạnh như vậy là hoàn toàn có lý.

Tôi biết việc này nghe ra khác hẳn so với làm tình với Gideon Cross, nhưng chắc nó an toàn hơn nhiều cho sức khỏe của tôi.

Chương 3

“Mẹ em và dượng Stanton chắc chắn sẽ không cho em thường xuyên đi đến nơi như thế này vào ban đêm đâu.” Cary nói, cuốn chặt chiếc áo khoác rất hợp thời trang quanh mình dù thời tiết không hề lạnh.

Căn nhà cũ mà Parker Smith dùng làm phòng tập là một ngôi nhà tường gạch trong khu công nghiệp cũ đang lây lất tồn tại ở Brooklyn. Phòng tập rất rộng, những cánh cửa cuốn bằng kim loại to khiến bên ngoài nhìn vào không thấy được gì. Cary và tôi ngồi trên mấy chiếc thùng nhôm nhìn sáu người đang tập trên thảm.

“Úi.” Tôi nhăn mặt thông cảm khi thấy một người bị đá trúng háng. Cho dù có tấm bảo hộ thì cú đó hẳn cũng rất đau. “Làm sao dượng Stanton biết được chứ, Cary?”

“Có khi vì em phải nhập viện thì sao?” Anh liếc tôi. “Thật đấy. Krav Maga bạo lực lắm. Nó chính là đấu vật tự do. Mà cho dù em không bị lộ vì các vết bầm tím thì cha dượng em sớm muộn gì cũng phát hiện ra. Ông ấy luôn có cách.”

“Đó là do mẹ em kể với ông ta hết mọi chuyện. Nhưng lần này em không nói với mẹ nữa.”

“Sao vậy?”

“Bà không hiểu đâu. Bà sẽ nghĩ là em muốn tự vệ sau những chuyện đã xảy ra. Bà sẽ thấy tội lỗi và sẽ lại buồn. Mẹ em sẽ không tin là em tập môn này đơn giản vì thích và để bớt căng thẳng.”

Tôi tựa cằm lên tay nhìn Parker tập với một người phụ nữ. Anh ta quả là người hướng dẫn không tồi. Anh kiên nhẫn, chu đáo và giải thích mọi thứ một cách rất dễ hiểu. Khu vực xung quanh đây khá phức tạp, nhưng có vẻ như nó phù hợp với bộ môn này. Một nhà kho cũ rộng lớn là một địa điểm vô cùng thực tế.

“Anh chàng Parker đó thật quyến rũ,” Cary lẩm bẩm.

“Anh ta có đeo nhẫn cưới mà.”

“Anh thấy rồi. Miếng mồi ngon bao giờ cũng bị giành mất trước.”

Sau buổi tập Parker đến tiếp chuyện với chúng tôi. Đôi mắt đen long lanh rạng rỡ, nụ cười sáng bừng. “Cô thấy sao, Eva?”

“Tôi phải đăng ký ở đâu?”

Nụ cười gợi cảm của anh khiến Cary bấu chặt lấy tay tôi.

“Mời theo tôi.”

Ngày thứ Sáu khởi đầu tốt đẹp. Mark hướng dẫn tôi về quy trình thu thập tài liệu để chuẩn bị cho hồ sơ thầu, và anh kể đôi chút về Cross Industries và Gideon Cross, không quên nhấn nhá rằng anh và Cross cùng tuổi với nhau.

“Lúc nào tôi cũng phải tự nhắc mình như vậy,” Mark nói. “Khi đối diện với anh ta sẽ khó mà nhớ được là anh ta vẫn còn rất trẻ.”

“Đúng vậy,” tôi tán thành, lòng thầm thất vọng khi nghĩ rằng mình sẽ không được gặp Cross trong hai ngày tới. Dù luôn tự nhủ chuyện đó chẳng có nghĩa lý gì, thực tế tôi lại rất hoang mang. Tôi nhận ra mình thực sự mong được gặp anh trong khi biết thừa là khả năng đó không

xảy ra. Những lúc tôi gặp anh thời gian lúc nào cũng qua rất nhanh trong vội vã gấp rút. Thêm vào đó, chỉ nhìn thấy anh thôi đã rất vui rồi. Tôi không có việc gì hay ho giống như vậy để làm trong kỳ nghỉ cuối tuần cả.

Khi đang ngồi trong phòng Mark ghi chép thì điện thoại trên bàn tôi reo. Tôi đứng lên xin phép ra ngoài bắt máy. "Văn phòng của Mark Garrity..."

"Eva, cưng. Con khỏe không?"

Nghe giọng cha dượng, tôi thất vọng ngồi xuống ghế. Với tôi ông dượng lúc nào cũng có giọng điệu của một nhà quý tộc - có học thức, uy quyền và ngạo mạn. "Chào dượng. Có chuyện gì ạ? Mẹ con khỏe không?"

"Mọi chuyện đều ổn. Mẹ con vẫn tuyệt vời như mọi khi."

Giọng ông dịu lại khi nhắc tới vợ, quả thực tôi thấy cảm kích vì điều đó. Thật ra tôi mang ơn ông vì rất nhiều thứ, nhưng đôi khi không dễ để thừa nhận như vậy vì nó làm tôi có cảm giác là một người con phản bội. Tôi biết cha ruột tôi luôn rất ý thức về sự khác biệt lớn trong thu nhập của hai người.

"Tốt quá," tôi đáp, thấy nhẹ người. "Con nghe cũng mừng. Dượng và mẹ có nhận được thiệp cảm ơn của con về cái áo đầm và bộ lễ phục cho Cary không?"

"Có, con thật chu đáo, nhưng dượng và mẹ không cần con phải cảm ơn vì những thứ đó. Con chờ một chút nhé." Rồi ông nói gì đó với ai đó ở đầu dây bên kia, có lẽ là thư ký của ông. "Eva cưng, dượng muốn ta cùng ăn trưa hôm nay, dượng sẽ cho Clancy đến đón con."

"Hôm nay à? Con nghĩ đằng nào mình cũng gặp nhau vào tối mai mà. Để đến mai không được sao?"

"Không, phải là hôm nay."

"Nhưng con chỉ có một tiếng đồng hồ nghỉ trưa thôi."

Có ai đó vỗ lên vai khiến tôi quay lại và thấy Mark đang đứng bên cạnh. "Hôm nay nghỉ hai tiếng đi," anh thì thầm. "Cô xứng đáng được như vậy."

Tôi thở dài và nhép môi hai chữ cảm ơn. "Mười hai giờ được không?"

"Tuyệt. Dượng mong gặp con."

Tôi không hề háo hức chuyện gặp riêng ông dượng, nhưng vì nghĩa vụ, tôi rời văn phòng lúc mười hai giờ kém, đi ra cửa đã thấy xe đang đợi mình bên vệ đường. Clancy, tài xế kiêm vệ sĩ của dượng Stanton, mở cửa cho tôi khi tôi chào anh ta, rồi nhanh chóng ngồi sau tay lái đưa tôi vào trung tâm thành phố. Hai mươi phút sau đó tôi đã ngồi bên chiếc bàn họp trong văn phòng của Stanton, nhìn bữa trưa hấp dẫn dành cho hai người được bày sẵn.

Chẳng bao lâu sau khi tôi đến, Stanton bước vào, nhìn bảnh bao và nổi bật. mái tóc bạch kim trắng xóa, gương mặt nhiều nếp nhăn nhưng vẫn rất đẹp. Mắt ông có màu xanh nhẹ như màu jean đã mòn bạc, cái nhìn rất sắc sảo và thông minh. Ông rất gọn gàng và khỏe mạnh vì đã chịu khó sắp xếp thời gian trong lịch làm việc bận rộn của mình để tập luyện, ngay cả trước khi cưới được người vợ mà ông rất tự hào, là mẹ tôi.

Tôi đứng lên khi ông đến gần và cúi người hôn nhẹ lên má tôi. “Hôm nay con nhìn rất đáng yêu, Eva.”

“Cảm ơn dượng.” Tôi giống mẹ ở mái tóc vàng tự nhiên. Nhưng còn màu mắt xám là thừa hưởng từ cha tôi.

Ngồi xuống chiếc ghế ở đầu bàn, Stanton biết nền trời New York ở ngay phía sau lưng mình và tận dụng phông nền ấn tượng đó.

“Con ăn đi,” giọng ông pha chút mệnh lệnh, điều thường thấy ở những người đàn ông có quyền lực. Những người như Gideon Cross.

Lúc bằng tuổi Cross thì ông có giống vậy không nhỉ?

Tôi cầm nĩa lên và bắt đầu nếm món xa lát phô mai với gà, quả việt quất và quả óc chó. Thức ăn ngon, còn tôi lại rất đói. Tôi mừng thầm là Stanton không bắt đầu câu chuyện ngay để tôi có đủ thời gian thưởng thức bữa ăn, nhưng hóa ra sự trì hoãn ấy chẳng được bao lâu.

“Eva à, dượng muốn bàn với con về việc con theo tập Krav Maga.”

Tôi đớ người. “Sao ạ?”

Stanton nhấp một ngụm nước đá rồi tựa ra phía sau, xương hàm ông lập tức hình thành cái vẻ nghiêm nghị báo trước là điều ông sắp nói sẽ không dễ chịu gì. “Tối qua mẹ con như phát điên khi con đến phòng tập đó ở Brooklyn. Dượng phải mất một lúc để trấn tĩnh và thuyết phục bà ấy là dượng có thể thu xếp cho con theo đuổi sở thích đó của con trong một môi trường an toàn hơn. Mẹ con không muốn...”

“Khoan đã.” Tôi đặt nĩa xuống, hết hứng ăn. “Làm sao mẹ biết con đi đâu?”

“Cô ấy theo dõi tín hiệu trên điện thoại di động của con.”

“Không thể nào,” tôi thở mạnh, ngồi tựa hẳn vào ghế. Về tự nhiên trong câu trả lời của dượng, như thể đó là điều bình thường nhất trên đời, làm tôi thấy phát bệnh. Bao tử tôi nhộn nhạo như muốn tống thức ăn ra hơn là tiêu hóa chúng. “Đó chính là lý do mẹ khăng khăng muốn con dùng điện thoại của công ty dượng. Thì ra chẳng phải vì muốn con đỡ tốn tiền.”

“Đương nhiên tiết kiệm là một lý do. Nhưng chủ yếu là để mẹ con yên tâm.”

“Yên tâm hả? Yên tâm khi theo dõi đứa con gái đã trưởng thành của mình? Như vậy không bình thường chút nào. Dượng phải thấy vậy chứ. Mẹ vẫn còn gặp bác sĩ Petersen chứ?”

Ông có vẻ không vui. “Dĩ nhiên là còn.”

“Mẹ có nói với bác sĩ việc bà đang làm không?”

“Dượng không biết. Đó là việc riêng của Monica, dượng không xen vào.”

Tôi cũng nghĩ vậy. Ông nâng niu, ấp ủ, chiều chuộng bà. Ông làm hư bà. Ông để cho bà thoải mái nuôi dưỡng nỗi ám ảnh về sự an toàn của tôi. “Bà ấy phải quên chuyện cũ đi. Con đã quên được rồi.”

“Hồi đó con chưa biết gì, Eva. Mẹ con thấy có lỗi vì đã không bảo vệ được con. Chúng ta phải cho bà ấy quyền được làm vậy.”

“Quyền ư? Bà ấy theo dõi con!” Đầu óc tôi quay cuồng. Sao mẹ tôi lại có thể xâm phạm cuộc sống riêng tư của tôi như vậy? Vì lý do gì? Bà đang tự làm mình phát điên và kéo cả tôi theo. “Việc này phải chấm dứt.”

“Dễ sắp xếp thôi. Dượng đã nói Clancy. Anh ta sẽ lái xe đưa đón con mỗi lần con cần vào Brooklyn. Mọi việc đã được lo liệu rồi. Như vậy sẽ thuận tiện hơn cho con.”

“Đừng có mà lèo lái mọi việc theo hướng vì lợi ích của con.” Mắt tôi cay xè, cổ họng nóng rát vì cố kiềm những giọt nước mắt phẫn uất. Tôi ghét cái cách ông nói về Brooklyn như thể đó là một đất nước khác ở thế giới thứ ba. “Tôi là người trưởng thành. Tôi tự quyết định cho mình. Điều đó có ghi trong luật đó!”

“Đừng có ăn nói với dượng như vậy, Eva. Dượng chỉ muốn chăm sóc cho mẹ con và con thôi.”

Tôi đẩy ghế đứng dậy. “Dượng chiều mẹ quá. Dượng để cho bà ấy phát cuồng, và làm tôi

phát cuồng theo luôn.”

“Ngồi xuống. Con phải ăn tiếp đi. Monica lo là con ăn uống không đủ dinh dưỡng.”

“Cái gì mà bà ấy chả lo, dượng Richard. Đó chính là vấn đề.” Tôi buông khăn ăn xuống bàn. “Con phải quay về văn phòng.”

Tôi quay đi, sải bước dài về phía cửa để thoát ra càng nhanh càng tốt. Tôi lấy lại túi xách từ thư ký của dượng Stanton và vứt lại điện thoại trên bàn. Clancy, vốn nãy giờ chờ tôi ở khu vực lễ tân, bước theo, và tôi hiểu mình không nên đuổi anh ta đi. Clancy sẽ không nghe lệnh của bất cứ ai ngoài Stanton.

Suốt dọc đường khi được Clancy đưa về, tôi ngồi hậm hực trên băng ghế. Thật ra dù tôi có làm mình làm mẩy cỡ nào đi chăng nữa, thì sau cùng tôi cũng không hơn gì ông dượng, tôi vẫn sẽ chịu thua. Tôi sẽ lại nhượng bộ và chiều theo ý mẹ tôi, bởi vì tôi không nỡ để bà phải đau khổ thêm nữa. Mẹ tôi vô cùng yếu đuối và dễ xúc động, mà bà lại thương tôi đến phát cuồng.

Khi về đến Crossfire tâm trạng tôi vẫn còn u ám. Khi Clancy lái xe đi, tôi đứng trên lề đường đông đúc cố nhìn xem có một cửa hàng nào để vào mua một thanh sôcôla không, đồng thời tìm một nơi có bán điện thoại di động.

Kết cuộc là tôi đi một vòng quanh tòa nhà và mua hết cả mớ kẹo ở một cửa hàng Duane Reade bên góc đường rồi mới quay lại Crossfire. Tôi mới nghỉ trưa được gần một tiếng, nhưng chắc sẽ không dùng tới thời gian thừa mà Mark cho phép. Tôi muốn làm việc để tạm quên đi cái gia đình điên rồ của mình.

Khi vào một thang máy không có ai, tôi xé toạc một thanh kẹo rồi cắn ngấu nghiến. Tôi đang sắp sửa xài hết “quota” cho món sôcôla mà tôi tự đặt ra cho mình trước khi lên đến tầng hai mươi thì thang máy dừng ở tầng bốn. Tôi thầm vui vì có thêm một chút thời gian để thưởng thức hương vị sôcôla đắng và kẹo caramen.

Cánh cửa thang máy mở ra: là Gideon Cross đang trò chuyện cùng hai người đàn ông khác.

Như những lần trước, tôi hụt hơi khi nhìn thấy anh, khiến cơn bực dọc ban nãy đang sắp sửa tan hết lại được khơi mào. Sao anh lại có ảnh hưởng lên tôi như vậy? Khi nào thì tôi mới miễn nhiễm với anh đây?

Anh liếc vào trong, khi nhìn thấy tôi, môi anh chậm rãi cong lên thành một nụ cười khiến tim tôi ngừng đập.

Hay thật. Đúng là vận đen. Hôm nay tôi giống như đang thi vượt chướng ngại vật.

Cross ngưng cười chuyển sang nhíu mày. “Chúng ta sẽ bàn tiếp sau,” Anh nói tiếp với hai người kia trong khi mắt vẫn nhìn tôi.

Rồi anh bước vào thang, nhưng giơ tay cản họ lại. Hai người này vô cùng ngạc nhiên, hết liếc nhìn tôi lại liếc nhìn Cross.

Tôi bước ra ngoài khi nghĩ là đi thang khác sẽ tốt hơn cho thần kinh của tôi vào lúc này.

“Đừng có vội như thế, Eva.” Cross nắm lấy khuỷu tay kéo tôi vô lại. Cửa thang đóng và thang máy lại vụt đi lên.

“Anh làm gì đó?” Tôi cáu kỉnh. Sau cuộc nói chuyện với Stanton, tôi không cần thêm một người đàn ông ra lệnh cho mình.

Cross vẫn nắm lấy cánh tay và dò xét gương mặt tôi với ánh nhìn xanh lơ sáng chói của mình. “Có gì đó không ổn. Là chuyện gì vậy?”

Luồng điện quen thuộc lại chạy giữa chúng tôi, lực hút thậm chí còn mạnh hơn, một phần do tâm trạng của tôi hiện giờ. “Là anh.”

“Tôi à?” Ngón tay anh trượt qua vai tôi. Buông tôi ra, anh lấy từ trong túi một chiếc chìa khóa cắm vào bảng điều khiển thang máy. Đèn trên bảng số tắt hết ngoại trừ con số tầng trên cùng.

Lần này anh cũng lại mặc đồ màu đen, sơmi kẻ sọc xám nhỏ. Thật khác khi nhìn anh từ phía sau. Anh có đôi vai rộng nhưng không quá đồ sộ, làm nổi bật phần eo và đôi chân dài. Những sợi tóc dài mượt phủ trên cổ áo khiến tôi muốn nắm lấy và kéo. Thật mạnh. Tôi muốn anh cũng hung hãn như mình. Tôi muốn đánh nhau.

“Tôi không có tâm trạng để dành cho ông, ông Cross.”

Anh nhìn cây kim kiểu cổ phía bên trên cửa thang máy mấy lần lượt chỉ những tầng chúng tôi đang đi qua. “Tôi sẽ làm cho em có tâm trạng.”

“Tôi không có hứng thú.”

Cross liếc nhìn tôi qua vai. Áo và cà vạt của anh có cùng màu xanh với đôi mắt. Màu sắc lúc nào cũng gây hiệu ứng vô cùng mạnh mẽ. “Đừng nói dối, Eva. Đừng bao giờ nói dối.”

“Tôi không nói dối. Cho dù tôi có bị anh cuốn hút thì đã sao? Tôi nghĩ hầu hết phụ nữ đều sẽ

cảm thấy thế.” Tôi gói thanh kẹo đang ăn dở lại, bỏ vào cùng với những thanh khác rồi nhét cả bịch vào túi xách. Tôi không cần sôcôla khi hít thở cùng bầu không khí với Gideon Cross. “Nhưng tôi không muốn làm bất cứ điều gì với anh cả.”

Anh xoay người lại nhìn thẳng vào tôi, nụ cười ma mị lại nở ra trên cái miệng độc ác. Vẻ thoải mái và vô tư của anh càng làm tôi tức tối. “Cuốn hút là một từ quá nhạt nhẽo để diễn tả - anh đưa tay ra dấu khoảng cách giữa chúng tôi - cái này.”

“Nói tôi điên cũng được, nhưng tôi thật sự cần phải thích một ai đó trước khi cởi quần áo và hùng hục với họ.”

“Không phải điên,” anh nói, “Nhưng tôi không có thời gian để hẹn hò.”

“Đó là điểm khác biệt giữa chúng ta. Thật tốt khi đã được nói rõ ràng.”

Anh bước tới, tay đưa lên mặt tôi. Tôi cố không né đi vì không muốn anh được thỏa mãn khi thấy tôi sợ sệt. Anh rê ngón tay trên khóe môi tôi, rồi chạm vào môi mình. Anh mút ngón tay và rên lên. “Sôcôla và em. Thật ngọt ngào.”

Tôi rùng mình, thấy nóng ran khi tưởng tượng cảnh mình nhấm nháp sôcôla trên tấm thân gợi tình của anh.

Ánh mắt tối lại, anh hạ giọng thân thiết. “Lãng mạn không phải sở trường của tôi, Eva. Nhưng tôi biết cả ngàn cách để làm em sung sướng. Hãy để tôi thử xem.”

Thang máy chậm dần rồi dừng hẳn. Cửa mở khi anh rút chìa khóa ra.

Tôi lùi về góc thang rồi hất nhẹ cổ tay xua anh đi. “Tôi thực sự không có hứng thú.”

“Chúng ta sẽ bàn sau.” Cross nắm lấy khuỷu tay tôi, nhẹ nhàng nhưng cương quyết, lôi tôi ra khỏi thang máy.

Tôi bước theo vì thích cái cảm giác kích thích khi ở cạnh anh và cũng bởi tò mò muốn biết anh sẽ nói gì sau khi chiếm mất hơn năm phút của tôi.

Anh đi qua cửa an ninh, không hề chậm bước.

Cô gái tóc đỏ xinh đẹp ở quầy lễ tân vội vã đứng dậy, định nói gì đó trước khi anh lắc đầu. Ngậm chặt miệng và mở to mắt, cô ta nhìn chúng tôi đi qua như bay.

May mắn là đường vào văn phòng của Cross rất ngắn. Anh chàng thư ký đứng lên khi thấy

sếp đi tới nhưng không nói gì khi nhận ra anh đang đi cùng người khác.

"Tôi không nghe điện thoại, Scott," Cross nói với anh ta, lôi tôi vào văn phòng của mình qua hai lớp cửa kính.

Dù đang bực tức tôi cũng không thể không ấn tượng với văn phòng rộng lớn của Cross. Căn phòng nhìn ra thành phố qua hai mặt tiền có các ô cửa sổ cao chạy suốt từ sàn tới trần ở cả hai mặt, bức tường ngăn cách với phần còn lại của công ty cũng bằng kính. Bức vách bằng kính mờ đối diện với chiếc bàn giấy khổng lồ treo đầy các màn hình đang chiếu tin tức trên khắp thế giới. Có ba khu vực ghế ngồi, mỗi khu vực như thế đều rộng hơn toàn bộ văn phòng của Mark, có cả một quầy pha rượu có bày các bình cổ thon bằng thủy tinh gắn đá quý, đó là mảng màu sắc duy nhất trong toàn cảnh chỉ toàn đen, trắng và xám.

Cross bấm một cái nút trên bàn để đóng cửa, rồi bấm một cái nút khác và ngay lập tức các bức tường bằng kính mờ đi, khiến tất cả nhân viên bên ngoài đều không thể nhìn thấy chúng tôi. Các cửa kính nhìn ra ngoài đều được dán một lớp phim phản chiếu màu ngọc bích phía bên ngoài nên chúng tôi hoàn toàn được riêng tư. Anh cởi áo khoác ra treo lên giá. Rồi anh quay sang tôi lúc này vẫn đang đứng ngay sau cửa ra vào. "Uống gì không, Eva?"

"Không, cảm ơn." Quỷ thần ơi, trông anh chỉ mặc ghi lê thậm chí còn hấp dẫn hơn. Tôi nhìn rõ hơn hình dáng cân xứng của anh với đôi vai mạnh mẽ, các bắp thịt uốn lượn khi anh di chuyển.

Anh ra hiệu về phía bộ sô pha da màu đen. "Em ngồi xuống đi."

"Tôi phải quay về văn phòng."

"Tôi cũng có cuộc họp lúc hai giờ. Chúng ta làm rõ việc này sớm chừng nào thì đều có thể quay lại làm việc nhanh chừng ấy. Giờ thì ngồi xuống."

"Anh nghĩ chúng ta cần phải làm rõ việc gì?"

Anh thở hắt ra rồi bế thốc tôi lên như chú rể bế cô dâu và mang tôi đến bên chiếc sô pha, đặt tôi xuống rồi ngồi xuống bên cạnh. "Làm rõ sự phản đối của em. Đã đến lúc bàn bạc xem phải cần làm những gì để đưa em lên giường."

"Cần một phép lạ." Tôi lùi ra xa, nới rộng khoảng cách giữa chúng tôi. Khi kéo mạnh mép chiếc váy màu xanh ngọc bích cho gọn, tôi thầm ước hôm nay mình đã mặc quần chứ không phải váy. "Tôi thấy cách anh yêu cần vô cùng thô lỗ và xúc phạm."

Tôi bị kích thích vô cùng, nhưng đời nào thừa nhận.

Anh nheo mắt nhìn tôi. “Nghe có vẻ thô kệch nhưng đó là sự thật. Anh không thấy em giống loại phụ nữ thích nghe nịnh nọt khoác lác hơn là sự thật.”

“Tôi cũng không phải chỉ là một công cụ tình dục.”

Chân mày anh giãn ra. “Ừ, vậy thì thôi.”

“Tôi đi được chưa?” Tôi đứng dậy.

Anh nắm cổ tay kéo tôi ngồi xuống lại.

“Chưa. Chúng ta chỉ vừa bắt đầu câu chuyện thôi: cả hai ta đều bị hấp dẫn mãnh liệt nhưng đều không muốn hẹn hò. Vậy thì chính xác là em muốn gì, Eva? Em có muốn bị quyến rũ không?”

Tôi vừa thích vừa ghét cuộc nói chuyện này. Và đương nhiên cũng thấy bị cuốn hút. Làm sao mà không được khi đối diện với một người hấp dẫn và nam tính cực kỳ lại đang vô cùng quyết tâm làm tình với tôi. Tuy vậy, tôi vẫn thấy bất bình. “Cái kiểu tính toán tình ái như một thương vụ không làm tôi hứng thú.”

“Đưa ra tiêu chuẩn ngay từ đầu sẽ tránh được những mong đợi không thỏa đáng và thất vọng về sau.”

“Anh nói đùa chắc.” Tôi quắc mắt. “Anh biết mình vừa nói gì không? Vậy thì sao lại gọi đó là làm tình? Sao không gọi hẳn là xuất tinh vào một cái lỗ đi?”

Anh ngửa cổ ra sau cười lớn làm tôi càng tức tối. Giọng cười khàn đục như nước nóng dội vào tôi. Sự hiện diện của anh lúc này gây nhói người như một vết đau có thật trên da thịt. Còn việc anh đang cười thích thú biến anh trở lại *người* hơn trước mắt tôi, không còn là thần thánh nữa. Người thật bằng da bằng thịt.

Tôi đứng bật dậy và né ra xa. “Tình dục không nhất thiết phải có hoa hồng và rượu vang, nhưng, vì Chúa, dù có là gì, nó cũng phải rất riêng tư, và dựa trên một mối quan hệ thân mật và tôn trọng lẫn nhau.”

Anh ngưng cười khi đứng dậy, mắt tối sầm. “Cuộc sống của anh không có những thứ nhập nhằng như vậy. Có lẽ em muốn anh thay đổi nguyên tắc đó. Anh thì không thấy có lý do gì để làm vậy.”

“Tôi chẳng muốn anh làm quái gì cả. Giờ thì để tôi về làm việc.” Tôi sải bước về phía cửa và giật nắm tay vặn, làu bàu chửi rủa khi cửa vẫn không mở. “Cho tôi ra, Cross.”

Tôi cảm thấy anh đến sau lưng mình, chống hai tay lên mặt kính hai bên vai tôi, nhốt tôi vào giữa. Tôi không thể chống cự khi anh ở quá gần.

Sức mạnh ý chí và ham muốn của anh đã trở thành một lực hút gần như hữu hình. Khi ở đủ gần, tôi bị bao vây bởi lực hút ấy, bị nó kéo vào với anh. Mọi thứ bên ngoài ngừng hiện hữu, còn ở bên trong cơ thể tôi đang bị lôi về phía anh. Đầu óc tôi quay cuồng khi nghĩ dù anh khiến tôi bực bội nhưng lại có một tác động quá lớn đới với tôi. Làm thế nào mà tôi lại bị kích thích bởi người đã nói những lời lẽ đáng ra phải làm tôi nguội lạnh.

"Quay lại đây, Eva."

Tôi nhắm mắt mong chống lại cơn ham muốn khi nghe giọng nói như ra lệnh của anh. Chúa ơi, mùi hương của anh. Anh tỏa ra nỗi thèm khát hừng hực khiến tôi cũng điên dại theo. Tôi càng mất tự chủ bởi cảm giác bực bội ban nãy với Stanton và với Cross.

Tôi muốn anh. Muốn kinh khủng. Nhưng tôi biết anh chỉ mang lại rắc rối. Thật tình, tự tôi đã có đủ rắc rối rồi. Tôi không cần ai giúp thêm nữa trên phương diện đó.

Tôi tì cái trán đang nóng ran lên vào thành kính mát lạnh. "Bỏ đi, Cross."

"Ừ. Em phiền phức quá." Môi anh lướt nhẹ sau vành tai tôi. Một tay anh kéo tôi về phía anh. Anh cũng bị kích thích như tôi, tôi cảm thấy cái va chạm vào lưng. "Quay lại tạm biệt anh đi."

Thất vọng và hơi hối hận, tôi xoay người lại trong vòng tay anh, tựa vào kính để lưng mát dịu lại. Anh đang cong người bao phủ xuống tôi, mái tóc bồng bềnh phủ quanh gương mặt hoàn mỹ, trán tựa hẳn lên thành kính để áp sát tôi hơn. Tôi không còn không gian để thở nữa. Bàn tay ban nãy đặt trên thắt lưng tôi giờ đang nắn bóp hông khiến tôi phát điên lên. Anh nhìn tôi, ánh mắt xoáy sâu da diết.

"Hôn anh đi." Anh khàn giọng. "Anh chỉ cần vậy thôi."

Tôi liếm đôi môi khô khốc, thở nhẹ. Anh rên lên, cúi đầu xuống dán chặt môi mình lên môi tôi. Tôi thẫn thờ vì làn môi anh trông cứng rắn nhưng hóa ra lại quá mềm mại, và vì nụ hôn dịu dàng tiến vào. Tôi hé miệng để lưỡi anh vào miệng mình, đắm chìm trong nụ hôn dài ngọt lịm. Nụ hôn của anh thật mãnh liệt, khéo léo nhưng cũng vừa đủ hung hãn để khiến tôi bị kích thích.

Tôi thả túi xách xuống sàn, hai tay luồn vào tóc anh. Tay tôi nắm lấy những sợi tóc mềm mại đó cho gần thêm nữa. Anh khẽ rên rỉ, càng hôn sâu hơn như muốn uống lấy tôi trong cơn dục vọng. Tôi nghe nhịp tim anh áp chặt ngực mình, vậy là đây không phải là giấc mơ tôi tự thêu dệt nên.

Anh đẩy chúng tôi ra khỏi bức kính, nâng tôi lên từ phía sau. “Anh muốn em, Eva. Phiền phức cũng được, anh không cưỡng lại được.”

Toàn thân tôi dán chặt vào anh, cảm nhận rõ rệt từng tế bào của cái cơ thể nóng bỏng và săn chắc đó. Tôi hôn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi thấy làn da mình ướt át nhạy cảm, ngực mềm ra, trĩu nặng. Cặp chân run rẩy theo từng nhịp tim.

Tôi chưa kịp nhận ra thì đã thấy mình nằm trên ghế sô pha. Cross đang đè lên tôi, một chân đứng dưới sàn còn đầu gối kia tựa trên ghế. Tay trái anh đỡ thân mình trong khi tay phải kẹp chặt phía sau đầu gối tôi rồi lướt dần lên phía trên đùi như thể đang sờ vào một vật sở hữu của mình.

Anh thở mạnh khi chạm đến chiếc nịt tất. Anh chuyển ánh nhìn từ mặt tôi xuống phía dưới, rồi kéo chiếc váy trên người tôi lên cao.

“Chúa ơi, Eva.” Một âm thanh sôi sục khẽ rung trên ngực anh, khiến tôi rùng mình. “Sếp em thật là may mắn vì hắn đồng tính.”

Hoàn toàn mê muội, tôi nhìn thân hình Cross hạ xuống trên người mình. Cơ bắp tôi căng lên vì ước muốn áp sát vào anh, thúc giục sự hòa hợp giữa chúng tôi, điều mà tôi hằng mong mỏi từ khi lần đầu tiên nhìn thấy anh. Cúi đầu xuống, anh lại ngấu nghiến môi tôi với một sự mãnh liệt có phần thô bạo.

Đột nhiên anh giật mạnh người lại, đứng lên và suýt vấp ngã.

Tôi vẫn nằm đó thở hổn hển, ướt át và sẵn sàng. Rồi tôi nhận ra tại sao anh lại phản ứng như vậy.

Có ai đó sau lưng anh.

Chương 4

Tôi hoảng hồn, vội vàng ngồi dậy kéo váy xuống.

“... người hẹn với sếp lúc hai giờ tới rồi ạ.”

Phải mất rất lâu tôi mới nhận ra là giọng nói đó phát ra từ chiếc loa, còn trong phòng vẫn chỉ có mình tôi và Cross. Cross đứng ở đầu kia của sô pha, lồng ngực phập phồng, mặt đỏ bừng. Cà vạt anh gần như rơi ra, áo quần xộc xệch.

Trong đầu tôi chợt hình dung mình trông nhếch nhác ra sao vào lúc này. Mà lại còn đang muộn giờ làm nữa chứ.

"Chúa ơi." Anh lấy hai tay ôm đầu. "Giữa ban ngày ban mặt. Ngay trong văn phòng của anh!"

Tôi đứng dậy cố chỉnh trang lại quần áo.

"Làm vầy nè." Anh bước lại, kéo vạt áo tôi lên.

Quá tức giận vì chuyện suýt nữa đã xảy ra trong cái lúc mà đáng ra tôi phải làm việc, tôi đạp vào tay anh. "Thôi đi, để cho tôi yên."

"Em im đi, Eva." Anh vừa nói dứt khoát vừa cầm lấy mép chiếc áo lụa màu đen của tôi chỉnh lại sao cho hàng nút nằm ngay ngắn trở lại ở chính giữa ngực. Xong anh kéo cái váy xuống, dùng tay vuốt phẳng lại, thao tác rất bình tĩnh và chuyên nghiệp. "Em sửa tóc lại đi."

Cross mặc áo khoác rồi chỉnh lại cà vạt. Chúng tôi tiến ra cửa cùng lúc, khi tôi cúi xuống nhặt cái túi xách, anh cũng cúi người theo.

Anh kéo lấy cằm tôi để hướng mặt tôi về phía mình, giọng nhẹ nhàng. "Em vẫn ổn chứ?"

Cổ họng tôi khô đắng. Tôi vừa bị kích thích, vừa thấy tức tối, lại vừa ngượng chín cả người. Cả đời tôi chưa bao giờ mất tự chủ như vậy. Tôi càng bực tức hơn vì đó lại là anh, người đáng ra phải khiến tôi phát tởm vì đề cập đến chuyện tình dục một cách vô cùng bệnh hoạn.

Tôi giật cằm ra khỏi tay anh. "Nhìn tôi có gì là ổn không?"

"Nhìn em đẹp và rất khêu gợi. Anh đang thèm muốn em đến nỗi phát điên lên đây. Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là anh sẽ kéo em trở lại ghế và làm cho em sung sướng đến nỗi phải van xin anh đó."

"Cũng không khó hiểu tại sao anh lại có giọng lưỡi này," tôi lầm bầm, nhưng lại không thấy bị xúc phạm. Thậm chí sự thèm muốn lộ liễu của anh còn có tác dụng kích thích ghê gớm. Tôi khoác túi xách rồi đứng thẳng lên, chân vẫn còn hơi run. Tôi cần phải tránh xa con người này ra, rồi sau khi hết giờ làm tôi muốn ngồi một mình uống một ly ra trò.

Cross đứng lên cạnh tôi. "Anh sẽ cố giải quyết hết công việc cần thiết trong vòng từ giờ tới

năm giờ. Rồi anh sẽ đón em."

"Không có đâu. Giữa chúng ta vẫn không có gì thay đổi cả."

"Còn lâu mới không có."

"Đừng có kiêu căng như vậy, Cross à. Ừ thì tôi có mất tự chủ trong một tích tắc, nhưng tôi vẫn không muốn cái anh muốn đâu."

Anh nắm lấy tay vặn cửa. "Em có muốn. Em chỉ không muốn theo cách của anh thôi. Cho nên mình sẽ xem xét và bàn bạc lại."

Lại cái giọng điệu sặc mùi công việc đó, ngắn gọn và khô khan. Cột sống tôi cứng lại.

Tôi với tay xoay nắm cửa rồi vòng dưới cánh tay Cross lách ra ngoài. Anh chàng thư ký cùng với ba người khác, hai nam một nữ, bước vội ngay sau chúng tôi. Tôi nghe tiếng anh nói sau lưng.

"Scott sẽ đưa quý vị vào phòng trước. Tôi sẽ vào ngay."

Anh bắt kịp tôi ở quầy lễ tân, vòng tay qua giữ chặt hông tôi. Tôi không muốn làm ầm ĩ nên đợi đến khi ra đến thang máy mới né khỏi anh.

Anh vẫn bình thản nhấn nút gọi thang. "Năm giờ nhé, Eva."

Tôi nhìn chằm chằm vào đèn hiệu trên đầu cửa. "Tôi không rảnh."

"Vậy thì ngày mai."

"Cuối tuần này tôi không rảnh ngày nào."

Anh bước ra trước mặt tôi, gằn giọng. "Bận với ai?"

"Không phải việc của..."

Anh bịt miệng tôi lại. "Thôi. Chỉ cần cho anh biết khi nào. Và trước khi em cự tuyệt, hãy nhìn anh thật kỹ đi, em có thấy anh giống kiểu người dễ nản chí không?"

Mặt anh đanh lại, ánh mắt đầy quyết tâm. Tôi rùng mình. Tôi thật sự không chắc mình sẽ thắng Gideon Cross trong cuộc đọ ý chí này.

Tôi nuốt nước bọt, chờ anh bỏ hẳn tay xuống mới nói, “Tôi nghĩ cả hai ta đều cần bình tĩnh lại. Nên dừng lại vài ngày để suy nghĩ đã.”

Anh vẫn kiên trì. “Giờ tan sở ngày thứ Hai nhé.”

Thang đến, tôi bước vào trong, quay ra nhìn anh rồi đáp, “Giờ ăn trưa ngày thứ Hai.”

Ngay khi cửa thang chuẩn bị đóng, anh nói. “Mình chắc chắn sẽ gặp lại nhau, Eva ơi.”

Đối với tôi, câu đó nghe vừa như lời hứa lại vừa như lời đe dọa.

“Không phải lo đâu, Eva.” Mark nói khi tôi về tới bàn làm việc lúc gần hai giờ mười lăm. “Cô không bỏ lỡ công việc đâu, tôi cũng ăn trưa với ông Leaman về trễ, vừa về đến thôi.”

“Cảm ơn anh.” Nhưng dù sao tôi vẫn thấy áy náy. Buổi sáng thứ Sáu vốn dĩ đầy phấn chấn của tôi dường như đã xa cách hàng thế kỷ.

Từ lúc đó đến năm giờ chúng tôi tiếp tục làm việc, thảo luận về một khách hàng trong ngành thức ăn nhanh, rồi tìm ý tưởng để cải tiến mẫu quảng cáo của một chuỗi cửa hàng thực phẩm sạch.

“Hay thử nói đến khía cạnh tình ái xem sao.” Mark nói đùa mà không biết điều đó vô tình lại có chút liên quan đến tâm trạng của tôi.

Điện thoại reng ngay khi tôi vừa tắt máy tính và đang lấy túi xách ra khỏi ngăn kéo tủ. Liếc nhìn đồng hồ chỉ đúng năm giờ, tôi tự hỏi mình có nên nghe máy không vì đã chính thức hết giờ làm việc.

Nhưng do vẫn còn thấy áy náy về vụ ăn trưa về trễ, coi như để chuộc lỗi, tôi nhấc ống nghe. “Văn phòng của Mark Garrity...”

“Eva, cục cưng. Richard nói con để quên điện thoại di động ở văn phòng của ông ấy.”

Tôi thở mạnh rồi ngồi tựa hẳn vào ghế, trong đầu không khỏi hình dung chiếc khăn tay ướt sũng luôn đi kèm với giọng nói lo lắng đó của mẹ. Điều đó khiến tôi vừa thương vừa tức. “Mẹ khỏe không?”

“Ôi chao, mẹ khỏe, cảm ơn con gái.” Giọng nói của mẹ tôi rất nữ tính, pha chút hơi thở, như kiểu giọng Marilyn Monroe pha với Scarlett Johansson. “Clancy đã mang cái điện thoại tới gửi

ở dưới nhà cho con đó, con phải dùng điện thoại mới được, lỡ khi cần gọi cho ai đó thì sao..."

Tôi vốn đang cân nhắc chuyện giữ cái điện thoại đó nhưng sẽ chuyển tất cả cuộc gọi sang một số khác mà không cho mẹ biết. Nhưng lúc này tôi thấy lo lắng hơn về một chuyện khác. "Bác sĩ Petersen có nói gì khi biết mẹ theo dõi điện thoại của con không?"

Đầu dây bên kia im lặng một lúc. "Ông ấy hiểu mẹ lo lắng cho con."

Tôi đưa tay sờ sờ sống mũi, "Con nghĩ đã đến lúc mình nên cùng đến gặp ông ấy lần nữa, mẹ à."

"À, được chứ, ông ấy có nói là muốn gặp lại con."

Thì tại vì ông ấy ngờ rằng mẹ vẫn chưa khỏe hẳn mà. Tôi đổi đề tài. "Con rất thích công việc mới này."

"Vậy thì tốt quá! Sếp của con tốt với con chứ?"

"Anh ấy tuyệt lắm. Không ai bằng."

"Đẹp trai không?"

Tôi mỉm cười. "Rất đẹp trai, nhưng có người yêu rồi."

"Chán thật. Miếng mồi ngon lúc nào cũng bị xí mất." Nghe mẹ cười, tôi cũng cười theo.

Tôi rất thích mỗi khi thấy mẹ vui. Ước gì bà vui vẻ như thế thường xuyên hơn. "Con mong gặp mẹ tối mai tại bữa tiệc."

Monica Tramell Barker Mitchell Stanton, tên đầy đủ của mẹ tôi, là kiểu người rất thích hợp với các hoạt động giao tế xã hội, một phần do vẻ đẹp lộng lẫy và sang trọng của bà luôn thu hút sự chú ý của người khác giới.

Bà nói ngay, "Vậy mình hãy chuẩn bị thật kỹ nhé. Hai mẹ con mình và Cary sẽ đi mỹ viện thư giãn và làm đẹp. Đằng nào con cũng cần thư giãn sau một tuần làm việc vất vả mà."

"Con không từ chối đâu, mà chắc chắn Cary cũng vậy."

"Ôi mẹ mong quá. Mai mẹ cho xe đến đón tụi con khoảng mười một giờ nhé?"

"Rồi, tụi con sẽ chuẩn bị sẵn sàng."

Sau khi cúp máy, tôi tựa hẳn vào thành ghế, thở hắt ra, cảm thấy cần ngâm mình trong bồn nước nóng để thư giãn. Tôi chả thèm quan tâm Gideon Cross biết chuyện tôi có nghĩ tới anh ta khi tự thỏa mãn hay không. Ức chế chỉ khiến tôi yếu đuối trước Cross, trong khi tôi dám chắc anh ta không hề gặp phải vấn đề đó. Chắc chắn anh ta có sẵn hàng tá bồ bịch xếp hàng chờ sẵn mỗi ngày.

Khi tôi đang thay giày cao gót bằng giày đế bằng thì điện thoại lại reo. Quả là mẹ tôi ít khi bị lừa quá lâu. Khoảng thời gian năm phút sau khi cúp máy vừa đủ để bà nhận ra là tôi vẫn chưa trả lời gì về vụ cái điện thoại. Tôi lần lữa không muốn nghe máy, nhưng nghĩ lại, tôi thấy hôm nay mình nên giải quyết cho xong mọi phiền phức trước khi về nhà.

Tôi nghe máy bằng câu chào thường lệ, nhưng thiếu hẳn sức sống.

“Anh vẫn đang nghĩ tới em.”

Chất giọng cao mượt mà của anh đột nhiên khiến tôi thấy nhẹ nhõm và nhận ra mình đang mong chờ được nghe nó, phải, ngay trong hôm nay.

Ôi trời. Nỗi thèm khát mãnh liệt đến độ tôi biết ngay anh đã trở thành thứ chất gây nghiện, thành nguồn cơn của mọi cơn hưng phấn cực điểm.

“Eva, anh vẫn còn cảm thấy em, anh vẫn ngửi thấy mùi hương của em ở đây. Từ khi em về, suốt cả buổi trời anh vẫn cứng, và đã phải trải qua hai cuộc họp và một buổi nói chuyện trực tuyến trong tình trạng đó. Em thắng rồi đó, nói cho anh biết em muốn gì đi.”

“Vậy hả.” Tôi thì thầm. “Để tôi nghĩ xem.”

Tôi im lặng để anh chờ máy trong khi chợt nhớ tới lời của Cary “Hãy để hắn thèm khát em đến chết”. “Ừm... tôi chưa nghĩ ra gì cả. Nhưng tôi có một lời khuyên chân thành cho anh. Anh nên đi mà tìm gặp một người phụ nữ nào đó đang thèm anh nhỏ dãi. Hai người cứ làm tình đến khi đi hết nổi thì thôi. Làm vậy xong, thứ Hai khi gặp lại tôi anh sẽ hoàn toàn bình phục và trở lại với cuộc sống đơn điệu đầy ám ảnh của anh.”

Từ đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng lưng anh tựa vào chiếc ghế da. “Chỉ lần này thôi nhé, Eva. Lần sau mà em còn xúc phạm anh như vậy anh sẽ bắt em nằm xuống ăn đòn đó.”

“Tôi không hứng thú với chuyện đó.” Nhưng cái giọng hăm dọa đó của anh làm tôi bị kích thích. Thì Đen và Nguy hiểm mà.

“Chuyện đó mình hãy bàn sau. Trong khi chờ đợi thì nói cho anh biết em hứng thú với cái

gì.”

Tôi đứng lên. “Anh quả là có chất giọng phù hợp với dịch vụ điện thoại khiêu dâm. Nhưng tôi phải cúp máy đây. Tôi có lịch tự vui vẻ rồi.”

Lẽ ra lúc đó tôi nên cúp máy ngay để cho việc cự tuyệt có tác dụng hơn. Nhưng tôi lại tò mò muốn biết xem anh có hả hê như dự đoán của tôi không. Hơn nữa, tôi cũng đang thích thú cuộc trò chuyện này.

“Ôi, Eva.” Cross cất tiếng yếu ớt. “Em quyết tâm bắt anh phải năn nỉ phải không? Anh phải làm sao em mới cho anh tham gia cùng em đây?”

Tôi phớt lờ cả hai câu hỏi của anh, khoác túi xách lên vai và thấy may là anh không nhìn thấy tay tôi đang run. “Tạm biệt, Gideon.”

Cúp máy xong tôi đi thang bộ xuống hết hai mươi tầng lầu. Thế này vừa coi như tập thể dục lại vừa giúp tôi tránh những phiền phức có thể có trong thang máy.

{STENT{

Về được đến nhà sau một ngày dài đằng đẵng, tôi mừng đến nỗi gần như nhảy chân sáo vào cửa. Trong đầu chỉ vang lên mỗi một câu “Thật sung sướng khi cuối cùng cũng về tới nhà”, tôi lao nhanh vào phòng khách khiến hai người đang ngồi trên ghế sô pha giật bắn mình.

“Ối!” Tôi thốt lên và lập tức thấy ngượng vì sự vô ý của mình. Cary và người khách của anh vẫn trong tư thế đàng hoàng, nhưng chỉ nhìn hai người ngồi sát bên nhau đủ thấy họ rất thân thiết.

Tôi bất giác không kềm được lại nghĩ đến Gideon Cross, cái gã luôn muốn lột bỏ hết mọi sự thân mật khỏi hành vi mà tôi cho là cần nhiều thân mật nhất. Tôi từng có nhiều mối tình một đêm, cũng từng có bạn tình không ràng buộc, nên hơn ai hết tôi biết sự khác nhau giữa ân ái và giải trí đơn thuần. Dù vậy, tôi vẫn chưa bao giờ có thể coi chuyện đó giống như một cái bắt tay. Thế nên tôi thấy thật đáng buồn cho Cross, dù anh không phải mẫu người cần được cảm thông hay trắc ẩn.

“Này, cưng.” Cary đứng lên cất tiếng gọi tôi. “Nãy giờ anh cứ mong em sẽ về trước khi Trey phải đi.”

“Một tiếng nữa mình có lớp.” Trey giải thích, bước vòng qua chiếc bàn nước để tiến đến phía tôi lúc tôi bỏ túi xách xuống sàn nhà và đứng sau kệ bếp. “Mình rất vui vì kịp gặp bồ trước khi đi.”

“Mình cũng vậy.” Tôi bắt tay Trey, tranh thủ quan sát anh chàng. Tôi đoán Trey cũng tầm tuổi tôi, dáng người cao trung bình, cơ bắp khá rắn chắc, mái tóc vàng lòa xòa hơi rối, cặp mắt ướt màu hạt dẻ và sống mũi chắc chắn đã từng bị gãy.

“Mình phải làm một ly đã, các anh không phiền chứ?” Tôi hỏi lịch sự. “Hôm nay mệt quá.”

“Cứ tự nhiên đi.” Trey đáp.

“Cho anh một ly với.” Cary cũng nhập hội. Hôm nay anh mặc một chiếc quần jean rộng màu đen, áo len đen hở vai. Trông anh nhẹ nhàng thoải mái nhưng cũng rất thanh lịch, màu tóc nâu và đôi mắt xanh ngọc bích nổi bật.

Tôi lại chỗ tủ rượu lôi bừa một chai ra.

Trong khi tôi mở rượu rót ra ly, Trey đút hai tay vào túi quần, đu đưa trên gót giày và khẽ trò chuyện với Cary.

Bỗng điện thoại reng, tôi cầm ống nghe. “Xin chào?”

“Xin chào, Eva phải không? Parker Smith đây mà.”

“Chào anh.” Tôi tựa hẳn người vào kệ. “Anh khỏe không?”

“Hy vọng em không phiền khi anh gọi. Dượng của em cho anh số này vì anh gọi di động cho em hoài không được.”

Lại nữa. Tôi đã phát ngán với ông dượng cả ngày nay rồi. “Không sao. Có rắc rối gì à?”

“Em nói giỡn chắc? Mọi thứ quá tuyệt vời là đằng khác. Cha dượng em cứ như ông bụt vậy. Ông ấy tài trợ cho phòng tập của anh nhiều thiết bị mới và còn cho sửa lại một số chỗ để đảm bảo an toàn hơn. Đó là lý do anh gọi cho em. Bắt đầu từ tuần sau phòng tập sẽ đóng cửa để sửa chữa nhé. Thứ Hai tuần sau nữa mình sẽ bắt đầu tập tành lại.”

Tôi nhắm mắt lại cố không nổi cáu. Đây không phải lỗi của Parker, là do dượng và mẹ tôi bị ám ảnh về việc phải bảo vệ cho tôi. Rõ ràng họ không thấy cố gắng bảo vệ tôi trong khi tôi đang ở cạnh những người được huấn luyện để làm chính cái việc đó là rất buồn cười. “Nghe hay đó. Em rất mong được tập với anh.”

“Anh cũng mong, Eva ạ. Anh sẽ bắt em khổ luyện đó. Chúng ta sẽ không lãng phí tiền của mẹ em đâu.”

Tôi đặt ly rượu đầy trước mặt cho Cary rồi uống một ngụm lớn từ ly của mình. Tôi chưa bao giờ hết ngạc nhiên về những gì tiền có thể mua được. Nhưng tôi tự nhủ là Parker không có lỗi nên thôi, không phàn nàn gì nữa.

"Chúng ta sẽ bắt tay vào tập đầu tuần sau nữa nhé. Anh đưa lịch tập cho lái xe của em rồi."

"Được thôi. Gặp lại anh sau nhé." Tôi cúp máy, vô tình bắt gặp Trey đang lén nhìn Cary, ánh mắt dịu dàng tràn đầy sự trìu mến ngọt ngào, khiến tôi chợt nghĩ mình nên tạm gác mấy vấn đề này sang một bên. "Trey này, mình rất tiếc vì gặp bồ lúc bồ sắp phải đi. Hay tối thứ Tư tụi mình cùng ăn pizza nhé, nếu bồ rảnh? Mình muốn tụi mình có thời gian trò chuyện nhiều hơn."

"Tối thứ Tư mình lại có lớp." Trey cười tiếc rẻ, mắt liếc nhìn Cary. "Thứ ba thì được đó."

"Tuyệt." Tôi mỉm cười. "Tụi mình sẽ gọi pizza về rồi vừa ăn vừa xem phim."

"Hoàn toàn đồng ý."

Cary thưởng cho tôi một cái hôn gió khi anh tiễn Trey ra cửa. Khi trở vào, anh cầm lấy ly rượu rồi nói luôn, "Rồi, Eva, nói nghe xem nào. Em đang bực bội chuyện gì phải không?"

"Đúng là vậy." Tôi gật đầu, cầm chai rượu bước ra phòng khách.

"Lại là Gideon Cross phải không?"

"Ừ, mà bây giờ em chẳng muốn nói tới hắn ta nữa." Dù cái kiểu quyết tâm của Gideon đúng là có làm tôi thích thú, nhưng mục đích của anh ta lại rất tồi. "Kể em nghe về anh và Trey đi, hai người làm sao mà quen nhau?"

"Anh biết Trey qua công việc. Cậu ấy là trợ lý của một tay chụp ảnh. Sao, đẹp trai chứ hả?". Mắt anh sáng ngời hạnh phúc. "Cậu ấy còn rất lịch thiệp nhé, như một quý ông chính hiệu vậy."

"Ai mà ngờ được trên đời này vẫn còn có người như vậy nhỉ?" Tôi lẩm bẩm rồi uống hết ly rượu.

"Nghĩa là sao?"

"À không có gì. Em xin lỗi, Cary. Cậu ta được đó, lại có vẻ thích anh lắm. Đang học nhiếp ảnh hả?"

"Học thú y."

“Chà, hay quá.”

“Anh cũng thấy vậy. Mà thôi tạm quên Trey đi. Nói anh nghe chuyện gì đang làm em không vui vậy? Trút ra hết đi.”

Tôi thở dài. “Thì là mẹ em. Bà biết chuyện em theo tập với Parker và đang phát hoảng lên.”

“Hả? Sao mẹ em biết? Anh thề là không có nói với ai hết.”

“Em biết, em chả bao giờ nghĩ là anh nói cả.” Tôi rót thêm cho mình một ly rượu nữa. “Nghe nè, bữa giờ mẹ vẫn theo dõi điện thoại di động của em.”

Cary nhướn mày. “Thiệt đó hả? Nghe... thấy ghê quá.”

“Chứ còn gì nữa. Em cũng nói vậy với Stanton, mà ông ấy bỏ ngoài tai.”

“Trời đất quỷ thần ơi.” Cary đưa tay vuốt tóc. “Vậy giờ em tính sao?”

“Em sẽ mua một cái điện thoại khác. Em sẽ thử nói chuyện với bác sĩ Petersen xem ông ta có thể giúp mẹ thay đổi suy nghĩ không.”

“Đúng đó, nhờ bác sĩ giúp đỡ đi. Còn công việc hôm nay thế nào? Vẫn thú vị chứ hả?”

“Vẫn tốt.” Tôi ngả đầu ra chiếc gối trên sô pha, nhắm mắt lại. “Bây giờ chỉ còn công việc và anh là hai cái phao của em thôi.”

“Thế còn cái gã tỉ phú quyến rũ trẻ trung đang theo đuổi em thì sao? Coi nào, Eva, anh đang tò mò muốn chết được. Kể anh nghe chuyện gì xảy ra đi.”

Đương nhiên là tôi kể hết với Cary. Tôi muốn biết anh nghĩ gì về mọi chuyện. Nhưng lúc tôi kể xong anh vẫn ngồi im. Tôi nhổm dậy, nhìn vào mặt anh, lúc này đang cắn môi, hai mắt sáng rực.

“Cary nè, anh đang nghĩ gì?”

“Tự nhiên anh thấy hơi rạo rực khi nghe chuyện của em.” Cary cười lớn, giọng cười đầy nam tính khiến tôi phần nào vơi đi những bực dọc. “Anh ta hẳn là đang rất rối trí đây. Anh ước gì được nhìn thấy cái bản mặt của anh ta lúc bị em chọc tức đến nỗi phải dọa đánh đòn em.”

“Em cũng không ngờ anh ta lại nói như vậy.” Chỉ việc nhớ lại cái giọng của Cross lúc đó cũng đủ khiến mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay tôi và để lại dấu trên ly rượu tôi cầm. “Lúc đó anh ta

nghĩ cái quái gì nhỉ?"

"Đánh đòn thì cũng không có gì quá đáng. Hơn nữa, lúc trên ghế sô pha anh ta thích ở trên em mà, nên chắc cũng không đến nỗi là loại thích mấy trò quái dị đâu." Cary buông mình xuống ghế, gương mặt đẹp trai nở một nụ cười thật tươi. "Rõ ràng em đang là một thách thức lớn đối với cái gã vốn rất ít khi bị thách thức đó nha. Mà anh ta lại còn nhượng bộ để có được em nữa chứ, việc này không thường xảy ra đâu. Cứ nói cho anh ta biết em muốn gì đi."

Tôi rót nốt chỗ rượu còn lại cho hai đứa, cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút vì rượu bắt đầu ngấm. Tôi muốn gì *vào lúc đó* hả? Ngoài cái việc rõ rành rành đã xảy ra ư?

"Bọn em hoàn toàn không hợp nhau."

"Em vẫn nghĩ vậy sau sự việc xảy ra trong văn phòng anh ta à?"

"Kìa, Cary. Để em nói nha. Anh ta đỡ em dậy khỏi sàn nhà trong sảnh, rồi rủ em làm tình. Chỉ có vậy thôi đó. Ngay cả một gã trai lạ mà em gặp ở quán rượu còn làm được nhiều hơn vậy mà. Ít ra cũng hỏi đại loại, *"Chào em, em tên gì? Em có thường tới đây không? Em đi cùng ai? Em đang uống gì vậy? Em làm việc ở gần đây không?"*

"Rồi, rồi, hiểu rồi." Anh đặt ly rượu xuống bàn."Mình ra ngoài chơi đi. Tới một quán rượu, hay đi nhảy nhót cho đã đời. Biết đâu mình sẽ gặp một gã nào đó có thể khiến em vui lên một chút."

"Hoặc ít nhất cũng mời em một ly rượu."

"Mà nè, Cross cũng đã mời em một ly lúc ở văn phòng hắn còn gì."

Tôi đứng dậy, lắc đầu. "Sao cũng được. Em đi tắm rồi mình đi nha."

Tôi hăng hái lao vào các chốn ăn chơi nhảy nhót. Cary và tôi ghé qua một loạt các quán rượu và sàn nhảy ở khu trung tâm, từ Tribeca đến East Village, phí bao nhiêu là tiền mua vé vào cửa, nhưng bù lại thấy rất vui. Tôi nhảy nhiều đến nỗi hai chân mỏi nhừ muốn gãy, nhưng tôi ráng chịu đựng không hé môi cho đến khi Cary chịu hết nổi đôi giày độn gót, phải lên tiếng than đau trước.

Lúc hai đứa vừa ra khỏi một sàn nhảy, định ghé vào cửa hàng Walgreens để mua đôi dép cho tôi thay thì thấy có người đang phát tờ rơi quảng cáo cho một quán rượu cách đó vài dãy phố.

“Đây sẽ là nơi thích hợp để quý cô nghỉ chân một chút.” Anh ta mời, nghe hoàn toàn không có vẻ giả tạo hay phóng đại thường thấy ở các tay tiếp thị. Tôi càng tò mò hơn vì bộ quần áo anh ta đang mặc có vẻ đắt tiền - quần jean đen và áo cổ lọ. Không có tờ rơi hay ảnh quảng cáo. Anh chàng chỉ đưa tôi một cái danh thiếp làm bằng giấy cói in chữ mạ vàng sáng lên dưới ánh đèn đường. Tôi tự nhủ mình phải giữ lại cái danh thiếp này để làm mẫu tham khảo cho ý tưởng thiết kế.

Xung quanh chúng tôi dòng người vẫn tuôn hối hả. Cary lúc đó đã uống nhiều hơn tôi vài ly, anh liếc nhìn dòng chữ trên tấm danh thiếp. “Có vẻ phô trương ha.”

Anh chàng tiếp thị nói luôn. “Anh chị cầm danh thiếp này đến sẽ được miễn vé vô cửa đó.”

“Hay quá.” Cary nói, choàng tay qua người tôi kéo đi. “Mình đi thôi. Biết đâu em sẽ tìm được một anh chàng tử tế.”

Lúc đến nơi chân tôi đã đau kinh khủng, nhưng tôi không còn muốn than vãn gì nữa khi nhìn thấy lối vào. Khách đứng xếp hàng dài đến tận cuối phố và vòng sang cả góc đường. Từ bên trong cánh cửa để mở vọng ra giọng hát tha thiết của Amy Winehouse. Thỉnh thoảng vài người khách ăn mặc sành điệu bước ra, ai cũng tươi cười.

Quả như lời người tiếp thị, tấm danh thiếp thần kỳ giúp chúng tôi được vào ngay không phải xếp hàng và cũng chẳng mất tiền mua vé. Cô nàng tiếp tân tuyệt đẹp dẫn đường cho hai đứa tôi lên một phòng VIP yên tĩnh trên lầu, nhìn xuống có thể thấy sân khấu và sàn nhảy. Chúng tôi được đưa đến một góc nhỏ gần ban công, nơi có chiếc bàn và hai ghế sô pha bằng nhung hình bán nguyệt. Cô nàng đặt menu thức uống lên giữa bàn rồi nói. “Thức uống của anh chị sẽ do chúng tôi mời. Chúc anh chị một buổi tối vui vẻ.”

“Úi chà.” Cary reo lên. “Tụi mình hên quá.”

“Em nghĩ tay tiếp thị kia nhận ra anh từ một mẫu quảng cáo đó.”

“Vậy thì tuyệt quá còn gì?” Cary cười toe toét. “Chúa ơi, thật là một đêm tuyệt vời. Được đi chơi với cô em gái thân thiết, mà còn tìm được một niềm vui lớn nữa chứ.”

“Là sao?”

“Anh đã quyết định sẽ bắt đầu với Trey.”

Nghe vậy tôi rất vui. Bấy lâu nay tôi luôn mong cho Cary gặp được người tốt với anh. “Trey rủ anh đi chơi chưa?”

“Chưa. Nhưng anh nghĩ không phải vì cậu ấy không muốn.” Cary khẽ nhướng vai kéo thẳng chiếc áo thun có những đường cắt rất nghệ sĩ kết hợp cùng với chiếc quần da màu đen và vòng tay có mấu nhọn, anh nhìn rất hoang dại và quyến rũ. “Anh nghĩ Trey muốn dò xét giữa anh và em trước. Cậu ấy có vẻ sốc khi biết anh đang sống chung nhà với phụ nữ, rằng anh đã chuyển đến đây từ một nơi ở bên kia đầu đất nước để ở cùng với em. Cậu ấy lo là anh lưỡng tính và đang cặp với em. Vì vậy nên hôm nay anh mới muốn hai người gặp nhau, để cho cậu ấy biết mối quan hệ giữa hai đứa mình.”

“Em xin lỗi, Cary. Em sẽ cố làm cho cậu ta yên tâm.”

“Đừng lo, đâu phải lỗi của em. Nếu tụi anh có duyên thì mọi việc sẽ tự ổn thôi.”

Lời trấn an của Cary chẳng làm tôi thấy yên lòng hơn. Tôi cố nghĩ xem mình có thể làm gì để giúp anh không.

Bỗng có hai thanh niên đến bên bàn chúng tôi. “Hai bạn không phiền nếu chúng tôi ngồi chung chứ?” người cao hơn hỏi.

Tôi liếc nhìn Cary rồi nhìn lại hai anh chàng mới tới. Cả hai đều đẹp trai, nhìn như hai anh em. Dáng đứng rất tự tin, thoải mái và cả hai đều cười rất tươi.

Tôi vừa định mở miệng nói, *dĩ nhiên là không phiền,* thì một bàn tay rất ấm từ đâu đặt lên vai tôi, siết nhẹ. “Cô này có bạn rồi.”

Đối diện tôi, Cary đang há hốc miệng nhìn Gideon Cross bước tới chìa tay ra cho anh. “Chào Taylor. Gideon Cross.”

“Cary Taylor.” Cary cười rất tươi khi bắt tay Gideon. “Nhưng anh biết tên tôi rồi. Rất vui được gặp anh. Tôi nghe kể về anh suốt.”

Trong đầu tôi thật sự nghĩ đến chuyện giết Cary vì đã nói câu nói đó.

“Vậy tốt quá.” Gideon ngồi xuống cạnh tôi. Tay anh choàng qua sau lưng tôi, các ngón tay liên tục ve vuốt cánh tay tôi như thể nó là của anh. “Có lẽ tôi bắt đầu có chút hy vọng.”

Tôi xoay người qua nhìn vào mặt anh, nói nhỏ nhưng gằn giọng. “Anh đang làm cái gì vậy?”

Anh ném cho tôi ánh mắt cứng cỏi. “Làm bất cứ cái gì cần thiết.”

“Anh đi xuống nhảy đây.” Cary đứng dậy với nụ cười tinh quái. “Lát nữa anh quay lại nhé.”

Bỏ mặc cái nhìn van lơn của tôi, Cary ra dấu một nụ hôn gió trước biến mất cùng với hai anh chàng kia. Tim tôi đập loạn xạ khi nhìn thấy ba người đi khỏi. Thêm một phút nữa trôi qua. Việc phớt lờ Gideon có vẻ như vừa kỳ cục mà vừa khó thực hiện.

Tôi liếc nhìn anh. Anh mặc cái quần rộng màu xám chì, áo len cổ tim màu đen, một sự kết hợp vừa tinh tế vừa có gì đó xuề xòa thoải mái. Tôi thích cái vẻ dịu dàng của anh khi mặc bộ đồ này, dù biết là đó chỉ là cảm giác đánh lừa. Anh không hề dịu dàng tí nào.

Tôi hít một hơi dài, cảm thấy mình cần cố gắng xã giao chút. Suy cho cùng, chẳng phải tôi luôn chỉ trích việc anh muốn bỏ qua hết những giai đoạn tìm hiểu này để nhảy thẳng lên giường sao?

"Nhìn anh rất..." Tôi chợt im bặt. *Đẹp trai. Tuyệt vời. Choáng ngợp. Quyến rũ...* Cuối cùng, tôi chọn một câu rất nhạt. "Tôi thích vẻ bề ngoài của anh."

Lông mày anh cong lên. "A, vậy là em có thích thứ gì đó ở anh. Em thích vẻ ngoài nói chung, hay chỉ là bộ quần áo? Hay chỉ cái áo? Hay cái quần?"

Giọng nói của anh lại bắt đầu có tác dụng với tôi. "Nếu chỉ có cái áo thì sao?"

"Anh sẽ mua một tá áo như vầy để ngày nào cũng mặc."

"Thế thì mất mặt nhỉ."

"Em không thích cái áo hả?" Anh hỏi dồn.

Tay tôi cứ động đậy không yên trên đùi. "Tôi rất thích cái áo, mà cũng thích cả bộ nữa."

Anh nhìn tôi chằm chặp một lúc rồi nói. "Chuyện tự vui vẻ của em tới đâu rồi?"

Quỷ thần ơi. Tôi nhìn lảng ra chỗ khác. Chuyện này nói qua điện thoại thì dễ hơn nhiều. Còn bây giờ, ngồi đây với cái ánh nhìn xanh thẳm này thì thật là khổ. "Tôi không chia sẻ mấy chuyện riêng tư đó."

Anh vuốt má tôi bằng lưng bàn tay. "Em đỏ mặt kìa."

Tôi thấy được sự hả hê trong giọng nói của anh nên chuyển đề tài. "Anh đến đây thường xuyên không?"

Trời. Không hiểu tôi moi ở đâu ra cái câu rẻ tiền đó nữa.

Anh cầm lấy tay tôi, mân mê. “Khi nào cần thiết thôi.”

Tôi bỗng thấy lạnh người vì một cơn ghen đột ngột. Tôi nhìn anh giận dữ, mà thực chất lại cũng thấy tự giận mình.

“Nghĩa là sao? Là chỉ khi anh cần săn mồi thôi hả?”

Môi Gideon cong lên thành một nụ cười thiên thần làm tôi suýt mất hồn. “Khi cần đưa ra những quyết định quan trọng. Chỗ này là của anh, Eva à.”

Dĩ nhiên rồi. Khỉ thật.

Cô hầu bàn xinh xắn đặt xuống bàn hai chiếc ly vuông chứa thứ thức uống lạnh có màu hồng, nhìn Gideon cười tình tứ. “Của anh đây, anh Cross. Hai ly Stoli Elit với việt quất. Em giúp thêm được gì cho anh không?”

“Tạm thời vậy thôi, cảm ơn.”

Rõ ràng cô ả cũng muốn chen chân vào danh sách bồ bịch của anh, trông mà phát bực. Nhưng rồi tôi bị hai ly nước trên bàn lôi kéo sự chú ý. Đây là thức uống yêu thích của tôi mỗi khi vào quán rượu, hơn nữa tôi toàn gọi món này cả đêm nay trước khi đến đây. Tự nhiên tôi thấy không yên. Anh nhấp một ngụm, ngậm trong miệng một lúc như đang thử rượu mới nuốt. Các cử động của môi và cổ anh khiến tôi rạo rực, nhưng cũng chẳng là gì so với ánh nhìn đang chiếu vào tôi.

“Cũng được.” Anh thì thầm. “Nói anh nghe xem bọn anh pha món này có ngon không.”

Rồi, rất nhanh, anh cúi xuống hôn tôi. Tôi thấy trước nhưng cũng không tránh. Môi anh mát lạnh, vẫn còn nguyên mùi vị việt quất pha với rượu. Ngon tuyệt. Mọi cảm xúc và sức lực bị dồn ép trong tôi bỗng dưng trỗi dậy không cách nào đè nén được nữa. Tôi luồn tay vào mái tóc mềm mại để ghì giữ lại trong khi tận hưởng hương vị của anh trên đầu lưỡi. Tiếng rên rỉ của anh là âm thanh gợi tình nhất gây nên một cơn co thắt dữ dội giữa hai chân tôi.

Bỗng tôi giật mình bừng tỉnh, nhận ra mình đang làm gì, nên quay mạnh đi, thở hổn hển.

Gideon vẫn rúc mặt vào má tôi, môi anh mân mê vành tai tôi. Anh cũng đang thở gấp như tôi. Trên tay anh, những viên đá va vào thành ly phát ra tiếng lanh canh làm bừng tỉnh mọi giác quan đang bị kéo căng tột độ của tôi.

“Anh phải vào trong em, Eva.” Anh rít lên khe khẽ. “Anh thèm em quá.”

Tôi nhìn xuống ly nước trên bàn, cố sắp xếp lại mớ suy nghĩ lẫn thắc mắc hỗn độn trong đầu. “Làm sao anh biết?”

Lưỡi anh luồn vào vành tai khiến tôi rùng mình. Cảm giác như từng tế bào của tôi đều bị hút về phía anh. Tôi thấy mình cạn kiệt sức lực khi phải cố gắng cưỡng lại anh.

“Biết cái gì?” anh hỏi.

“Biết tôi thích uống cái gì. Biết tên họ của Cary.”

Anh hít một hơi dài rồi nhấc đầu khỏi mặt tôi. Đặt ly nước xuống bàn, anh ngồi lùi ra, xoay người lại, gác một đầu gối lên ghế và nhìn thẳng vào tôi. Anh đặt một tay lên thành ghế, các ngón tay mơn trớn bờ vai tôi.

“Hồi nãy em có ghé qua một quán khác của anh. Anh thấy tên em trên hóa đơn và biết em đã uống cái gì. Còn tên của Cary thì anh thấy trên hợp đồng thuê nhà cùng với em.”

Mọi thứ bỗng quay cuồng xung quanh tôi. Không đời nào... Hết điện thoại, đến thẻ tín dụng, rồi cả căn hộ tôi đang ở. Tôi thấy nghẹt thở. Tôi thấy mình như bị cầm tù bởi mẹ tôi và Gideon.

“Eva. Chúa ơi. Em trắng bệch rồi nè.” Anh dúi cái ly vào tay tôi. “Uống đi.”

Tôi uống cạn ly Stoli việt quất, thấy bụng hơi cồn cào. “Tòa nhà tôi đang ở cũng của anh à?” Tôi thở dốc.

“Nghe hơi khó tin nhỉ, nhưng mà đúng là vậy.” Anh ngồi hẳn lên bàn, đối mặt với tôi, hai chân duỗi ra để hai bên người tôi. Cất ly nước trên tay tôi qua một bên, anh sưởi ấm hai bàn tay tôi trong tay mình.

“Anh thần kinh hả, Gideon?”

Môi anh mím lại. “Em hỏi nghiêm túc hả?”

“Nghiêm túc. Mẹ em cũng theo dõi em, mà bà ấy phải thường xuyên đi bác sĩ tâm lý. Anh có bác sĩ tâm lý không?”

“Hiện giờ thì không. Mà đúng là em đang làm anh phát điên nên khả năng đi bác sĩ là hoàn toàn có thể.”

“Tức là việc này không phải là việc anh vẫn làm thường xuyên?”. Tim tôi đập mạnh, tôi nghe rõ nhịp đập hai bên tai mình. “Hay đúng là thế?”

Anh đưa tay vuốt lại mớ tóc mà ban nãy bị tôi ghì lấy lúc hôn nhau. “Anh chỉ truy cập những thông tin mà em tự nguyện cung cấp thôi.”

“Tôi đâu có cung cấp cho anh. Và cũng không phải để phục vụ mục đích đó của anh. Anh đang vi phạm quyền riêng tư của tôi.” Tôi nhìn anh chằm chằm, bối rối hơn bao giờ hết. “Sao anh phải làm vậy?”

Ngay cả khi tỏ ra bực tức anh cũng rất đẹp. “Thì để tìm hiểu về em chứ còn gì nữa, trời ạ.”

“Sao anh không hỏi tôi? Tại sao thời buổi này việc mở miệng ra hỏi có vẻ khó khăn quá vậy?”

“Với em thì đúng là khó.” Anh cầm ly rượu lên nốc một hơn gần hết. “Anh đâu có gặp riêng được em quá vài phút đâu.”

“Thì tại anh chỉ toàn nói về chuyện anh cần phải làm gì để đưa tôi lên giường thôi.”

“Trời ạ, Eva.” Anh siết tay tôi, “Nói nhỏ nhỏ thôi.”

Tôi nhìn kỹ mặt anh, ghi nhớ từng đường nét một. Nhưng việc này cũng không làm tôi vơi bớt nỗi sợ hãi. Tôi bắt đầu nghi ngờ rằng mình sẽ bị ám ảnh bởi khuôn mặt này suốt đời.

Mà không chỉ có tôi bị vậy. Tôi đã thấy những người phụ nữ khác cư xử thế nào khi gặp anh. Đó là chưa kể anh lại còn rất giàu nữa chứ. Một ông già đầu hói bụng phệ mà giàu như vậy thì cũng trở nên quyến rũ nữa là anh. Chẳng trách sao anh quá quen với việc chỉ cần bật ngón tay là có thể khiến phụ nữ lên đỉnh.

Anh nhìn khắp mặt tôi. “Sao em lại nhìn anh như vậy?”

“Đang suy nghĩ một chút.”

“Nghĩ cái gì?” Anh nghiến răng. “Anh nói trước nhé, em mà còn nói bất cứ cái gì về xuất tinh hay cái lỗ thì đừng trách anh đó.”

Câu đó suýt nữa khiến tôi mỉm cười. “Em muốn tìm hiểu thêm vài thứ, vì em thấy cần thêm một chút lòng tin đối với anh.”

“Anh cũng muốn biết thêm vài chuyện.” Anh nói khẽ.

“Em đoán cái câu *‘Anh muốn làm tình với em’* được anh dùng khá là hiệu quả hả.”

Mặt Gideon trở nên không còn chút biểu cảm. “Anh sẽ không nói về chuyện đó, Eva.”

“Được thôi. Vậy là anh muốn biết làm cách nào để đưa em lên giường. Đó là lý do anh có mặt ở đây tối nay đúng không? Bởi vì em? Làm ơn đừng trả lời bằng câu mà anh nghĩ là em muốn nghe nhé.”

Ánh mắt anh rất điềm đạm. “Ừ, anh đến đây vì em. Anh thu xếp hết mọi chuyện.”

Tôi chợt hiểu ra vì sao anh chàng tiếp thị lại ăn mặc như vậy. Rõ ràng bọn tôi đã bị người của Cross Industries bám theo. “Anh nghĩ rằng kéo được tôi đến đây sẽ khiến anh đạt được mục đích hả?”

Anh mím môi cố không cười. “Thì phải luôn hy vọng chứ. Nhưng anh hiểu sẽ phải mất nhiều công sức hơn là một cuộc gặp gỡ và uống vài ly rượu.”

“Anh nghĩ đúng rồi đó. Vậy thì sao không chờ tới thứ Hai luôn?”

“Bởi vì em đang la cà ăn chơi. Anh không ngăn cản em tự vui vẻ được, nhưng anh không muốn em gặp phải một gã vớ vẩn nào đó trong quán rượu. Em muốn chơi bời thì có anh đây, Eva.”

“Em không có chơi bời. Em muốn giải tỏa căng thẳng sau một ngày mệt mỏi.”

“Đâu phải chỉ có mình anh mệt mỏi.” Anh mân mê một bên hoa tai dài bằng bạc của tôi. “Khi căng thẳng thì em đi uống rượu nhảy nhót, còn anh thì tiếp tục giải quyết cái vấn đề khiến anh căng thẳng.”

Giọng anh dịu xuống, khiến tôi lại bắt đầu một cơn mê mẩn đáng sợ. “Vậy ra em là một vấn đề của anh hả?”

“Chứ còn gì nữa.” Nhưng miệng anh như sắp nhoẻn cười.

Tôi biết chuyện này khá hấp dẫn đối với anh. Ở tuổi này, Gideon Cross hẳn đã không ngồi được vị trí đó nếu anh dễ dàng bỏ cuộc. “Theo anh thì hẹn hò nghĩa là sao?”

Anh nhíu mày. “Là phải dành một khoảng thời gian dài nhàm chán với một người phụ nữ mà không được làm tình.”

“Anh không thích ở bên cạnh phụ nữ à?”

Cái nhíu mày chuyển thành vẻ cau có. “Có chứ. Miễn là họ đừng có cường điệu hóa mọi kỳ vọng và đòi hỏi quá đáng thời gian của anh. Anh đã tìm được một cách để tránh điều đó, bằng cách là giữ những mối quan hệ bạn bè và tình dục hoàn toàn tách biệt.”

Lại là cái “kỳ vọng bị cường điệu hóa” đáng ghét đó. Rõ ràng đó là vũ khí của anh. “Vậy anh có bạn bè là phụ nữ không?”

“Có chứ.” Anh khép hai chân lại, giữ lấy tôi ở giữa. “Em sắp nói tới chuyện gì đây?”

“Anh tách biệt tình dục ra khỏi mọi thứ khác, công việc, bạn bè,... tất cả mọi thứ.”

“Anh có lý do để làm vậy.”

“Em biết. Em thì nghĩ như vầy.” Ở gần Gideon khiến tôi rất khó tập trung. “Em nói là em không muốn hẹn hò, đó là sự thật. Ưu tiên hàng đầu của em bây giờ là công việc, và ngang gần bằng với nó là cuộc sống riêng tư của em, một người độc thân. Em không muốn hy sinh thời gian của một trong hai thứ đó cho một mối quan hệ, mà thật ra em cũng không còn đủ thời gian cho một mối quan hệ nghiêm túc.”

“Anh hoàn toàn đồng ý.”

“Nhưng em thích làm tình.”

“Tuyệt. Vậy thì cứ làm với anh.” Anh nở một nụ cười gợi tình.

Tôi đặt tay lên vai anh. “Em cần có sự thân thiết nhất định với người mà em làm tình. Không cần sâu sắc hay mãnh liệt gì hết, nhưng tình dục đối với em không thể là một sự trao đổi không có cảm xúc.”

“Tại sao?”

Tôi biết anh hỏi thật. Dù đây là một đề tài khá kỳ cục, nhưng Gideon rõ ràng là đang nghiêm túc. “Cứ coi như đó là thói quen của em, không đùa đâu, nhưng em thấy bực khi bị lợi dụng trong chuyện tình dục. Nó khiến em thấy bị xúc phạm.”

“Sao em không nhìn nhận theo hướng là em lợi dụng anh trong chuyện tình dục?”

“Với anh thì không.” Anh thật quá lý sự và đòi hỏi.

Một chút gì như chiến thắng ánh lên trong mắt anh khi tôi để lộ điểm yếu.

“Hơn nữa,” tôi nói nhanh, “đó chỉ là một cách nói thôi. Em cần một quan hệ bình đẳng trong tình dục. Còn không thì em phải ở thế trên.”

“Hiểu rồi.”

“Hiểu rồi? Anh đáp nhanh quá vậy? Em đang đòi kết hợp hai thứ mà anh luôn cố gắng tách biệt đó.”

“Anh không thích điều đó, mà anh cũng không hiểu sao em lại muốn vậy. Nhưng anh đang nghe em nói, anh biết đó là một vấn đề của tụi mình. Chỉ anh cách nào để giải quyết đi.”

Tôi thở mạnh ra, Tôi không lường trước được phản ứng này của anh. Anh là người không muốn phức tạp hóa tình dục còn tôi lại coi tình dục là một chuyện rất phức tạp. Vậy mà anh vẫn không bỏ cuộc. Hay đúng hơn là chưa bỏ cuộc.

“Mình cần phải thân thiết hơn, Gideon à. Không cần phải bạn bè tâm giao gì hết, mà là hai người biết nhiều về nhau hơn là chỉ nhận ra mặt mũi nhau. Theo em thì điều đó đồng nghĩa với việc mình phải có thời gian ở bên cạnh nhau ngoài lúc làm tình ra. Và em e rằng mình sẽ phải tiêu những khoảng thời gian này tại nhưng nơi mà mình buộc phải kiềm chế không được làm tình.”

“Đó chẳng phải là điều mình đang làm lúc này sao?”

“Đúng, đó là lý do vì sao hồi nãy em nói là em đã không có lòng tin ở anh. Lẽ ra anh nên nghĩ ra cách khác hẹn gặp em đỡ ghê hơn.” - Tôi đặt ngón tay lên môi anh khi anh vừa định ngắt lời - “nhưng em thừa nhận là anh đã tìm cách thu xếp để mình có thời gian trò chuyện còn em thì không được hợp tác cho lắm.”

Anh cắn ngón tay tôi làm tôi la lên và giật tay về.

“Nè, sao lại làm vậy?”

Anh lại cầm lấy bàn tay đó và hôn lên chỗ vừa bị cắn. Lưỡi anh dỗ dành vết đau trên ngón tay tôi, khiến tôi lại bị kích động.

Tôi kéo tay về đặt lên đùi để lảng tránh. Tôi vẫn chưa dám chắc là vấn đề vừa bàn đã được giải quyết. “Em nói để anh biết là sẽ không có những kỳ vọng bị cường điệu hóa gì cả. Khi mình dành thời gian ở bên nhau mà không làm tình, em sẽ không coi đó là hẹn hò. Vậy nhé?”

“Vậy là ổn rồi.” Gideon mỉm cười, và tôi biết một cách chắc chắn là mình muốn ở bên cạnh anh. Nụ cười của anh như ánh chớp trong đêm tối, vừa bí ẩn vừa đẹp mê hồn. Tôi muốn anh

đến độ đau nhói.

Tay anh lần xuống phía sau đùi tôi, rồi nhẹ nhàng kéo tôi lại sát hơn. Chiếc đầm kiểu lưng yếm màu đen tôi đang mặc bị kéo lên rất cao, mắt anh dán chặt vào những gì đang lộ ra. Cái liếm môi khêu gợi khiến tôi có cảm giác lưỡi anh đang quét trên da thịt mình.

Giọng Duffy hát bài Mercy vọng lên từ sàn nhảy bên dưới như đang van xin một ân huệ. Một cơn khao khát dâng lên trên ngực khiến tôi phải đưa tay chặn lại.

Tôi đã khá say, nhưng không hiểu sao vẫn nói, "Cho em thêm một ly nữa."

Chương 5

Tôi vẫn còn nhức đầu kinh khủng vào sáng thứ Bảy vì tối hôm trước đã uống quá nhiều. Dù rất ghét Gideon mặc cả chuyện tình dục như đang mặc cả một vụ mua bán, nhưng cuối cùng tôi cũng làm theo cách của anh. Ham muốn của tôi đối với anh đủ lớn để tôi chấp nhận rủi ro và bỏ qua vài nguyên tắc của mình.

Tôi tự an ủi mình là dù sao anh cũng đã phá vỡ nguyên tắc của anh đó thôi.

Sau khi tắm nước nóng một lúc lâu, tôi đi ra phòng khách, thấy Cary đang ngồi máy tính, nhìn tươi tỉnh hoạt bát. Tôi ngửi thấy mùi cà phê trong bếp nên vào rót cho mình một ly thật lớn.

"Chào buổi sáng, người đẹp." Cary nói vọng vào.

Tôi bưng liều cafêin của mình ra phòng khách ngồi với anh.

Anh chỉ một cái hộp trên bàn. "Có người giao tới cho em lúc em đang tắm."

Tôi đặt ly cà phê xuống để cầm cái hộp lên. Nó được bọc trong giấy gói màu nâu, có quấn dây xung quanh, với tên tôi được viết xéo trên nắp hộp bằng một nét chữ viết tay bay bướm. Bên trong là một chai nước màu hổ phách có sơn dòng chữ kiểu xưa màu trắng "CHỮA NHỨC ĐẦU", trên cổ chai có sợi dây cọ buộc một mảnh giấy ghi *Hãy uống tôi*. Danh thiếp của Gideon nằm trên lớp giấy lót.

Càng nhìn tôi càng thấy món quà này hợp với mình. Kể từ khi gặp Gideon, tôi thấy như mình đã rơi xuống một cái hang sâu dẫn đến thế giới thần tiên đầy cám dỗ, nơi mà hầu như không có một quy luật nào. Tôi như đang ở một nơi không có tên trên bản đồ, cảm giác vừa sợ vừa phấn khích.

Tôi liếc sang Cary lúc này đang nhìn cái chai đầy nghi ngờ.

"Cạn nào." Tôi mở nắp chai rồi uống hết một hơi không suy nghĩ. Mùi vị như thuốc ho si rô, khiến bao tử tôi hơi khó chịu một chút rồi nóng dần lên. Tôi đưa tay chùi miệng, đậy cái nút chai lại.

"Cái gì vậy?" Cary hỏi.

"À, lông chó đốt thành tro ấy mà."

Anh nhăn mũi. "Chắc là hiệu quả đó, mà thấy hơi ghê."

Đúng là hiệu quả thật, tôi đã bắt đầu thấy khá hơn.

Cary cầm cái hộp lên, lôi danh thiếp của Gideon ra. Anh lật ra mặt sau nhìn, rồi đưa cho tôi. Trên đó Gideon viết một dòng chữ vô cùng đậm "**Gọi cho anh**", kèm theo một dãy số.

Tôi vân vê tấm giấy trên tay. Món quà này chứng tỏ anh vẫn đang nghĩ đến tôi. Anh vẫn đang kiên trì tán tỉnh tôi.

Không thể phủ nhận tôi đang gặp rắc rối với Gideon Cross. Tôi thèm khát cái cảm giác mỗi khi anh chạm vào tôi, đồng thời cũng thích nhìn thấy anh phản ứng khi tôi làm điều tương tự. Tôi cố gắng tìm lý do để cự tuyệt anh, nhưng hầu như chẳng nghĩ ra gì nhiều.

Tôi lắc đầu khi Cary chìa cái điện thoại ra. "Chưa đâu. Em muốn tỉnh táo hơn khi nói chuyện với anh ta. Giờ em còn mệt quá."

"Tối qua hai người có vẻ thân thiết ghê ha. Anh chàng này mê em là chắc rồi."

"Em cũng mê anh ta chắc luôn." Tôi cuộn người trên ghế, ôm gối vào ngực rồi co hai chân lên. "Tụi em sẽ đi chơi, tìm hiểu nhau, làm tình mãnh-liệt-nhưng-không-nghiêm-túc, ngoài ra thì hoàn toàn độc lập. Không ràng buộc, không kỳ vọng hay trách nhiệm gì cả"

Cary gõ gì đó trên máy tính, từ góc phòng có tiếng giấy chạy ra từ chiếc máy in. Anh đóng máy tính lại, đặt lên bàn rồi xoay hẳn người về phía tôi. "Biết đâu chuyện này có thể trở thành nghiêm túc thì sao."

“Hoặc cũng có thể không.” Tôi thản nhiên.

“Em đa nghi quá.”

“Cary à, em không có ý định tìm kiếm hạnh phúc lâu dài, nhất là với một người có thế lực quá lớn như Cross. Em đã chứng kiến mẹ em sống ra sao với những người đàn ông như vậy. Nó giống như mình phải dành hết thời gian để duy trì một mối quan hệ trong khi người kia chỉ bỏ ra phân nửa thời gian của họ. Mẹ em hạnh phúc được là nhờ có tiền, còn em thì không.”

Bố tôi rất yêu mẹ. Ông đã hỏi cưới bà, mong muốn sống trọn đời với bà. Bà từ chối bởi vì ông không có khối lượng tài sản hay tiền bạc mà bà cho là cần có ở một người chồng. Đối với Monica Stanton, tình yêu không phải là thứ quan trọng nhất cho một cuộc hôn nhân. Vẻ yêu kiều với đôi mắt đẹp đầy nhục cảm và giọng nói ngọt ngào mà hiếm người đàn ông nào có thể cưỡng lại đã giúp bà có được những thứ bà muốn. Đáng buồn là bà chưa bao giờ muốn bố tôi cả.

Tôi liếc đồng hồ thấy đã mười giờ ba mươi. “Em phải đi sửa soạn đây.”

“Anh rất thích đi làm đẹp với mẹ con em.” Cary mỉm cười khiến tôi bớt phiền muộn phần nào. “Mỗi lần đi về anh thấy mình đẹp như thiên thần.”

“Em cũng thấy vậy.”

Hai đứa náo nức đến nỗi tự đi xuống nhà chờ sẵn để đón xe chứ không chờ lễ tân gọi lên như thường lệ.

Người gác cửa mỉm cười khi nhìn thấy hai đứa – tôi diện một chiếc đầm dài, chân đi giày xăng đan cao gót, còn Cary thì mặc chiếc quần jean lưng xệ với áo thun dài tay.

“Chào cô Tramell, chào anh Taylor. Hôm nay cô và anh có cần taxi không?”

“Không, cảm ơn Paul, bọn này đang chờ xe tới đón.” Cary cười toe toét. “Hôm nay là ngày làm đẹp ở mỹ viện Perrini.”

“Ồ, Perrini hả.” Paul gật đầu vẻ hiểu biết. “Hôm kỷ niệm đám cưới tôi tặng vợ một phiếu làm đẹp ở đó. Cô ấy thích lắm, tôi định năm nào cũng mua cho cô ấy một phiếu”

“Anh thật tuyệt, Paul à.” Tôi nói. “Nuông chiều phụ nữ lúc nào cũng là việc đáng làm.”

Chiếc xe màu đen trờ tới với Clancy ngồi sau tay lái. Paul mở cửa sau cho chúng tôi lên xe.

Cà hai lập tức rú lên khi nhìn thấy hộp sôcôla hiệu Knipschildt trên băng ghế. Chào tạm biệt Paul, tôi và Cary ngồi dựa ra sau thoải mái nhấm nháp từng miếng sôcôla có nhân ngon tuyệt.

Clancy đưa chúng tôi tới thẳng Perrini, nơi mọi căng thẳng bị tan biến ngay tại lối vào. Bước qua ngưỡng cửa chỗ này giống như bước vào một kỳ nghỉ ở một nơi xa lắc nào đó. Mỗi khung cửa đều được bọc lụa kẻ sọc tươi tắn, trên các ghế dài và ghế bành lớn bày những chiếc gối đính cườm.

Chim chóc hót ríu rít trong những chiếc lồng mạ vàng, còn mỗi góc tường đều có một chậu cây cành lá sum suê. Tiếng nước chảy róc rách từ những đài phun nước nhỏ hòa cùng tiếng nhạc hòa tấu văng vẳng phát ra từ những chiếc loa được giấu kín. Không khí sực nức những mùi hương lạ lẫm, khiến tôi tưởng như mình vừa bước vào thế giới Nghìn Lẻ Một Đêm.

Tất cả chỉ vừa đủ làm choáng ngợp chứ không hề quá lố. Perrini là một nơi sang trọng xa hoa một cách khác lạ, dành cho những ai có đủ khả năng và muốn chiều chuộng bản thân mình. Như mẹ tôi chẳng hạn. Khi chúng tôi tới bà vừa mới tắm với sữa và mật ong xong.

Tôi xem qua danh sách các gói thư giãn - làm đẹp rồi quyết định bỏ qua gói "Nữ chiến binh" mà tôi thường chọn. Thay vào đó, tôi sẽ thử gói "Nuông chiều và say đắm". Tôi vừa tẩy lông vào tuần trước, thế nhưng những thứ khác trong gói này "được thiết kế để khiến bạn trở nên hấp dẫn không cưỡng lại được", nghe có vẻ như đúng thứ tôi đang cần.

Tôi chỉ vừa trấn tĩnh lại đầu óc thì từ chiếc ghế làm móng chân bên cạnh Cary đã cất giọng.

"Cô Stanton, cô đã gặp Gideon Cross bao giờ chưa?"

Tôi há hốc miệng nhìn anh. Anh thừa biết mẹ tôi sẽ phát cuồng lên với bất cứ tin tức gì về những mối quan hệ của tôi, cho dù có nghiêm túc hay không đi nữa.

Mẹ tôi, trên chiếc ghế phía bên còn lại, bật dậy với vẻ phấn khích của một thiếu nữ mỗi khi nhắc tới một người đàn ông đẹp trai giàu có.

"Đương nhiên là gặp rồi. Anh ta là một trong những người đàn ông giàu nhất thế giới đó, được tạp chí Forbes xếp thứ hai mươi lăm thì phải, nếu cô nhớ không lầm. Anh chàng này nghị lực ghê lắm, và lại đóng góp rất hảo tâm cho các tổ chức giúp đỡ trẻ em mà cô đỡ đầu. Dĩ nhiên đây là người hoàn hảo, nhưng cô không nghĩ anh ta đồng tính đâu Cary à. Anh ta nổi tiếng là hấp dẫn phụ nữ đó."

"Vậy thì không may cho con rồi." Cary cười, phớt lờ tôi đang lắc đầu quầy quậy. "Nhưng dù sao con cũng không có hy vọng gì đâu, vì anh chàng đang theo đuổi Eva mà."

“Eva! Sao không nghe con nói gì hết vậy? Chuyện như vậy mà con không kể với mẹ à?”

Tôi quay sang nhìn mẹ. Gương mặt trẻ trung, không một nếp nhăn của bà rất giống với tôi. Tôi rõ ràng là con gái bà, từ dáng vẻ cho đến tên họ. Điều duy nhất bà chừa lại cho bố tôi là để ông đặt tên tôi theo tên bà nội.

“Thì đâu có gì để kể đâu mẹ.” Tôi nhấn nhá. “Tụi con chỉ là… bạn thôi.”

“Bạn thì vẫn có thể tiến xa hơn mà.” Mẹ đảo mắt tính toán khiến tôi hoảng sợ. “Sao mẹ lại không nghĩ ra là con làm trong cùng tòa nhà với anh ta nhỉ. Mẹ tin chắc là anh ta mà nhìn thấy con là bị mê mẩn ngay. Mặc dù người ta nói anh chàng đó thường thích các cô gái tóc nâu hơn… Ừm… mà anh ta cũng nổi tiếng là có mắt thẩm mỹ, rõ ràng đó là lý do anh ta theo đuổi con.”

“Không phải vậy đâu. Mẹ làm ơn đừng có can thiệp vào. Mẹ sẽ làm con xấu hổ mất.”

“Vớ vẩn. Mẹ chính là người biết rõ nhất phải đối phó với đàn ông như thế nào.”

Tôi co rúm người, rụt đầu vào giữa hai vai. Lúc tới giờ vào mát xa là tôi đã gần như kiệt sức. Tôi nằm duỗi người trên giường, mắt nhắm nghiền, sẵn sàng chợp mắt cho qua thời gian.

Tôi cũng thích ăn mặc đẹp như bao đứa con gái khác. Nhưng những buổi tiệc từ thiện như thế này thật quá vất vả cho tôi. Phải trò chuyện liên tục khiến tôi kiệt sức, mỉm cười quá nhiều khiến tôi đau hết cả mặt, còn những cuộc đàm đạo về việc kinh doanh hay về những nhân vật mà tôi không hề biết thì vô cùng buồn tẻ. Nếu không vì để cho Cary có được dịp giao thiệp, tôi đâu có chịu đi.

Tôi bất giác thở dài. Lại tự lừa dối mình rồi. Đương nhiên là đằng nào tôi cũng sẽ đi thôi. Mẹ và dượng đỡ đầu cho các quỹ bảo vệ trẻ em bị ngược đãi là bởi vì điều này có ý nghĩa đối với bản thân tôi. Việc thỉnh thoảng đến dự một sự kiện buồn tẻ như thế này là điều tối thiểu mà tôi có thể góp sức.

Hít một hơi dài, tôi nằm thư giãn mà không ngủ. Tôi tự nhủ khi về nhà sẽ gọi điện thoại cho bố tôi và gửi cho Cross một tấm thiếp cảm ơn về chai thuốc. Tôi có thể gửi thư điện tử cho anh theo thông tin trên tờ danh thiếp, nhưng làm vậy thì tầm thường quá. Hơn nữa, chắc gì không có ai khác đọc hộp thư của anh.

Hay tôi cứ gọi điện cho anh khi về tới nhà vậy. Sao lại không? Chẳng phải anh đã mời, à không, bảo tôi gọi mà. Anh viết như ra lệnh trên tấm danh thiếp đó thôi. Và tôi sẽ lại được nghe giọng nói khêu gợi của anh.

Cửa mở, nhân viên mát xa bước vào. “Chào Eva. Chị sẵn sàng rồi chứ?”

Chưa hẳn. Nhưng chắc cũng sắp.

Sau mấy tiếng đồng hồ tuyệt vời ở Perrini, mẹ và Cary đưa tôi về nhà rồi đi mua khuy măng sét cho dượng Stanton. Tôi nhân lúc này gọi điện cho Gideon. Dù xung quanh hoàn toàn không có ai, tôi cũng ngập ngừng bấm số của anh nhiều lần trên bàn phím điện thoại trước khi gọi thật.

Chuông vừa reo anh đã nhấc máy. “Eva.”

Tôi giật mình khi anh biết đó là tôi. Làm thế nào mà anh lại có số điện thoại của tôi để lưu trên máy? “Ừ… chào Gideon.”

“Anh đang ở cách một dãy nhà thôi. Em báo với lễ tân là anh đang tới nhé.”

“Hả?” Tôi có cảm giác mình nghe sót cái gì đó. “Anh đang tới đâu?”

“Tới chỗ em. Anh tới góc đường rồi, gọi xuống lễ tân đi, Eva.”

Anh cúp máy. Tôi nhìn chằm chằm vào ống nghe, cố chuẩn bị tinh thần sắp ở bên cạnh anh lần nữa. Tôi nhấc điện thoại gọi xuống lễ tân trong tâm trạng vẫn còn bàng hoàng. Trong lúc tôi còn chưa nói xong thì anh đã bước vào sảnh. Rồi chỉ vài giây sau anh đã đứng trước cửa nhà tôi.

Lúc này tôi mới nhớ ra là tôi chỉ đang mặc mỗi một chiếc áo choàng ở nhà dài chưa tới đầu gối, trong khi mặt và tóc đã được trang điểm cho buổi tiệc tối. Nhìn tôi như vầy thì anh sẽ nghĩ gì nhỉ.

Tôi thắt lại dây áo trước khi mở cửa cho anh. Tôi đâu có gọi anh đến để quyến rũ anh.

Gideon đứng yên ở lối vào một lúc lâu, quét tia nhìn lên tôi từ đỉnh đầu đến móng chân mới vừa sơn. Tôi cũng sững sờ nhìn anh. Bộ dạng của anh trong chiếc áo thun và quần jean sờn bạc khiến tôi chỉ muốn dùng răng lột phắt hết ra.

“Thật không uổng công đến đây gặp em.” Anh bước vào, quay lại nhìn cánh cửa đóng sau lưng. “Em khỏe không?”

“Em khỏe. Nhờ thuốc của anh đó. Cảm ơn anh.” Bao tử tôi lại nhộn nhạo. Anh đang ở đây với tôi, riêng điều đó thôi khiến tôi bị… chóng mặt. “Anh đâu có tới đây chỉ để hỏi thăm em

nhỉ?"

"Anh tới vì lâu quá em chưa chịu gọi anh."

"Em không biết là còn có hạn-chót-phải-gọi-điện nữa chứ."

"Anh muốn hỏi em một chuyện hơi gấp, nhưng quan trọng hơn, anh muốn biết sau đêm hôm qua em có ổn không." Trên khuôn mặt đẹp hút hồn và mái tóc đen tuyền, đôi mắt anh tối sẫm lại khi nhìn qua khắp người tôi. "Chúa ơi, em đẹp quá đi mất, Eva. Anh chưa bao giờ thèm muốn thứ gì hơn lúc này."

Chỉ vài từ đó thôi đã khiến tôi rạo rực. Thật là yếu đuối. "Có chuyện gì gấp vậy?"

"Đi cùng anh đến buổi tiệc từ thiện tối nay nhé."

Tôi lùi ra một chút, vừa ngạc nhiên vừa thích thú. "Anh cũng tham dự à?"

"Anh biết em cũng vậy. Anh đã xem qua danh sách và thấy tên mẹ em. Vậy mình đi chung đi."

Tôi đưa tay sờ cổ, trong khi đầu óc vừa thấy sợ việc anh biết quá nhiều về tôi, lại vừa phân vân suy nghĩ về lời đề nghị của anh. "Khi em nói mình nên dành thời gian với nhau em không có ý đó."

"Sao lại không?" Câu hỏi có chút thách thức. "Anh và em đi chung đến một sự kiện mà đằng nào thì mỗi đứa cũng đã định tham dự từ đầu thì có vấn đề gì đâu?"

"Như vậy không được tế nhị cho lắm. Đây là một sự kiện khá quan trọng."

"Thì sao?" Gideon bước tới, đưa tay vuốt tóc tôi.

Có cái gì đó rất nguy hiểm trong giọng nói của anh khiến tôi rùng mình. Tôi như cảm thấy cơ thể to lớn ấm áp của anh, ngửi thấy mùi đàn ông nồng nàn trên da anh. Cứ mỗi giây phút trôi qua tôi như càng chìm sâu trong bùa mê thuốc lú.

"Người ta sẽ nói này nói nọ. Nhất là mẹ em đó. Bà đã đánh hơi thấy mùi đàn ông độc thân của anh rồi."

Gideon cúi xuống hôn lên cổ tôi. "Anh không quan tâm người ta nghĩ gì. Mình biết chuyện mình làm mà. Còn mẹ em cứ để anh lo."

“Anh nghĩ anh lo được hả,” tôi nói trong hơi thở, “anh chưa biết mẹ em đâu.”

“Anh đón em lúc bảy giờ nhé.” Lưỡi anh rà theo nhịp đập điên loạn trên cổ khiến tôi tan ra vào anh, cả người mềm nhũn khi anh kéo tôi sát lại.

Tôi vẫn gắng nói. “Em chưa đồng ý mà.”

“Nhưng em sẽ không từ chối đâu.” Răng anh khẽ nghiến vành tai tôi. “Anh sẽ không để cho em từ chối.”

Tôi vừa mở miệng định phản đối thì môi anh đã dán chặt lên môi tôi, bịt miệng tôi bằng một chiếc hôn thèm thuồng ướt át. Tôi luồn tay vào tóc anh, cong người ưỡn tới khi anh choàng cả hai cánh tay qua người mình.

Cũng như lúc ở trong văn phòng, tôi chưa kịp biết gì thì đã thấy mình đặt lưng xuống ghế sô pha, trong khi miệng anh vẫn đang uống lấy từng hơi thở của tôi. Chiếc áo choàng nhường chỗ cho bàn tay nhịp nhàng, êm ái.

“Gideon…”

“Suỵt.” Anh áp lấy môi tôi. “Anh muốn điên lên khi biết em đang trần truồng dưới cái áo này.”

“Tại anh đến mà không… Ôi! Chúa ơi…”

Hưng phấn khiến da tôi rướm mồ hôi.

Tôi phóng mắt sang chiếc đồng hồ trên tủ. “Gideon, không được.”

“Anh biết mình điên khùng. Anh hiểu, Eva, nhưng anh không giải thích được. Anh phải làm chuyện này với em. Anh nghĩ về nó suốt mấy ngày nay rồi.”

Một tay anh đưa xuống. Chân tôi mở ra ngay lập tức. Cơ thể tôi rạo rực đến độ gần như phát sốt.

“Anh làm em ướt át quá rồi nè.” Anh thì thầm, ánh mắt nhìn xuống cơ thể tôi nơi mấy ngón tay anh chạm vào. “Em đẹp quá…”

“Anh nghĩ chỉ cần mười phút không được chạm vào em là anh đã không sống nổi, đừng nói đến chuyện phải chờ mười tiếng đồng hồ.” Anh từ tốn đưa một ngón tay vào.

Tôi nhắm mắt, thấy mình không chịu nổi cảm giác yếu đuối và trần trụi trước người đàn ông quá rành rẽ về phụ nữ. Người mà giờ đây đang quỳ trên sàn nhà bên cạnh tôi, trên người vẫn mặc nguyên quần áo.

"Em ấm áp quá." Gideon nhẹ nhàng ấn ngón tay vào. Lưng tôi cong lên khi tôi siết lấy ngón tay anh. "Mà còn tham lam nữa. Lần gần nhất em vui vẻ là cách đây bao lâu rồi?"

Tôi nuốt nước bọt khó khăn. "Em rất bận. Em phải làm để ăn, rồi tìm việc làm, rồi dọn nhà…"

"Vậy là cũng khá lâu rồi." Lần này anh dùng cả hai ngón tay. Tôi không cưỡng được tiếng rên sung sướng. Bàn tay anh vô cùng khéo léo, hoàn toàn khống chế được tôi.

"Em có đang uống thuốc ngừa thai không?"

"Có." Tôi nắm lấy mép một chiếc gối. "Dĩ nhiên là có."

"Anh sẽ chứng minh là anh sạch sẽ, rồi em phải cho anh…"

"Lạy chúa, Gideon." Tôi thở hổn hển, không ngần ngại xoay hông theo cử động của ngón tay anh. Tôi tưởng chừng như mình có thể bốc cháy bất cứ lúc nào nếu anh không làm xong cái việc anh đang làm với tôi.

Trong đời tôi chưa bao giờ bị kích động đến độ này. Cơn thèm khát khiến đầu óc tôi trống rỗng. Cho dù bây giờ Cary có bước vào đây và bắt gặp tôi đang quằn quại vì những ngón tay của Gideon ngay trong phòng khách thì tôi cũng không quan tâm.

Gideon cũng đang thở gấp. Mặt anh đầy nhục cảm. Bởi vì tôi. Mặc dù nãy giờ tôi không hề làm gì ngoài những phản ứng yếu đuối và bất lực trước anh.

Bàn tay nãy giờ để trên ngực đưa lên vuốt má tôi. "Em đỏ mặt kìa. Anh đang làm em xấu hổ."

"Ừ."

Nụ cười của anh có cả niềm vui và sự tinh quái là ngực tôi thắt lại. "Anh có cảm giác như đang ở bên trong em. Anh muốn em cũng có cảm giác đó, nên hãy tưởng tượng, là anh đang làm tình với em này, hình dung khuôn mặt, cơ thể anh, âm thanh của anh. Khi nghĩ đến những chuyện đó, em sẽ thèm khát anh hoài."

Cơ thể tôi co thắt, và những lời ấy đưa tôi đến sát cơn khoái cảm đê mê.

“Eva, mình sẽ thật dữ dội, thật bản năng, không kiềm chế gì hết. Em biết vậy mà, phải không? Em biết anh và em sẽ làm những gì mà.”

“Em biết.” Tôi thở mạnh, ép chặt ngực mình. “Gideon, nào anh.”

Ngón tay anh nhịp nhàng, chậm rãi khiến cho sự căng nhức trong tôi càng thêm chồng chất.

“Cho anh đi, Eva,” anh ra lệnh. “Ngay bây giờ.”

Tôi lên đỉnh, miệng buột ra một tiếng kêu khẽ, tay tôi ghì chặt mép gối, hông nẩy lên theo tay anh, không còn biết ngượng ngùng xấu hổ gì nữa. Mắt tôi dán chặt vào mắt anh, bị hút bởi tia nhìn chiến thắng của người đàn ông trong anh, không cách gì quay đi được. Vào khoảnh khắc đó, tôi là của anh. Tôi sẽ làm bất cứ thứ gì anh muốn. Và anh biết điều đó.

Cơn sung sướng lan tỏa khắp người. Hai tai vẫn đang phập phồng theo nhịp tim, tôi lơ mơ nghe giọng anh khàn khàn nói gì đó.

Tôi hoàn toàn bất động khi anh xếp chân tôi xuống, hôn lên bụng rồi ngực tôi, rồi vòng tay qua lưng kéo tôi dậy. Cả người tôi mềm nhũn trong vòng tay anh khi nụ hôn tham lam của anh nghiến chặt lấy môi tôi, chứng tỏ anh cũng đang bị kích động khủng khiếp.

Anh xếp hai vạt áo choàng của tôi lại, rồi đứng lên nhìn xuống tôi.

“Gideon…?”

“Bảy giờ nhé. Eva.” Anh với xuống mắt cá nhân, chạm vào chiếc vòng nạm kim cương tôi đang đeo để chuẩn bị cho buổi tiệc. “Nhớ đeo cái này nhé. Anh muốn cùng em khi trên người em chỉ có mỗi cái vòng này thôi.”

Chương 6

“Chào bố. Con bắt được bố rồi nhé.” Tôi chỉnh lại ống nghe rồi kéo ghế xuống quầy ăn sáng. Tôi rất nhớ ông. Bốn năm trở lại đây chúng tôi ở gần nhau nên tuần nào cha con cũng gặp được. Bây giờ thì nơi ông ở cách đây rất xa. “Bố khoẻ không?”

Ông chỉnh tiếng tivi nhỏ lại. “Con gọi nên khoẻ hơn nhiều rồi. Con đi làm tuần đầu tiên thế nào?”

Tôi bắt đầu kể lại các việc đã làm từ thứ Hai tới thứ Sáu, nhưng không nhắc tới những chuyện có liên quan đến Gideon. “Con rất thích sếp của con, anh Mark. Không khí trong công ty rất sôi nổi, công việc bận, có khi hơi rối nữa. Nhưng mỗi sáng đi làm con đều thấy vui, lúc chiều về thì mệt lả.”

“Hy vọng là lúc nào cũng được vậy. Nhưng con cũng phải nghỉ ngơi nữa đó. Đi ra ngoài vui chơi, tận hưởng tuổi trẻ. Mà cũng không được ham chơi quá đâu.”

“Dạ. Tối qua con hơi ham chơi thiệt. Con với Cary đi uống rượu, sáng nay dậy đầu vẫn còn nhức.”

“Thôi thôi không phải kể những chuyện đó nữa.” Ông lẩm bẩm. “Thỉnh thoảng bố giật mình dậy nửa đêm vì lo lắng khi nghĩ tới chuyện con đang sống một mình ở New York. Bố phải tự an ủi mình là con có gene của bố với mẹ vốn là hai người sống rất an toàn và con cũng đủ thông minh để không làm gì liều lĩnh.”

“Đúng là vậy mà.” Tôi cười lớn. “Nhắc mới nhớ, con sắp sửa tập Krav Maga đó.”

“Thật hả?” Ông đắn đo một chút. “Ở sở làm của bố có một người giỏi môn đó lắm. Để bố thử tìm hiểu thêm, khi nào bố tới thăm con mình sẽ thảo luận về món đó nhé.”

“Bố sắp tới New York hả?” Tôi không giấu được cơn phấn khích. “Ôi, bố mà tới đây thì con vui lắm đó. Dù rất nhớ miền nam Cali nhưng con phải thừa nhận New York rất tuyệt vời. Con nghĩ bố cũng sẽ thích.”

“Chỗ nào có con thì bố cũng thích hết.” Ông ngừng một lúc rồi hỏi. “Mẹ con thế nào?”

“Ừ thì… mẹ vẫn là mẹ. Xinh đẹp, quyến rũ và dễ xúc động.”

Tôi thấy đau nhói ở ngực. Tôi nghĩ ông vẫn còn yêu mẹ. Sau khi mẹ tôi bỏ ông, ông không lấy ai cho tới giờ. Đó là một trong những lý do tôi không bao giờ để cho ông biết những gì đã xảy ra với tôi. Là cảnh sát, chắc chắn ông sẽ đòi mang vụ việc ra toà, và tai tiếng đó sẽ huỷ hoại mẹ tôi. Tôi còn lo rằng ông sẽ ghét hoặc thậm chí đổ lỗi cho mẹ, mà sự thật là mẹ không có lỗi. Ngay khi bà phát hiện ra đứa con riêng của chồng bà đã làm gì tôi, bà bỏ ngay cuộc hôn nhân vốn đang hạnh phúc đó và tiến hành ly dị.

Tôi tiếp tục trò chuyện với bố và vẫy tay chào Cary khi anh lao vào nhà với một cái túi Tiffany & Co. nhỏ màu xanh. “Hôm nay mẹ với tụi con vừa đi làm đẹp ở mỹ viện về. Đó là cách

thư giãn thích nhất sau một tuần làm việc."

Tôi nghe ông đang cười qua giọng nói. "Bố mừng khi biết hai mẹ con có thể dành thời gian cho nhau. Vậy con định làm gì cho hết kỳ nghỉ cuối tuần?"

Tôi không nhắc gì tới bữa tiệc từ thiện vì biết rằng những sự kiện trang trọng và những bữa ăn tối đắt tiền như vậy chỉ càng tôn thêm cái khoảng cách giàu nghèo giữa bố mẹ tôi thôi. "Con định lát nữa sẽ ra ngoài ăn tối cùng Cary. Ngày mai con sẽ ở nhà thôi, ngủ dậy muộn, mặc đồ ngủ cả ngày, gọi cái gì đó về nhà ăn, nghỉ ngơi trước khi bắt đầu một tuần làm việc mới."

"Nghe thích thật. Lần tới được nghỉ bố sẽ bắt chước con."

Liếc nhìn đồng hồ đã hơn sáu giờ, tôi nói. "Con phải sửa soạn đi đây. Bố đi làm cẩn thận nhé. Con cũng lo lắng cho bố nữa đó."

"Chắc rồi. Tạm biệt cục cưng."

Câu chào quen thuộc càng làm tôi nhớ ông đến nỗi thấy đau nghẹn nơi cổ họng.

"À, khoan, con sắp mua điện thoại mới. Con sẽ nhắn tin cho bố số mới nha."

"Nữa hả? Lúc dọn nhà con vừa mua điện thoại còn gì?"

"Chuyện dài dòng lắm."

"Ừm... vậy thì mua nhanh lên đi. Điện thoại rất cần thiết khi gặp nguy hiểm cũng như để con chơi trò Angry Birds."

"Con hết mê trò đó rồi." Tôi cười lớn và thấy ấm lòng khi nghe ông cười. "Vậy nha, vài ngày nữa con sẽ gọi. Bố ngoan nhé."

"Đó là câu của bố nói chứ!"

Chúng tôi cúp máy. Tôi ngồi im lặng một lúc, cảm thấy mọi thứ đang rất ổn với mình, mà thường thì tình trạng này không kéo dài lâu được. Tôi nghiền ngẫm được chừng một phút thì từ phòng Cary vọng ra tiếng nhạc rock khiến tôi sực tỉnh.

Tôi chạy vội vào phòng để chuẩn bị cho buổi tối hẹn hò với Gideon.

“Em có nên đeo dây chuyền hay không?” Tôi hỏi khi thấy Cary bước vào phòng, đẹp không tưởng tượng nổi. Trong bộ lễ phục Brioni mới, nhìn anh vừa bảnh bao vừa phóng khoáng, và chắc chắn sẽ thu hút nhiều sự chú ý.

“Ừm.” Anh nghiêng đầu ngắm nghía tôi. “Thử lại coi nào.”

Tôi ướm sợi dây chuyền vàng lên cổ. Chiếc đầm mẹ tôi tặng màu đỏ, thiết kế kiểu nữ thần Hy Lạp để hở một bên vai, cắt xéo ngang ngực, xếp ly xuống tới hông rồi xẻ cao từ đùi phải trở xuống. Sau lưng chỉ có một sợi dây mảnh đính đá kim cương để khỏi tuột ra. Ngoài ra, cả phần lưng để trần cho đến tận eo.

“Quên sợi dây đó đi,” Cary nói. “Anh định kêu em thử một dây chùm bằng vàng, nhưng giờ thì anh quyết định là vòng kim cương rồi. Lấy cái to nhất đó.”

“Cái gì? Thật hả?” Tôi cau mày, nhìn vào gương trong lúc anh lục tìm trong hộp nữ trang của tôi.

“Đây.” Tôi nhìn cái vòng anh đưa. Đó là món quà sinh nhật của mẹ tặng năm tôi mười tám tuổi. “Tin anh đi, Eva. Đeo vào thử xem.”

Tôi làm theo và thừa nhận, là anh nói đúng. Nhìn rất khác so với sợi dây vàng, ít huyền ảo nhưng lại quyến rũ hơn. Đôi bông tai đi kèm rất hợp với cái vòng ở chân mà tôi đã nhìn bằng con mắt khác kể từ khi nhận được lời bình phẩm của Gideon. Với kiểu tóc chải rối tự nhiên, cộng thêm đôi mắt đánh màu khói và son môi màu da, tôi rõ ràng có cái vẻ vừa-mới-làm-tình trên mặt mình.

“Không có anh thì em biết làm sao hả Cary Taylor?”

“Em gái à?” - Cary choàng tay qua vai tôi - “Em sẽ không bao giờ phải biết đâu.”

“Mà nè, anh diện đẹp lắm đó.”

“Thiệt không?” Anh nháy mắt, bước lùi ra làm dáng.

Bằng một cách rất riêng, Cary có thể cạnh tranh với Gideon về tài sản, à không… về nhan sắc chứ. Ở Cary có những đường nét thanh tú hơn, có thể nói là đẹp trong khi Gideon thì nam tính và có phần hoang dại. Nhưng cả hai đều khiến phụ nữ phải ngoái nhìn và không thể nào rời mắt

Lúc tôi mới gặp Cary anh không hoàn hảo như bây giờ. Khi đó nhìn anh mệt mỏi và hốc hác, đôi mắt xanh u ám, thất thần. Nhưng tôi cảm thấy bị cuốn hút và tìm cách ngồi cạnh anh trong

các buổi điều trị theo nhóm. Sau đó anh gạ gẫm tôi một cách thô lỗ vì cho rằng lý do duy nhất khiến bất cứ ai tiếp xúc với anh chỉ là muốn ăn nằm với anh. Rồi khi tôi cương quyết từ chối một cách thẳng thắn, chúng tôi bắt đầu kết thân. Bây giờ tôi với anh không khác gì anh em ruột thịt.

Tôi giật bắn người khi điện thoại reo, và nhận ra là mình đang rất hồi hộp. Tôi nhìn Cary. "Em quên báo cho lễ tân biết anh ấy sẽ quay lại."

"Anh sẽ đón anh ta."

"Anh có ngại khi phải đi cùng mẹ và dượng em không?"

"Em nói giỡn hả? Họ thích anh quá chừng mà." Nụ cười của anh tắt dần. "Bộ em đang suy nghĩ lại về chuyện đi cùng với Cross hả?"

Tôi hít một hơi dài, nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra cách đó không lâu - khi tôi nằm trên ghế sung sướng cực độ. "Không có. Chỉ là mọi thứ diễn ra quá nhanh và quá suôn sẻ khiến em…"

"Khiến em tự hỏi điều gì đang chờ đợi mình." Anh gõ nhẹ ngón tay lên mũi tôi. "Anh ta là thứ đang chờ đợi em đó, em có được anh ta rồi, cứ tận hưởng đi đã."

"Thì em đang ráng đây." Tôi biết ơn Cary vì anh quá hiểu tính tình và cách suy nghĩ của tôi. Ở bên cạnh anh vô cùng thoải mái bởi vì mỗi khi tôi không thể giải thích thành lời điều gì đó anh đều biết cách nói thay tôi.

"Sáng nay anh đã tìm hiểu rất kỹ về anh chàng này và in ra một số thông tin mới nhất trên mạng. Anh để trên bàn em đó, em có thể xem qua nếu muốn."

Tôi chợt nhớ lúc trước khi đi làm đẹp đúng là anh có in gì đó. Tôi nhón chân lên hôn vào má Cary. "Anh là nhất. Yêu lắm."

"Anh cũng yêu em, bé à." Anh vừa nói vừa bước đi. "Anh sẽ xuống đưa anh ta lên đây. Thong thả đi, anh chàng đến sớm tới mười phút mà."

ØSTENT×

Tôi mỉm cười nhìn anh ung dung bước ra ngoài. Sau khi cánh cửa nhà đóng lại, tôi bước sang gian phòng làm việc nhỏ thông với phòng ngủ. Trên chiếc bàn giấy rất màu mè do mẹ tôi chọn là một tập hồ sơ chứa đầy những bài báo và hình ảnh được in ra từ máy tính. Tôi ngồi xuống ghế và bắt đầu đắm chìm trong tiểu sử của Gideon Cross.

Tôi thấy trước mắt mình mở ra một bi kịch khi đọc được rằng anh là con trai của Geoffrey Cross, cựu chủ tịch một công ty đầu tư chứng khoán bị tố cáo là bình phong của một vụ lừa đảo. Gideon mới lên năm lúc cha anh tự vẫn bằng một phát súng vào đầu vì không muốn vào tù.

Ôi, Gideon. Tôi hình dung một cậu bé năm tuổi với gương mặt đẹp trai, mái tóc đen nhánh và đôi mắt xanh thẳm tràn ngập nỗi buồn đang hoang mang, bối rối. Hình ảnh đó khiến tim tôi se thắt. Cái chết của cha anh cộng thêm hoàn cảnh lúc đó hẳn đã tàn phá mẹ con anh khủng khiếp. Sự mệt mỏi, căng thẳng vào một thời điểm khó khăn như vậy thật kinh khủng, nhất là với một đứa trẻ tầm tuổi đó.

Mẹ anh đi bước nữa với Christopher Vidal, một nhà sản xuất âm nhạc, và có thêm hai mặt con, Christopher Vidal Con và Ireland Vidal. Thế nhưng có vẻ như một đại gia đình cùng với sự đảm bảo về tài chính đã đến quá muộn để có thể giúp Gideon cân bằng lại cuộc sống sau những xáo trộn quá lớn. Lúc này anh đã trở nên quá khép kín, các vết thương tinh thần không thể chữa lành được nữa.

Tò mò xen lẫn chút khó chịu, tôi tìm xem những người phụ nữ có mặt trong các bức ảnh chụp với anh, trong đầu mường tượng cách anh hẹn hò, xã giao hay… quan hệ. Điều mẹ tôi nói không sai, tất cả bọn họ đều có mái tóc nâu. Cô gái xuất hiện cùng anh nhiều nhất có nét lai Tây Ban Nha. Cô ta cao hơn tôi, thân hình có vẻ mảnh mai chứ không tròn trịa.

“Magdalene Perez,” tôi lẩm bẩm, miễn cưỡng thừa nhận là cô ta cực kỳ đẹp, lại thêm một phong thái tự tin chói lọi khiến tôi phải ngưỡng mộ.

“Thôi được rồi, đủ lâu rồi đó.” Cary xen vào bằng giọng hơi đùa cợt. Anh đứng ngay lối vào căn phòng tựa người vào khung cửa nghịch ngợm.

“Vậy hả?” Tôi mải lo tập trung đọc mà không biết là đã bao lâu trôi qua.

“Anh nghĩ là chỉ cần thêm một phút nữa thôi là anh chàng sẽ chạy vào đây tìm em luôn. Anh ta sắp chịu hết nổi rồi.”

Tôi đóng tập giấy lại rồi đứng lên.

“Thú vị đúng không?”

“Rất thú vị.” Không hiểu cha của Gideon, hay cụ thể hơn là cái chết của ông ảnh hưởng đến anh như thế nào nhỉ?

Tôi hiểu rằng câu trả lời đang chờ mình ở phòng bên cạnh.

Rời khỏi phòng ngủ, tôi theo hành lang ra phòng khách. Tới ngưỡng cửa tôi đứng lại khi nhìn thấy Gideon, lúc này đang đứng nhìn xuống thành phố qua khung cửa sổ, lưng quay về phía tôi. Tim tôi đập nhanh hơn. Nhìn vẻ mặt phản chiếu trên kính cửa sổ, anh có vẻ đang trầm ngâm, ánh mắt lơ đãng, môi mím lại. Hai tay anh khoanh lại trong một vẻ bất an cố hữu, giống như là đang ở trong một thế giới không thuộc về mình. Nhìn anh thật khác biệt và xa cách, như một con người luôn luôn đơn độc.

Dường như anh cảm thấy sự có mặt, hay cũng có thể là sự khao khát của tôi. Anh xoay người lại, song vẫn đứng yên. Tôi nhân lúc này ngắm nhìn anh thật kỹ. Trên người anh từng li từng tí đều toát ra vẻ quyền quý. Anh quyến rũ đến nỗi chỉ nhìn thôi đã khiến mắt tôi nóng rực. Mái tóc loà xoà quanh khuôn mặt khiến tôi thèm được chạm tay vào. Và còn cái cách anh đang nhìn tôi… mạch tôi nhảy hụt một nhịp.

“Eva.” Anh tiến đến phía tôi, bước đi duyên dáng và mạnh mẽ. Anh cầm lấy tay tôi nâng lên miệng hôn. Ánh mắt vô cùng nóng bỏng và chuyên chú.

Cảm giác khi môi anh chạm da khiến tôi rùng mình nhớ lại cùng làn môi đó đã chạm vào những nơi khác trên cơ thể tôi. “Chào anh.”

Mắt anh ánh lên niềm vui. “Chào em. Em đẹp quá. Anh đang nôn nóng được đưa em đi khoe đây.”

Tôi thấy vui vì lời khen đó. “Mong là em không làm anh thất vọng.”

Anh khẽ nhíu mày. “Em còn quên gì không?”

Cary bước vào cầm theo cho tôi chiếc khăn choàng nhung màu đen và đôi găng tay tay dài. “Của em đây. Anh đã nhét thỏi son vào ví cho em rồi.”

“Anh đúng là nhất, Cary.”

Anh nháy mắt, tôi đoán là anh đã nhìn thấy cái bao cao su tôi để ở ngăn trong. “Anh sẽ đi xuống chung với hai người.”

Gideon cầm lấy cái khăn từ tay Cary rồi choàng lên vai cho tôi. Khi sửa lại tóc cho tôi, tay anh chạm vào gáy khiến tôi không cảm thấy là Cary đang mang găng tay vào cho tôi nữa.

Khoảng thời gian đi thang máy xuống tầng trệt là cả một sự căng thẳng. Không phải bởi vì sự có mặt của Cary, anh lúc này đang đứng bên trái tôi, hai tay đút vào túi quần, miệng không

ngừng huýt sáo. Mà ngược lại, chính Gideon mới là lý do. Dù anh chỉ đứng yên, tôi vẫn cảm thấy cái sức mạnh phát ra từ anh. Tôi nhẹ người khi cuối cùng cửa thang máy cũng mở, giải phóng chúng tôi khỏi cái khoảng không gian chật hẹp đó.

Bên ngoài có hai người phụ nữ đang đứng chờ thang, cả hai đều há hốc mồm khi nhìn thấy Cary và Gideon. Cảnh tượng đó khiến tôi mỉm cười và thấy tươi tỉnh lên đôi chút.

"Chào các quý cô." Cary nói kèm theo một nụ cười có phần hơi ác. Tôi dường như có thể thấy não họ ngừng hoạt động. Ngược lại, Gideon chỉ gật đầu cộc lốc rồi đặt tay lên phần lưng trần để đưa tôi ra. Cú va chạm như điện giật khiến tôi nóng bừng.

Tôi siết tay Cary. "Nhớ nhảy một bản với em nhé."

"Chắc chắn mà. Gặp lại em sau nhé."

Một chiếc limousine chờ sẵn bên vệ đường, người lái xe mở cửa khi thấy tôi và Gideon bước ra. Tôi ngồi vào ghế rồi chỉnh lại váy áo. Khi Gideon ngồi xuống cạnh tôi và cửa xe đóng lại, tôi mới để ý là anh toả ra một mùi thơm kinh khủng. Tôi hít vào, tự nhủ mình nên thư giãn và tận hưởng cảm giác ở bên cạnh anh. Anh cầm lấy tay tôi, lấy ngón tay vân vê lòng bàn tay tôi. Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ làm tôi thấy nóng người, phải bỏ khăn choàng ra.

"Eva." Anh bấm nút đóng tấm kính ngăn sau lưng người lái xe lại. Chỉ một giây sau tôi thấy người đã ngồi trên đùi anh, đôi môi bị anh chiếm đoạt một cách dữ dội.

Tôi làm cái điều mà tôi đã muốn làm từ hồi trưa: luồn hai tay vào tóc và hôn anh. Tôi mê cái cách anh hôn tôi, như thế là đó là chuyện duy nhất anh phải làm nếu không sẽ hoá điên vì đã chờ đợi quá lâu rồi. Tôi ôm lấy vai anh và hôn sâu hơn.

Gideon nắm eo tôi đẩy ra, rồi dựa vào thành ghế, ngước lên nhìn tôi, lồng ngực phập phồng. "Em đang làm gì anh vậy?"

Tay tôi vuốt ve ngực anh qua làn áo sơmi, cảm nhận từng cơ bắp cứng cáp đến khó tin. Rồi từng ngón tay tôi lần xuống cơ bụng, hình dung cảnh anh trần trụi trước mặt mình. "Em đang vuốt ve anh, tận hưởng cơ thể của anh. Em muốn anh, Gideon."

Anh nắm cổ tay tôi giữ lại. "Để sau đi. Mình đang đi giữa đường phố Manhattan đó."

"Đâu có ai nhìn thấy đâu."

"Còn lý do khác nữa. Bây giờ không phải lúc để làm cái việc mà phải mất hàng tiếng nữa mới xong. Lúc trưa nay anh đã suýt phát điên vì phải ngừng nửa chừng đó."

“Vậy thì lần này mình làm cho xong luôn.”

Tay anh siết chặt khiến tôi hơi đau. “Ở đây không được.”

“Sao lại không?” Tôi hơi ngạc nhiên. “Anh chưa làm tình trong xe hơi bao giờ hả?”

“Chưa.” Anh nghiến răng. “Còn em?”

Tôi không trả lời mà nhìn ra ngoài, xe cộ và người đi đường đang vây quanh chúng tôi. Chỉ cách nhau có vài xen-ti-mét, nhưng nhờ tấm kính đen che lại, tôi bỗng muốn nổi máu liều. Tôi muốn làm anh sung sướng. Tôi muốn biết mình có thể thoả mãn được Gideon Cross, và chỉ có anh mới ngăn được tôi thôi.

Tôi ấn hông lên người anh, cọ xát “cậu bé” đang bắt đầu tỉnh dậy. Anh rít mạnh hơi thở qua hàm răng đang nghiến chặt.

“Em muốn anh.” Tôi nói qua làn hơi, hít vào thật sâu mùi hương của anh lúc này nồng nàn hơn bao giờ hết vì đang bị kích động. Tôi nghĩ mình đến bị ngộ độc vì mùi hương quá mãnh liệt này. “Anh làm em phát điên lên mất.”

Anh buông tay tôi ra, chuyển sang ôm lấy khuôn mặt và lại ấn mạnh lên môi tôi một nụ hôn. Tay tôi nhẹ nhàng lần xuống. Anh vẫn đang rất căng thẳng.

“Em muốn mà.” Tôi thì thầm qua môi anh. “Cho em đi.”

Anh không thả lỏng, nhưng cũng không ngăn tôi lại nữa. Khi tay tôi chạm vào, anh rên lên nghe vừa đau đớn vừa rất gợi tình. Tôi khẽ nắm các ngón tay lại, cố tình thật nhẹ nhàng để thăm dò. Bên dưới anh nóng ran và cứng như đá. Tôi nín thở khi nghe anh run lên sát bên mình.

Gideon đưa tay vào đùi tôi rồi lần lên trên. “Em thật là ngọt ngào. Anh chỉ muốn kéo em xuống nếm náp cho đến khi em phải van xin anh vào trong em.”

“Nếu anh muốn thì em đang van xin đây.”

Tôi buông một tay ra, với tìm cái bóp để lôi cái “áo mưa” ra.

Anh chạm vào nơi đang ướt đẫm của tôi. “Anh chưa làm gì em hết.” Ánh mắt anh nhìn tôi sáng rực lên trong bóng tối. “Mà em đã như vầy rồi.”

Anh ấn ngón tay cái vào khiến tôi mềm oặt ra, ghì chặt lấy anh. “Sẽ thật bất công nếu anh không làm gì được em.”

Tôi dùng răng xé vỏ bao rồi đưa cho anh. “Em không rành cái này lắm.”

Tay anh xoắn lấy tay tôi. “Anh sẽ vứt bỏ hết mọi nguyên tắc vì em.”

Vẻ nghiêm chỉnh trong giọng nói của anh khiến tôi thấy ấm lòng và cũng tự tin hẳn. “Nguyên tắc là để phá đi mà.”

Tôi thoáng thấy anh mỉm cười. Anh bấm vào một cái nút bên cạnh rồi nói. “Anh cứ lái xe đi cho đến khi tôi kêu dừng nhé.”

Má tôi nóng bừng. Bên ngoài một chiếc xe pha đèn sáng choang xuyên qua làn kính khiến anh thấy rõ tôi đang đỏ mặt.

“Sao vậy, Eva?”, anh kéo tôi lại, thì thầm. “Em dụ dỗ anh ngay trong xe rồi lại đỏ mặt khi nghe anh kêu lái xe đừng làm phiền mình hả?”

Câu bông đùa bất ngờ càng làm tôi khao khát anh hơn. Tôi đặt hai tay lên vai anh để giữ thăng bằng rồi chống lên bằng đầu gối, lớn vởn phía trên cái đàn ông to lớn của anh. Tay anh nắm lại bên hông tôi, rồi tôi nghe tiếng vải bị bật tung ra. Âm thanh đột ngột đó cùng với cái hành động có phần bạo lực khiến ham muốn của tôi dâng lên cực điểm.

“Từ từ thôi em.” Anh nói, khẽ nâng người lên.

Không khí trong xe đặc quánh và ẩm ướt bởi mùi hương của da thịt. Cả người tôi nóng ran, hai bầu ngực trĩu nặng.

Đây là cái chuyện mà tôi đã nghĩ tới ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh: được chiếm đoạt anh, tựa trên cơ thể hoàn mỹ của anh và đón nhận anh vào trong mình.

“Trời ơi, Eva.” Anh thở gấp.

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác như đang bị bóc trần. Tôi muốn gần gũi anh, nhưng như thế này thì quả là *quá* gần gũi. Lúc này hai chúng tôi đang nhìn vào mắt nhau, tựa sát người nhau trong một không gian hẹp, cách biệt với cả thế giới đang vây xung quanh ngoài kia. Tôi biết anh cũng đang bối rối và xúc động như tôi.

“Em chặt quá.” Mấy lời đó thốt ra anh với một nỗi sung sướng dù bị đau đớn.

Tôi mở mắt ra, nhìn anh qua làn mi trĩu nặng. Anh đang ngồi đó bên dưới tôi trong bộ lễ phục với gương mặt tuyệt đẹp, cơ thể như con thú hoang đến mùa tìm bạn.

Cổ anh căng lên, trong khi đầu ép chặt vào thành ghế như đang chống chói lại một lực kéo vô hình. Chúng tôi nhìn vào mắt nhau không rời trong cơn khoái cảm. Tôi chợt nhận ra cả hai đứa đều gần như còn nguyên quần áo. Cảnh tượng này gây cho tôi ấn tượng mạnh, cộng thêm tiếng rên không ngớt của anh, tất cả như lên đến sự tột cùng của nhục cảm.

Tôi gần như nức nở. "Anh thật tuyệt vời…"

Gideon dùng cả hai tay ôm hông tôi để đưa tôi di chuyển theo ý anh. Khi anh chạm đến một nơi đang nhức nhối nhất bên trong, tôi bỗng co thắt dữ dội. Tôi biết anh sắp làm tôi điên đảo. "Gideon!"

Tay anh giữ sau gáy tôi khi cơn co thắt mê ly lan toả ra khắp nơi khiến toàn thân tôi run rẩy. Anh đỡ lấy tôi, ánh mắt vẫn dán chặt vào mắt tôi khiến tôi càng rên rỉ và kéo dài sự sung sướng.

Tôi nhìn anh say sưa, ngấu nghiến. Tôi cần phải thấy anh bùng nổ vì tôi. Đôi mắt anh điên dại vì khoái cảm, bao nhiêu vẻ quyền lực tan biến mất, gương mặt đẹp đẽ bị bao phủ bởi bản năng thôi thúc cần được giải phóng.

"Eva!" Anh bật ra một âm thanh nghe như con thú hoang kêu gào trong cơn mê ly ngây ngất. Anh như bị xé toạc ra, nét mặt dịu lại và thoáng để lộ một chút yếu đuối.

Tôi ôm lấy mặt anh, khẽ hôn lên đôi môi qua làn hơi thở dốc.

"Eva ơi." Anh ôm chặt lấy tôi, mặt dụi vào cổ tôi.

Tôi biết cảm giác của anh lúc này. Nó giống như đang bị lột trần và bất lực.

Chúng tôi yên lặng âu yếm nhau một lúc. Anh nhẹ nhàng hôn tôi, khiến đầu óc và cơ thể tôi dịu lại.

"Ôi chao." Tôi thở ra, giọng vẫn hơi run.

Anh mỉm cười, tôi cũng cười theo, thấy hơi chóng mặt và như đang bay.

Gideon vuốt mấy lọn tóc ướt mồ hôi khỏi trán tôi, ngón tay anh nhẹ nhàng như đang chạm vào một báu vật. Tôi thấy ngực mình đau nhói. Anh vẫn đẹp vô cùng, ánh mắt nhìn tôi ấm áp có vẻ gì gần như là biết ơn. "Anh không muốn ngừng cái giây phút này."

Tôi biết chữ tiếp theo anh sẽ nói là gì nên tiếp lời luôn. “Nhưng mà…?”

“Nhưng mà anh buộc phải đến dự buổi tiệc này. Anh có một bài phát biểu.”

“Vậy à.” Rồi, đúng là “cái giây phút này” đã coi như xong.

Tôi cẩn thận nhấc ra khỏi anh, khẽ cắn môi vì ham muốn lại nổi lên khi cảm thấy anh vẫn còn rất cứng.

“Khỉ thật.” Anh nói khẽ. “Anh lại muốn em nữa rồi.”

Anh giữ tôi lại, lấy ra một cái khăn tay rồi nhẹ nhàng lau cho tôi. Cử chỉ thân mật này khiến tôi xúc động.

Khi đã sạch sẽ, tôi ngồi xuống ngay ngắn bên cạnh anh rồi lấy cây son trong ví ra. Tôi liếc mắt nhìn Gideon đang cởi bao cao su ra, gói trong một miếng khăn giấy rồi bỏ vào cái khay rác nhỏ được giấu ở một nơi kín đáo trên xe. Chỉnh trang lại quần áo xong, anh kêu người lái xe đi đến chỗ bữa tiệc, rồi ngồi yên nhìn ra cửa sổ.

Mỗi giây trôi qua tôi lại thấy anh như đang trôi ra xa hơn, khiến sự gắn kết giữa tôi và anh càng mờ nhạt dần. Tôi lùi sâu vào một góc trên băng ghế, cụ thể hoá cái khoảng cách đang lớn dần giữa chúng tôi. Hơi ấm tôi vừa cảm thấy ban nãy nhường chỗ cho sự lạnh lẽo, làm tôi phải khoác lại chiếc khăn choàng lên người. Khi tôi động đậy trên ghế, anh vẫn không phản ứng gì, như thể anh không hề hay biết tôi đang ở đây.

Rồi anh đột ngột lôi ra một chai rượu, mắt vẫn không nhìn tôi, hỏi nhỏ. “Brandy nhé?”

“Thôi, cảm ơn.” Tôi nói lí nhí, hình như anh không nghe thấy, hoặc anh cũng không quan tâm. Anh rót ra một ly rồi nốc cạn.

Bực tức và bối rối, tôi đeo găng tay trở lại, cố gắng nghĩ xem đã có chuyện gì không ổn.

Chương 7

Những gì xảy ra sau khi chúng tôi đến nơi đọng lại trong đầu tôi khá mờ nhạt. Đèn flash của máy ảnh nhá lên liên tục như pháo hoa khi chúng tôi bước qua hàng rào phóng viên báo chí, nhưng tôi chẳng để tâm gì đến họ mà chỉ mỉm cười như cái máy. Tôi đang mải nghĩ ngợi và tìm mọi cách thoát khỏi tình trạng căng thẳng với Gideon.

Khi vừa bước vào trong toà nhà, có tiếng ai đó gọi khiến anh quay đi. Tôi nhân lúc đó dứt ra khỏi anh, len lỏi trong đám đông khách khứa đang đứng chật kín trên thảm đỏ ở lối vào.

Khi đến quầy lễ tân, tôi lấy hai ly sâm banh, ngửa cổ uống cạn một ly rồi nhìn quanh tìm Cary. Thấy anh đang đứng cùng mẹ tôi và dượng Stanton ở phía bên kia gian phòng, tôi vội bước qua, tiện tay bỏ lại cái ly đã uống hết trên bàn.

“Eva!” Mẹ tôi mừng rỡ gọi. “Con mặc cái đầm này đẹp quá.”

Mẹ hôn phớt lên má tôi. Bà đẹp lộng lẫy trong chiếc đầm suôn dài lấp lánh màu xanh ngọc ôm sát cơ thể. Bộ hoa tai, vòng cổ và lắc tay cùng màu ngọc bích làm tôn lên đôi mắt và làn da trắng sáng của bà.

“Cảm ơn mẹ.” Tôi nhấp một ngụm sâm banh từ cái ly thứ hai, nhớ ra là mình phải cảm ơn mẹ về chiếc đầm. Dù vẫn thích món quà của bà, nhưng khác với lúc nãy, tôi không còn thấy thích cái đường xẻ ở giữa đùi nữa.

Cary bước tới nắm lấy khuỷu tay tôi. Anh nhìn mặt là biết ngay tôi đang không vui. Tôi khẽ lắc đầu, tỏ ý không muốn nói về chuyện đó lúc này.

“Vậy uống thêm sâm banh nhé.” Anh hỏi nhẹ nhàng.

“Cảm ơn anh.”

Tôi cảm thấy được Gideon đang tới gần trước khi nhìn thấy vẻ mặt của mẹ tôi sáng rỡ lên như pháo hoa đêm giao thừa. Cả dượng Stanton cũng đứng thẳng người lên một cách sốt sắng.

“Eva này.” Gideon đặt tay lên khoảng lưng trần làm tôi hơi giật mình. Tôi tự hỏi liệu anh có cảm thấy gì qua cú va chạm đó không. “Em bỏ trốn hả?”

Tôi sững sờ vì giọng điệu trách móc của anh. Tôi ném cho anh một tia nhìn đầy ẩn ý. “Richard, dượng gặp Gideon chưa?”

“Rồi, dĩ nhiên là rồi.” Hai người bắt tay nhau.

Gideon kéo tôi lại gần. “Hai chúng ta hôm nay đều may mắn được đi cùng hai người phụ nữ

xinh đẹp nhất New York."

Dượng Stanton tán thành, quay sang nhìn mẹ cười trìu mến.

Tôi uống cạn ly sâm banh trên tay rồi nhận thêm một ly nữa từ Cary, lòng thầm biết ơn anh. Bụng tôi hơi ấm lên, khiến cho cái nút thắt vô hình nãy giờ được nới lỏng phần nào.

Gideon hơi chồm tới, nói giọng nghiêm khắc. "Đừng có quên là em tới đây cùng với anh đó."

Anh giận tôi sao? Cái quái gì vậy? Tôi hơi nheo mắt. "Câu đó để nói với anh mới phải."

"Bây giờ không phải lúc, Eva." Anh gật đầu chào ai đó rồi kéo tôi đi. "Không phải ở đây."

"Chẳng có lúc nào là phải hết." Tôi làu bàu, nhưng vẫn đi cùng anh để mẹ tôi khỏi lo lắng.

Nhấp thêm sâm banh, tôi tự chuyển sang trạng thái giả tạo và tự vệ mà nhiều năm rồi không dùng tới. Khi Gideon giới thiệu tôi với hết người này rồi người khác, tôi nghĩ mình đã cư xử rất đúng mực, góp chuyện khi phù hợp và mỉm cười lúc cần thiết. Nhưng thật ra tôi chẳng để ý đến thứ gì hết. Tôi chỉ đang nghĩ đến bức tường băng giá ngăn cách giữa tôi và anh, đến cơn giận của tôi. Đây chính là điều chứng minh cho tôi thấy rằng Gideon đối xử tàn nhẫn với phụ nữ sau khi anh đã làm tình với họ.

Khi đến lúc ăn tối, tôi đi cùng Gideon vào phòng ăn và chỉ chạm đũa chiếu lệ. Thay vào đó tôi uống thêm mấy ly rượu vang, ngồi nghe Gideon trò chuyện với những người cùng bàn, nhưng thực chất tôi chỉ nghe thấy chất giọng trầm quyến rũ của anh chứ cũng không để ý anh đang nói gì. May mắn là anh cũng không tìm cách kéo tôi vào câu chuyện, vì tôi nghĩ mình sẽ không nói được điều gì tử tế hết.

Tôi chỉ bắt đầu chú ý khi anh đứng dậy trong tràng vỗ tay rồi tiến lên sân khấu. Lúc này anh như biến thành một người khác. Anh trở lại là Gideon Cross mà tôi nhìn thấy lần đầu trong sảnh toà nhà Crossfire, cực kỳ tiết chế và đầy quyền lực.

"Trên toàn Bắc Mỹ," anh mở đầu, "cứ mỗi bốn người phụ nữ, hay mỗi sáu người đàn ông, thì có một người đã từng là nạn nhân của nạn xâm hại tình dục trẻ em. Quý vị hãy thử nhìn xung quanh mình. Ngay tại bàn quý vị đang ngồi sẽ có một người từng là nạn nhân hoặc quen với ai đó là nạn nhân. Đây là một sự thật không thể chấp nhận được."

Tôi như bị đóng đinh trên ghế. Tài diễn thuyết của Gideon quá là tuyệt vời với chất giọng mạnh mẽ đầy mê hoặc. Nhưng chính cái đề tài quá đỗi gần gũi với tôi cùng với cách diễn đạt đầy lôi cuốn, thậm chí đôi khi hơi táo bạo, của anh khiến tôi xúc động. Tôi thấy mở lòng hơn, cơn giận dữ bối rối ban nãy cùng với nỗi ấm ức do lòng tự trọng bị tổn thương bỗng tan biến

như một phép lạ. Tôi nhìn anh bằng con mắt khác, đơn giản chỉ với tư cách là một trong những khán giả đang say sưa lắng nghe. Anh không còn là người đàn ông vừa làm tôi tổn thương, mà giờ đây anh là một diễn giả tài năng đang thảo luận về một vấn đề vô cùng quan trọng đối với tôi.

Khi anh ngừng nói, tôi đứng bật dậy vỗ tay, khiến cả anh và tôi đều ngạc nhiên. Ngay sau đó mọi người cũng nhanh chóng đứng dậy cùng vỗ tay tán thưởng. Tôi nghe đâu đó xung quanh mình vài câu nói rì rầm và những lời ca tụng.

"Cô thật là một cô gái may mắn."

Tôi quay lại nhìn người vừa nói, một phụ nữ tóc đỏ dễ thương, tầm ngoài bốn mươi. "Chúng tôi chỉ là… bạn."

Bà nở một nụ cười điềm đạm ra chiều không tin.

Mọi người bắt đầu đứng dậy rời khỏi bàn. Tôi cầm ví lên đang định ra về thì một thanh niên tiến đến trước mặt. Anh có mái tóc nâu vàng đáng ganh tị, đôi mắt xanh xám toát lên nét dịu dàng và thân thiện. Anh chàng khá đẹp trai, dáng người khoẻ mạnh và đang cười toét miệng như trẻ con, khiến tôi mỉm cười lại. Lần đầu tiên từ sau khi bước ra khỏi chiếc limousine, tôi nở một nụ cười thật sự.

"Xin chào." Anh nói.

Có vẻ như anh chàng biết tôi là ai, khiến tôi phải lúng túng giả vờ là tôi cũng biết anh. "Chào anh."

Anh cười, giọng cười nhẹ nhàng và cuốn hút. "Tôi là Christopher Vidal, em trai của Gideon."

"Tôi có nghe nói tới anh." Mặt tôi nóng bừng. Thật không tin được nãy giờ tôi vẫn còn quá đắm chìm trong sự thương hại bản thân mình đến nỗi không nhận ra anh.

"Cô đỏ mặt rồi kìa."

"Tôi xin lỗi." Tôi cười ngượng ngùng. "Thật không biết nói sao để nghe không kỳ cục, nhưng tôi đã đọc một bài báo viết về anh."

Anh cười lớn. "Tôi thấy vui khi cô vẫn còn nhớ. Nhưng mà đừng có nói đó là bài trên tờ *Page Six* nha."

Chuyên mục ngồi lê đôi mách của tờ báo này có tiếng là bới móc được nhiều chuyện riêng

tư của những người nổi tiếng hay có thế lực ở New York.

"Không phải." Tôi nói nhanh. "Hình như là tờ *Rolling Stone*."

"Vậy thì không sao." Anh chìa tay ra cho tôi. "Cô nhảy với tôi nhé?"

Tôi liếc nhìn ra chỗ cầu thang dẫn lên sân khấu, nơi Gideon đang bị bao vây bởi rất nhiều người muốn nói chuyện với anh, đa số là phụ nữ.

"Phải một lúc nữa anh ấy mới xong được." Christopher nói pha chút trêu chọc.

"Cũng được." Lúc sắp quay đi thì tôi nhận ra người đang đứng cạnh Gideon - Magdalene Perez.

Tôi cầm ví lên, mỉm cười với Christopher. "Tôi cũng thích khiêu vũ."

Chúng tôi choàng tay nhau tiến ra sàn khiêu vũ. Ban nhạc chơi khúc dạo đầu của một điệu valse, tôi và Christopher xoay theo điệu nhạc một cách nhẹ nhàng. Anh chàng nhảy rất khá, dịu bước nhanh nhẹn và tự tin.

"Cô và Gideon quen nhau như thế nào?"

"Tôi không quen anh ta." Tôi gật đầu khi Cary lướt qua cùng một cô nàng tóc vàng đẹp như bức tượng. "Tôi làm việc ở toà nhà Crossfire nên chúng tôi chạm mặt nhau một hai lần gì đó."

"Cô làm việc cho Gideon à?"

"Không phải. Tôi làm trợ lý ở hãng Waters Field & Leaman."

"À." Anh cười. "Đó là một công ty quảng cáo."

"Đúng rồi."

"Gideon hẳn phải rất thích cô nên mới chỉ gặp một hai lần đã đưa cô đi cùng tới một buổi tiệc thế này."

Tôi rủa thầm trong bụng. Dù biết trước là sẽ bị dị nghị, nhưng hơn bao giờ hết tôi không muốn bị mất mặt vào lúc này. "Gideon quen với mẹ tôi, mà mẹ tôi cũng đã thu xếp cho tôi đến dự từ trước. Nên thật ra chỉ là vấn đề hai người đi tới cùng một chỗ trên một chiếc xe thay vì hai chiếc thôi."

“Vậy tức là cô còn độc thân?”

Tôi hít một hơi dài, thấy hơi khó chịu dù bọn tôi đang khiêu vũ rất ăn ý. “Ừ, tôi chưa có bạn trai.”

Christopher lại nở cái nụ cười quyến rũ có phần hơi trẻ con đó. “Vậy là buổi tối của tôi vừa trở nên tốt đẹp hơn lên.”

Suốt thời gian còn lại anh kể những chuyện vặt vãnh trong giới nghệ sĩ làm cho tôi cười liên tục và tạm thời không nghĩ tới Gideon nữa.

Khi bản nhạc kết thúc, Cary đã đứng chờ sẵn để nhảy với tôi bản tiếp theo. Tôi và Cary nhảy với nhau rất nhịp nhàng bởi chúng tôi từng đi học khiêu vũ chung. Tôi thoải mái tựa vào anh, thầm biết ơn vì có anh làm chỗ dựa tinh thần.

“Anh có một buổi tiệc vui chứ?” Tôi hỏi.

“Anh phải tự véo mình khi biết người ngồi cạnh anh là điều phối viên cao cấp của Fashion Week. Mà cô ấy còn tán tỉnh anh nữa chứ.” Anh mỉm cười, nhưng đôi mắt có vẻ u ám. “Mỗi khi đến những nơi này, ăn mặc đẹp như vầy, anh lại thấy khó tin nổi. Em đã giúp thay đổi cả cuộc đời anh, Eva ơi.”

“Còn anh thì giúp em tỉnh ngộ ra rất nhiều lần. Tin em đi, hai đứa mình coi như huề.”

Anh chợt siết chặt tay tôi, ánh mắt hơi đanh lại. “Nhìn em buồn quá. Anh ta làm gì em hả?”

“Em nghĩ là tại em. Em sẽ kể anh nghe sau.”

“Em sợ là anh sẽ cho anh ta một trận trước mặt mọi người à?”

Tôi thở dài. “Em không muốn anh làm vậy, coi như là vì mẹ em cũng được.”

Cary khẽ hôn lên trán tôi. “Anh đã nói trước với anh ta rồi. Anh ta biết trước mọi chuyện mà.”

“Trời ơi, Cary.” Tôi quá xúc động vì thương anh, nhưng cũng không nén nổi nụ cười. Lẽ ra tôi phải đoán được Cary sẽ nói chuyện trước với Gideon chứ. Anh vốn luôn đóng vai người anh cả của tôi mà.

Gideon bỗng từ đâu xuất hiện. “Tôi sẽ nhảy với Eva.”

Nghe không giống như một lời mời lịch sự chút nào.

Cary đứng lại nhìn tôi. Khi tôi gật đầu, anh khẽ chào rồi lùi ra, ném vào mặt Gideon một tia nhìn hằn học.

Gideon kéo tôi lại gần rồi tiếp tục điệu nhảy với kiểu cách mà anh vẫn chiếm đoạt mọi thứ khác - đầy tự tin và sự thống trị. Khiêu vũ với anh có cảm giác hoàn toàn khác so với hai người bạn nhảy vừa rồi của tôi. Gideon vừa có kỹ thuật nhuần nhuyễn của Christopher, anh lại vừa hiểu cách cơ thể tôi di chuyển giống như Cary. Nhưng ở Gideon còn có thêm sự táo bạo và hung hãn đầy nhục dục.

Dù đang không vui, nhưng việc ở quá gần người vừa làm tình với tôi cách đây không lâu khiến tôi lại bị cám dỗ. Anh toát ra mùi hương khó cưỡng, và cái cách anh dìu tôi lướt đi trong những bước nhảy liều lĩnh khiến tôi thấy đau nhói từ bên trong, không khỏi nghĩ về những gì chúng tôi vừa làm với nhau.

“Em cứ biến đi đâu mất vậy?” Anh nhìn tôi cau có.

“Có vẻ như Magdalene đã kịp thời trám vào chỗ trống mà.”

Anh nhướn mày, kéo tôi vào sát hơn. “Em ghen hả?”

“Anh nghĩ vậy hả?” Tôi nhìn lảng ra chỗ khác.

Anh nói vẻ khó chịu. “Tránh xa em trai anh ra nhé Eva.”

“Tại sao?”

“Tại anh nói như vậy.”

Cơn giận của tôi bị châm ngòi sau cả một buổi tối đắm chìm trong bao nhiêu là nghi ngờ và dằn vặt kể từ sau khi chúng tôi làm tình như hai con thú hoang. Tôi quyết định thử xem Gideon Cross có chấp nhận được việc đổi ngôi hay không.

“Tránh xa Magdalene ra, Gideon.”

Anh nghiến răng. “Cô ấy chỉ là bạn thôi.”

“Tức là anh chưa ngủ với cô ta hả?”

“Chưa? Khỉ thật. Mà anh cũng không muốn ngủ với cô ta. Em nghe nè…” Anh nói chậm lại

khi tiếng nhạc nhỏ dần. “Anh phải đi về bây giờ. Anh đưa em tới đây nên anh muốn là người đưa em về. Nhưng nếu em đang vui thì anh cũng không muốn làm em mất hứng. Em có muốn ở lại để về sau với mẹ em và Stanton không?”

Tôi đang vui hả? Anh nói giỡn hay là không biết thật vậy? Hoặc tệ hơn. Có thể anh đã quyết định hoàn toàn đoạn tuyệt với tôi nên cũng không còn để ý nữa.

Tôi thấy mình cần tránh xa khỏi anh một chút. Cái mùi hương chết tiệt của anh khiến đầu óc tôi không tỉnh táo. “Em không sao. Anh khỏi lo.”

“Eva.” Tôi lùi thêm một bước nữa khi anh với tay ra.

Bỗng có một cánh tay choàng qua lưng tôi, rồi giọng Cary vang lên. “Tôi sẽ lo cho Eva. Cross à.”

“Đừng có xen vào việc của tôi, Taylor.” Gideon đe doạ.

Cary khịt mũi. “Vậy mà tôi lại có cảm giác tự anh đang ngăn cản mình đó chứ.”

Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Bài diễn văn của anh rất tuyệt vời, Gideon. Suốt tối nay đó là lúc em thích nhất.”

Anh thở mạnh khi nhận ra lời mỉa mai của tôi, rồi đưa một tay lên ôm đầu. Đột nhiên anh buột tiếng rủa, rút từ trong túi ra chiếc điện thoại, liếc nhìn vào cái màn hình đang rung lên vì cuộc gọi tới.

“Anh phải đi.” Anh nhìn vào mắt tôi một lúc, rồi đưa tay lên vuốt má tôi. “Anh sẽ gọi cho em.”

Và thế là anh bỏ đi mất.

“Em có muốn ở lại đây không?” Cary hỏi khẽ.

“Không.”

“Vậy anh đưa em về.”

“Thôi, đừng.” Tôi đang muốn được yên tĩnh một mình, nằm ngâm trong bồn nước nóng với một chai rượu bên cạnh để vứt hết mọi nỗi lo lắng sợ hãi. “Anh nên ở lại đây, biết đâu sẽ có ích cho công việc của anh. Mình sẽ nói chuyện khi nào anh về, còn không thì để mai cũng được. Ngày mai em sẽ ở lì trong nhà cả ngày không đi đâu hết.”

Anh nhìn khắp mặt tôi dò xét. “Em có chắc là mình ổn không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy cũng được.” Nhưng anh có vẻ chưa tin lắm.

“Hay anh ra nhờ người gọi sẵn xe của dượng giùm em nhé. Em vào toilet một chút.”

“Được rồi.” Cary nắm tay tôi. “Anh sẽ đi lấy khăn choàng cho em và chờ em ngoài cửa.”

Tôi mất nhiều thời gian hơn dự kiến để đến được toilet. Thứ nhất là vì có khá nhiều người giữ tôi lại để chào hỏi, ắt hẳn là vì tôi được Gideon đưa đến đây. Hai nữa là do tôi cố ý không vào cái toilet gần nhất vì nó quá đông đúc, mà tìm một cái ở phía xa hơn. Tôi ở trong buồng vệ sinh một lúc lâu. Chẳng có ai đang chờ đến lượt nên tôi không cần gì phải vội.

Tôi thấy mình bị Gideon làm tổn thương đến mức thấy khó mà thở nổi. Cả chuyện anh thay đổi thái độ đột ngột khiến tôi vô cùng bối rối. Sao anh lại chạm vào má tôi như vậy? Sao anh lại nổi cáu khi tôi không ở bên cạnh anh? Và vì cái quái gì mà anh lại đe doạ Cary? Gideon quả đã đưa câu thành ngữ “sáng nắng chiều mưa” lên một cấp độ mới.

Tôi nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh. Chúa ơi. Tôi đâu cần thêm những rắc rối này.

Sau tất cả những gì xảy ra lúc ở trong xe, bây giờ tôi thấy mình vô cùng yếu đuối. Đây chính là cái tình trạng mà tôi đã mất vô số giờ trị liệu mới thoát khỏi. Giờ tôi chỉ muốn về nhà, trốn ở một góc để không phải giả bộ làm ra vẻ tỉnh táo bình thường trong khi sự thật là tôi đã hoàn toàn mất bình tĩnh.

Cái này là do mình tự chuốc lấy. Tôi thầm nhủ. Ráng mà chịu đi.

Hít một hơi dài, tôi bước ra ngoài và thấy Magdalene Perez đang đứng khoanh tay tựa vào bàn trang điểm. Rõ ràng cô ta đang chờ tôi, canh lúc tôi dễ tổn thương nhất. Hơi ngập ngừng một thoáng, rồi tôi bước đến bồn rửa tay.

Cô nàng xoay người lại, chăm chú nhìn mặt tôi trong gương. Tôi cũng nhìn kỹ cô ta. So với trong ảnh thậm chí cô ta còn đẹp hơn. Dáng người cao, mảnh khảnh, đôi mắt đen to và mái tóc nâu suôn dày. Magdalene có đôi môi mọng đỏ và xương gò má cao sắc sảo. Cô nàng mặc một chiếc đầm bằng sa tanh màu kem làm nổi bật làn da màu ô liu. Nhìn cứ như một siêu mẫu quyến rũ chết người.

Tôi cầm lấy khăn lau tay từ người phục vụ, ngay lúc đó Magdalene xổ một tràng tiếng Tây Ban Nha yêu cầu người này ra ngoài để chúng tôi nói chuyện riêng. Tôi thêm vào lời yêu cầu đó hai chữ "Làm ơn, cảm ơn nhiều." cũng bằng tiếng Tây Ban Nha khiến Magdalene nhướn mày, càng trợn to mắt nhìn tôi trong khi tôi vẫn làm mặt tỉnh.

"Ôi, cô bé." Ngay khi người phục vụ vừa bước đi khỏi, cô nàng đã rít như rắn. "Cô đã làm tình với anh ta rồi phải không."

"Còn cô thì chưa."

Magdalene ngạc nhiên. "Đúng là vậy. Cô biết tại sao không?"

Tôi lấy trong ví ra một tờ năm đô thả vào khay đựng tiền boa. "Tại anh ấy không muốn."

"Và tôi cũng không muốn. Vì anh ấy chưa thể nghiêm túc được. Anh ấy trẻ trung, đẹp trai, giàu có và đang tận hưởng mọi thứ."

"Ừ." Tôi gật đầu. "Đúng là anh ta đang tận hưởng."

Cô nàng nhíu mày, không còn giả bộ thân thiện nữa. "Anh ta không bao giờ tôn trọng những người phụ nữ đã lên giường với mình. Ngay lúc anh ta làm tình xong với cô, là coi như cô đã biến mất, cũng như tất cả những người trước đây thôi. Nhưng còn tôi thì vẫn còn ở đây, bởi vì tôi mới là người anh ấy muốn giữ lâu dài."

Tôi vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên mặc dù điều vừa nghe khiến tôi thấy tổn thương cực kỳ. "Nghe thảm hại quá."

Tôi bước ra, đi thẳng tới xe. Siết chặt tay tạm biệt Cary, tôi lên xe, chờ cho xe chạy mới bật khóc.

"Nè cưng," Cary gọi khi tôi lê chân vào phòng khách sáng hôm sau. Anh chàng đang nằm dài trên ghế, mặc mỗi cái quần thun rộng, chân bắt chéo gác lên bàn. Nhìn anh bù xù một cách đáng yêu và rõ ràng là đang rất thoải mái. "Em ngủ ngon không?"

Tôi giơ ngón tay cái lên rồi vào bếp tìm cà phê. Tôi dừng lại ở quầy bếp, nhướn mày khi thấy một bó hoa hồng đỏ khổng lồ. Tôi hít một hơi thật sâu mùi hương thơm nức của hoa hồng. "Cái gì vậy?"

"Vừa được giao tới cách đây một tiếng. Giao hoa vào ngày Chủ nhật, đắt tiền lắm đó."

Tôi giật tấm thiệp ra khỏi bó hoa, mở ra đọc.

Anh vẫn nghĩ tới em

Gideon

“Của Cross hả?” Cary hỏi.

“Ừ.” Tôi chà ngón tay cái lên dòng chữ đậm đầy nam tính mà tôi đoán là do chính tay anh viết. Đây có thể coi là một việc làm rất lãng mạn của Gideon, người từng tuyên bố lãng mạn không phải là sở trường. Tôi thả tấm thiệp xuống như là nó sắp sửa đốt cháy tôi đến nơi, rồi với lấy bình cà phê với hy vọng cafein sẽ giúp tôi tỉnh táo và suy nghĩ sáng suốt.

“Có vẻ như em không bị ấn tượng lắm.” Cary chỉnh nhỏ âm thanh trận bóng chày mà anh đang coi.

“Anh ta là điềm dữ của em, giống như một kíp nổ khổng lồ vậy. Em phải tránh xa anh ta ra.” Cary từng đi trị liệu cùng với tôi nên anh hiểu. Anh không thấy buồn cười khi tôi dùng thuật ngữ trị liệu để nói về mọi việc, bởi vì anh cũng làm vậy khi nói chuyện với tôi.

“Điện thoại reo cả buổi sáng đó. Anh sợ làm em thức nên tắt tiếng chuông luôn rồi.”

Tôi cảm thấy vẫn còn hơi đau nhức nên cuộn người ngồi trên ghế, cố gắng cưỡng lại cái ý muốn kiểm tra hộp thư thoại xem có phải là Gideon gọi không. Tôi muốn nghe giọng anh, muốn nghe một lời giải thích cho tất cả những gì xảy ra tối hôm qua. “Ý hay đó. Cứ để vậy cả ngày hôm nay luôn đi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi thổi tách cà phê đang bốc khói rồi nhấp thử một hớp. “Em làm tình với anh ta trên xe và sau đó thì anh ta lạnh như băng.”

Cary nhìn tôi bằng đôi mắt xanh, đôi mắt đã từng nhìn thấy nhiều chuyện không nên thấy. “Em làm anh ta điên đảo phải không?”

“Đúng là vậy.” Nhớ lại chuyện đó là cơn giận lại trào lên. Rõ ràng chúng tôi đã có nhau. Tôi biết chắc là vậy. Tối hôm qua tôi muốn có anh hơn bất cứ thứ gì trên đời, vậy mà hôm nay tôi không còn muốn liên quan gì tới anh nữa. “Tụi em mãnh liệt lắm. Đó là lần tuyệt vời nhất của em lẫn anh ấy. Em biết chắc mà. Gideon chưa bao giờ làm chuyện đó trong xe, nên lúc đầu anh phản đối, nhưng rồi em khiến anh ta không thể cưỡng lại được.”

“Thật hả? Gideon chưa từng làm tình trong xe hơi hả?” Cary đưa tay sờ hàm râu lởm chởm

chưa cạo. “Đa số đàn ông đều từng làm chuyện này từ hồi đi học rồi mà. Dĩ nhiên là trừ cái bọn mọt sách chán ngắt ra. Mà Gideon nhìn đâu có giống như vậy.”

Tôi nhún vai. “Chắc là vụ làm tình trong xe biến em thành con nhỏ hư hỏng.”

Cary trở nên rất nghiêm túc. “Anh ta nói vậy hả?”

“Không. Gideon chả nói cái khỉ gì cả. Cái đó là từ “bạn” của anh ấy, Magdalene. Cái người hay đứng bên cạnh anh ấy trong mấy tấm hình anh trong ra đó. Cô ả dằn mặt em bằng một cuộc trò chuyện trong toilet.”

“Do ghen chứ gì.”

“Ức chế thì đúng hơn. Ả ta không được ngủ với anh ấy, mà theo lời ả thì bởi vì ai ngủ với anh ấy xong cũng bị anh ấy vứt đi hết.”

“Hắn ta có nói vậy không?” Một lần nữa tôi nghe giọng Cary có pha chút giận dữ.

“Anh ấy không nói rõ ra như vậy. Anh chỉ nói là không lên giường với bạn bè. Anh không muốn bị phiền phức khi bạn tình bắt đầu trở nên đòi hỏi, nên anh tách biệt rõ ràng giữa bạn bè và những người chỉ để lên giường.” Tôi nhấp thêm một ngụm cà phê. “Em nói là em không chịu cái kiểu đó, nên anh ấy nói sẽ điều chỉnh lại. Nhưng em thấy chắc anh ta là loại đàn ông sẵn sàng nói bất cứ cái gì để có thứ mình muốn thôi.”

“Hoặc cũng có thể em làm anh ta sợ đó.”

Tôi trừng mặt, “Anh đừng ráng biện hộ cho anh ta nữa. Mà anh đang bênh ai vậy?”

“Bênh em chứ ai nữa.” Cary với tay vỗ nhẹ lên đầu gối tôi. “Lúc nào cũng vậy mà.”

Tôi lặng lẽ nắm lấy tay anh, lòng tràn ngập biết ơn. Mặc dù những vết sẹo do bị cắt không còn hiện rõ trên da thịt của Cary, tôi luôn ý thức được sự tồn tại của chúng. Mỗi ngày tôi đều tạ ơn trời là anh vẫn còn sống khoẻ mạnh bên cạnh tôi. “Còn anh tối qua thế nào?”

“Không có gì để than phiền hết.” Cary cười ranh mãnh. “Anh làm tình với cô nàng tóc vàng đó trong phòng chứa đồ. Ngực cô ta là đồ thiệt.”

Tôi cười. “Chắc hẳn là anh làm cô ấy vui rồi.”

“Ừ thì anh ráng hết sức mà.” Cary nháy mắt rồi nhấc điện thoại lên. “Em muốn ăn đồ gì? Bánh mì kẹp hay đồ Tàu, hay Ấn Độ?”

“Em không đói.”

“Em phải đói chứ. Em mà không quyết định là anh sẽ tự nấu rồi bắt em ăn đó.”

Tôi giơ tay đầu hàng. “Rồi, rồi, anh chọn giùm em đi.”

Sáng thứ Hai tôi cố tình đi làm sớm hai mươi phút để tránh đụng mắt Gideon. Khi tới được bàn làm việc bình an vô sự, tôi thấy vô cùng nhẹ nhõm và đồng thời nhận ra anh đã khiến tôi để tâm nhiều như vậy. Lòng tôi ngổn ngang bao nhiêu là tâm trạng.

Khi Mark xuất hiện, hãy còn phấn khởi từ sau cuộc họp tuần trước, chúng tôi bắt tay ngay vào việc. Hôm Chủ nhật ở nhà tôi đã tìm hiểu và làm một bảng so sánh giữa các loại vodka. Mark kiên nhẫn xem qua và nghe tôi trình bày ý kiến. Anh cũng vừa được giao thêm một khách hàng trong ngành máy tính bảng, thế là chúng tôi có thêm việc mới để làm.

Buổi sáng bận rộn khiến thời gian qua nhanh và tôi không kịp nghĩ ngợi gì thêm nữa. Tôi rất mừng vì điều đó. Đến khi điện thoại reo, rồi nhấc máy lên, đầu dây bên kia là Gideon. Tôi bị bất ngờ nên không kịp chuẩn bị tinh thần.

“Ngày thứ Hai của em thế nào rồi?” Giọng anh hỏi làm tôi rùng mình.

“Bận như điên.” Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy còn hai mươi phút nữa là tới mười hai giờ.

“Vậy cũng tốt.” Anh hơi ngập ngừng. “Hôm qua anh có gọi cho em và để lại mấy tin nhắn. Anh muốn nghe giọng em.”

Tôi nhắm mắt, hít một hơi dài. Ngày hôm qua tôi đã dùng hết tất cả sức mạnh tinh thần mình có để cố gắng không mở hộp thư thoại lên nghe. Thậm chí tôi còn lôi kéo cả Cary vào cuộc, bắt anh hứa phải cản tôi lại nếu thấy tôi có nguy cơ không kiềm chế nổi. “Hôm qua em ở suốt trong nhà để làm vài việc.”

“Em có nhận được hoa của anh không?”

“Có. Hoa rất đẹp. Cảm ơn anh.”

“Bó hoa đó làm anh nhớ tới cái đầm em mặc hôm thứ Bảy.”

Vậy là sao? Tôi bắt đầu nghi ngờ anh bị mắc chứng đa nhân cách. “Nhiều cô nhận bó hoa đó

hẳn thấy anh thật lãng mạn."

"Anh chỉ quan tâm em thấy thế nào thôi." Có tiếng ghế nghe như anh vừa đứng dậy. "Hôm qua anh định qua chỗ em. Anh muốn gặp em."

Tôi thở dài, thấy vô cùng khó hiểu. "Mừng là anh đã không qua."

Lại thêm một chút ngập ngừng. "Ừ, vậy cũng đáng đời anh."

"Em không cố ý đỏng đảnh với anh. Em chỉ nói sự thật."

"Anh biết. Nghe nè, anh đã gọi đồ ăn trưa lên văn phòng rồi, mình sẽ không phải mất thời gian đi lại."

Tối thứ Bảy khi anh nói "Anh sẽ gọi em" trước khi đi, thật ra tôi cũng nghĩ anh muốn gặp nhau sau khi anh giải quyết xong cái việc gì đó. Có lẽ từ tối thứ Bảy đến giờ tôi cũng thấy lo sợ khi biết mình mặc dù muốn cắt đứt liên lạc với anh nhưng tận đáy lòng vẫn muốn được ở bên anh. Tôi biết mình ao ước có được những khoảnh khắc gần gũi với anh lần nữa.

Nhưng chỉ một khoảnh khắc đó không đủ để tôi quên đi những lúc anh đối xử tệ với tôi.

"Gideon, em nghĩ mình không cần phải đi ăn trưa nữa đâu. Mọi thứ đúng là hơi rắc rối vào tối thứ Sáu, nhưng rồi mình đã… giải quyết xong hết hôm thứ Bảy. Vậy là coi như xong rồi."

"Eva." Anh đổi giọng cộc cằn. "Anh biết anh sai rồi. Hãy để anh giải thích."

"Được rồi, không cần giải thích đâu."

"Không được. Anh cần gặp em."

"Em không muốn…"

"Hoặc là gặp nhau nói chuyện, Eva, hay là chọn cách giải quyết khác khó chịu hơn đó." Giọng anh đanh lại. "Cách nào nữa, em cũng sẽ phải nghe anh nói cho bằng hết."

Tôi nhắm mắt lại, hiểu ra mình không thể nào thoát được anh chỉ bằng cách nói qua điện thoại. "Thôi được rồi, để em lên gặp anh."

"Cảm ơn em." Anh thở phào. "Anh không đợi được nữa."

Tôi đặt ống nghe xuống, ngồi thừ người nhìn những đồ vật trên bàn, suy nghĩ xem mình sẽ

nói những gì và cố gắng chuẩn bị tinh thần để không bị mất tự chủ khi gặp anh. Tôi biết mình khó mà điều khiển được phản ứng dữ dội của cơ thể trước anh. Tôi nhất định phải tìm cách vượt qua để làm việc cần làm. Chuyện phải cư xử thế nào trong những ngày tháng tới khi cứ phải chạm mặt anh thì để sau hãy tính. Còn bây giờ tôi cần tập trung để sống sót qua bữa ăn trưa này đã.

Không thể làm gì khác, tôi quay lại công việc đang làm dở là so sánh hiệu ứng về mặt hình ảnh của các mẫu tờ rơi.

"Eva."

Tôi giật mình, quay lại và sững sờ khi thấy Gideon đang đứng cạnh mình. Như bao lần khác, sự có mặt của anh khiến tim tôi loạn nhịp. Tôi liếc nhanh lên đồng hồ và thấy đã mười hai giờ kém năm.

"Gideon… ông Cross, ông đâu cần phải xuống tận đây."

Vẻ mặt anh hoàn toàn điềm tĩnh, riêng đôi mắt thì đang nảy lửa.

"Đi được chưa?"

Tôi mở ngăn kéo lấy ví ra, tranh thủ hít một hơi thật dài. Anh thơm một cách kỳ lạ.

"Ông Cross." Giọng Mark cất lên. "Thật vui được gặp ông. Tôi có thể giúp gì…"

"Tôi đến tìm Eva. Chúng tôi có hẹn ăn trưa."

Tôi đứng dậy vừa kịp nhìn thấy Mark nhướn mày rất nhanh, rồi trở lại bình thường, đẹp trai một cách tự nhiên như mọi khi.

"Tôi sẽ quay lại lúc một giờ," Tôi nói cho anh yên tâm.

"Gặp sau nhé. Ăn trưa vui vẻ."

Gideon đưa tôi ra thang máy với một tay đặt sau lưng tôi, làm cho Megumi tròn mắt ngạc nhiên khi chúng tôi đi ngang. Tôi cựa quậy không yên khi anh bấm nút gọi thang, trong lòng ước gì mình có thể có một ngày yên ổn mà không phải đối diện với người đàn ông mà tôi mong được chạm đến này.

Lúc đừng chờ thang, anh quay mặt lại đối diện với tôi, ngón tay vân vê ống tay áo. "Mỗi lần nhắm mắt lại anh đều nhìn thấy em trong cái đầm màu đỏ đó. Anh nghe thấy tiếng em rên rỉ,

cảm thấy em đang làm tình với anh, siết chặt anh và làm anh…”

“Đừng nói nữa.” Tôi quay mặt đi, không chịu nổi ánh mắt âu yếm của anh.

“Anh không kiềm chế được.”

Thang máy đến thật đúng lúc. Anh nắm tay kéo tôi vào. Cắm chìa khoá vào xong, anh kéo tôi sát lại. “Anh phải hôn em, Eva ơi.”

“Em không…”

Anh ôm ghì lấy tôi và chiếm lấy môi tôi. Tôi cố chống cự đến khi không cưỡng được nữa, rồi tan ra khi lưỡi chúng tôi chạm nhau trong nụ hôn chậm rãi và ngọt ngào. Từ sau khi làm tình với nhau.

Tôi lại bị hụt hẫng khi anh bỏ tôi ra.

“Đi thôi.” Anh rút chìa khoá ra khi cửa thang mở.

Lần này cô nàng tiếp tân tóc đỏ không nói gì, nhưng nhìn tôi lạ lẫm. Ngược lại, thư ký của Gideon, Scott, đứng lên khi chúng tôi đi qua và chào tôi một cách thân mật.

“Chào cô Tramell.”

“Chào Scott.”

Gideon gật đầu cộc lốc. “Tôi không nghe điện thoại.”

“Dạ, tôi biết.”

Tôi bước vào văn phòng rộng lớn của anh, đưa mắt nhìn chiếc ghế quen thuộc hôm trước.

Bữa trưa đã được dọn sẵn trên hai cái khay đặt trên quầy.

“Anh cất ví cho em nhé?” anh đề nghị.

Tôi quay nhìn anh lúc này đã cởi áo khoác ngoài vắt trên tay. Anh đứng đó trong chiếc áo sơmi và cà vạt trắng tinh, mái tóc đen dày phủ quanh khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt xanh sáng ngời có nét hoang dại. Nói tóm lại, anh làm tôi sửng sốt và chưa tin được tôi đã làm tình với một người tuyệt vời như vậy.

Nhưng một lần nữa, anh không có cảm giác giống tôi.

“Eva?”

“Anh đẹp thật, Gideon.” Tôi buột miệng không kịp suy nghĩ.

Tôi đưa ví cho anh rồi bước ra chỗ khác. Anh treo áo khoác cùng với ví của tôi lên giá rồi tiến đến quầy.

Tôi khoanh tay lại. “Mình nói rõ luôn nhé. Em không muốn gặp anh nữa.”

Chương 8

Gideon đưa một tay ôm đầu, thở mạnh. “Em không có ý như vậy thật chứ hả?”

Đột nhiên tôi thấy vô cùng mệt mỏi khi cứ phải tự dằn vặt mình vì anh. “Em đúng là có ý như vậy. Chuyện giữa anh và em là một sai lầm.”

Anh nghiến răng. “Không phải. Cái cách anh xử lý nó mới là một sai lầm.”

Tôi nhìn anh chằm chằm, ngạc nhiên vì sự phủ nhận mạnh mẽ của anh. “Em không nói tới tình dục, Gideon à. Em đang nói tới việc em chấp nhận cái mối quan hệ làm-tình-nhưng-không-thân-thiết điên khùng giữa em với anh. Từ đầu em đã biết đó là sai lầm. Lẽ ra em nên tin vào trực giác của mình.”

“Em có muốn ở bên cạnh anh không, Eva?”

“Không. Đó là điều…”

“Không phải theo cái cách mà mình đã nói ở quán rượu. Nhiều hơn như vậy kìa.”

Tim tôi bắt đầu đập mạnh. “Anh đang muốn nói đến cái gì?”

“Tất cả mọi thứ.” Anh tiến lại gần tôi. “Anh muốn có em.”

“Hôm thứ Bảy anh đâu có vẻ gì là muốn vậy.” Tôi khoanh tay ngang hông.

“Lúc đó anh đang bị… choáng.”

“Thì sao? Em cũng bị vậy mà.”

Anh chống tay lên hông, rồi cũng khoanh lại như tôi. “Khỉ thật, Eva.”

Tôi nhìn anh lúng túng và thấy loé lên một chút hy vọng. “Nếu đó là tất cả những gì anh muốn nói thì mình xong việc với nhau rồi.”

“Còn lâu mới xong.”

“Mình chắc chắn sẽ lâm vào ngõ cụt nếu cứ mỗi lần làm tình xong là anh lại phải nghĩ ngợi đâu đâu.”

Rõ ràng anh đang đấu tranh xem phải nói cái gì. “Anh quen với việc lúc nào cũng kiểm soát được mọi thứ. Nhưng em đã khiến anh đánh mất điều đó lúc ở trong xe. Bất ngờ đó khiến anh không xử lý được.”

“Thật hả?”

“Eva.” Anh đến gần hơn. “Trước đây anh chưa từng gặp phải chuyện như vậy, mà cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng nó đã xảy ra rồi… Anh muốn được sống như vậy. Anh muốn có em.”

“Chỉ là tình dục thôi mà Gideon, dù có tuyệt vời thế nào đi nữa. Nhưng một khi hai người không hợp nhau thì nó sẽ khiến cả hai mệt mỏi lắm.”

“Vớ vẩn. Anh đã nhận là anh sai. Chuyện gì xảy ra rồi anh không thay đổi được. Nhưng chắc chắn anh sẽ rất giận nếu em cắt đứt với anh chỉ vì chuyện đó. Em đưa ra nguyên tắc của em và anh đã thay đổi mình để làm theo, nhưng em không chịu thay đổi bất cứ thứ gì vì anh cả. Em cũng phải nhượng bộ anh một chút chứ.” Mặt anh đầy tuyệt vọng. “Chỉ một chút xíu thôi cũng được.”

Tôi nhìn anh, cố đoán xem chuyện này rồi sẽ đi tới đâu. “Vậy anh muốn gì hả Gideon?” Tôi dịu giọng.

Anh kéo tôi lại, đưa tay vuốt má. “Anh muốn được tiếp tục ở bên cạnh em. Em chỉ cần cho anh biết là em muốn anh làm cái gì. Nhưng phải cho phép anh làm sai vài lần, vì anh chưa từng làm vậy với ai bao giờ hết. Cứ coi như anh đang học đi.”

Tôi đặt tay lên ngực anh và cảm nhận được nhịp tim đang đập mạnh. Anh đang rất tha thiết và lo lắng, làm tôi cũng hồi hộp theo. Tôi phải trả lời làm sao bây giờ? Tôi nên nghe theo trái tim hay lý trí đây? "Anh sẽ có thể làm gì?"

"Làm bất cứ thứ gì để được ở bên cạnh em nhiều nhất có thể, trong hay ngoài phòng ngủ."

Một niềm vui mãnh liệt xâm chiếm lấy tôi. "Gideon à, anh có hình dung ra một mối quan hệ giữa hai đứa mình sẽ tiêu tốn bao nhiêu thời gian và công sức không? Em đã quá kiệt sức rồi. Em có vài vấn đề riêng vẫn chưa giải quyết xong, rồi còn công việc mới, rồi còn mẹ em nữa…" Ngón tay tôi đặt lên môi anh khi anh định mở miệng. "Nhưng em cũng muốn ở bên anh. Vậy nên em nghĩ em không có lựa chọn khác, phải vậy không?"

"Eva, đồ quỷ sứ." Gideon nhấc bổng tôi lên, hôn tôi thật mạnh, rồi cọ mũi vào mũi tôi. "Tụi mình sẽ tìm cách."

"Anh nói nghe cứ như dễ lắm." Tôi biết là tôi thuộc dạng người khó chiều và anh cũng vậy.

"Nếu dễ thì chán lắm." Anh bế tôi qua đặt xuống ghế trên quầy rượu, rồi mở nắp đậy ra khỏi cái đĩa chứa bánh kẹp to và khoai tây chiên. Thức ăn vẫn còn ấm vì được đặt trên một miếng đá nóng.

Lúc này tôi mới nhớ ra mình đang rất đói. Nói chuyện rõ ràng xong xuôi rồi, tôi thấy rất thoải mái và lại thèm ăn.

Anh lấy chiếc khăn ăn trải lên đùi tôi rồi ngồi xuống bên cạnh. "Vây bây giờ mình sẽ làm thế nào đây?"

"À, anh cứ lấy tay cầm bánh lên rồi cho vô miệng thôi."

Anh ném cho tôi một cái nhìn ghê tởm khiến tôi bật cười và cảm thấy dễ chịu hơn. Chỉ ở bên cạnh anh cũng khiến tôi thấy dễ chịu. Nhưng cảm giác này thường không kéo dài. Tôi cắn một miếng bánh, tận hưởng hương vị bánh kẹp phô mai ngon tuyệt vời.

"Ngon hả?" Gideon hỏi.

"Rất ngon. Em nghĩ một người đàn ông hiểu rõ về bánh kẹp như anh thì em phải giữ làm của riêng mới được." Tôi lau tay và miệng. "Anh có phản đối khi bị chiếm hữu độc quyền không?"

Anh im lặng kỳ lạ, rồi bỏ cái bánh xuống đĩa. Tôi không đoán được anh đang nghĩ gì. "Anh cho rằng đó là một điều kiện trong mối quan hệ của hai đứa mình. Để anh nói rõ luôn là em

cũng không được dính líu gì tới người đàn ông khác nữa, Eva."

Tôi biết trong anh có một cái gì đó tăm tối. Trước đây tôi đã học được cách phát hiện ra khi một người đàn ông có điều gì không ổn qua ánh mắt để kịp tránh xa. Nhưng trực giác đó không hề lên tiếng cảnh báo khi tôi ở cùng Gideon. "Còn phụ nữ thì được phải không?" Tôi hỏi đùa, thấy vui vẻ hẳn.

Anh nhíu mày. "Em biết anh chàng ở chung với em là lưỡng tình phải không?"

"Anh thấy có vấn đề gì không?"

"Chỉ có vấn đề nếu hắn đụng vào em thôi. Cơ thể của em thuộc về anh, Eva nhé."

"Vậy anh cũng thuộc về một mình em chứ?"

Ánh mắt anh bỗng trở nên nóng bỏng. "Đúng vậy, và anh hy vọng em sử dụng nó một cách dữ dội và thường xuyên."

"Anh đã thấy em khoả thân rồi." Tôi trêu. "Anh biết anh sở hữu cái gì, còn em thì chưa nhìn thấy hết tài sản của em."

"Chuyện đó có thể giải quyết liền bây giờ được."

Tôi nhấp nhổm trên ghế khi nghe câu đó. Anh thấy vậy liền mỉm cười tinh quái.

"Mà thôi đi. Hôm thứ Sáu em đã về trễ giờ làm rồi." Tôi tiếc rẻ.

"Vậy tối nay nhé."

Tôi cười. "Chắc chắn rồi."

"Anh sẽ xong việc lúc năm giờ. Để anh đón em." Anh quay ra tiếp tục ăn, có vẻ rất hài lòng.

"Chắc không cần đâu." Tôi mở chai tương cà chua. "Em định sau giờ làm sẽ đến phòng tập."

"Vậy mình đi chung."

"Thật hả?" Tôi dốc ngược cái chai rồi lấy tay gõ lên đáy cho tương chảy xuống.

Anh cầm lấy chai tương rồi dùng dao khều ra cho tôi. "Anh nghĩ anh nên tiêu bớt năng

lượng trước khi anh xử lý em. Để cho ngày mai em còn đi nổi."

Tôi nhìn anh kinh ngạc vì anh nói chuyện đó tỉnh queo. Nhưng nét mặt anh cho thấy đó không hẳn là câu nói đùa. Cơ thể tôi rạo rực. Tôi biết mình chắc chắn sẽ "nghiện" Gideon mất.

Tôi ăn mớ khoai chiên, chợt nghĩ tới một người khác cũng nghiện Gideon. "Magdalene khiến em thấy phiền."

Anh nuốt thức ăn rồi nhấp một ngụm nước. "Cô ấy nói là có nói chuyện với em nhưng không được suôn sẻ."

Tôi nghĩ tới cái cách xảo quyệt mà Magdalene định tách tôi ra khỏi Gideon. Tôi sẽ phải rất cẩn thận với cô ả này, và Gideon phải làm gì đó, như là đoạn tuyệt với cô ả chẳng hạn.

"Ừ, không suôn sẻ tí nào." Tôi tán thành. "Nhưng em rất bực khi cô ả nói rằng anh không tôn trọng những người phụ nữ anh đưa được lên giường, và ngay khi làm tình xong với em là coi như em đã biến mất trong mắt anh."

Gideon ngừng ăn. "Cô ấy có nói vậy à?"

"Em lặp lại từng chữ đó. Cô ả còn nói anh giữ cô ả bên mình mà không làm gì hết vì anh muốn đợi tới khi anh sẵn sàng có cuộc sống ổn định cho hai người."

"Vậy nữa hả." Anh hạ giọng, nghe hơi đùa cợt.

Tôi chột dạ, biết rằng cuộc nói chuyện này sẽ trở nên rất tốt đẹp hoặc rất tệ hại, tuỳ vào điều Gideon sắp sửa nói. "Vậy em có tin tưởng anh không?"

"Đương nhiên là em tin anh. Nhưng cô nàng đó khiến em bực bội." Tôi vẫn khăng khăng.

"Sẽ không vậy nữa đâu, để anh nói chuyện với cô ấy."

Chỉ nghĩ tới chuyện anh sẽ trò chuyện với ả kia là tôi đã ghen. Tôi thấy mình cần phải nói ra luôn. "Gideon nè…"

"Anh đây." Anh ăn hết cái bánh kẹp và chuyển sang chỗ khoai chiên.

"Em là người rất ghen. Em có thể trở nên cực kỳ vô lý vì ghen đó." Tôi cầm một miếng khoai chiên chọc vào cái bánh kẹp. "Anh nên suy nghĩ về chuyện đó, nghĩ xem anh có muốn quen với một người quá tự trọng như em không. Khi anh mới theo đuổi em thì em đã nghĩ tới chuyện này rồi. Em biết mình sẽ phát điên khi thấy phụ nữ vây quanh anh mà em không được có ý

kiến.”

“Bây giờ em được có ý kiến rồi đó.”

“Anh không nghiêm túc trong chuyện này.” Tôi lắc đầu, cúi xuống ăn tiếp.

“Anh chưa bao giờ nghiêm túc như vầy trong cuộc đời anh.” Gideon đưa ngón tay lên khoé miệng tôi, quệt một chút nước sốt rồi cho vào miệng nếm. “Không phải chỉ có mình em như vậy đâu. Anh cũng ghen lắm đó.”

Tôi không hề nghi ngờ điều đó.

Tôi cắn thêm một miếng bánh, thấy nôn nóng một cách đáng xấu hổ khi nghĩ tới tối nay… “Em cứ nghĩ ngợi lan man như vậy là sẽ trễ giờ nữa đó.”

Tôi nhíu mày nhìn anh. “Sao anh biết em đang nghĩ gì?”

“Mỗi lần em nghĩ tới chuyện đó nhìn mặt em là biết ngay. Anh sẽ làm cho em phải mang cái vẻ mặt đó thường xuyên hơn nữa.” Gideon đậy cái đĩa lại, đứng lên rồi rút trong túi một tấm danh thiếp đặt trước mặt tôi. Tôi nhìn thấy số điện thoại nhà và số điện thoại di dộng mà anh đã viết lên mặt sau. “Anh biết điều anh sắp nói nghe hơi ngốc, nhưng anh cần số di động của em.”

“À,” Tôi miễn cưỡng thôi không nghĩ tới chuyện lên giường nữa. “Trước hết em phải mua một cái điện thoại đã.”

“Tuần trước anh thấy em có điện thoại để nhắn tin mà.”

Tôi nhăn mũi. “Cái điện thoại đó bị mẹ em theo dõi rồi. Bà ấy hơi… không bình thường.”

“Thì ra là vậy.” Anh vuốt má tôi. “Vậy ra đây là chuyện em nhắc tới khi em nói mẹ em theo dõi em đó hả?”

“Ừ, thật không may là vậy.”

“Vậy thì chiều nay trước khi đến phòng tập mình sẽ đi mua điện thoại. Em phải có điện thoại thì mới thấy an toàn được. Mà anh cũng muốn gọi em mỗi khi anh thấy thích nữa.”

Tôi bỏ một phần tư cái bánh xuống dĩa vì ăn không nổi nữa. “Thức ăn ngon quá, cảm ơn anh.”

“Rất hân hạnh.” Anh chồm tới khẽ hôn lên môi tôi. “Em có cần vào toilet không?”

“Có. Để em lấy bàn chải đánh răng trong ví ra nữa.”

Vài phút sau tôi thấy mình đang đứng trong phòng rửa mặt sau cánh cửa ẩn trên bức vách bằng gỗ phía sau cái màn hình tivi. Tôi và anh đứng cạnh nhau, cùng đánh răng và nhìn mặt nhau trong gương. Cái việc bình thường đơn giản đó cũng làm chúng tôi thấy hạnh phúc.

“Để anh đưa em xuống.” Anh bước tới giá treo áo khoác.

Tôi bước theo anh nhưng lại rẽ qua chỗ bàn làm việc. Tôi đến bên chiếc ghế của anh, đưa tay sờ vào thành ghế. “Anh lúc nào cũng ngồi ở đây hả?”

“Ừ.” Anh mặc áo khoác vô, nhìn rất bảnh bao khiến tôi chỉ muốn ngấu nghiến lấy anh.

Nhưng thay vì làm vậy, tôi ngồi lên bàn đối diện với cái ghế. Còn năm phút nữa là một giờ, chỉ vừa đủ để đi xuống tầng hai mươi, nhưng tôi vẫn không cưỡng lại được ý muốn dùng thử “sức mạnh” mới của mình. Tôi chỉ vào cái ghế. “Anh ngồi xuống đi.”

Anh nhướn mày, nhưng cũng tới ngồi xuống.

Tôi cười. “Lại gần chút nữa.”

Gideon ngồi nhích lại, gần hai chân tôi. Rồi anh vòng tay qua hông, ngước nhìn tôi. “Một ngày gần đây anh sẽ làm tình với em ngay tại chỗ này.”

“Còn bây giờ thì hôn em đi.” Tôi thì thầm, cúi xuống hôn anh. Hai tay đặt lên vai anh, tôi nhấm nháp đôi môi anh với một chút đùa nghịch.

Anh rên lên rồi hôn sâu hơn khiến tôi thấy mình lại nhức nhối và ướt át.

“Một ngày nào đó, ngay cả cái bàn này, em sẽ hôn anh đến khi anh lên đỉnh. Có thể là trong lúc anh đang bàn bạc công việc mua bán qua điện thoại đấy nhé.”

Anh mỉm cười. “Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình rồi. Em sẽ làm cho anh phát điên ở khắp mọi nơi với cái cơ thể quyến rũ của em.”

“Anh không thích vậy hả?”

“Thiên thần của anh à, anh thích quá đi chứ.”

Dù rất thích sự ngọt ngào trong lời nói đó, tôi vẫn không khỏi ngạc nhiên.

“Thiên thần à?”

Anh ậm ừ rồi lại hôn tôi.

Thật khó tưởng tượng quá nhiều thứ có thể thay đổi trong một tiếng đồng hồ. Tôi bước ra khỏi văn phòng của Gideon trong một tâm trạng hoàn toàn khác so với lúc vào. Cơ thể tôi vui sướng hưởng ứng khi bàn tay anh đang đặt trên lưng mình chứ không còn thấy khó chịu như khi nãy.

Tôi vẫy tay chào Scott rồi tươi cười với cô nàng tiếp tân mặt lạnh.

“Em nghĩ cô ấy không thích em.” Tôi nói với Gideon lúc đứng chờ thang máy.

“Ai?”

“Cô tiếp tân của anh đó.”

Anh liếc qua hướng đó, lập tức cô nàng tóc đỏ nhoẻn miệng cười rất tươi.

“Cô ấy thích anh.” Tôi làu bàu.

“Thì anh trả lương cho cô ta mà.”

Tôi cong môi. “Thì đương nhiên rồi. Chắc chắn là không liên quan gì tới chuyện anh là người đàn ông quyến rũ nhất trên đời.”

“Thật không?” Anh ép tôi sát vô tường với ánh nhìn thiêu đốt.

Tôi chạm tay lên cơ bụng của anh, cảm nhận được từng múi cơ săn chắc. “Thì em thấy sao nói vậy thôi.”

“Anh thích nghe em nói chuyện.” Anh chống hai tay lên tường, giữ đầu tôi ở giữa rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn.

“Em cũng thích anh. Anh vẫn nhớ là mình đang ở trong văn phòng đúng không?”

“Làm sếp để làm gì nếu anh không được tự do làm bất cứ cái gì anh thích?”

“Ừm.”

Khi thang đến tôi lách qua tay anh để bước vô. Anh bước theo, vòng ra phía sau kéo lưng tôi ôm sát vô người. Tôi mỉm cười khi nghe anh thở mạnh, và cứng người lại.

“Đàng hoàng lại nào.” Anh giở giọng quở trách. “Mười lăm phút nữa anh có cuộc họp đó.”

“Lúc ngồi làm việc anh có nghĩ tới em không?”

“Đương nhiên là có rồi. Còn em, lúc ngồi làm việc cũng phải nghĩ tới anh. Đó là lệnh đó, cô Tramell ạ.”

Tôi ngả đầu ra sau tựa vào ngực anh, thấy thích cả cái cách anh nói như ra lệnh thế. “Ông Cross à, tôi thấy không có đường nào tránh nghĩ tới ông trong lúc làm việc cả, bởi vì tôi nghĩ tới ông trong tất cả mọi lúc mà.”

Anh bước ra cùng tôi khi xuống tới tầng hai mươi. “Cảm ơn em về bữa trưa nhé.”

“Câu đó em nói mới phải.” Tôi bước lùi ra. “Gặp anh sau nhé, Đen và Nguy hiểm.”

Anh hơi ngạc nhiên khi nghe cái biệt danh đó. “Năm giờ nhé. Đừng có bắt anh đợi.”

Một cái thang khác dừng lại, Megumi bước ra. Gideon bước vào thang, mắt vẫn nhìn tôi cho tới khi cửa thang đóng hẳn.

“Ôi chao.” Megumi thốt lên. “Cô ghi bàn rồi. Tôi ganh tị phát điên lên được.”

Tôi không nghĩ ra câu nào để đáp trả hết. Mọi thứ còn quá mới, tôi không muốn nói trước gì cả. Tận đáy lòng tôi biết cái cảm giác hạnh phúc này rồi sẽ qua mất. Mọi thứ tự dưng lại tốt đẹp quá mức khiến tôi không yên lòng.

Tôi vội vã trở lại bàn làm việc.

“Eva.” Tôi ngước lên thấy Mark đang đứng ở cửa phòng. “Tôi nói chuyện với cô một chút nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi cầm máy tính theo, dù vẻ mặt nghiêm nghị cùng giọng nói của Mark cho tôi cái cảm giác là sẽ không cần đến máy tính. Nỗi sợ của tôi lớn dần lên khi Mark đóng cửa phòng lại. “Có gì không ổn ạ?”

“Đúng là có.” Mark chờ tôi ngồi xuống rồi kéo ghế ngồi bên cạnh chứ không phải đối diện như mọi khi. “Tôi không biết phải nói sao…”

“Anh cứ nói đi, tôi sẽ ráng hiểu.”

Anh nhìn tôi ra chiều cảm thông pha lẫn chút áy náy. “Lẽ ra tôi không nên can dự vào. Tôi chỉ là sếp của cô trong công việc thôi. Nhưng tôi sẽ vi phạm nguyên tắc này một chút, bởi vì tôi mến cô, Eva à, và tôi muốn cô làm ở đây lâu.”

Tôi chột dạ. “Vậy thì tuyệt quá. Tôi rất thích công việc này.”

“Tốt. Tôi vui khi cô nói vậy.” Anh nhoẻn cười. “Nhưng mà… hãy cẩn thận với gã Cross đó nhé.”

Tôi chớp mắt, bất ngờ vì câu anh vừa nói. “Dạ tôi biết.”

“Anh ta thông minh, giàu có, lại quyến rũ nữa, nên tôi hiểu ai cũng sẽ thấy bị cuốn hút. Ngay cả bản thân tôi dù rất yêu Steven nhưng cũng thấy xao xuyến mỗi lần gặp anh ấy. Anh ấy có một sức hút lớn.” Mark nói nhanh để che giấu sự ngượng nghịu. “Và tôi cũng biết anh ấy rất thích cô. Cô thông minh, xinh đẹp, chân thật, chu đáo… Tôi có thể kể hoài không hết bởi vì thật sự cô rất tuyệt vời.”

“Cảm ơn anh.” Tôi nói khẽ, thầm hy vọng lúc này nhìn bề ngoài của tôi không tệ như những gì tôi đang cảm giác trong lòng. Những lời cảnh báo như thế này từ một người mà tôi xem là bạn, cộng thêm việc mọi người nhìn tôi như một người-tình-ngắn-hạn của Gideon, chính là những thứ khiến tôi thấy rất bấp bênh.

“Tôi chỉ không muốn thấy cô bị tổn thương.” Mark thì thầm, trông anh cũng khổ sở không kém. “Mà tôi phải thừa nhận là tôi có phần ích kỷ nữa. Tôi không muốn mất một trợ lý giỏi chỉ bởi vì cô ấy không thể làm việc trong cùng toà nhà với bạn trai cũ.”

“Mark à, em rất biết ơn vì anh quan tâm tới em và đánh giá em cao như vậy. Nhưng anh đừng lo lắng nữa, em là người lớn rồi mà. Hơn nữa, sẽ không có thứ gì có thể khiến em bỏ công việc này đâu.”

Anh thở phào nhẹ nhõm. “Thôi được. Vậy dẹp chuyện đó qua một bên để làm việc nhé.”

Thế là chúng tôi không nhắc tới chuyện đó nữa. Nhưng tôi mắc phải một sai lầm lớn mà sẽ khiến tôi khổ sở trong tương lai, đó là đăng ký trên mạng để mỗi ngày đều nhận được thông báo khi có kết quả tìm kiếm chứa cái tên Gideon Cross xuất hiện trên Google. Khi đồng hồ chỉ năm giờ, niềm hạnh phúc ban trưa của tôi vẫn còn bị vấy bẩn bởi bao nhiêu là câu hỏi trong

đầu.

Gideon đúng giờ như anh đã nói. Anh có vẻ không để ý lắm tới tâm trạng của tôi khi chúng tôi cùng bước vào một thang máy khá đông người. Vài cô gái lén liếc nhìn anh, nhưng tôi không để tâm. Anh đẹp vậy mà, họ không nhìn mới lạ.

Khi vừa ra khỏi cửa quay, anh nắm lấy tay tôi, đan các ngón tay vào nhau. Cử chỉ đơn giản này có một ý nghĩa lớn đối với tôi vào lúc đó, nên tôi siết chặt tay anh. Và rồi tôi hiểu rằng, một khi tôi bắt đầu thấy biết ơn vì việc anh dành thời gian cho mình, thì cũng sẽ là lúc mọi thứ bắt đầu đổ vỡ. Bởi vì khi tôi như vậy, cả anh và cả bản thân tôi sẽ không còn tôn trọng tôi nữa.

Chiếc Bentley của anh đang đậu bên vệ đường, người lái xe đứng chờ sẵn để mở cửa. Gideon nhìn tôi nói. "Anh đã cho người mang đồ tập của anh tới rồi. Em tập ở Equinox phải không? Hay mình có thể tới chỗ anh hay tập."

"Chỗ của anh ở đâu?"

"Anh hay tập ở CrossTrainer trên đại lộ Ba mươi lăm."

Tôi chưa kịp hỏi tại sao anh biết tên phòng tập của tôi thì đã bị cái chữ "Cross" làm cho tò mò. "Đừng nói là phòng tập đó cũng là của anh chứ?"

Anh toét miệng cười. "Một chuỗi chứ không phải một phòng. Thường thì anh tập võ, nhưng thỉnh thoảng cũng sử dụng máy."

"Chuỗi phòng tập hả?" Tôi nhại lại. "À, dĩ nhiên rồi."

"Em quyết định đi." Anh tỏ vẻ ân cần. "Em thích đi đâu thì anh theo đó."

"Thử tới chỗ của anh đi."

Anh mở cửa cho tôi lên xe. Tôi ngồi xuống, đặt túi xách lên đùi rồi nhìn ra cửa sổ khi xe chuyển bánh. Chiếc xe bên cạnh chạy sát đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là chạm được ngay. Tôi vẫn chưa quen với giờ cao điểm ở Manhattan. Ở Nam Cali xe cộ cũng phải nối đuôi nhau, nhưng tốc độ chậm hơn. Còn ở đây, tốc độ và sự chen chúc luôn khiến tôi phải nhắm mắt vì sợ hãi.

Tôi đang ở một thế giới hoàn toàn mới. Thành phố mới, căn hộ mới, công việc mới và một người đàn ông mới. Rõ ràng có quá nhiều thứ để thích nghi, nên cũng sẽ dễ hiểu nếu đôi khi tôi bị mất thăng bằng.

Tôi liếc nhìn qua Gideon thấy anh đang chăm chú nhìn tôi với vẻ mặt khó đoán. Mọi cảm

xúc trong tôi dồn lại thành một niềm đam mê mãnh liệt cùng với nỗi lo lắng mơ hồ. Tôi không biết liệu mình sẽ làm gì với anh, chỉ biết rằng dù rất muốn nhưng tôi sẽ không ngừng được.

Chương 9

Chúng tôi tới cửa hàng điện thoại trước. Cô nhân viên ở đây hoàn toàn không chống cự được sức hút của Gideon. Mỗi khi anh tỏ ra hơi để ý đến mẫu điện thoại nào là cô nàng lại cuống quýt giải thích đủ điều rồi tiến sát lại mở máy cho anh xem thử.

Tôi định ra chỗ khác để tìm người có thể thật sự giúp tôi chọn điện thoại, thế nhưng Gideon nắm chặt tay không để tôi đi đâu hết. Rồi hai đứa lại đôi co vì Gideon nhất quyết giành trả tiền.

"Anh đã được chọn mạng viễn thông em dùng rồi còn gì." Tôi gạt cái thẻ tín dụng của anh ra rồi chìa thẻ của mình cho cô nhân viên.

"Anh chọn vậy là để cho tiện. Mình cùng xài một mạng thì em gọi anh sẽ không tốn tiền." Anh lại chìa cái thẻ ra.

"Anh mà không cất cái thẻ đó đi là em sẽ không gọi gì hết đó."

Câu đó có tác dụng, dù anh có vẻ không vui. Tôi mặc kệ, anh phải tập cho quen đi thôi.

Khi lên xe anh có vẻ đã hết bực.

"Bây giờ mình tới phòng tập đi, Angus." Anh nói với người lái xe, rồi lấy điện thoại trong túi ra, lưu lại số của tôi. Xong anh cầm lấy điện thoại của tôi, lưu lại số nhà, số văn phòng và số di động của anh.

Anh vừa kịp xong khi chúng tôi đến phòng tập CrossTrainer. Không có gì ngạc nhiên khi toà nhà ba tầng này nhìn như thiên đường của những người thích tập thể dục. Mỗi chi tiết, đường nét đều gây ấn tượng bởi nét đẹp hiện đại. Ngay cả khu vực tủ đồ của nữ cũng nhìn như trang bị trong phim khoa học giả tưởng.

Nhưng Gideon mới gây sửng sốt nhất khi tôi bước từ phòng thay đồ ra thấy anh đứng chờ sẵn. Anh mặc quần soóc dài và áo cụt tay, lần đầu tiên tôi nhìn thấy được tay chân anh để trần.

Tôi sững lại đột ngột và bị ai đó phía sau va phải. Tôi cũng không kịp xin lỗi vì mải mê ngắm nhìn cơ thể của Gideon. Anh có đôi chân săn chắc cân đối một cách hoàn hảo với phần hông và eo gọn gàng. Các cơ bắp đôi tay có đường nét rõ ràng, phần cánh tay gân guốc nhìn vừa mạnh mẽ vừa gợi cảm. Anh buộc tóc lên để lộ phần cổ và gương mặt góc cạnh đẹp như một bức tượng.

Chúa ơi. Tôi đâu có xa lạ gì với người đàn ông đang đứng trước mặt. Vậy mà khi đối diện với vẻ đẹp độc nhất vô nhị này đầu óc tôi lại quên mất đi điều đó.

Còn anh thì đang cau có nhìn tôi.

Anh bước tới đi vòng quanh tôi, rê ngón tay lên phần bụng và lưng để trần của tôi. Tôi rùng mình nổi gai ốc. Khi anh dừng lại trước mặt, tôi vòng hai tay lên cổ kéo anh xuống hôn một cái thật kêu.

“Em mặc cái quái gì vậy?” Anh hỏi, chỉ hơi nguôi một chút bởi nụ hôn của tôi.

“Thì mặc áo.”

“Cái áo này mặc cũng như không.”

“Em tưởng anh thích vậy mà.” Tôi thầm hài lòng vì sáng nay mình đã chọn cái áo này, dù lúc đó tôi không biết là sẽ đi tập cùng với anh. Cái áo tôi đang mặc thực chất giống như một miếng vải hình tam giác, có dây trên vai và phần gọng ngực làm bằng khoá dán để người mặc có thể tự điều chỉnh. Kiểu áo này được thiết kế cho phụ nữ hơi đẫy đà, và đúng nó là chiếc áo đầu tiên giúp tôi tránh được cảm giác bị tung tẩy mỗi khi vận động, Gideon thấy khó chịu chắc là vì chiếc áo có màu da người, trùng với màu sọc kẻ trên chiếc quần đen.

“Anh thích em không mặc đồ khi chỉ có hai đứa mình thôi,” anh làu bàu. “Mai mốt mỗi khi em đi tập anh sẽ đi theo.”

“Em không kêu ca gì đâu, vì em cũng thích cái em đang nhìn thấy mà.” Thêm nữa tôi thấy thích thú khi anh tỏ ra chiếm hữu như vậy sau sự cố “mặt lạnh” hôm tối thứ Bảy. Đúng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, và tôi chắc tình trạng này còn kéo dài.

“Thôi tập cho xong đi đã.” Anh nắm tay tôi kéo ra khỏi khu vực tủ đồ, tiện tay cầm theo hai cái khăn lông có in logo phòng tập. “Anh muốn làm tình với em.”

“Em cũng muốn anh làm tình với em.”

“Trời ơi, Eva!” Anh siết tay tôi chặt đến nỗi bắt đầu hơi đau. “Giờ mình đi đâu? Ghế tập tạ

hay máy chạy bộ?"

"Máy chạy bộ đi. Em muốn chạy một lát."

Anh kéo tôi về hướng máy chạy bộ. Trên đường đi phụ nữ nhìn theo, thậm chí đi theo anh. Hình như ai cũng muốn tới tập ở gần anh. Không trách họ được, bản thân tôi cũng đang nóng lòng được nhìn anh tập.

Khi đến dãy máy chạy bộ dài bất tận, chúng tôi không tìm được hai cái máy trống kế bên nhau. Gideon bước tới gần một người đàn ông đang chạy giữa hai chiếc máy trống. "Tôi sẽ rất cảm ơn anh nếu anh có thể dời qua một máy."

Người này liếc nhìn tôi rồi mỉm cười. "Được thôi."

"Cảm ơn anh nhiều nhé."

Gideon lên máy anh kia vừa bước ra rồi chỉ tôi lên cái bên cạnh. Khi anh vừa định chỉnh chế độ tập, tôi rướn người qua thì thầm. "Đừng có tập nhiều quá nhé, em muốn anh ở trên em khi mình làm chuyện đó."

Anh nhìn tôi như thiêu đốt. "Anh cũng nghĩ y như vậy."

Hơi nôn nao khi nghĩ tới chuyện đó, tôi bỗng thấy mình khoẻ lên một chút và bắt đầu đi bộ nhanh để khởi động. Khi chiếc ipod đang ở chế độ ngẫu nhiên chơi tới bài *Sexy Back* của Justin Timberlake, tôi sải những bước dài và bắt đầu chạy. Đối với tôi chạy bộ là môn thể thao cho cả thể xác lẫn tinh thần. Đôi khi tôi tưởng tượng nếu chạy nhanh tôi sẽ thoát được những phiền muộn của mình.

Sau hai mươi phút tôi chậm lại rồi dừng hẳn. Lúc này tôi mới dám liếc nhìn sang Gideon đang chạy như một cỗ máy được tra dầu đầy đủ. Anh đang xem kênh CNN trên màn hình, nhưng mỉm cười với tôi khi thấy tôi lau mồ hôi. Tôi uống một ngụm nước rồi đi sang dãy máy tập, tìm một chỗ có thể nhìn thấy anh rõ nhất.

Anh chạy liên tục ba mươi phút, xong chuyển sang nâng tạ nhưng lúc nào cũng để mắt đến tôi. Nhìn anh vận động nhanh nhẹn và hiệu quả, tôi không khỏi nghĩ anh quả là rất cường tráng. Dù làm việc trong văn phòng nhưng anh vẫn giữ được một thân hình cân đối khoẻ mạnh.

Lúc tôi lấy quả bóng để tập bụng, một người huấn luyện viên bước tới gần. Đúng như mong đợi ở một phòng tập cao cấp, anh chàng rất đẹp trai và có dáng người cực chuẩn.

"Chào cô." Anh chào tôi bằng nụ cười như diễn viên điện ảnh khoe hàm răng trắng tinh. Anh

chàng có mái tóc nâu đậm và đôi mắt cùng màu. “Cô mới tới lần đầu phải không? Trước đây tôi không thấy cô ở đây.”

“Phải rồi, tôi mới tới lần đầu.”

“Tôi là Daniel.” Anh giơ tay ra. Tôi cũng giới thiệu tên mình.

“Cô có cần giúp gì không, Eva?”

“Không cần đâu, cảm ơn anh.”

“Hồi nãy cô chọn sinh tố mùi gì?”

“Anh nói sao?” Tôi khẽ nhíu mày.

“Thì ly sinh tố mà phòng tập mời ngày đầu tiên đó.” Anh khoanh tay lại làm cơ bắp nổi lên bên dưới chiếc áo thun đồng phục. “Lúc nãy khi đăng ký cô không được mời hả?”

“À, không.” Tôi lắc đầu bẽn lẽn, nghĩ dù sao anh cũng có ý tốt. “Tôi không có đăng ký như bình thường.”

“Vậy cô có được đưa đi một vòng giới thiệu không? Nếu không để tôi làm cho.” Anh khẽ chạm vào khuỷu tay tôi, đẩy ra hướng cầu thang. “Cô còn được huấn luyện miễn phí trong vòng một giờ nữa. Mình làm luôn hôm nay cũng được, còn không thì hẹn lại một hôm khác. Tôi cũng muốn đưa cô xuống quầy nước để lấy ly sinh tố luôn.”

“Ôi, không được đâu.” Tôi nhăn mũi. “Tôi không phải hội viên.”

“À,” Anh nháy mắt. “Vậy là cô đi tập theo ngày phải không. Cũng đúng thôi, phải thử trải nghiệm đầy đủ hết rồi mới quyết định chứ. Nhưng tôi có thể đảm bảo CrossTrainer là phòng tập tốt nhất ở Manhattan đó.”

Gideon từ đầu xuất hiện sau lưng Daniel. “Bạn gái của chủ phòng tập thì sẽ luôn được trải nghiệm đầy đủ.” Anh vừa nói vừa đi vòng qua sau lưng, đưa tay ôm eo tôi.

Hai chữ *bạn gái* vang bên tai làm tim tôi đập nhanh hơn. Đúng là chúng tôi đã bắt đầu mối quan hệ như vậy, nhưng tôi vẫn xao xuyến khi nghe anh xưng hô kiểu đó.

“Chào ông Cross.” Daniel đứng thẳng người lên, lùi lại một bước rồi đưa tay ra. “Thật vinh hạnh được gặp ông.”

“Daniel đang quảng cáo với em về phòng tập đó.” Tôi nói với Gideon khi hai người bắt tay nhau.

“Anh tưởng anh làm việc đó rồi chứ.” Tóc anh ướt đẫm mồ hôi, cả người toả ra một mùi hương tuyệt diệu. Tôi không hề biết một người đàn ông khi ra nhiều mồ hôi lại thơm tho như vậy.

Anh nắm tay và hôn nhẹ lên trán tôi. “Mình đi thôi. Gặp lại sau nhé, Daniel.”

Tôi vẫy tay chào. “Cảm ơn Daniel.”

“Không có gì ạ.”

Gideon làu bàu. “Anh cá là hắn ta không hề rời mắt khỏi ngực em.”

“Thì ngực em đẹp mà.”

Anh gầm gừ một hồi khiến tôi thấy thích thú.

“Cái miếng dán mà em gọi là áo đó không chừa chỗ cho trí tưởng tượng gì hết. Đừng có tắm lâu quá đó, lát nữa em sẽ đầm đìa mồ hôi lại liền thôi.”

“Khoan đã.” Tôi níu tay anh khi anh định đi về phía phòng tắm nam. “Anh có thấy ghê không nếu em nói em không muốn anh đi tắm? Em muốn tìm một chỗ nào thật gần đây để yêu anh trong lúc anh vẫn còn ướt đẫm mồ hôi kìa.”

Gideon nghiến hai hàm răng lại với nhau, ánh mắt tối sầm một cách nguy hiểm. “Anh bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của em rồi đó, Eva. Lấy đồ nhanh đi, có một cái khách sạn ngay góc đường.”

Cả hai chúng tôi đều không thay đồ và năm phút sau đã ra khỏi phòng tập. Gideon bước rất nhanh khiến tôi gần như phải chạy mới kịp. Bỗng anh đột ngột dừng lại, xoay người rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn nồng nàn mãnh liệt ngay trên lề đường đông đúc, khiến tôi không kịp làm gì để phản ứng. Nụ hôn quá ngọt ngào và đầy đam mê khiến tim tôi nhói lên một cơn tê buốt. Đâu đó xung quanh có tiếng vỗ tay.

Khi anh buông ra, tôi vừa hụt hơi vừa choáng váng. “Gì vậy anh?”

“Khúc dạo đầu.” Chúng tôi tiếp tục đi đến khách sạn. Anh lôi tôi vào cửa, đi thẳng tới thang máy nhanh đến nỗi tôi không kịp nhìn tên khách sạn. Tôi biết chắc khách sạn này cũng là của

anh trước cả khi nhìn thấy người quản lý chào anh lúc thang máy gần đóng cửa.

Gideon buông túi đồ xuống sàn và cặm cụi tìm cách cởi cái áo thể thao của tôi ra. Tôi đập vào tay anh khi thang máy dừng lại. May là không có ai đang chờ thang, trên hành lang cũng vắng tanh. Gideon mở khoá đưa chúng tôi vào phòng.

Tôi ôm choàng lấy, luồn tay vào trong áo để chạm vào cơ bắp đang mướt mồ hôi. "Cởi đồ ra đi. Nhanh lên."

Anh cười khi tháo giày và kéo cái áo qua khỏi đầu.

Quỷ thần ơi. Nhìn thấy anh hoàn toàn trần trụi, não tôi như sôi lên. Hoàn toàn không có một chỗ thịt thừa nào cả, toàn là cơ bắp cứng như đá. Anh có cơ bụng sáu múi và phần cơ hình chữ V gợi cảm ngay trên xương chậu mà Cary gọi là "thắt lưng của thần mặt trời". Gideon không tẩy lông ở ngực như Cary, nhưng cả người anh chỗ nào cũng được tỉa tót kỹ lưỡng. Anh là người đàn ông đúng nghĩa, là hiện thân của tất cả mọi thứ mà tôi ao ước.

"Em đang ở thiên đường." Tôi nói, ngắm nhìn trân trối không ngượng ngùng.

"Em vẫn còn mặc quần áo kìa." Đến lượt anh lao tới. Tôi vội vã đá đôi giày ra và bị mất thăng bằng ngã lăn ra giường, chưa kịp thở thì đã thấy anh nằm trên mình.

Chúng tôi lăn người trên tấm nệm. Da thịt tôi nóng ran mỗi khi anh chạm vào. Mùi hương trên người anh như liều thuốc kích thích có tác dụng tức thì.

"Em đẹp quá Eva." Anh thì thào nóng hổi.

Tôi kêu lên vì sức nóng cháy da từ lưỡi anh. Tay tôi tham lam lần trên da anh, vuốt ve, xoa bóp tìm những nơi làm anh phải rên rỉ. Tôi bắt chéo chân mình vào chân anh, định lật anh lại nhưng phải chịu thua không làm được vì anh mạnh hơn.

Anh nhấc đầu lên nhìn tôi mỉm cười. "Lần nay tới phiên anh chứ."

Ngay giây phút đó, nhìn thấy nụ cười và ánh mắt nồng nàn đó, cảm xúc của tôi dành cho anh trỗi mạnh đến mức đau đớn. Tôi thầm nghĩ là mình đã phát sinh tình cảm quá nhanh.

"Gideon…"

Anh hôn tôi thật sâu như cách anh vẫn hay làm. Tôi tin là nếu hôn như thế đủ lâu chắc anh sẽ làm tôi lên đỉnh. Mọi thứ từ anh đều khiến tôi bị kích thích, từ cái vẻ bề ngoài, gương mặt, làn da, đến cái cách anh nhìn ngắm hay chạm vào tôi. Sự tham lam của anh, những đòi hỏi

không lời của anh đối với cơ thể tôi, cách anh làm tôi sung sướng hay dáng vẻ khi anh sung sướng, tất cả đều làm tôi điên dại.

"Anh yêu cơ thể của em." Anh thì thầm, môi lướt qua trên má và cổ, tay không ngừng mơn trớn thân thể tôi từ ngực xuống tới hông. "Không bao giờ là đủ được."

"Thì anh đâu đã có được bao nhiêu đâu." Tôi châm chọc.

"Anh nghĩ anh sẽ không bao giờ có đủ." Anh nhấm nháp vai tôi rồi di chuyển xuống bên ngực còn lại. "Anh chưa bao giờ thèm muốn thứ gì nhiều như vậy."

"Vậy thì đến với em đi."

"Chưa được." Anh đi xuống dần, hôn xung quanh rốn tôi. "Em vẫn chưa thèm muốn đủ nhiều."

"Cái gì? Trời ơi… Em chưa bao giờ muốn hơn lúc này." Tôi nắm lấy tóc anh, kéo mặt anh lên.

Gideon đè hai tay tôi xuống nệm. "Nếu em không thật là thư giãn, anh sẽ làm em đau đó."

Cách nói thẳng thừng huỵch toẹt của anh làm tôi bị kích thích đến phát run lên. Anh lại di chuyển xuống sâu hơn khiến tôi giật mình. "Không được, Gideon, em phải đi tắm đã."

Anh vẫn tiếp tục mặc kệ tôi cố đẩy anh ra, đỏ mặt vì xấu hổ. Anh cắn nhẹ. "Em nằm yên đi."

"Đừng mà anh. Anh không cần phải làm vậy."

Ánh mắt của anh khiến tôi ngừng chống cự. "Em nghĩ anh yêu cơ thể em ít hơn em yêu cơ thể của anh hả?" Giọng anh hơi hung dữ. "Anh muốn em, Eva."

Tôi liếm môi, không nói được gì vì quá hưng phấn trước hành động rất bản năng của anh. Cơ thể tôi rạo rực không yên, cảm thấy sung sướng đến gần phát khóc.

"Eva ơi, từ lúc gặp em ngày nào anh cũng muốn được làm chuyện này."

Khi lưỡi anh chạm đến chỗ đang căng phồng bên trong tôi, tôi ấn mạnh đầu xuống gối. "Làm cho em sung sướng đi."

Và anh làm thật. Tôi trào nước mắt. Khoái cảm quá mãnh liệt đã phá vỡ chiếc lồng giam giữ mọi cảm xúc của tôi.

Nhưng Gideon chưa chịu dừng. Tôi lên đỉnh lần nữa bằng một tiếng hét khàn đặc. “Không.” Tôi lắc đầu, da thịt như bị thiêu đốt. “Đừng làm nữa anh.”

“Một lần nữa thôi.” Anh dỗ dành. “Một lần nữa thôi cưng.”

“Em không làm được…”

“Được mà.” Anh thổi nhẹ vào tôi, làn không khí khiến da thịt tôi dịu lại, các đầu dây thần kinh cảm xúc bừng tỉnh. “Anh thích nhìn em sung sướng như thế. Anh thích nghe tiếng em, thích nhìn cơ thể em run rẩy.”

Anh lại vuốt ve mọi chỗ, khiến cơn khoái cảm đến chậm rãi nhưng không thua gì hai lần trước đó.

Tôi cảm thấy anh rời khỏi mình, rồi lờ mờ nghe tiếng mở ngăn kéo, tiếp ngay đó là tiếng vỏ bao bị xé. Tấm nệm lún xuống khi anh quay lại, đôi tay mạnh mẽ kéo tôi ra giữa giường. Anh duỗi người lên trên tôi, hai tay ôm cuộn tôi vào giữa.

Mắt tôi dán vào gương mặt đẹp như tượng của anh. Các đường nét hơi thô ráp nhưng vô cùng gợi cảm, gò má và xương hàm rắn rỏi. Đôi mắt anh sẫm tối đang mở to. Tôi biết mình đang nhìn vào gương mặt của một người đàn ông đã mất kiểm soát. Tôi biết những gì anh làm lúc nãy là vì muốn cho tôi sung sướng và để cho bây giờ tôi không bị đau.

Hai tay tôi nắm lấy tấm trải giường, cả cơ thể rạo tực chờ đợi. Anh đã cho tôi hạnh phúc nãy giờ, giờ đến lượt anh được hưởng thụ.

“Nào anh.” Tôi ra lệnh, mắt nhìn anh thách thức.

“Eva.” Anh bật kêu lên tên tôi khi tiến vào một cách dữ dội.

Tôi thở gấp. Sự kết nối giữa chúng tôi giờ đây trở nên quá mãnh liệt, cả về thể xác lẫn tình cảm. Tôi chưa bao giờ thấy mình bị chiếm đoạt và sở hữu như lúc này.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể bị điều khiển trong khi làm tình, chắc chắn là chưa từng xảy ra trong những quan hệ quá khứ của tôi, thế nhưng khi Gideon hoàn toàn chiếm đoạt cơ thể tôi, ham muốn của tôi bị anh điều khiển một cách kỳ lạ. Tôi chưa bao giờ thèm khát ai nhiều đến vậy, nghe có vẻ điên sau những gì chúng tôi trải qua chỉ trong vài ngày.

Tôi ghì chặt lấy anh, tận hưởng cái cảm giác có anh lấp đầy mình.

Hông anh áp chặt hông tôi, từng chuyển động như muốn nói *Em cảm thấy không? Anh đang*

ở trong em. Anh đang chiếm hữu em.

Toàn thân anh rắn rỏi, ngực và bắp tay anh căng cứng mỗi khi anh rướn cao. Tôi biết anh sắp tiến vào mãnh liệt khi thấy cơ bụng anh thắt lại.

Tôi hét lên, ngực anh rung lên một âm thanh khàn đục. "Chúa ơi… ở trong em thích quá."

Anh vùi mặt vào cổ tôi, giữ chặt tôi lại. Hai chúng tôi đều đầm đìa mồ hôi, da thịt nóng ran, ướt đẫm, ngực ngập phồng thở gấp. Khi cơn cực khoái gần kề, anh lấy một tay nhấc tôi lên từ phía sau để sự gần gũi càng trọn vẹn.

"Eva, ngay bây giờ." Anh ra lệnh.

Tôi như vỡ tung, kêu tên anh, mọi cảm xúc trở nên dữ dội hơn. Còn anh ngả đầu về phía sau, cả người rung lên.

"Ôi, Eva!" Anh siết đến nỗi tôi không thở được, rồi anh cũng tuôn tràn.

Không biết chúng tôi đã nằm như vậy trong bao lâu, hôn lên vai và cổ nhau để trấn tĩnh lại. Cả người tôi hãy còn rung động phập phồng.

"Ôi chao." Cuối cùng tôi lên tiếng.

"Em sẽ giết anh mất." Anh thì thầm sát mặt tôi. "Tụi mình cứ thế này đến chết mất thôi."

"Em hả? Em có làm gì đâu!" Anh hoàn toàn dẫn dắt tôi mà.

"Em chỉ cần hít thở thôi là được rồi."

Tôi cười to, ôm chầm lấy anh.

Anh nhổm dậy cọ vào mũi tôi. "Mình ăn tối đi rồi tiếp tục nhé."

Tôi nhướn mày. "Anh tiếp nữa được hả?"

"Cả đêm cũng được." Anh quay người, tôi cảm thấy anh vẫn còn cương cứng.

"Anh là một cái máy, hoặc là một vị thần."

"Em mới như vậy thì có." Anh hôn nhẹ tôi rồi đứng dậy, tháo bao cao su ra, gói lại bằng

khăn giấy rồi thả vào thùng rác. “Mình đi tắm đi, rồi gọi đồ ăn từ dưới nhà hàng lên nhé. Trừ khi em muốn đi xuống dưới đó ăn.”

“Em nghĩ đi hết nổi rồi.”

Nụ cười của anh khiến tim tôi hụt một nhịp. “May quá không phải chỉ mình anh có cảm giác đó.”

“Anh vẫn ổn mà.”

“Anh cảm thấy thật phi thường.” Anh ngồi lại lên giường, đưa tay vuốt tóc trên trán tôi với một nụ cười, trìu mến trên gương mặt dịu dàng.

Tôi nhìn thấy điều gì đó trong mắt anh và bỗng nhiên sợ hãi.

“Đi tắm với anh đi.” Anh chạm vào tay tôi.

“Cho em một phút để bình tâm lại rồi em sẽ vô theo anh.”

“Cũng được.” Anh quay đi, để lộ phần sau cơ thể đẹp một cách hoàn hảo. Tôi lặng người ngưỡng mộ anh, theo cái cách một người phụ nữ ngưỡng mộ vẻ đẹp đàn ông.

Trong buồng tắm bắt đầu có tiếng nước chảy. Tôi ráng ngồi dậy, thấy hai chân hơi run. Qua cái ngăn kéo đầu giường chưa đóng kín, tôi nhìn thấy bao cao su trong đó.

Tôi hơi chột dạ. Những khách sạn sang trọng như vầy thì không thể để bao cao su trong ngăn kéo được.

Bằng cánh tay còn hơi run, tôi mở thêm cái ngăn kéo ra và thấy khá nhiều thuốc men, bao gồm cả một chai nước bôi trơn cho phụ nữ và một chai thuốc diệt tinh trùng. Tim tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi nhớ lại lúc chúng tôi tới đây, Gideon không hề ngừng lại hỏi là phải lên phòng nào. Dù có chìa khoá đi chăng nữa thì anh cũng cần phải biết phòng nào hiện đang còn trống chứ. Trừ khi anh biết chắc chắn đúng căn phòng này lúc nào cũng chỉ có mình anh sử dụng.

Rõ ràng đây là phòng dành riêng cho anh, với đủ mọi thứ anh cần để vui vẻ với một cô gái.

Khi tôi đứng lên đi về phía tủ quần áo, có tiếng cửa kính trong buồng tắm mở ra rồi đóng lại. Tôi mở toang hai cánh cửa tủ, nhìn thấy mấy bộ quần áo đàn ông treo trong đó, gồm vài cái áo sơmi, quần tây, có cả quần jeans và ka-ki nữa. Tôi chợt thấy lạnh người đau đớn.

Trong mấy cái ngăn kéo bên tay phải là áo thun, quần lót và vớ. Còn ngăn kéo trên cùng bên

trái có mấy món đồ chơi người lớn vẫn còn nguyên hộp. Tôi không mở tiếp ngăn bên dưới. Với tôi như vậy là quá đủ rồi.

Tôi mặc quần áo vô, lấy thêm một cái áo sơmi của Gideon, lúc đó trong đầu tôi lướt qua các bước đã học được khi trị liệu: *Phải trao đổi rõ ràng. Giải thích rõ điều gì làm châm ngòi những cảm giác tiêu cực của mình với người kia. Đối diện với những điều đó để vượt qua nó.*

Có lẽ nếu không quá run sợ bởi tình cảm sâu đậm dành cho Gideon, tôi đã có thể làm được như vậy. Có lẽ nếu chúng tôi không vừa làm tình say đắm, tôi đã không cảm thấy đau đớn và yếu đuối như bây giờ. Cái tôi đang cảm thấy là một chút nhơ nhuốc, một chút bị lợi dụng, và rất nhiều tổn thương. Cái phát hiện mới này khiến tôi đau khổ cùng cực. Và giống phản ứng của một đứa trẻ con, tôi muốn làm cho anh cũng phải đau khổ.

Tôi lôi hết bao cao su, chất bôi trơn và đồ chơi ra bày lên giường. Rồi ngay khi nghe anh vui vẻ gọi vọng ra, tôi xách giỏ lên và bỏ đi.

Chương 10

Tôi không ngẩng đầu lên khi đi qua quầy lễ tân để ra ngoài cửa hông khách sạn, đỏ mặt vì xấu hổ khi nhớ lại người quản lý đã chào Gideon lúc chúng tôi bước vào thang máy. Tôi có thể tưởng tượng anh ta sẽ nghĩ thế nào về tôi vì biết rõ Gideon dùng căn phòng đó cho mục đích gì. Tôi không chịu được cái suy nghĩ mình chỉ là một trong số những cô gái Gideon đưa về đây, mặc dù sự thật đúng là như vậy.

Có khó khăn gì để anh dừng lại ở lễ tân lấy một phòng khác chỉ cho tối nay với tôi thôi?

Tôi cứ bước đi mà không biết mình đi đâu. Lúc này trời đã tối hẳn, thành phố khoác lên mình một diện mạo khác so với ban ngày. Dọc lối đi bên vệ đường lác đác mấy xe đẩy bán thức ăn đang nghi ngút khói, một gian hàng bày bán khung tranh nghệ thuật, một quầy áo thun có in đủ thử hình thù màu sắc. Có cả hai chiếc bàn xếp đang bày la liệt các băng đĩa phim.

Tôi càng đi càng thấy nguôi dần. Cái cảm giác thoả mãn độc ác khi nghĩ tới cảnh Gideon bước ra khỏi phòng tắm, không tìm thấy tôi mà chỉ thấy những thứ kia bày ra trên giường cũng dần dà tan biến. Tôi bắt đầu bình tâm lại và suy nghĩ kỹ hơn về những chuyện vừa xảy ra.

Phải chăng chỉ là tình cờ mà Gideon đưa tôi đến phòng tập nằm ngay sát bên cái khách sạn

chết tiệt kia?

Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện trưa nay, nhớ Gideon đã bối rối như thế nào khi tìm cách giải thích và năn nỉ tôi. Giống như tôi, anh cũng bị hoang mang, giằng xé vì những chuyện xảy ra giữa hai đứa. Tôi cũng biết có những thói quen rất khó bỏ. Suy cho cùng việc tôi bỏ đi như vầy cũng là một cách cư xử theo thói quen. Sau bao nhiêu năm điều trị lẽ ra tôi phải biết cư xử hay hơn là tìm cách trả đũa khi bị tổn thương chứ.

Quá buồn chán, tôi bước đại vào một quán ăn Ý bên đường, gọi một ly rượu vang và bánh pizza, hy vọng là thức ăn và rượu sẽ giúp tôi bớt lo lắng bồn chồn để suy nghĩ thấu đáo.

Khi rượu được mang ra, tôi nốc một hơi hết nửa ly mà không cảm thấy mùi vị gì. Mới đây thôi mà tôi đã thấy nhớ Gideon rồi. Tôi nhớ cái giọng nói phấn khởi, hạnh phúc của anh ngay khi tôi bỏ đi. Trên người tôi lúc này còn đầy mùi của anh, mùi mồ hôi, da thịt lúc chúng tôi làm tình. Tôi để mặc cho nước mắt lăn dài trên má, mặc kệ đang ở chỗ đông người. Tôi cầm lấy miếng bánh vừa được dọn ra, đưa lên miệng mà có cảm giác như ăn giấy. Đây chắc chắn không phải là lỗi của nhà bếp.

Tôi với lấy túi xách, lôi cái điện thoại mới mua ra để gửi tin nhắn vô dịch vụ trả lời tự động của bác sĩ Travis. Ông từng đề xuất chúng tôi tiếp tục điều trị qua camera cho đến khi tôi tìm được bác sĩ mới ở New York, nên bây giờ tôi muốn đặt lịch hẹn. Có hai mươi mốt cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn. *Anh lại ngu ngốc lần nữa rồi. Đừng bỏ anh mà. Làm ơn gọi lại cho anh đi.*

Nước mắt tôi lại tuôn trào. Tôi đưa điện thoại sát lên ngực mình, không biết phải làm gì với tin nhắn đó. Tôi không thể ngừng nghĩ tới cảnh Gideon ở bên cạnh người phụ nữ khác, làm tình với cô ta trên cùng cái giường đó, làm cho cô ta vật vã điên đảo trong khi anh cũng sung sướng…

Tôi biết những suy nghĩ vô ích đó là bất hợp lý, khiến tôi trở nên nhỏ nhen và bệnh hoạn.

Điện thoại rung khiến tôi giật mình suýt nữa thì đánh rơi xuống đất. Màn hình hiện ra tên Gideon, cũng phải thôi vì anh là người duy nhất kịp lưu số vào máy của tôi. Tôi đấu tranh không biết có nên nhấc máy không, nhưng cuối cùng không nỡ lòng khi thấy anh rõ ràng là đang phát điên lên vì tôi. Dù mới đây còn muốn làm anh đau khổ, thì giờ đây tôi lại mềm lòng.

“Chào anh.” Giọng tôi nghẹn lại vì nước mắt.

“Eva! Lạy trời.” Giọng anh vô cùng lo lắng. “Em đang ở đâu vậy?”

Tôi nhìn quanh nhưng không tìm thấy tên quán ăn. “Em không biết. Em… em xin lỗi.”

“Đừng nói vậy, Eva. Lỗi của anh. Anh phải gặp em. Em mô tả chỗ đó được không? Em đi bộ phải không?”

“Ừ, em đi bộ.”

“Anh biết em ra cửa nào rồi. Em đi về hướng nào sau khi ra khỏi cửa?”

“Hướng tay trái.”

“Em có quẹo ở góc đường nào không?”

“Hình như là không. Mà em cũng không biết nữa.” Tôi nhìn quanh tìm người phục vụ để hỏi thăm. “Em đang ở trong quán ăn. Quán ăn Ý. Có bàn ghế kê trên vỉa hè, có hàng rào bằng sắt. Cửa kiểu Pháp… Chúa ơi, Gideon, em…”

Anh xuất hiện trên ngưỡng cửa với cái điện thoại lên tai. Tôi nhận ra anh ngay lập tức, anh hơi khựng lại khi thấy tôi đang ngồi dựa vào tường ở góc tít phía sau. Anh nhét điện thoại vô túi cái quần jean mà tôi đã thấy trong tủ quần áo ở khách sạn, sải bước nhanh về phía tôi, đi ngang qua cô phục vụ đang mở miệng định nói gì đó. Tôi chưa kịp đứng dậy thì đã bị anh ghì chặt.

“Chúa ơi.” Anh vùi mặt lên cổ tôi. “Eva ơi.”

Tôi ôm anh. Người anh sạch và thơm vì mới tắm xong, làm tôi sực nhớ là mình chưa tắm.

“Anh không ở đây được.” Anh nói nhỏ, bỏ tôi ra rồi lấy hai tay ôm mặt tôi. “Ngay lúc này anh không thể ở nơi công cộng được. Em về nhà với anh nhé?”

Nhìn mặt tôi có vẻ cảnh giác, anh liền hôn lên trán tôi rồi thì thầm. “Anh hứa là sẽ không giống ở khách sạn đâu. Ngoài người người giúp việc ra thì mẹ anh là người phụ nữ duy nhất từng vào nhà anh.”

“Chuyện này thật chẳng ra sao. Em thật ngớ ngẩn.”

“Không đâu.” Anh vén tóc khỏi mặt tôi rồi ghé sát vào tai tôi. “Nếu em đưa anh tới cùng một chỗ mà em vui vẻ với những người đàn ông khác, anh cũng sẽ phản ứng như vậy.”

Chúng tôi buông nhau ra khi người phục vụ quay lại. “Tôi mang thực đơn cho ông nhé?”

“Không cần đâu.” Gideon móc ví lấy ra cái thẻ tín dụng. “Chúng tôi đi bây giờ.”

Chúng tôi đón taxi về nhà Gideon, trên đường anh nắm chặt lấy tay tôi. Không hiểu sao tôi khá hồi hộp khi đi thang máy riêng lên căn bộ trên tầng thượng của một toà nhà ở Đại lộ Số Năm. Trần nhà cao lộng lẫy hay là kiểu kiến trúc cổ xưa sang trọng không phải cái gì mới mẻ đối với tôi, hơn nữa, đó là những thứ dễ đoán khi hẹn hò với người giàu có như anh. Thêm khung cửa sổ nhìn ra Công viên Trung Tâm nữa chứ.

Thế nhưng Gideon mới là người đang căng thẳng hơn, nên tôi hiểu chuyện này quan trọng đối với anh như thế nào. Khi cửa thang máy mở ra ngay tiền sảnh lát đá cẩm thạch trước căn hộ, anh khẽ siết tay tôi rồi mới buông ra. Anh mở hai lớp cửa rồi đưa tôi vào trong, lo lắng thấy rõ khi chờ đợi phản ứng của tôi.

Ngôi nhà anh ở đẹp xứng tầm với anh. Khác với văn phòng hiện đại sành điệu, nơi riêng tư này lộng lẫy một cách ấm cúng, được trang trí bằng nhiều món đồ cổ, những bức tranh nghệ thuật, còn trên sàn gỗ bóng loáng là những tấm thảm của vùng Aubusson nước Pháp.

“Đẹp quá.” Tôi nói, thầm biết mình rất đặc biệt khi được bước vào đây. Tôi có cảm giác như được nhìn thấy một con người khác của Gideon, con người mà tôi hằng mong được thấy, con người thật và gần gũi hơn.

“Vào đây đi.” Anh kéo tôi vào phòng khách. “Anh muốn tối nay em ngủ lại đây.”

“Em không có mang theo đồ…”

“Em chỉ cần cái bàn chải đánh răng trong giỏ thôi là được rồi. Sáng mai mình sẽ ghé qua nhà cho em thay đồ. Anh hứa sẽ đưa em tới công ty đúng giờ.” Anh kéo tôi lại gần rồi đặt cằm lên đầu tôi. “Anh rất cần em ở lại đây, Eva à. Anh biết lúc nãy em có lý khi bỏ đi, nhưng lúc ra khỏi phòng tắm mà không thấy em anh sợ chết khiếp được. Anh cần phải ở bên cạnh em lúc này.”

“Em cần được ôm.” Tôi luồn tay xuống dưới áo, vuốt ve lưng anh. “Em cũng cần đi tắm nữa.”

Anh ghé mũi vào sát tóc tôi hít một hơi dài. “Anh thích em bốc mùi giống như anh.”

Nhưng anh cũng đưa tôi ra khỏi phòng khách, đi qua một gian sảnh rồi vào phòng ngủ.

“Ôi!” Tôi thốt lên khi đèn bật sáng. Chiếm gần hết căn phòng là một chiếc giường khổng lồ bằng gỗ màu đen - anh có vẻ đặc biệt yêu thích màu này - với tấm trải giường và mền gối màu kem nhạt. Các món đồ gỗ khác đều cùng màu đen với điểm nhấn là các đường kẻ vàng. Căn phòng toát lên vẻ ấm cúng và rất nam tính, không có bất kỳ vật dụng trang trí nào khác ngoài

khung cảnh thanh bình của Công viên Trung Tâm với những toà nhà nguy nga thấp thoáng phía bên kia. Căn hộ của tôi ở phía đó.

"Phòng tắm ở trong này."

Khi tôi bước tới trước chiếc bàn trang điểm kiểu cổ làm bằng gỗ óc chó, anh lấy ra từ một chiếc ngăn kéo bên cạnh hai cái khăn tắm đưa cho tôi, vẫn với vẻ duyên dáng gợi tình mà tôi mê mẩn. Tôi xúc động khi được nhìn tận mắt anh ở nhà, ăn mặc xuề xoà đơn giản, càng xúc động hơn khi biết mình là người phụ nữ duy nhất được có mặt ở đây với anh. Cảm giác như tôi nhìn thấy anh đang trần trụi còn hơn cả người lúc bọn tôi làm tình với nhau.

"Cảm ơn anh."

Anh liếc nhìn tôi, hình như cũng hiểu tôi không phải chỉ cảm ơn vì hai cái khăn tắm. "Anh rất hạnh phúc khi có em ở đây."

"Em không hiểu sao cuối cùng em lại ở đây với anh." Nói vậy nhưng trong lòng tôi vô cùng sung sướng.

"Lý do thì có quan trọng lắm không?" Gideon nâng mặt tôi lên, đặt một nụ hôn lên mũi. "Anh để sẵn một cái áo trên giường cho em nhé. Xong mình ăn trứng cá caviar uống vodka được không?"

"Ừm… so với pizza thì hơn mấy lần."

Anh mỉm cười. "Trứng cá Ossetra của hiệu Petrossian nhé."

"Vậy em phải nói lại." Tôi cũng cười. "Hơn gấp mấy trăm lần mới đúng."

bSTENTa

Tôi tắm rồi mặc vào cái áo thun to quá khổ có in chữ Cross Industry, xong gọi điện thoại cho Cary báo là tối nay tôi không về, kể sơ sơ chuyện xảy ra ở khách sạn.

Cary nói. "Anh không biết phải nói sao luôn."

Cary Taylor mà còn không biết phải nói gì thì có nghĩa là có vô số chuyện đáng nói.

Tôi ra phòng khách rồi cùng Gideon ngồi xuống sàn bên cạnh bàn sô pha, ăn món trứng cá caviar mắc tiền với bánh mì nướng và kem tươi. Chúng tôi xem trên tivi phát lại một đoạn diễn tập của cảnh sát New York, vô tình có cảnh quay ngay trước toà nhà Cross Industry.

“Thật là thích khi nhìn thấy toà nhà của mình trên tivi đúng không?”

“Ừ, thích nếu như họ không chặn đường lại mấy tiếng đồng hồ để quay phim.”

Tôi huých vai anh. “Khó tính quá.”

Hai đứa lên giường lúc mười giờ rưỡi, nằm ôm nhau xem tiếp một chương trình tivi. Chúng tôi vẫn cảm thấy ham muốn, nhưng Gideon không chủ động làm gì nên tôi cũng nằm yên. Tôi nghĩ anh đang muốn bù đắp cho vụ ở khách sạn lúc nãy, để chứng minh cho tôi thấy anh muốn ở bên cạnh tôi không phải chỉ để làm tình.

Dù rất khao khát anh, tôi cũng thích chỉ nằm cạnh nhau như vầy thôi.

Anh không mặc quần áo, nên tôi tha hồ vuốt ve ôm ấp, rồi tựa vào ngực anh ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi thức dậy lúc trời vẫn còn tối, thấy mình đã lăn gần sát mép giường. Nhìn đồng hồ thấy chưa tới ba giờ, tôi nghĩ chắc do lạ chỗ nên không ngủ được. Bỗng Gideon hét lên rồi cựa quậy trên giường. Thì ra đây là lý do làm tôi tỉnh giấc. Anh rên rỉ nghe rất đau đớn, thở rít lên từng hồi như đang bị tra tấn.

“Bỏ tay ra, đừng đụng vào tôi.” Anh gầm lên trong cơn ác mộng.

Tôi bàng hoàng, tim đập nhanh. Giọng anh đầy căm phẫn trong bóng tối.

“Đồ khốn bệnh hoạn.” Anh quằn quại, chân đạp liên tục vào khoảng không, lưng oằn lên trong một tiếng kêu đau đớn. “Đừng mà, trời ơi,… đau quá.”

Người anh căng lên, vặn vẹo. Tôi không ngồi yên được nữa.

Tôi khẽ gọi. “Gideon.” Trước đây Cary cũng hay gặp ác mộng, nên tôi biết mình không nên đụng vào anh lúc này.

Rồi anh đột ngột nằm yên, như đang căng thẳng chờ đợi, ngực phập phồng thở mạnh. Bên dưới anh cương cứng.

Dù rất đau lòng, tôi cố nói bằng giọng cứng rắn. “Gideon, chỉ là nằm mơ thôi, tỉnh lại đi.”

Anh xẹp dần như trái bóng. “Eva?...”

“Em đây.” Tôi né người cho ánh trăng chiếu vào, nhưng vẫn không đủ sáng để nhìn thấy anh có đang mở mắt hay không. “Anh tỉnh lại chưa?”

Hơi thở anh chậm lại dần, vẫn không nói gì, hai tay nắm chặt tấm trải giường. Tôi cởi chiếc áo đang mặc ra, khẽ nhích lại gần hơn, rồi nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay anh. Thấy anh vẫn không nhúc nhích, tôi tiếp tục vuốt.

“Gideon ơi?”

Anh giật mình tỉnh giấc. “Cái gì vậy?”

Tôi ngồi lên, đưa tay vuốt tóc anh. Anh chớp chớp mắt nhìn tôi, cơn ác mộng như vẫn còn đeo bám, cả người anh căng cứng.

“Chuyện gì vậy?” Anh chống khuỷu tay ngồi dậy, giọng nóng nảy. “Em có sao không?”

“Em muốn anh.” Tôi duỗi người nằm dài trên người anh. Tôi úp mặt vào cổ anh, hôn hít từng giọt mồ hôi mặn chát. Tôi biết sau mỗi cơn ác mộng, được yêu thương âu yếm sẽ giúp tạm thời đẩy lùi nỗi ám ảnh đi.

Anh ôm tôi, tay vuốt dọc theo sống lưng. Tôi nghe anh thở mạnh ra, biết anh đang dần thoát khỏi giấc mơ vừa rồi.

Tôi đẩy anh nằm xuống rồi đặt lên môi anh một nụ hôn dài. Bên dưới anh cương cứng giữa hai chân tôi. Nụ hôn sâu khiến tôi ướt át. Tôi cọ xát vào anh cho đến khi cơn ham muốn khiến anh vùng dậy đặt tôi xuống.

“Anh không có bao cao su trong nhà.” Môi anh mấp máy trước khi chiếm lấy ngực tôi.

Tôi thấy vui vì lời thú nhận đó, chứng tỏ đây là nơi riêng tư chứ không phải chỗ để chơi bời, và tôi là người tình duy nhất anh đưa về đây. “Hôm trước mình có nhắc tới chuyện em uống thuốc ngừa thai đó, em nghĩ vậy là đủ, nhưng…”

“Anh tin em.” Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi trong ánh trăng yếu ớt chiếu vào phòng. Khẽ tách chân tôi ra, anh đi vào từ tốn bằng sự cương cứng nóng cháy da nhưng cũng êm ái dịu dàng.

“Eva ơi,” anh nói trong hơi thở, ôm ghì tôi chặt hơn. “Anh chưa bao giờ… Chúa ơi, em tuyệt quá, anh thật hạnh phúc khi có em ở đây.”

Tôi tỉnh dậy trong tình trạng giống như lúc thiếp đi, với Gideon vẫn ở bên trong tôi. Tôi dần tỉnh trong cơn sung sướng được thấy ánh mắt nóng rực của anh. Mái tóc anh rủ quanh mặt và cổ, bù xù vì mới ngủ dậy mà vì thế lại càng hấp dẫn hơn. Nhưng tuyệt vời nhất là đôi mắt đẹp trong veo không gợi chút dấu vết của cơn ác mộng đêm qua.

Anh nở nụ cười ranh mãnh. "Hy vọng em không phiền. Em mềm mại và ấm quá làm anh không kiềm chế được."

Tôi duỗi thẳng hai tay lên đầu, ưỡn người lên chạm vào ngực anh. Qua khung cửa sổ mái cong, tôi nhìn thấy những tia nắng yếu ớt đầu tiên của ngày mới. "Ừm… em có thể tập quen thức dậy kiểu này."

"Hồi ba giờ sáng nay anh cũng nghĩ giống em." Anh ôm tôi chặt hơn. "Anh nghĩ mình nên đáp trả lại."

Cơ thể tôi tỉnh lên, mạch đập nhanh dần. "Ừ, đúng rồi."

Lúc bọn tôi về nhà thì Cary đã đi, để lại một mảnh giấy nói hôm nay anh có việc nhưng sẽ về sớm trước giờ hẹn ăn pizza với Trey. Tôi náo nức nghĩ tới bữa ăn tối, vì đêm trước, khi đi khỏi khách sạn tôi không có tâm trạng để thưởng thức cái pizza ở quán ăn Ý.

Gideon ghé qua vai tôi đọc mẩu giấy. "Tối nay anh có hẹn ăn tối bàn công việc. Anh định rủ em đi chung để bữa ăn dễ chịu hơn."

"Em không huỷ hẹn với Cary được đâu." Tôi tiếc rẻ. "Phải đặt bạn bè lên trên bồ bịch mà."

Anh mỉm cười rồi kéo tôi qua quầy ăn sáng. Hôm nay anh mặc đồ do tôi chọn, chiếc áo sơmi hiệu Prada màu xám có kẻ văn nhỏ với cà vạt xanh cùng màu mắt. "Cary đâu phải bạn gái của em. Nhưng anh hiểu rồi. Tối nay anh muốn gặp em. Xong việc anh qua đây ngủ lại với em nhé?"

Mới nghe thôi tôi đã thấy nôn nao rồi. Tôi vuốt vạt áo khoác trên người anh, tự cảm thấy mình có một bí mật đặc biệt là đã nhìn thấy anh trong tình trạng không mảnh vải che thân. "Ừ, anh qua thì em vui lắm."

"Tuyệt. Vậy em đi thay đồ đi, anh pha sẵn cà phê."

"Cà phê trong tủ lạnh đó. Máy xay thì kế bên cái bình. Em uống nhiều sữa ít đường nha."

Hai mươi phút sau, lúc tôi bước ra, Gideon đã cầm sẵn hai bình cà phê, rồi cùng đi với tôi xuống sảnh. Paul mở cửa cho chúng tôi, bên ngoài chiếc Bentley của Gideon đang chờ sẵn.

Khi xe vừa lăn bánh, Gideon chạm vào đầu gối tôi rồi cười. "Đúng là em định ám sát anh phải không, em lại mang nịt tất nữa hả?"

Câu càu nhàu của anh làm tôi buồn cười. Hôm nay tôi mặc áo lụa cổ lọ màu đen với váy xếp ly ngắn đỏ đậm, mang giày cao gót hiệu Mary Janes. Không có Cary làm tóc giúp nên tôi chỉ cột lên thành đuôi ngựa gọn gàng. "Anh không thích hả?"

"Anh không xong rồi." Anh nói nhỏ, sửa lại thế ngồi. "Làm sao mà anh làm việc cả ngày trong khi cứ tơ tưởng tới em ăn mặc như vầy?"

"Còn giờ ăn trưa mà." Tôi đề xuất, thầm nghĩ tới chiếc ghế dài trong văn phòng anh.

"Anh có hẹn ăn trưa rồi. Anh sẽ dời hẹn lại, hy vọng là cuộc hẹn này chưa bị dời từ ngày hôm qua."

"Anh dời hẹn vì em hả? Em vinh hạnh quá."

Anh vuốt má tôi, dường như anh đã quen làm vậy để thể hiện tình cảm một cách dịu dàng và âu yếm. Tôi bắt đầu nghiện cử chỉ này.

Tôi áp má vào bàn tay anh. "Anh có thể nhín ra mười lăm phút cho em không?"

"Anh sẽ cố xoay xở."

"Khi nào được thì gọi em nhé."

Tôi hít một hơi dài, lấy trong túi xách ra một món quà mà không biết anh có thích không. Tôi không thể ngừng nghĩ tới cơn ác mộng của anh đêm qua. Hy vọng thứ này sẽ giúp anh nhớ tôi và chuyện hai đứa làm hồi ba giờ sáng, để anh dễ vượt qua hơn. "Em có thứ này. Em nghĩ…"

Bỗng nhiên món quà của tôi trở nên hơi vô duyên.

Anh nhíu mày. "Có chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ là…" Tôi ấp úng. "Nghe em nói nè, em có cái này muốn tặng anh, nhưng em chợt nghĩ có lẽ một trong những món quà này, à không, cũng không hẳn là quà. Tự nhiên em nghĩ chắc nó không phù hợp lắm…"

Anh đưa tay ra. “Đưa đây cho anh.”

Tôi lôi ra món đó khỏi túi xách rồi đưa anh.

Gideon im lặng cúi nhìn cái khung hình trên tay. Tấm ảnh được lồng ghép thêm nhiều chi tiết, trong đó có một cái mặt đồng hồ điện tử chỉ ba giờ sáng. Trong hình tôi chụp ở bãi biển Coronado trong bộ đồ tắm hai mảnh màu đỏ, đầu đội cái nón rơm to. Trong hình tôi có làn da rám nắng, đang tươi cười chu môi hôn gió về phía Cary, anh lúc này đang đóng vai nhiếp ảnh gia thời trang cao cấp, chỉ đạo tôi diễn xuất bằng đủ thứ câu vớ vẩn buồn cười. “Được đó, cưng. Xấc láo lên nào. Rồi rồi, gợi cảm đi. Tuyệt vời. Giơ móng vuốt ra…grừ…”

Tôi xấu hổ quá, ngồi cục cựa không yên. “Em nói rồi đó, anh không cần giữ…”

“Anh…ừm.” Gideon hắng giọng, “Cảm ơn em, Eva.”

Tôi mừng thầm khi thấy toà nhà Crossfire hiện ra trước mặt. Xe vừa dừng tôi đã vội vàng bước xuống, đưa tay vuốt lại cái váy. “Nếu anh muốn thì để em giữ lại rồi đưa cho anh sau cũng được.”

Anh đóng cửa xe, lắc đầu. “Nó là của anh rồi, em không lấy lại được đâu.”

Anh nắm tay tôi, tay kia cầm món quà của tôi, kéo tôi về phía cửa. Tim tôi ấm lên khi biết anh sẽ mang nó vào văn phòng.

Một trong những điều thú vị khi làm việc ở công ty quảng cáo là không có ngày nào giống ngày nào cả. Cả buổi sáng tôi làm quần quật, vừa mới có vài phút thư thả để nghĩ xem sẽ ăn trưa như thế nào thì điện thoại reng. “Văn phòng của Mark Garrity đây. Eva Tramell đang nghe.”

“Anh có tin mới đây,” Cary nói thay cho câu chào.

“Tin gì vậy?” Nghe giọng anh tôi đoán đó là tin vui.

“Anh ký được hợp đồng quảng cáo với Grey Isles rồi.”

“Ôi trời ơi, tuyệt quá Cary. Em thích quần jeans hiệu đó lắm.”

“Hôm nay em ăn trưa với ai?”

“Thì ăn mừng với anh chứ còn gì nữa. Anh ra đây được không?”

“Anh đang trên đường rồi nè.”

Tôi cúp máy, ngồi đu đưa trên ghế, mừng cho Cary đến nỗi suýt nhảy cẫng lên. Để bớt cơn phấn khích trong lúc chờ đợi, tôi kiểm tra hộp thư điện tử và thấy có một kết quả tìm kiếm cho cái tên Gideon Cross được gửi tự động cho tôi từ Google. Có hơn ba mươi bài viết chỉ trong một ngày.

Tôi mở đường liên kết ra coi, giật mình khi thấy cụm từ “người phụ nữ bí ẩn” xuất hiện ở hầu hết các tiêu đề. Tôi nhấp vào bài viết đầu tiên từ một trang blog chuyên ngồi lê đôi mách.

Đập vào mắt tôi là tấm ảnh chụp lúc Gideon quay lại hôn tôi điên cuồng trên vệ đường khi hai đứa vừa ra khỏi phòng tập. Đoạn chú thích kèm theo rất ngắn gọn và thẳng thắn.

Gideon Cross, người đàn ông độc thân danh giá nhất New York từ sau John F. Kenney Con, bị nhìn thấy đang đắm đuối ngoài đường vào ngày hôm qua. Theo một nguồn tin từ Cross Industries, người phụ nữ trong ảnh cũng thuộc hàng có vai vế, là Eva Tramell, con gái nhà tài phiệt Richard Stanton và vợ là bà Monica. Khi được hỏi về mối quan hệ này, nguồn tin nói trên cho biết cô Tramell hiện đang là “người phụ nữ quan trọng” trong cuộc đời của ông Cross vào thời điểm này. Chúng tôi biết có rất nhiều trái tim đang tan vỡ trên khắp đất nước vào sáng hôm nay.

“Bực mình thật!” Tôi thở mạnh.

Chương 11

Các đường liên kết khác cũng có nội dung y hệt. Tôi ngồi thừ người, thầm nghĩ không biết chuyện này rồi sẽ đi tới đâu. Chỉ một nụ hôn thôi đã như vậy rồi, liệu tôi và Gideon có cơ hội nào để duy trì mối quan hệ này lâu dài không?

Tay tôi bắt đầu hơi run. Lúc này tôi mới nhớ ra là mình quên chưa xem qua báo giấy. “Khốn nạn thật!”

Tôi luôn cố gắng sống kín đáo để tránh mọi rắc rối trước đây. Tôi phải bảo vệ danh dự cho gia đình, và cho cả Gideon nữa. Tôi không tham gia các loại mạng xã hội vì không muốn tiếp

xúc với những người không thân thiết.

Bức tường mỏng manh ngăn cách tôi với thế giới bên ngoài đã bị phá vỡ.

"Đúng là đồ chết giẫm." Tôi lầm bầm, biết mình ra nông nỗi này là tại vì suốt thời gian vừa rồi đầu óc chẳng suy nghĩ được cái gì khác ngoài Gideon ra.

Rồi còn phản ứng của Gideon nữa chứ… Nghĩ tới đó tôi co rúm người lại. Còn mẹ tôi nữa. Chẳng mấy chốc bà sẽ gọi ầm lên và làm lớn chuyện ra cho mà coi.

"Chết thật." Sực nhớ là mẹ không biết số điện thoại mới của mình, tôi nhấc điện thoại bàn gọi cho số hộp thư thoại của điện thoại cũ để xem từ tuần trước tới giờ bà có gọi tôi không. Tôi cau mày khi nghe báo hộp thư thoại đã đầy.

Tôi vội cúp máy, với lấy cái túi xách rồi đi ăn trưa, hy vọng Cary sẽ giúp tôi sáng suốt hơn. Tôi rối trí đến nỗi khi thang máy xuống tới tầng trệt, tôi chạy ùa ra trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là gặp được Cary càng sớm càng tốt. Khi nhìn thấy Cary, tôi chả thèm để ý xung quanh mà cứ bước tới cho tới khi Gideon từ đâu bước ra chắn giữ đường.

"Eva!" Anh cau mày nhìn tôi, rồi nắm khuỷu tay xoay về phía hai người phụ nữ và một người đàn ông nãy giờ đứng che nên tôi không thấy Gideon trong thang máy.

Tôi ráng nở nụ cười. "Xin chào."

Gideon giới thiệu tôi với ba người khách, xong lịch sự bảo họ chờ rồi kéo tôi ra một bên. "Có chuyện gì vậy? Nhìn em không được vui."

"Sáng nay ở đâu cũng có đăng hình chụp hai đứa mình." Tôi thì thầm.

Anh gật đầu. "Anh thấy rồi."

Tôi chớp mắt, không hiểu lắm thái độ thờ ơ của anh. "Anh không bực mình hả?"

"Sao lại bực? Chí ít thì lần này báo chí cũng đăng đúng sự thật."

Một nỗi nghi ngờ len lỏi làm tôi bắt đầu nổi cáu. "Thì ra là anh cố tình làm vậy. Anh dựng lên chuyện này."

"Cũng không hẳn." Anh nhẹ nhàng. "Tay chụp hình vô tình có mặt có đó. Anh chỉ cho hắn ta một bức ảnh xứng đáng được lên báo thôi, và nói với bên truyền thông là phải đăng đúng thông tin về em và vị trí của em đối với anh."

“Sao anh phải làm vậy?”

“Em biết ghen thì anh cũng vậy. Giờ thì ai cũng biết là hai đứa mình không còn độc thân nữa. Sao em lại bực vì chuyện đó?”

“Đúng là em đã lo về phản ứng của anh. Nhưng ngoài ra còn có lý do khác nữa mà anh không biết, em…” Tôi run rẩy. “Hai đứa mình không công khai như vậy được đâu. Em không muốn… khỉ thật, em không muốn làm anh bẽ mặt.”

“Em không làm anh bẽ mặt đâu.” Anh vuốt một lọn tóc rơi trên trán tôi. “Mình nói chuyện này sau được không? Nếu em cần anh sẽ…”

“Thôi được rồi, giờ anh cứ đi đi.”

Cary bước lại gần. Dù chỉ mặc áo thun lót cổ tim màu trắng với chiếc quần túi hộp đen rộng thùng thình, nhìn anh vẫn có phong cách. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Chào Cary. Mọi chuyện ổn hết.” Gideon siết nhẹ tay tôi. “Đừng lo, hai người ăn trưa vui nhé.”

Anh nói nghe dễ lắm vì có nhiều chuyện anh đâu có biết.

Mà tôi cũng không biết một khi đã biết hết mọi chuyện, liệu anh có còn yêu tôi nữa không.

Gideon vừa đi là Cary nhìn tôi đăm đăm. “Em lo cái gì? Có chuyện gì vậy?”

“Úi chà,” Cary lẩm bẩm khi xem tấm hình tôi mở trên điện thoại. “Đúng là một nụ hôn gây chấn động. Hai người nhìn say đắm quá. Không thể cố tình đóng kịch hay gì đâu.”

“Vấn đề nằm ở đó.” Tôi nhấp một ngụm nước. “Anh ấy cố tình thiệt mà.”

Cất điện thoại đi, Cary lên giọng. “Anh nhớ tuần trước em cự tuyệt Gideon vì anh ta chỉ muốn lên giường với em thôi. Còn bây giờ anh ta cho đăng cả lên báo là đang hẹn hò nghiêm túc và say đắm em, vậy mà em vẫn không vui. Anh bắt đầu thấy tội nghiệp anh chàng này rồi đó. Không hiểu anh ta phải làm sao mới chinh phục được em đây.”

Tôi hơi bực. “Đám phóng viên sẽ bới móc lung tung. Cary à, rồi bọn họ thế nào cũng tìm thấy rác rưởi, mà lại là rác rưởi rất ăn khách nữa chứ, nên chắc chắn sẽ bị tung hê khắp nơi, lúc

đó Gideon sẽ mất mặt lắm."

"Cưng ơi," Cary nắm tay tôi. "Ông Stanton đã ẻm nhẹm đi hết rồi."

Dượng Stanton! Tôi giật mình. Chắc chắn ông sẽ nhìn thấy trước tai hoạ và để mắt tới chuyện này để bảo vệ mẹ tôi trước nguy cơ mọi chuyện bị đổ bể. Cho dù là vậy… "Em sẽ phải kể với Gideon. Anh ấy có quyền được biết trước sự thật."

Chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi tôi đã rùng mình.

Cary biết tôi đang nghĩ gì. "Nếu em nghĩ anh chàng sẽ bỏ chạy sau khi biết chuyện thì em sai rồi. Trong mắt anh ta em là tất cả đó, Eva."

Tôi thọc nĩa vào đĩa xà lách cà ngừ. "Anh ấy cũng có nỗi ám ảnh riêng, Cary à, em nhìn thấy anh ấy gặp ác mộng. Em nghĩ Gideon sống khép kín cũng vì lẽ đó.

"Nhưng anh ấy đã mở lòng với em đó thôi."

Phải rồi, nhưng nó cũng đi kèm với sự chiếm hữu. Tôi chấp nhận điều đó vì tôi cũng đòi hỏi thứ tương tự. Nhưng…

"Em nghĩ nhiều quá rồi đó. Em cứ nghĩ Gideon thích em là sai lầm thì không đúng đâu. Em thử nghĩ coi người như Gideon sẽ thích em vì em thông minh và tốt bụng hả?"

"Em đâu phải chỉ có vậy thôi." Tôi phản đối.

Anh nhấp một ngụm sâm banh. "Đúng không? Nói anh nghe coi em nghĩ Gideon thích em vì cái gì nếu không liên quan tới tình dục và sự đồng cảm?"

Tôi cau có vì nghĩ không ra câu trả lời.

Cary tiếp tục. "Ngược lại nếu Gideon cũng có quá khứ phức tạp như anh với em, thì chắc chắn anh ta cũng đang nghĩ y như em, cũng đang lo lắng là một cô gái xinh đẹp như em thích cái gì ở anh ta. Em không cần tiền, vậy thì anh ta có cái gì đặc biệt ngoài chuyện làm em bực tức hết lần này tới lần khác?"

Tôi ngồi dựa ra ghế nuốt lấy từng lời của Cary. "Cary à, em phục anh ghê."

Anh nhoẻn cười. "Theo anh thì hai người nên sắp xếp điều trị chung thử xem sao. Anh luôn muốn làm như vậy, nhưng phải chờ tới khi anh có mối quan hệ nghiêm túc đã. Bởi vì để làm được điều dó thì hai người phải từng cùng nhau trải qua nhiều chuyện, cả vui lẫn buồn, chứ

nếu không việc điều trị chung chỉ thêm mệt mỏi và khổ sở thôi."

Tôi nắm lấy tay anh siết chặt. "Cảm ơn anh."

"Có gì đâu mà cảm ơn." Anh phẩy tay. "Người ngoài lúc nào cũng sáng suốt hơn mà. Mỗi lần anh buồn thì cũng nhờ có em thôi."

"Giờ thì anh đã qua giai đoạn đó rồi." Tôi chuyển đề tài. "Anh sắp sửa toả sáng trên bảng quảng cáo ở Quảng trưởng Thời đại. Anh hết là bảo bối bí mật của em rồi. Mình có nên ăn mừng bằng cái gì xứng đáng hơn là pizza không? Hay là khui thùng sâm banh Cristal mà dượng Stanton tặng đi?"

"Nghe có lý đó."

"Còn phim thì anh muốn coi phim gì?"

"Phim gì cũng được. Anh sẽ không phản đối những bộ phim bắn giết ầm ầm của em."

Tôi cười lớn, đúng như dự đoán, tôi vui hẳn lên sau khi nói chuyện với Cary. "Nhớ ra hiệu cho em nếu lỡ em có ngốc quá mà không nhận ra khi nào anh với Trey muốn được riêng tư nhé."

"À, yên tâm đi. Chuyện tình gay cấn của em làm anh tự thấy mình tẻ nhạt rồi. Chắc anh sẽ phải làm gì đó nóng bỏng mới được."

"Cách đây hai ngày anh mới vui vẻ còn gì."

Anh thở dài. "Vậy mà anh quên mất tiêu luôn. Buồn ghê hả?"

"Nhìn mặt anh chả thấy buồn bã gì hết."

Tôi về tới bàn làm việc thì thấy tin nhắn của Gideon nói là lúc hai giờ bốn mươi lăm anh sẽ có mười lăm phút cho hai đứa. Từ lúc đó trở đi tôi chẳng thèm giấu sự náo nức, quyết định là sẽ nghe lời khuyên của Cary, không lo lắng nữa. Rồi tôi và Gideon sẽ phải đương đầu với cái quá khứ đáng sợ của tôi, nhưng còn bây giờ thì cứ vui vẻ một chút đã.

Trước khi đi tôi nhắn cho Gideon biết là tôi đang lên. Vì thời gian không nhiều nên hai đứa không thể phí phạm một phút nào. Chắc hẳn Gideon cũng nghĩ vậy, vì khi tôi lên tới nơi đã thấy Scott đứng chờ sẵn ở quầy lễ tân để đưa tôi vào.

“Ngày đầu tuần của anh thế nào?” Tôi hỏi thăm.

Anh mỉm cười. “Khá tốt. Thế còn cô?”

Tôi cũng cười. “Cũng không đến nỗi tệ lắm.”

Khi tôi bước vô Gideon đang có điện thoại. Anh có vẻ hơi bực, bảo người kia phải cố quản lý cho được công việc mà không cần anh đích thân nhúng tay vào.

Anh giơ một ngón tay ra hiệu với tôi là đợi thêm một phút nữa. Tôi trả lời bằng cách thổi cục kẹo cao su đang nhai thành một cái bong bóng to nổ đánh bép.

Anh nhướn mày, rồi bấm nút đóng cửa và làm mờ kính.

Tôi toét miệng cười, thơ thẩn bước qua bàn làm việc của anh, nhảy lên ngồi đu đưa hai chân, tay vân vê trên môi. Anh nhanh tay chọc vỡ cái bong bóng thứ hai khi tôi vừa thổi khiến tôi bĩu môi nũng nịu.

“Phải ráng mà chịu thôi,” anh nói giọng uy quyền với người ở đầu dây bên kia. “Phải tới tuần sau tôi mới qua đó được, chờ tới lúc đó thì mình mất hết lợi thế rồi. Thôi đừng nói nữa, tôi đang có một việc gấp nằm chờ giải quyết trên bàn đây. Anh cứ làm đi rồi ngày mai báo lại cho tôi biết.”

Anh bực tức dập máy. “Eva…”

Tôi đưa tay ngăn anh lại, rồi gói miếng kẹo cao su vào một mảnh giấy nhỏ. “Thưa ông Cross, trước khi ông khiển trách tôi, tôi muốn nói là tối hôm qua khi cuộc thương thảo sáp nhập của chúng ta gặp phải bế tắc, lẽ ra tôi không nên bỏ đi vì làm như vậy cũng không giải quyết được vấn đề. Tôi cũng biết là tôi đã phản ứng tiêu cực về vụ tấm hình. Nhưng dù cho tôi là một thư ký hư hỏng, tôi cũng muốn được có thêm một cơ hội nữa để thể hiện.”

Anh nheo mắt nhìn tôi dò xét. “Thưa cô Tramell, tôi có bao giờ nói là tôi muốn biết ý kiến của cô về việc mình phải làm gì không?”

Tôi ngước nhìn anh, lắc đầu. Có thể thấy cơn bực tức từ cuộc điện thoại ban nãy đã nhường chỗ cho niềm vui và sự phấn khích.

Tôi nhảy xuống đất, bước tới gần đưa tay chạm vào cà vạt của anh. “Chúng ta tìm cách giải quyết vấn đề nhé. Tôi có vô số kỹ năng có thể có ích đó.”

Anh ôm hông tôi. “Đó là lý do mà cô là người duy nhất tôi nhận vào vị trí này.”

Câu nói đó khiến tôi vui lên hẳn. Tôi bạo dạn vuốt xuống dưới anh qua làn vải quần. "Vậy chắc tôi nên quay lại làm việc của mình thôi. Để chứng minh mình là người duy nhất có đủ năng lực cho vị trí này."

Gideon cứng lên rất nhanh. "Cô quả là có sáng kiến, cô Tramell ạ. Nhưng chưa tới mười phút nữa tôi phải đi họp rồi. Vả lại tôi cũng chưa bao giờ thử khám phá các cơ hội bồi dưỡng nghiệp vụ ngay trong phòng làm việc cả."

Tôi mở nút quần, kéo dây kéo xuống, miệng thì thầm sát mặt anh. "Nếu ông nghĩ vì lý do gì đó mà tôi không thể đưa ông lên đỉnh, thì chúng ta phải xem xét và thảo luận lại lần nữa."

"Ôi, Eva." Anh thở mạnh, mắt long lanh, hai tay vuốt ve cổ tôi. Em đang bóc trần anh ra đó, em biết không? Em cố tình hả?"

Tôi dùng cả hai tay ôm lấy anh, rồi ngước mặt lên chờ một nụ hôn. Anh lập tức phủ xuống môi tôi nồng nhiệt đến nỗi tôi suýt không thở được.

"Anh muốn em."

Tôi quỳ xuống trên sàn, kéo quần anh thấp xuống vừa đủ.

Anh thở gấp. "Eva, em làm gì vậy…"

Tôi nâng anh lên bằng cả hai tay, miệng cử động thật nhẹ nhàng. Tôi nghe cả người anh đang rúng động theo từng nhịp thở.

Ước gì tôi có nhiều thời gian hơn…

Anh quằn quại trong niềm vui sướng cực độ. "Ôi Eva ơi, em tiếp đi…"

Tôi oằn người vì bị kích thích, hai tay anh đang luồn vào tóc tôi tự khi nào. Tôi thích cái cách anh lúc nào cũng bắt đầu rất dịu dàng nhưng càng sung sướng thì càng mạnh bạo hơn.

Anh càng lúc càng thở gấp. Hai đầu gối bắt đầu mỏi, nhưng tôi không quan tâm vì mải nhìn Gideon đang vật vã với từng hơi thở.

"Em làm anh thích quá." Giọng anh khàn khàn.

Tôi gần như phát điên khi hình dung cảnh tượng lúc này: Gideon với nguyên vẹn trang phục thanh lịch quý phái đang đứng ngay tại bàn làm việc nơi anh điều hành cả một đế chế, và run

rẩy sắp lên đỉnh.

"Ôi Eva." Giọng anh nghẹn trong cổ họng, siết mạnh lấy tôi. "Em làm anh ra bây giờ."

Rồi anh rùng mình khi được giải thoát. Tôi giúp anh làm sạch, lấy làm lạ vì sao anh vẫn không mềm hẳn sau một cơn bùng nổ như vậy. Tôi biết lúc này anh vẫn có thể làm tình thật mãnh liệt với tôi, và chắc chắn là anh cũng đang muốn làm vậy. Nhưng bọn tôi không có thời gian, mà như vậy hoá ra lại làm tôi thấy vui hơn. Tôi chỉ muốn làm cho anh vui. Vì chúng tôi. Vì bản thân tôi nữa, bởi tôi muốn biết là tôi có thể quên mình để làm người khác sung sướng mà không bị đeo bám bởi cảm giác bị lợi dụng.

"Em phải đi đây." Tôi thì thầm khi đứng dậy hôn nhẹ lên môi anh. "Chúc anh một ngày thú vị, và ăn tối vui vẻ nhé."

Tôi vừa định quay đi thì bị anh nắm tay giữ lại, mắt liếc nhanh xem giờ trên màn hình điện thoại trên bàn. Lúc đó tôi mới để ý thấy cái khung hình tôi tặng anh đặt tại một vị trí dễ thấy nhất trên bàn anh.

"Khoan đã, Eva…"

Tôi khẽ nhíu mày vì giọng anh nghe lo lắng và căng thẳng.

Anh nhanh chóng chỉnh trang lại quần áo, bỏ áo sơmi vô trong rồi cài quần lại cẩn thận. Nhìn anh làm việc đó, tôi chợt thấy hạnh phúc khi nghĩ chỉ có mình mới được nhìn thấy cái con người bên dưới lớp vỏ bọc mà anh khoác lên trước cả thế giới.

Anh kéo tôi sát lại, hôn lên trán tôi trong khi tay luồn vào tóc gỡ cái kẹp của tôi ra. "Anh chưa làm cho em vui mà."

"Không cần đâu." Tôi tận hưởng bàn tay anh vuốt tóc mình. "Như vậy cũng đã tuyệt lắm rồi."

Anh đang rất tập trung sửa lại tóc cho tôi, hai má vẫn còn đỏ hồng sau chuyện mới đây. "Anh biết em cần cảm thấy bình đẳng." Anh cãi. "Anh không thể để em cảm thấy bị lợi dụng."

Tôi ôm lấy mặt anh. "Thì đúng là anh vừa lợi dụng em, nhưng mà em muốn anh làm vậy, mà em còn thấy chuyện đó rất khêu gợi nữa là khác. Em muốn làm vậy với anh mà, nhớ không, em đã từng nói rồi."

Mắt anh mở to cảnh giác. "Anh không cần phải nhớ gì hết vì đã có em rồi. Nếu là về vụ tấm hình thì…"

“Thôi đừng nói nữa, hưởng thụ một chút đi.” Bây giờ không có thời gian để nói về vụ tấm hình, mà tôi cũng không muốn nó phá hỏng mọi chuyện lúc này. “Dù có thời gian thì em cũng không cho anh làm gì nữa đâu. Em đâu có muốn trao đổi sòng phẳng với anh. Mà thật ra thì anh là người đàn ông đầu tiên nghe em nói vậy đó. Bây giờ thì hai đứa mình đều có việc phải làm.”

Tôi quay đi và lại bị anh giữ lại.

Giọng Scott vang lên qua cái loa. “Xin lỗi ông Cross, khách tới rồi ạ.”

“Được rồi mà, Gideon. Tối nay anh qua nhà em mà phải không?”

“Không có gì trên đời này có thể ngăn cản chuyện đó.”

Tôi nhón chân hôn lên má anh. “Vậy thì tối nay mình nói chuyện tiếp.”

Sau giờ làm tôi quyết định đi thang bộ để bớt thấy tội lỗi vì không đi tập thể dục. Xuống tới sảnh tôi hối hận ngay vì mệt lả người do thiếu ngủ đêm hôm trước. Tôi đang nghĩ xem có nên đi tàu điện ngầm về nhà không thì nhìn thấy xe của Gideon đậu bên ngoài. Tôi giật mình ngạc nhiên khi người lái xe bước ra chào đích danh tôi.

“Ông Cross dặn tôi đưa cô về.” Người lái xe mặc bộ đồ màu đen và đội mũ rất lịch thiệp. Ông khá lớn tuổi, mái tóc đỏ đã ngả dần sang màu xám, mắt xanh lơ và giọng nói rất nhẹ nhàng.

Đang đau chân nên tôi rất mừng khi nghe ông nói vậy. “Cảm ơn. Mà xin lỗi, ông tên gì ạ?”

“Tôi là Angus, thưa cô Tramell.”

Sao tôi lại quên nhỉ? Cái tên nghe thật hay. “Cảm ơn, Angus.”

Ông nghiêng mũ. “Rất hân hạnh.”

Khi bước vô xe tôi liếc nhanh thấy khẩu súng ngắn ông đeo bên vai dưới chiếc áo khoác. Có vẻ như Angus cũng giống Clancy, lái xe kiêm luôn vệ sĩ.

Khi xe chạy, tôi lên tiếng hỏi. “Ông làm cho Cross bao lâu rồi hả Angus?”

“Được tám năm rồi.”

“Cũng lâu quá hả.”

“Nhưng tôi biết cậu chủ từ trước đó lâu rồi.” Ông nói thêm, liếc nhìn tôi qua kiếng chiếu hậu. “Lúc cậu chủ còn nhỏ mỗi ngày tôi đều chở cậu đi học. Khi có thể là cậu thuê tôi luôn.”

Tôi lại hình dung trong đầu cậu bé Gideon đẹp trai kháu khỉnh.

Không biết lúc mới lớn anh có những mối quan hệ như thế nào nhỉ? Chắc chắn bọn con gái lúc đó chết mê chết mệt vì anh. Mà với bề ngoài hấp dẫn như vậy thế nào anh cũng ăn chơi dữ lắm.

Tôi lục giỏ lấy chùm chìa khoá ra để lên ghế trước cho Angus. “Anh đưa cho Gideon giúp tôi nhé. Anh ấy nói là xong việc sẽ qua nhà tôi, mà có khi lúc đó trễ quá tôi đã ngủ rồi chứ không còn thức chờ cửa được.”

“Vâng.”

Đến nơi, Paul mở cửa xe cho tôi xuống và chào Angus rất thân mật. Tôi nhớ ra Gideon là chủ toà nhà này. Tôi tạm biệt cả hai người, đi ngang dặn tiếp tân là tối nay Gideon sẽ đến, rồi đi lên nhà. Tôi bật cười khi thấy gương mặt ngạc nhiên của Cary lúc ra mở cửa.

“Lát nữa Gideon sẽ qua đây,” tôi giải thích, “em thấy hơi mệt nên chắc sẽ đi ngủ trước khi anh ấy đến, bởi vậy em đưa anh ấy chìa khoá để khỏi phải thức chờ cửa. Anh gọi đồ ăn chưa?”

“Rồi. Anh bỏ mấy chai sâm banh vào tủ lạnh luôn rồi.”

“Giỏi quá.”

Tôi đi tắm rồi lấy điện thoại bàn gọi cho mẹ, nhăn nhó khi bà vừa nhấc máy đã hét lên. “Mẹ gọi con suốt mấy ngày nay mà không được!”

“Mẹ, nếu mẹ muốn nói chuyện về Gideon Cross thì…”

“Ừ, thì đương nhiên có một phần là về cậu ta! Quỷ thần ơi, Eva, bây giờ con là người phụ nữ quan trọng của cậu ta rồi kìa. Làm sao mà mẹ có thể làm ngơ được chứ!”

“Mẹ à…”

“Nhưng ngoài ra còn có cuộc hẹn với bác sĩ Petersen mà hôm trước con nói đó.” Giọng vui vẻ điệu đàng của mẹ khiến tôi mỉm cười. “Mẹ đã hẹn được với ông ấy vào sáu giờ chiều thứ

Năm rồi. Con ráng thu xếp nha, bác sĩ Petersen ít khi chịu hẹn buổi tối lắm."

Tôi ngả lưng ra giường, thầm nghĩ mấy ngày nay công việc và Gideon đã chiếm hết đầu óc khiến tôi quên bẵng mất việc này. "Ngày thứ Năm được đó. Cảm ơn mẹ."

"Rồi, bây giờ thì kể mẹ nghe chuyện của con với cậu Cross đó coi nào."

Khi tôi từ phòng ngủ bước ra trong cái quần thun và áo trùm đầu có in chữ Đại học San Diego, Trey đã đến và đang ngồi với Cary. Cả hai đứng dậy khi nhìn thấy tôi, Trey cười rất tươi.

Tôi đưa tay vuốt tóc bẽn lẽn. "Xin lỗi vì hôm nay nhìn mình như cái mền rách. Mình mệt suýt ngất khi đi thang bộ xuống hai mươi tầng lầu ở công ty."

"Thang máy hỏng hả?" Trey hỏi.

"Không phải, não mình hỏng thì đúng hơn. Dại dột hết sức." Rõ ràng ở với Gideon một đêm mất sức còn hơn đi tập thể dục.

Có tiếng chuông cửa nên Cary ra mở, còn tôi vô bếp để lấy một chai rượu. Tôi ra tới bàn bếp lúc Cary đang ký thẻ thanh toán tiền thức ăn. Tôi cố giấu nụ cười khi bắt gặp ánh mắt anh liếc nhìn Trey.

Cả buổi tối hai anh chàng cứ liếc mắt với nhau như vậy. Tôi cũng phải công nhận là Trey khá nóng bỏng. Mặc một cái quần jeans sờn bạc với áo khoác cùng màu và áo sơmi tay dài, vị bác sĩ thú y tương lai nhìn tự nhiên nhưng lại rất có phong cách. So với những người Cary từng quen thì anh chàng này có tính cách hoàn toàn khác. Ở Trey có sự điềm đạm hơn, không hẳn già dặn, nhưng chắc chắn là không phải kiểu lông bông, phù phiếm. Tôi nghĩ nếu quen nhau lâu anh sẽ có ảnh hưởng tốt tới Cary.

Ba đứa ăn hết hai cái pizza, uống hết hai chai Cristal trong lúc xem phim *Demolition mars*. Tôi xui Trey ở lại xem thêm *Driven* cho đủ bộ của Stallone, rồi chào hai người đi ngủ. Vào tới phòng, tôi thay bộ đầm kiểu búp bê màu đen gợi cảm mà có lần được tặng khi làm dâu phụ, rồi mặc quần lót cùng màu.

Tôi thắp một cây nến thơm rồi lăn ra ngủ.

Tôi tỉnh dậy khi bên cạnh là mùi da thịt nồng nàn của Gideon, xung quanh bóng tối dày đặc và hoàn toàn yên tĩnh nhờ vào cánh cửa sổ cách âm và lớp màn dày.

Tôi lờ mờ thấy Gideon nằm trên người mình mát rượi. Nụ hôn sâu, chậm rãi có vị bạc hà và mùi rất riêng của anh. Tay tôi vuốt ve tấm lưng trần cứng cáp, hai chân khẽ nhích ra nhường chỗ cho anh. Tim tôi đập nhanh dần, cơ thể rạo rực ham muốn.

"Ừm, chào anh." Tôi thì thầm qua hơi thở.

"Lần sau em phải đi cùng anh." Anh cắn nhẹ vào cổ tôi, nói giọng kẻ cả.

"Em phải đi hả?" Tôi khiêu khích.

Tay anh nhấc lên áp sát vào người mình. "Đúng vậy. Cả buổi tối anh nhớ em lắm."

Tôi lùa tay vào tóc anh, thầm nghĩ phải chi được nhìn thấy mặt anh lúc này. "Anh quen em được bao lâu mà nhớ với nhung."

"Chứng tỏ là em rất đặc biệt." Anh cúi xuống rúc đầu vào ngực tôi.

Tôi thở gấp khi miệng anh chiếm lấy ngực mình qua lớp áo, làm cơn rung động lan đến nơi thầm kín nhất phía dưới. Người tôi cong lên dưới cái miệng đầy ma thuật, chiếc lưỡi đang rà dần xuống dưới rốn.

"Em cũng nhớ anh nữa nè." Anh ậm ừ đầy thoả mãn. "Cơ thể em không biết nói dối."

Động tác nhẹ nhàng khiêu khích của anh chỉ vừa đủ làm tôi khao khát thêm. "Gideon ơi, nào…"

"Chưa đâu."

"Gideon ơi, đi mà… cho em…"

"Khoan đã cưng, cứ để anh lo cho."

Bằng một đông tác rất nhẹ nhàng, anh khiến tôi đắm chìm sung sướng như một làn sóng ấm áp ập đến quét qua người.

Anh chồm lên, ngón tay đan vào tay tôi đè xuống, rồi hai chúng tôi thật sự gắn chặt vào nhau.

Hơi thở nóng hổi phà lên cổ tôi, cả người anh rúng động theo từng nhịp di chuyển. "Em mềm và ấm quá, Eva ơi, em là của anh."

Anh hôn môi tôi, tay vẫn đè chặt, hông chuyển động chậm rãi nhưng vô cùng mạnh mẽ. Tôi cảm nhận được đến từng thớ thịt của anh bên trong mình, nhận thức được sự chiếm hữu của anh với cơ thể mình. Anh cứ lặp đi lặp lại thông điệp đó, rồi bắt đầu thì thầm ca tụng cơ thể đẹp đẽ của tôi, rằng nó thật hoàn hảo cho anh, rằng anh không thể ngừng được nữa… Tôi lại lên đỉnh, run rẩy trong cơn đê mê. Anh rít lên gọi tên tôi rồi cũng tuôn trào.

Tôi nằm xuống giường, ướt đẫm mồ hôi, mềm nhũn và thoả mãn.

“Anh chưa xong đâu.” Anh nói khẽ bằng một giọng nham hiểm, sửa lại tư thế.

Tôi cắn môi để không phá tan sự yên tĩnh của đêm khuya, bắt đầu nhận ra những tình cảm sâu thẳm đến mức đáng sợ mà mình dành cho Gideon Cross.

Chương 12

Sáng hôm sau Gideon thức dậy lúc tôi đang tắm. Anh bước vô với cơ thể tuyệt mỹ. Dù đang tắm nước nóng, người tôi vẫn săn cứng lại, gai ốc sởn khắp người.

Nụ cười trên môi chứng tỏ anh biết tôi đang nghĩ gì. Tôi đáp trả bằng cách chà hai tay đầy xà bông lên khắp người anh, rồi ngồi xuống ghế, chạm mạnh đến nỗi anh phải bám cả hai tay vào tường để đứng vững.

Những lời yêu cầu quyến rũ của anh cứ vang lên trong đầu lúc tôi thay đồ đi làm. Tôi cố gắng mặc đồ thật nhanh trước khi anh tắm xong để không bị anh cám dỗ như lúc nãy.

Tối qua anh không gặp ác mộng, nghĩa là chuyện gần gũi nhau đã có tác dụng. Tôi mừng thầm khi nghĩ vậy.

“Đừng nghĩ em thoát rồi đấy nhé.” Anh nói khi lảng vảng theo tôi vào bếp. Trong bộ com-plê kẻ sọc màu đen không chê vào đâu được, anh cầm lấy ly cà phê và trao cho tôi cái nhìn nhiều hàm ý. Nhìn anh trong bộ cánh cực kỳ sang trọng đó, tôi chỉ thấy mỗi anh chàng nồng nàn mò lên giường tôi đêm hôm qua. Máu tôi như sôi lên, da thịt nhói buốt hồi tưởng lại sự sung sướng đó, mong chờ tới lần sau.

“Em cứ nhìn anh kiểu đó nữa đi rồi coi chuyện gì sẽ xảy ra.” Anh cảnh cáo tôi khi nhấp ngụm cà phê.

“Chắc em sẽ mất việc vì anh quá.”

“Thì anh cho em việc khác.”

Tôi khịt mũi. “Làm người tình riêng cho anh hả?”

“Ý tưởng hay đó. Mình bàn tiếp đi.”

“Đồ quỷ.” Tôi vừa càu nhàu vừa tráng sơ cái ly rồi bỏ vô máy rửa chén. “Anh chuẩn bị xong chưa? Ý là để đi làm đó.”

Lúc tôi định cầm lấy cái ly cà phê anh vừa uống xong, anh bước vòng qua người tôi rồi tự mở vòi nước. Lại thêm một hành động chứng tỏ anh không quá sang trọng xa cách đến nỗi tôi không với tới được.

Anh quay nhìn tôi. “Tối nay anh muốn đưa em đi ăn tối rồi về nhà anh.”

“Em không muốn anh tốn hết thời gian cho em.” Tôi biết anh đã quen sống một mình và gần đây không có một mối quan hệ nghiêm túc nào cả. Còn bao lâu nữa thì anh bắt đầu nhớ thói quen đó? Mặt khác, chúng tôi cũng không nên thân thiết ở nơi công cộng nữa…

“Không có lý do gì hết.” Anh đanh nét mặt. “Em không quyết định thay anh được đâu.”

Tôi tự trách mình vì đã nói câu đó. Rõ ràng anh đang cố gắng và cần được khích lệ. “Em không có ý đó. Em chỉ không muốn làm anh vướng bận thôi. Với lại tụi mình phải…”

“Eva.” Anh thở dài vẻ căng thẳng. “Em phải tin anh. Vì anh tin em nên mình mới có ngày hôm nay.”

Tôi gật đầu, hơi nghẹn lời. “Vậy mình sẽ đi ăn tối rồi về nhà anh. Em chờ anh nhé.”

Trong đầu tôi vẫn còn vang vang những lời Gideon nói về chuyện tin tưởng nhau khi nhận được kết quả thông tin từ Google.

Lần này không chỉ có một tấm hình. Mỗi bài viết đều có hình tôi và Cary đang ôm nhau tạm biệt trước cửa nhà hàng mà hai đứa ăn trưa ngày hôm qua, với chú thích về mối quan hệ của chúng tôi. Có phóng viên còn khai thác được là bọn tôi ở chung nhà với nhau nữa. Có người cho rằng tôi trong khi đang quấn lấy “tỉ phú ăn chơi Cross” thì vẫn lén lút đi lại với người tình là

siêu mẫu.

Mọi chuyện dần sáng tỏ khi tôi thấy thêm hình của Gideon. Hình chụp tối qua lúc tôi đang coi phim với Cary và Trey, còn Gideon thì, theo như lời anh nói, đang ăn tối với đối tác. Trong hình, Gideon và Magdalene Perez nhìn nhau cười thân mật trước cửa một nhà hàng, cô ả còn nắm lấy cánh tay anh nữa chứ. Lời chú thích hết ca ngợi "sức hút người đẹp" của Gideon, rồi đặt giả thiết anh đang tìm vui để quên nỗi đau bị tôi phản bội bằng cách hẹn hò với người khác.

"Em phải tin anh."

Tôi đóng hết lại, tim đập thình thịch, lòng rối bời và tức tối vì ghen tuông. Tôi biết anh yêu tôi và chắc không có quan hệ xác thịt với người khác. Nhưng tôi lại căm ghét Magdalene vô cùng từ sau cuộc nói chuyện trong toilet lần trước, nên tôi không chịu được khi nhìn thấy Gideon ở bên cô ả. Với những gì cô ta đã đối xử với tôi thì tôi không chấp nhận được chuyện Gideon cười tươi với cô ta.

Nhưng tôi cố nén lòng để tập trung làm việc. Ngày mai Mark sẽ họp tiếp với Gideon về vụ hồ sơ mời thầu của Kingsman, và tôi đang phải điều phối mọi việc giữa Mark và các bộ phận có liên quan.

"Eva này," Mark ló đầu ra khỏi phòng làm việc. "Tôi và Steve có hẹn ăn trưa ở nhà hàng đồ nướng trên công viên Bryant đó, anh ấy hỏi cô rảnh không, muốn rủ cô đi cùng."

"Được ạ." Tôi vui hẳn khi sắp được ăn trưa ở nhà hàng yêu thích cùng với hai anh chàng dễ chịu, giúp tôi tạm quên đi chuyện tôi sắp phải kể với Gideon về quá khứ của mình.

Tôi không còn ẩn mình như trước đây được nữa. Cho nên tôi phải lấy hết can đảm để nói chuyện với Gideon trước bữa ăn tối. Trước khi giới truyền thông có thể bới móc thêm nữa, anh có quyền được biết cái rủi ro mà anh đang phải đối diện khi hẹn hò với tôi.

Khi có một phòng bì được giao tới, tôi cứ nghĩ đó là một mẫu thiết kế cho quảng cáo của Kingsman. Nhưng hóa ra lại là một tấm thiệp của Gideon.

Giờ ăn trưa. Ở văn phòng anh.

“Vậy cũng được hả?” Tôi lẩm bẩm, hơi bực mình vì kiểu ăn nói cộc lốc như ra lệnh đó. Mà tôi vẫn còn bực vì cái vụ gặp gỡ với Magdalene tối hôm qua nữa chứ.

Hay là anh rủ cô ả đi cùng vì tôi không đi được? Suy cho cùng thì đó là mục đích của ả ta mà, sao nhỉ, làm bạn với anh khi anh không bận làm tình với người khác.

Tôi lật ra mặt sau tấm thiệp ghi lại cũng đúng vài chữ ngắn ngủn.

Không được rồi. Em có việc.

Anh nhận câu trả lời cụt lủn đó. Tôi và Mark đón thang máy xuống sảnh lúc mười hai giờ kém mười lăm. Sự bực bội biến thành cơn giận dữ khi người nhân viên an ninh chặn tôi lại và gọi điện thoại lên báo với Gideon.

“Mình đi thôi.” Tôi nói với Mark rồi sải bước ra cửa mặc cho anh ta yêu cầu đứng chờ, thấy hơi áy náy vì làm người khác khó xử.

Tôi vừa nhìn thấy Angus với chiếc Bentley bên vệ đường thì đã nghe giọng Gideon cáu kỉnh gọi sau lưng. Anh bắt kịp tôi và Mark, vẻ mặt và ánh nhìn lạnh tanh.

Tôi hơi hất cằm. “Em đi ăn trưa với sếp.”

“Hai người định đi ăn ở đâu, Garrity?” Gideon hỏi, mắt vẫn nhìn tôi.

“Công viên Bryant.”

“Tôi sẽ đưa Eva tới đó.” Nói rồi anh nắm tay tôi kéo về phía chiếc Bentley mà Angus đã mở sẵn cửa. Gideon đẩy tôi vô trước rồi chui vô xe, đóng cửa lại.

Tôi kéo lại vạt áo cho ngay ngắn. “Anh làm cái gì vậy? Làm em bẽ mặt với sếp em kìa.”

Anh choàng một tay lên thành ghế chồm tới sát tôi. “Cary yêu em phải không?”

“Cái gì? Không có!”

“Em ngủ với anh ta chưa?”

“Anh có điên không?” Tôi xấu hổ liếc nhìn Angus, nhưng ông làm như mình không nghe thấy gì cả. “Còn cái gì mà *tay tỷ phú ăn chơi có sức hút với người đẹp.*”

“Vậy là em cũng coi hình rồi.”

Tôi tức đến mức thở hổn hển, đầu như sắp vỡ tung. Tôi quay đi để khỏi nhìn thấy anh và nghe lời buộc tội vô lý đó. “Cary như anh trai của em thôi. Anh biết mà.”

“Nhưng còn em là gì đối với anh ta? Nhìn trong hình rõ mồn một đó, Eva. Anh nhận ra đó là tình yêu ngay mà.”

Xe chậm lại vì có một nhóm người băng qua đường. Tôi mở cửa xe rồi quay lại nhìn anh. “Anh hoàn toàn không nhận ra gì hết.”

Tôi đóng sầm cửa lại rồi đi như chạy, cho rằng mình phẫn nộ một cách chính đáng. Tôi đã đấu tranh bằng một nỗ lực phi thường để không ghen tuông hay thắc mắc với anh, để đổi lại được cái gì đây? Một cơn giận vô lý của anh.

“Eva, đứng lại ngay.”

Tôi giơ ngón tay giữa qua vai, rồi chạy nhanh lên mấy bậc thang dẫn vào công viên Bryant, một ốc đảo yên tĩnh và xanh tươi ngay trong lòng thành phố. Chỉ cần bước qua khỏi mấy bậc thang này là vô tới một vương quốc hoàn toàn khác. Lọt thỏm giữa những tòa nhà chọc trời xung quanh, công viên Bryant là mảnh vườn rộng lớn phía sau một thư viện cũ xinh đẹp, nơi thời gian dường như trôi chậm hơn, trẻ con cười đùa trên những chiếc đu quay, còn sách là thứ vô cùng quan trọng.

Xui xẻo cho tôi là bị con chằn tinh đẹp mã từ thế giới bên ngoài đuổi theo vào tận đây. Gideon bắt kịp, nắm lấy cổ tay tôi.

“Đừng bỏ chạy nữa.” Anh rít lên bên tai tôi.

“Anh đang cư xử như thằng điên.”

“Tại vì em làm anh phát điên.” Tay anh siết chặt như gọng kiềm. “Em là của anh. Nói anh nghe là Cary biết em là của anh.”

“Phải rồi. Giống như kiểu Magdalene biết anh là của em vậy đó.” Tôi chỉ muốn cắn anh một cái. “Anh đang làm um sùm lên đó.”

“Nếu không vì em quá cứng đầu thì mình đã có thể nói chuyện này trong văn phòng của anh.”

“Em có việc, ngốc ạ. Mà anh cũng phá hỏng luôn rồi.” Tôi lạc giọng, chảy nước mắt khi thấy

xung quanh mọi người đang nhìn. Tôi sẽ bị đuổi việc mất vì cái chuyện xấu hổ này. “Anh làm hỏng hết mọi thứ rồi.”

Ngay lập tức Gideon bỏ tay ra, kéo tôi quay mặt về phía anh, tay đặt trên vai để giữ tôi khỏi chạy.

“Trời ơi.” Anh ôm tôi vào người, hôn lên tóc tôi. “Em đừng khóc mà, anh xin lỗi.”

Tôi đấm tay vào ngực anh, thấy giống như đang đấm vào đá. “Anh bị làm sao vậy? Anh có thể đi gặp cái con ả nanh nọc đã gọi em là đồ lẳng lơ và nói với em là anh và ả sẽ lấy nhau, trong khi em không được đi ăn trưa với người bạn thân đã bênh vực cho anh từ đầu tới giờ hả?”

“Eva nè,” Anh nâng nhẹ đầu tôi lên, áp vào má mình. “Maggie chỉ tình cờ có mặt ở cùng nhà hàng mà anh đi ăn với đối tác thôi.”

“Em không quan tâm. Vậy chứ còn ánh mắt của anh thì sao? Sao anh có thể nhìn ả ta như vậy sau những gì ả đã nói với em?”

“Cưng ơi…” Môi anh nồng nàn lướt khắp mặt tôi. “Ánh mắt đó là dành cho em đó. Maggie gặp anh ngoài cửa và anh nói là anh đang về nhà với em. Anh không để ý là mặt mũi mình nhìn như thế nào khi anh nghĩ tới chuyện được ở bên cạnh em.”

“Anh đừng có nói là cô ta mỉm cười khi nghe vậy nha?”

“Cô ta nhờ anh gửi lời chào em. Anh biết đó không phải ý hay nên không nói với em, anh không bao giờ muốn làm hỏng buổi tối của hai đứa mình vì cô ta.”

Tôi vòng tay ôm eo anh dưới làn áo khoác. “Mình cần phải nói chuyện, tối nay nhé, Gideon. Có nhiều chuyện em phải cho anh biết trước khi cánh phóng viên đào bới đúng chỗ và gặp may… Mình phải giấu giếm hoặc là chấm dứt mối quan hệ này. Đó là hai lựa chọn tốt nhất cho anh.”

Anh ôm mặt tôi áp vào mặt mình. “Anh không muốn chọn cách nào cả. Chuyện gì đi nữa, mình sẽ cùng tìm cách giải quyết.”

Tôi nhón chân đặt lên môi anh một nụ hôn sâu. Tôi lờ mờ nhận ra đám đông đang vây xung quanh hai đứa, những tiếng xì xào bàn tán, tiếng xe cộ phía xa… nhưng tất cả trở nên mờ nhạt khi tôi đang trong vòng tay của Gideon và được anh bảo bọc. Mọi nỗi niềm vui sướng hay đau khổ của tôi đều phụ thuộc vào tâm trạng khó đoán và niềm đam mê thất thường của anh.

“Đây nè,” Anh thì thầm, lướt ngón tay trên má tôi. “Để họ đăng cái hình này nè.”

“Anh không chịu nghe em gì hết. Người gì mà cứng đầu điên khùng vậy. Em phải đi rồi.”

“Chiều nay mình sẽ về nhà anh.” Rồi anh quay đi nhưng vẫn nắm tay tôi tới khi hai cánh tay bị kéo căng hết mức mới chịu buông.

Khi tôi quay về phía nhà hàng phủ đầy dây thường xuân, Mark và Steven đang đứng chờ trên lối vào. Mark mặc com-plê, còn Steven vẫn mặc quần jeans sờn bạc và giày bảo hộ lao động, nhìn hai người như bù trừ cho nhau.

Steven thọc tay vào túi quần, nở một nụ cười rộng hết cỡ. “Suýt nữa thì anh đã vỗ tay rồi. Còn mùi mẫn hơn phim tình cảm nữa.”

Tôi đỏ mặt lúng túng.

Mark mở cửa cho tôi. “Tôi thấy cô cứ bỏ ngoài tai những lời tôi nói hôm trước về Cross nhé.”

“Cám ơn vì không đuổi việc em.” Tôi nói lí nhí trong lúc chờ bàn. “Hay ít ra cũng cho em ăn bữa chót rồi hãy đuổi nhé.”

Steven vỗ vai tôi. “Mark không để mất em đâu.”

Mark kéo ghế cho tôi. “Không có cô thì tôi lấy chuyện đâu mà kể cho Steven nghe đây. Anh ấy nghiện xem phim tình cảm lắm, mấy cái thể loại lãng mạn kịch tính đó.”

Steven mỉm cười, tay chống cằm. “Anh không nói gì hết nha. Đàn ông là phải có bí mật.”

Tôi cười, nhưng lại thầm tủi thân vì những bí mật của mình. Tôi càng buồn rầu hơn khi nghĩ tới chuyện không bao lâu nữa phải nói hết ra.

ØSTENT×

Năm giờ. Tôi ráng hết sức củng cố tinh thần để chuẩn bị nói chuyện với Gideon. Lúc bước lên xe tôi vừa căng thẳng vừa buồn rười rượi, càng lo sợ hơn khi anh cứ săm soi nhìn mặt tôi. Anh cầm tay tôi đưa lên miệng hôn, làm tôi muốn khóc. Vụ cãi nhau trong công viên trưa nay trở thành nhỏ xíu so với những chuyện sắp xảy ra.

Hai đứa không nói lời nào suốt trên đường về.

Vô tới nhà anh kéo tôi đi xuyên qua gian phòng khách rộng lớn sang trọng, vô thẳng phòng

ngủ. Trên giường để sẵn một cái đầm hở vai màu xanh da trời và một cái đầm ngủ bằng lụa dài màu đen.

"Hôm qua trước khi đi ăn tối anh rảnh vài phút nên đi mua đồ cho em." Anh giải thích.

Sự chu đáo của anh khiến tôi vui hơn một chút. "Cảm ơn anh."

Anh cầm lấy túi xách cất trên ghế cho tôi rồi nói. "Anh muốn em thoải mái khi ở lại đây. Em mặc cái áo ngủ đó hay áo thun của anh cũng được. Giờ anh sẽ đi khui một chai rượu để sẵn. Khi nào em sẵn sàng thì mình nói chuyện."

"Để em tắm cái đã." Phải chi bây giờ tôi có thể tạm quên chuyện này đi để giải quyết tiếp chuyện hồi trưa ở trong công viên thì tốt biết mấy. Nhưng tôi không dám. Ngày nào tôi còn lần lữa thì ngày đó Gideon còn có nguy cơ sẽ khám phá ra sự thật từ người khác chứ không phải từ tôi.

"Em muốn sao cũng được. Cứ tự nhiên như ở nhà nhé."

Tôi cảm nhận được nỗi lo lắng trĩu nặng trong giọng anh. Nhưng tôi phải trấn tĩnh lại và chuẩn bị tinh thần trước đã, nên cố ý tắm lâu hơn. Không ngờ ở trong phòng tắm chỉ càng làm tôi nhớ lại lúc hai đứa tắm chung mới sáng nay, lòng cay đắng tự hỏi liệu đó có phải là lần đầu cũng như lần cuối tôi tắm cùng với Gideon không.

Khi tôi ra thì Gideon đang đứng cạnh ghế dài trong phòng khách, trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần lụa đen lưng thấp. Ngọn lửa nhỏ bập bùng tí tách trong lò sưởi, trên bàn là một chai rượu đang ướp đá. Ánh sáng duy nhất trong phòng, là ngọn lửa lò sưởi từ mấy cây nến trắng đặt ở giữa bàn.

Tôi đứng lại bên ngưỡng cửa nói vọng vô. "Xin lỗi, tôi đang tìm Gideon Cross, cái anh chàng không biết lãng mạn là gì hết."

Anh cười bẽn lẽn, nụ cười có phần trẻ con khá là mâu thuẫn với thân hình nam tính quyến rũ của anh. "Anh không suy nghĩ nhiều, anh chỉ cố thử làm những việc mà anh nghĩ sẽ khiến em vui, và hy vọng mình thành công thôi."

"Có anh là em vui rồi." Tôi bước tới trong cái đầm ngủ màu đen, thầm hài lòng vì chiếc quần anh chọn mặc có cùng màu.

"Anh muốn làm em vui, anh đang cố gắng đây." Anh nói rành mạch từng chữ một.

Tôi đứng lại trước mặt anh, nuốt lấy từng đường nét hoàn hảo trên gương mặt và mái tóc,

đưa tay chạm vào hai cánh tay, siết chặt rồi bước tới úp mặt vào ngực anh.

Anh ôm lấy tôi, thì thầm. "Em nè, em buồn vì chuyện anh cư xử lúc trưa nay hả? Hay là chuyện gì khác? Nói anh biết mau đi, để anh còn dỗ nữa."

Tôi dụi mũi vào ngực anh, hít một hơi dài cái mùi hương quen thuộc như một liều thuốc an thần. "Anh ngồi xuống đi. Em muốn kể anh nghe chuyện của em. Những chuyện không hay ho gì."

Gideon miễn cưỡng buông ra khi tôi bỏ đi về phía chiếc ghế dài, leo lên ngồi cuộn người lại. Anh rót rượu cho hai đứa rồi ngồi xuống cạnh tôi, một tay cầm ly, một tay choàng lên thành ghế, nhìn tôi chăm chú.

"Rồi, anh đang nghe nè." Tôi hít một hơi dài, tim nhảy loạn xạ trong lồng ngực. Tôi không nhớ là mình đã từng bao giờ hồi hộp nhiều đến phát ốm như vầy chưa.

"Bố mẹ em chưa hề cưới nhau. Em không biết nhiều về chuyện họ gặp nhau ra sao, vì không ai kể hết. Em chỉ biết mẹ em là con nhà giàu. Không giàu bằng những người chồng của bà, nhưng cũng đủ hơn rất nhiều người. Lúc mang thai bà chỉ là cô gái mới lớn còn ham chơi. Việc ngoài ý muốn đó khiến bà bị đuổi khỏi nhà, nhưng vẫn quyết định sinh em ra."

Tôi cúi nhìn vào ly rượu trên tay mình. "Em rất phục mẹ vì chuyện đó. Có rất nhiều áp lực từ phía gia đình buộc bà bỏ đứa bé, tức là em, nhưng bà vẫn kiên quyết giữ."

Anh lùa tay vào tóc tôi. "Anh may mắn quá."

Tôi hôn tay anh rồi giữ lại trên đùi. "Dù có con riêng, mẹ vẫn lấy được một người chồng tỷ phú. Ông này góa vợ, có con trai lớn hơn em hai tuổi, nên coi như cả hai đều tìm được người thích hợp. Ông thường xuyên phải đi công tác, rất ít khi có ở nhà, nên mẹ em quản lý hết tiền bạc và thay ông nuôi dạy cả đứa con trai riêng."

"Anh hiểu tiền bạc cần thiết như thế nào, Eva à." Anh thì thầm. "Anh cũng rất cần tiền, nó mang lại sức mạnh và sự an tâm."

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau, có một chút đồng cảm. Điều này khiến tôi nói câu tiếp theo dễ dàng hơn một chút.

"Năm lên mười tuổi em bị con riêng của dượng hãm hiếp lần đầu tiên…"

Ly rượu gãy đôi trên tay anh. Anh lập tức chụp lấy cái bụng ly vừa rơi xuống đùi để rượu không đổ ra ngoài, nhanh đến nỗi tôi không kịp nhìn.

Tôi nhỏm dậy theo lúc anh đứng dậy. “Anh có sao không? Có chảy máu không?”

“Anh không sao.” Anh đi vào bếp vứt cái ly đi, làm nó bể tan tành. Tôi run rẩy đặt ly của mình xuống bàn, nghe thấy trong bếp có tiếng anh mở tủ. Vài phút sau Gideon quay lại, tay cầm một cái ly khác không có chân và chứa một thứ thức uống có màu sậm hơn.

“Ngồi xuống, Eva.”

Tôi nhìn sững gương mặt và ánh mắt lạnh như băng của anh. Rồi anh đưa một tay lên xoa mặt, nhẹ giọng lại. “Em ngồi xuống đi mà.”

Tôi gần như rơi xuống mép ghế, đưa tay kéo lại chiếc áo ngủ cho chặt.

Gideon vẫn đứng, nốc một ngụm lớn từ cái ly trên tay. “Em nói đó là lần đầu tiên. Vậy có bao nhiêu lần tất cả?”

Tôi hít thở để bình tĩnh lại. “Em không biết. Em không đếm nữa.”

“Em có kể với ai không? Mẹ em có biết không?”

“Không, Chúa ơi, nếu mẹ em mà biết thì bà đã cứu em rồi. Nhưng Nathan làm đủ cách để em sợ mà không dám kể với mẹ.” Tôi cố nuốt nước mắt, thấy cổ họng rát bỏng. Lúc có thể nói tiếp được, giọng tôi nghe như hơi thở. “Có một lần kinh khủng tới nỗi em định làm liều kể với mẹ, nhưng Nathan đoán được, thế là hắn bẻ gãy cổ con mèo của em rồi quăng lên trên giường.”

“Quỷ thần ơi.” Ngực anh phập phồng. “Thằng đó nó không chỉ đốn mạt mà còn điên nữa. Nó dám đụng vô em… Eva ơi…”

“Em nghĩ mấy người giúp việc ai cũng biết.” Tôi nói tiếp, mặt cúi gằm nhìn xuống hai bàn tay. Tôi muốn nói ra hết cho thật nhanh để rồi lại được đóng kín cái bí mật này vào một góc khuất sâu trong lòng mình và không nghĩ tới nó nữa. “Nhưng không ai dám hé răng chứng tỏ họ cũng sợ Nathan. Người lớn mà còn như vậy, còn em chỉ là đứa con nít nên lúc đó đâu có dám làm gì.”

“Rồi làm sao em thoát được.” Giọng anh khản đặc. “Mọi chuyện chấm dứt khi nào?”

“Năm em mười bốn tuổi. Lúc đầu em tưởng là em tới tháng, nhưng rồi máu cứ chảy càng lúc càng nhiều. Mẹ em sợ quá đưa em đi cấp cứu. Thì ra là em bị sẩy thai. Lúc khám thì bác sĩ phát hiện ra nhiều dấu vết khác… những vết sẹo ở phía trước lẫn phía sau…”

Gideon dằn mạnh ly xuống bàn.

“Em xin lỗi.” Tôi lí nhí, cảm giác mình sắp ngã quỵ đến nơi. “Em sẽ không nói thêm chi tiết nữa, nhưng anh cần phải biết là có khả năng ai đó sẽ khám phá ra chuyện này. Năm đó bệnh viện đã báo cáo cho tổ chức chống lạm dụng trẻ em. Tất cả hồ sơ đều được niêm phong, nhưng còn có những người biết chuyện. Khi mẹ em lấy dượng Stanton, dượng đã quay lại để dàn xếp thêm lần nữa, không ngại tốn kém làm đủ thứ các thủ tục bảo mật này nọ. Nhưng anh có quyền được biết chuyện này sẽ có khả năng bị lộ ra và làm anh mất mặt.”

“Làm anh mất mặt hả?” Anh ngắt lời tôi, la lên giận dữ. “Anh sẽ cảm thấy nhiều điêu khác nhưng chắc chắn là không phải nỗi xấu hổ.”

“Gideon…”

“Anh sẽ hủy hoại cả sự nghiệp của đứa phóng viên nào dám viết về chuyện này, rồi phá nát cái tờ báo nào dám đăng luôn.” Anh tức giận đến nỗi người lạnh như nước đá. “Anh sẽ tìm cho ra thằng khốn đã làm hại em, Eva à, và nó sẽ phải sống không bằng chết.”

Tôi rùng mình. Tôi tin là anh nói thật. Gương mặt, giọng nói, và vẻ tập trung cao độ của anh nói lên điều đó. Ở Gideon không phải chỉ có vẻ bề ngoài là nguy hiểm. Anh là dạng người sẽ làm cho được cái mình muốn bằng mọi giá.

Tôi đứng lên. “Hắn không đáng đâu, anh đừng phí thời gian.”

“Nhưng vì em thì đáng. Trời ơi. Quỷ tha ma bắt.”

Tôi bước tới gần lò sưởi, cảm thấy mình cần chút hơi ấm. “Còn một dấu vết khác có thể bị bới móc lên nữa. Cánh phóng viên và cảnh sát sẽ luôn luôn điều tra chuyện tiền bạc. Sẽ có người thắc mắc tại sao khi li dị mẹ em chỉ được hai triệu đô, trong khi đứa con gái riêng của bà được tới năm triệu.”

Không cần quay lại nhìn tôi cũng biết anh đang lặng người. Tôi nói tiếp. “Đương nhiên là số tiền đó bây giờ chắc là đã nhân lên nhiều lần rồi. Em không đụng vô, nhưng dượng Stanton đầu tư và quản lý giùm em, mà ai lại không biết là dượng ấy mát tay như thế nào. Cho nên nếu có lúc nào anh nghĩ là em cần tiền của anh thì…”

“Em im đi.”

Tôi quay qua nhìn anh, thấy trong mắt anh là lòng thương xót và một nỗi bàng hoàng. Nhưng những gì tôi không thể thấy mới là đau lòng.

Đây chính là cơn ác mộng lớn nhất của tôi trở thành sự thật. Tôi đã e sợ rằng quá khứ của tôi sẽ làm anh thôi không say mê tôi nữa. Tôi đã nói với Cary là sau khi nghe chuyện này Gideon có thể sẽ vẫn ở bên tôi nhưng là vì lý do khác, một lý do không đúng. Rằng có thể anh sẽ không bỏ tôi, nhưng tôi coi như vẫn mất anh.

Mà bây giờ hình như đúng là như vậy.

Chương 13

Tôi siết lại dây chiếc đầm ngủ. "Em thay đồ xong sẽ đi ngay."

"Cái gì? Em đi đâu?" Gideon trợn mắt.

"Đi về nhà." Tôi cảm thấy kiệt sức. "Em nghĩ anh cần thời gian để tiêu hóa những chuyện vừa rồi."

Anh khoanh tay trước ngực. "Mình cần ở cạnh nhau để vượt qua chuyện này."

"Em không nghĩ vậy." Tôi ngẩng lên, nỗi buồn lấn át cảm giác xấu hổ và thất vọng. "Khi mà anh đang nhìn em bằng ánh mắt thương hại."

"Anh đâu phải sắt đá, Eva. Nếu anh không cảm thấy gì thì đâu còn là người nữa."

Những cảm xúc từ trưa tới giờ dồn lại thành một cơn đau nhói ở ngực, rồi tuôn ra giận dữ. "Em không cần lòng thương hại đáng nguyền rủa của anh."

Gideon đưa hai tay ôm đầu. "Vậy thì em cần cái quái gì hả?"

"Anh. Em cần anh!"

"Thì em đang có anh mà. Anh phải khẳng định thêm bao nhiêu lần nữa hả?"

"Anh có nói bao nhiêu lần cũng vậy thôi, hành động của anh mới quan trọng. Từ giây phút mình nhìn thấy nhau, anh lúc nào cũng khao khát em. Mỗi lần nhìn em ánh mắt anh đều chứa đầy ham muốn. Giờ thì hết rồi, Gideon." Mắt tôi nhòe lệ. "Ánh mắt đó của anh không còn nữa."

“Em đang nói giỡn hả?” Anh nhìn sững như thể tôi từ trên trời rơi xuống.

“Chắc anh không biết cái sự ham muốn của anh nó có ý nghĩa như thế nào đối với em đâu.” Tôi vòng tay che ngực, bỗng nhiên thấy mình trần trụi hơn bao giờ hết. “Nó làm em thấy mình đẹp hơn, thấy mình mạnh mẽ và có sức sống hơn. Em không thể chịu nổi nếu phải ở bên anh mà anh không còn cảm giác đó với em nữa.”

“Eva, anh…” Anh im bặt, nét mặt dần giãn ra, ánh mắt có phần xa cách. Tay anh nắm chặt thành hai nắm đấm.

Tôi nới lỏng dây rồi rũ bỏ chiếc áo ngủ khỏi người mình, buông xuống sàn. “Nhìn em nè, Gideon. Đây là cái tấm thân mà đêm qua anh khao khát không ngừng. Cũng là thứ anh thèm muốn đến nỗi phải đưa em vào khách sạn hôm trước. Nếu anh không còn ham muốn nó nữa, nếu anh không còn cảm giác gì khi nhìn thấy nó thì…”

“Như vầy đã đủ ham muốn chưa?” Anh cũng tháo dây rút quanh lưng quần rồi tuột xuống, để lộ “cậu bé” đã thức tỉnh từ khi nào.

Hai đứa cùng lao vào ôm nhau, rồi tôi bị anh nhấc bổng lên, chân kẹp quanh người anh. Anh lôi cả hai về chiếc ghế dài, đặt tôi nằm xuống, rồi quỳ trên sàn hôn tới tấp vào giữa hai chân tôi. Anh có vẻ hấp tấp, vụng về hơn bình thường, nhưng lại càng khiến tôi sung sướng. “Ôi…” tôi rên xiết, bấu móng tay vào lưng anh, người lúc này không còn lạnh như băng nữa mà đã nóng bừng như ngọn lửa. “Làm tình với em đi, chứng tỏ là anh yêu em đi…”

“Eva.” Môi anh phủ lên môi tôi, tay giữ lấy tóc trong lúc vào trong tôi thật sâu. “Em là của anh, của anh…”

Tiếng da thịt đập vào nhau, cộng thêm bản năng sở hữu của anh làm tôi ham muốn đến phát điên. Cơ thể tôi rạo rực hơn sau mỗi cơn đau nhói, càng lúc càng siết chặt lại.

Anh bắt đầu ra với một tiếng rên kéo dài từ sâu trong cổ, cả người run rẩy khi trút hết vào trong tôi.

Tôi ôm chặt lấy lưng anh, hôn khắp vai anh.

“Nằm yên đó.” Anh vòng tay ra ôm tôi sát vào người để nhấc lên.

Gideon kéo tôi dậy, vẫn giữ yên tư thế đó, rồi ngồi xuống để tôi ngồi lên trên. Anh vén tóc khỏi mặt tôi, lau khô đôi mắt vốn vẫn còn nhòe lệ. “Lúc nào anh cũng khao khát. Lúc nào anh cũng có thể phát điên lên vì em. Nếu có việc gì mà thay đổi được chuyện đó thì anh đã làm rồi,

hiểu không?"

Tôi vòng tay ôm anh. "Hiểu."

"Giờ thì chứng tỏ cho anh thấy là em vẫn muốn anh đi." Mặt anh đẫm mồ hôi, đôi mắt tối sầm. "Anh cần biết là dù mọi thứ có vượt ngoài tầm kiểm soát thì anh vẫn có em. Như thế anh mới yên lòng."

Tôi cầm tay anh đưa xuống ngực, rồi đặt hai tay lên vai anh, hông bắt đầu di chuyển khiến anh cứng trở lại ngay lập tức. Tay anh vuốt ve tạo một cơn khoái cảm rung động lan dần xuống phía dưới. Khi anh kéo tôi sát lại để ghé miệng xuống, cả người tôi như bốc cháy vì khao khát.

Tôi nhấc mình lên, mắt nhắm nghiền tưởng tượng tới cảm giác của anh lúc đó, rồi mím môi vì cơn rùng mình khi hạ người xuống.

"Đúng rồi cưng." Anh thì thầm. "Thả lỏng đi cưng, anh muốn em sung sướng tột đỉnh khi cùng anh."

Tôi vừa chuyển động vừa tận hưởng cái cảm giác tuyệt với khi được anh lấp đầy trọn vẹn. Không còn đau buồn hay xấu hổ nữa, tôi dịch chuyển trên người anh, đủ kiểu, đủ hướng.

"Gideon… ôi, anh ơi…"

"Em đẹp quá." Anh thì thầm, đỡ lấy gáy tôi. "Em khêu gợi quá. Anh sẽ thêm lần nữa mất. Em thấy chưa, không bao giờ đủ hết."

Lời anh nói như giọt nước làm tràn ly. Tôi rùng mình, co thắt dữ dội bao bọc lấy Gideon đang cứng như đá.

Anh nghiến răng thành tiếng, vẫn giữ chặt lấy tôi cho đến khi tôi dịu lại. Xong anh hơi nhấc tôi dậy rồi lại cử động. Đến nhịp thứ ba, anh gầm lên tên tôi rồi lại tuôn trào nóng hổi, làm tan chảy những nỗi sợ hãi nghi ngờ cuối cùng còn sót lại trong tôi.

Không biết tôi đã nằm như vậy trong bao lâu, đầu tựa lên vai anh và được anh vuốt ve dọc sống lưng.

Gideon hôn lên trán tôi. "Ở lại nhé."

"Dạ."

Anh ôm ghì tôi. “Em thật dũng cảm, Eva à. Dũng cảm và chân thật. Em là một phép lạ dành cho anh.”

“Phép lạ của liệu pháp tâm lý hiện đại thì có.” Tôi đùa, tay nghịch tóc anh. “Mà nhiều lúc em cũng thê thảm lắm, vẫn có những thứ giống như ngòi nổ mà em nghĩ em sẽ không bao giờ vượt qua được.”

“Chúa ơi. Nhớ lại cái cách anh tiếp cận em lúc đầu… Suýt nữa anh đã phá hỏng hết mọi chuyện từ trong trứng nước. Còn buổi tiệc từ thiện nữa…” Anh rụt vai, úp mặt vào cổ tôi. “Eva ơi, đừng để anh gây tai họa nhé, đừng để anh làm em thất vọng nhé.”

Tôi ngẩng dậy nhìn anh. Anh đẹp đến mức khó tin, nhìn hoài tôi vẫn chưa quen được. “Anh không biết là những lời nói và hành động của anh đã có thể gây ra hậu quả gì đâu, vì lúc đó anh đâu có biết chuyện của Nathan. Tụi mình có thể đã chấm dứt rồi.”

“Đừng nói vậy. Em đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó.”

Tôi vuốt hàng lông mày đang chau lại của anh. “Em ước gì em không phải kể với anh. Ước gì anh không phải nghe chuyện đó.”

Anh giữ tay tôi lại, đặt lên môi mình. “Anh cần biết hết mọi chuyện của em, từ trong ra ngoài, tất cả.”

“Phụ nữ thì phải có bí mật chứ.”

“Với anh thì em không được có bí mật nào hết.” Anh giữ lấy hông và tóc tôi, ép tôi vào người anh như để nhắc nhở, mà thật ra thì làm sao tôi quên được, là anh vẫn đang ở trong tôi. “Anh sẽ sở hữu em, Eva à, như vậy mới công bằng vì em đã chiếm lấy anh rồi.”

“Còn những bí mật của anh thì sao, Gideon?”

Ngay lập tức mọi cảm xúc biến mất khỏi mặt anh, nhanh đến nỗi cứ như là anh có hai khuôn mặt có thể hoán đổi được vậy. “Từ lúc gặp em anh giống như làm lại từ đầu vậy. Con người anh, mọi thứ mà anh tưởng là anh có, anh tưởng là anh cần…” Anh lắc đầu. “Mình sẽ cùng khám phá xem anh là ai nhé. Em là người duy nhất hiểu anh.”

Sự thật không phải vậy. Tôi chỉ đang tìm hiểu về anh từng chút một, với tôi anh vẫn là một vũ trụ đầy bí ẩn.

“Eva… chỉ cần em cho anh biết em muốn như thế nào. Chỉ cần em cho anh cơ hội, anh sẽ

làm được. Đừng đóng cửa lại với anh nhé."

Chúa ơi, anh đánh gục tôi thật dễ dàng. Chỉ cần vài lời nói, một ánh mắt tha thiết tội nghiệp là đã khiến tôi xiêu lòng.

Tôi đưa tay chạm vào mặt, vào tóc, vào bờ vai anh. Tôi biết anh cũng khổ sở như tôi, dù chưa biết vì lý do gì. "Gideon à, em muốn anh làm một chuyện."

"Bất cứ chuyện gì. Em nói đi."

"Em muốn mỗi ngày anh phải kể cho em nghe một chuyện mà em chưa biết về anh. Chuyện nhỏ thôi cũng được. Em muốn anh hứa."

Anh nhìn tôi cảnh giác. "Chuyện gì cũng được phải không?"

Tôi gật đầu, hơi phân vân vì không biết mình thật sự mong được nghe những chuyện gì.

Anh thở mạnh. "Được rồi."

Tôi hôn anh thay lời cảm ơn.

Anh cọ mũi vào mặt tôi. "Mình đi ăn tối nha, hay em muốn gọi đồ ăn về?"

"Anh chắc là muốn đi ra ngoài không?"

"Anh muốn công khai hẹn hò với em."

Đương nhiên là tôi không thể nào từ chối, nhất là khi biết đây là một bước đột phá lớn đối với anh. Hay nói đúng hơn là bước đột phá cho cả hai chúng tôi, vì lần hẹn hò trước đã biến thành tai họa. "Nghe lãng mạn quá, làm sao em từ chối được."

Nụ cười tươi rói của anh, và cả thời gian chúng tôi ở chung trong nhà tắm lúc sau đó, đối với tôi giống như một phần thưởng lớn. Tôi hạnh phúc khi được kỳ cọ cơ thể anh, cũng như được tay anh xoa trên người mình.

Anh hôn tôi, thì thầm. "Của anh."

Tôi cầm trọn lấy của anh, đáp lại tương tự: "Của em."

Ra tới phòng ngủ, tôi cầm chiếc đầm xanh da trời ướm lên người. "Anh chọn hả, Gideon?"

“Ừ, anh chọn đó. Em thích không?”

“Đẹp quá. Mẹ em nói anh rất có con mắt thẩm mỹ… ngoại trừ vụ thích mấy cô nàng tóc nâu.”

Anh liếc tôi một cái ngay trước khi bước vào phòng thay quần áo. “Tóc nâu nào?”

“Ừ, anh giỏi lắm.”

“Em mở ngăn kéo trên cùng bên phải ra đi.” Anh nói vọng ra.

Anh đang đánh trống lảng để tôi khỏi nhắc tới mấy cô ả tóc nâu anh hay chụp hình chung chứ gì, cả Magdalene nữa.

Tôi bỏ cái đầm xuống rồi mở ngăn kéo ra theo lời anh, thấy trong đó có khoảng một chục bộ đồ lót hiệu Carine Gilson đủ màu, đúng kích cỡ của tôi. Có cả vớ lụa và nịt tất còn nguyên trong hộp.

Tôi ngước nhìn anh đang bước ra, tay cầm quần áo. “Em có cả một ngăn kéo hả?”

“Em có ba ngăn kéo ở đây với lại hai cái trong phòng tắm.”

“Gideon ơi.” Tôi mỉm cười. “Thường thì phải mấy tháng mới tới cái giai đoạn có một cái ngăn kéo ở nhà bạn trai.”

“Sao em biết?” Anh bỏ bộ đồ đang cầm xuống giường. “Bộ em có ở với ai khác ngoài Cary rồi hả?”

“Có một cái ngăn kéo đâu có đồng nghĩa với việc ở chung.”

“Đó không phải câu trả lời.” Anh bước tới đẩy nhẹ tôi qua một bên để lấy quần lót.

Thấy anh bắt đầu giận dỗi, tôi trả lời nhanh. “Em chưa có ở chung với ai khác hết.”

Anh chồm tới hôn lên trán tôi thật mạnh, rồi bước qua chỗ để giày, quay lưng lại. “Anh muốn mối quan hệ này có ý nghĩa nhiều hơn tất cả những mối quan hệ khác của em.”

“Cho tới giờ thì là như vậy.” Tôi cài lại cái khăn lông quấn ngang ngực. “Em cũng hơi bối rối vì lẽ đó. Dường như nó trở nên quá quan trọng trong thời gian quá ngắn. Nhiều lúc em cứ nghĩ hay là em đang nằm mơ.”

Anh quay lại nhìn tôi. “Cũng có thể là mơ. Mình xứng đáng được sống trong mơ mà.”

Tôi bước lại gần để được anh giang tay kéo vào lòng. Vòng tay anh chính là nơi mà tôi muốn được ở lại lâu nhất.

Anh hôn lên đầu tôi. “Anh không chịu được khi nghĩ là em đang chờ đợi một sự kết thúc. Có đúng vậy không? Lúc nào em cũng nói giống như vậy.”

“Em xin lỗi.”

“Anh phải làm cho em thấy an toàn hơn.” Anh luồn tay vào tóc tôi. “Anh phải làm sao đây?”

Tôi hơi ngập ngừng. “Anh đi điều trị chung với em nhé?”

Tay anh ngừng lại trên tóc tôi. Anh đứng yên, nghe rõ từng hơi thở.

“Anh cứ suy nghĩ kỹ đi. Thử một lần thôi cũng được.”

“Anh đang làm gì sai hả? Chuyện giữa anh với em, bộ anh làm hỏng việc tới mức đó hả?”

Tôi lùi ra một chút để nhìn anh. “Không, Gideon. Anh tuyệt vời lắm. Anh quá hoàn hảo đối với em, em phát cuồng vì anh mà. Em nghĩ anh…”

Anh hôn tôi. “Được rồi, anh sẽ đi điều trị cùng với em.”

Ngay trong giây phút đó tôi thấy yêu anh mãnh liệt. Tôi yêu anh trong cả tất cả những lúc sau đó, trong suốt đoạn đường đến bữa ăn tối sang trọng ấm cúng ở nhà hàng Masa. Trong nhà hàng chỉ có hai bàn khác lúc bọn tôi đến, và nhân viên ai cũng biết tên Gideon. Thức ăn ngon đến mức khó tin, còn rượu thì mắc đến nỗi nghĩ tới thôi đã thấy không dám nuốt nổi. Gideon là người có sức hút khủng khiếp, vừa quyến rũ chết người lại vừa rất tự nhiên, thoải mái.

Tôi thấy mình xinh đẹp trong chiếc đầm anh tặng, lại thêm cảm giác vô cùng nhẹ nhõm khi đã kể hết mọi chuyện với anh mà hai đứa vẫn ở bên nhau.

Anh đặt tay lên vai, vuốt ve gáy rồi xuống dọc lưng tôi. Anh hôn lên má rồi chuyển ra sau tai, trêu ghẹo vùng da nhạy cảm.

“Em với Cary gặp nhau như thế nào?” Anh liếc nhìn tôi qua vành ly rượu.

“Qua nhóm điều trị chung.” Tôi đè lấy bàn tay anh đang không chịu nằm yên, rồi mỉm cười

trước ánh mắt tinh quái của anh. “Bố em là cảnh sát, ông có nghe người ta nói là bác sĩ Travis có phương pháp chữa trị không chính thống cho những đứa trẻ rắc rối như em. Cary cũng đến điều trị ở đó.”

“Không chính thống hả?” Gideon cười.

“Bác sĩ Travis không giống những bác sĩ tâm lý khác. Ông dùng một phòng tập cũ để xây lại thành nơi điều trị, và rất cởi mở với bọn trẻ con tụi em. Em thích ở chỗ đó hơn là nằm dài trên ghế trong phòng khám của mấy bác sĩ khác. Ông không chấp nhận chuyện nói dối. Cả bác sĩ và bệnh nhân đều phải trung thực tuyệt đối, ai không làm vậy là ông nổi cáu liền. Đó là điều em thích ở Travis, ông ấy quan tâm đến bệnh nhân nên mới có thể phát sinh cảm xúc như vậy.”

“Em theo học đại học San Diego vì bố em ở Nam California phải không?”

Tôi nhăn nhó vì anh lại có thêm một thông tin về tôi mà tôi chưa nói. “Anh điều tra được bao nhiêu về em rồi?”

“Nhiều nhất mà anh có thể.”

“Em có nên biết hết không?”

Anh cầm tay tôi đưa lên môi. “Có lẽ là không đâu.”

Tôi lắc đầu tức tối. “Ừ, đó là lý do em học ở San Diego. Em không được ở với bố nhiều hồi còn nhỏ. Thêm nữa là mẹ em làm em ngột ngạt muốn chết.”

“Em không kể cho bố em nghe chuyện xảy ra hả?”

“Không.” Tôi xoay xoay ly rượu trên tay. “Bố chỉ biết em là đứa có vấn đề về tự trọng và hay gây rắc rối thôi, chứ ông không biết vụ Nathan.”

“Tại sao?”

“Bởi dù có biết ông cũng đâu thay đổi được gì. Nathan đã bị pháp luật trừng trị rồi. Cha hắn đã tốn rất nhiều tiền đền bù thiệt hại. Công lý đã được thực hiện.”

Gideon nói nhẹ nhàng. “Anh không đồng ý.”

“Vậy chứ anh nghĩ nên làm cái gì nữa?”

Anh nhấp một ngụm rượu lớn trước khi trả lời. “Chuyện đó không thích hợp nói tới trong

bữa ăn."

"Vậy hả." Giọng nói với ánh mắt anh có vẻ đáng ngại, nên tôi giả lảng tập trung ăn. Nhà hàng Masa không có thực đơn mà phục vụ theo kiểu omakase[1], nên mỗi món ăn là một ngạc nhiên thú vị. Nhà hàng rất vắng khách, cảm giác thoải mái giống như ăn tối ở nhà riêng vậy.

[1] Omasake là kiểu nhà hàng không có thực đơn mà món ăn sẽ do bếp trưởng tự chọn cho từng khách.

Một lúc sau anh nói. "Anh thích nhìn em ăn."

"Nghĩa là sao?"

"Em ăn rất là thưởng thức, rồi khi ăn ngon em ậm ừ thỏa mãn, làm anh bị kích thích."

Tôi huých vai anh. "Tự anh nhận rồi đó, lúc nào anh cũng cứng hết."

"Tại em chứ ai." Anh cười làm tôi cười theo.

Gideon ăn rất chậm rãi, xong cũng không thèm liếc mắt nhìn tờ phiếu tính tiền.

Trước khi bước ra khỏi nhà hàng, anh choàng chiếc áo khoác lên vai tôi nói. "Ngày mai mình đi tập ở phòng tập của em đi."

Tôi liếc nhìn anh. "Chỗ của anh đẹp hơn."

"Đương nhiên rồi. Nhưng anh đi theo em."

"Tại chỗ của em không có huấn luyện viên sốt sắng tên Daniel phải không?" Tôi đùa ngọt ngào.

Anh nhướn mày, nở một nụ cười nham nhở. "Coi chừng đó, cưng. Đừng để anh phải nghĩ ra một hình phạt cho chuyện chế giễu anh nhé."

Lần này anh không dọa đánh đòn tôi nữa. Phải chăng anh đã hiểu tình dục đi kèm với bạo lực là thứ tối kỵ cho tôi, bởi nó nhắc tôi nhớ lại những thứ cần phải quên đi?

Trên đường về, ở băng sau chiếc Bentley, tôi cuộn mình nằm gọn trong lòng anh, đầu tựa lên vai anh. Tôi nghĩ về những hậu quả vẫn còn lưu lại từ chuyện bị Nathan lạm dụng, nhất là về khía cạnh sinh lý.

Liệu tôi và Gideon có thể giúp tôi hồi phục được bao nhiêu phần? Những món đồ chơi tôi

nhìn thấy hôm trước trong phòng khách sạn cho thấy anh có nhiều kinh nghiệm phiêu lưu tình dục hơn so với tôi. Và qua cách anh làm tình với tôi lúc nãy trên ghế, có thể đoán anh đã làm nhiều chuyện mà tôi chưa từng làm trước đây với người khác.

"Em tin anh." Tôi thì thầm.

Anh siết chặt vòng tay quanh người tôi, thì thầm vào tóc tôi. "Hai đứa mình sẽ ổn thôi, Eva à."

Lời nói đó của anh vẫn còn vang trong đầu tôi khi tôi thiếp đi trong vòng tay anh ở trên giường tối hôm đó.

"Đừng… đừng… đừng mà…"

Tiếng hét của Gideon làm tôi bật dậy, tim đập thình thịch. Tôi cố lấy lại hơi thở, quay qua nhìn anh đang vùng vẫy bên cạnh.

Anh gầm lên như con thú hoang, hai tay nắm chặt, chân đạp liên tục. Tôi phải lùi ra xa để khỏi bị anh đạp trúng.

"Tránh ra khỏi người tôi ngay." Anh thở mạnh.

"Gideon! Tỉnh dậy mau!"

"Tránh ra…" Anh rít lên đau đớn, hông ưỡn lên rồi giữ nguyên tư thế đó trong khi hai hàm răng nghiến chặt, lưng cong lên như thể tấm nệm bên dưới đang bốc cháy. Rồi anh rơi mạnh xuống làm cái giường lắc mạnh.

"Gideon." Cổ họng khô rát, tôi cố với tay mở ngọn đèn đầu giường nhưng không tới nên phải vùng ra khỏi cái mền đang bị xoắn lại. Gideon quằn quại đau đớn, chân đạp mạnh khiến cả cái giường lung lay.

Căn phòng bật sáng. Tôi quay qua nhìn…

Anh đang thủ dâm một cách dữ dội.

Tay phải anh nắm chặt dương vật cương cứng, di chuyển nhanh kinh khủng, còn tay trái bấu lấy tấm trải giường. Gương mặt đẹp hằn lên nỗi đau đớn khổ sở.

Lo là anh sẽ bị làm sao, tôi lay mạnh vai, gọi lớn. “Gideon, khỉ thật, dậy mau!”

Tiếng la của tôi kéo anh ra khỏi cơn ác mộng. Gideon ngồi bật dậy, hai tròng mắt đảo nhanh điên loạn.

“Cái gì?” Anh thở hổn hển, ngực phập phồng. Mặt mũi anh đỏ bừng vì bị kích thích. “Cái gì vậy?”

“Chúa ơi.” Tôi bước ra khỏi giường, với lấy cái áo ngủ đang treo trên giá.

Anh đã mơ thấy cái gì? Cái gì có thể khiến anh có một giấc mơ bạo lực và kích động như vậy được?

Giọng tôi run run. “Anh gặp ác mộng. Anh làm em hết hồn.”

“Eva.” Anh nhìn xuống chỗ đang cương cứng, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Tôi nhìn anh từ tận chỗ cửa sổ, lui lại tới đó tôi mới thấy an toàn, tay siết chặt chiếc dây áo ngủ. “Anh mơ thấy gì vậy?”

Anh khẽ lắc đầu, mắt tối sầm vì ngượng, rõ ràng là một cử chỉ mà tôi chưa bao giờ thấy ở Gideon. Cứ như là có ai đang nhập vào anh vậy.

“Anh không biết.”

“Vớ vẩn. Có cái gì đó tấn công anh. Là cái gì hả?”

Anh cố thoát khỏi cơn buồn ngủ. “Chỉ là một giấc mơ thôi mà Eva. Ai mà không nằm mơ.”

Tôi nhìn anh trừng trừng, nổi cáu vì anh dám nói như thể tôi đang bịa chuyện. “Đáng ghét.”

Anh nhún vai, kéo mền lên phủ qua đùi. “Sao em lại bực?”

“Vì anh đang nói dối.”

Anh hít một hơi dài rồi thở hắt ra. “Anh xin lỗi vì đánh thức em dậy.”

Tôi đưa tay giật giật sống mũi, thấy đầu càng lúc càng nhức. Mắt tôi cay xè muốn khóc vì thấy anh khổ sở. Và vì tôi biết chuyện của hai đứa sẽ không đi tới đâu nếu anh cứ nhất quyết đóng cửa với tôi.

“Em hỏi anh một lần nữa: anh nằm mơ thấy gì hả Gideon?”

“Anh không nhớ.” Anh đưa tay vuốt tóc rồi bước chân xuống giường. “Chắc do anh đang lo lắng về công việc thôi. Anh phải làm việc một chút đây. Em ráng ngủ lại đi.”

“Anh hoàn toàn có thể nói đại loại, ‘Ngày mai mình sẽ nói về chuyện này’ hay ‘Cuối tuần này mình sẽ nói chuyện’. Hay thậm chí anh có thể nói là anh chưa sẵn sàng để nói về nó. Vậy mà anh dám giả bộ như không biết gì và em cứ làm to chuyện vậy.”

“Cưng à…”

“Tránh ra.” Tôi vòng tay qua người mình. “Anh tưởng kể cho anh nghe về quá khứ của em là dễ dàng lắm hả. Anh tưởng em không đau đớn khi mở lòng với anh để nói ra hết những điều kinh tởm kia hả? Em có thể chấm dứt với anh để quen một người khác ít nổi tiếng hơn mà. Em đánh liều làm chuyện này vì em muốn ở bên cạnh anh. Hy vọng một ngày nào đó anh cũng sẽ có thể làm vậy vì em.”

Tôi bước ra khỏi phòng.

“Eva, Eva à, khỉ thật, quay lại đây, em làm cái gì vậy?”

Tôi càng bước nhanh hơn. Hơn ai hết tôi hiểu cảm giác của anh lúc này, khi cơn đau đớn lan dần như một căn bệnh ung thư, đồng thời cảm thấy giận dữ tột cùng trong vô vọng và sự thôi thúc phải cuộn mình trong một góc khuất để cố nhồi nhét những ký ức tăm tối kia vào lại cái hố đen mà nó hằng trú ngụ.

Nhưng đó cũng không phải là cái cớ để anh giả điên và đổ lỗi cho tôi.

Tôi vớ lấy cái túi xách trên ghế rồi lao ra tiền sảnh đón thang máy. Lúc cửa thang đóng tôi kịp nhìn thấy anh bước ra phòng khách. Anh vẫn đang trần truồng nên chắc chắn không đuổi theo tôi được. Trong khi đó ánh mắt anh khiến tôi biết chắc mình cần phải ra đi. Anh lại khoác vào cái vẻ mặt lạnh lùng bất động có thể xua đuổi cả nhân loại ra xa.

Tôi run rẩy tựa người vào thành thang máy, lòng giằng xé giữa một bên là ý muốn quay trở lại vì lo lắng cho anh, còn bên kia là bài học mà tôi đã trả giá để hiểu, đó là tôi sẽ không thể sống với anh một khi anh vẫn còn đối diện vấn đề theo cách đó. Quá trình hồi phục của tôi chỉ toàn là sự thật tàn nhẫn chứ không có chỗ cho những lời nói dối hay sự trốn tránh.

Tôi lau nước mắt rồi cố tỏ ra bình thường khi cửa thang máy mở ở tầng trệt.

Người gác cửa vẫy taxi cho tôi, anh ta chuyên nghiệp đến nỗi làm như không hề thấy tôi

đang đi chân không và mặc đầm ngủ. Tôi thật sự biết ơn điều đó.

Taxi đưa tôi về rất nhanh, tôi để lại cho anh ta khá nhiều tiền thừa rồi bước vào, làm lơ hết mọi ánh mắt lén nhìn theo của người gác cửa và tiếp tân. Tôi thậm chí cũng không thèm để ý tới cô nàng tóc vàng đẹp như một bức tượng nhìn tôi chằm chằm khi tôi bước từ thang máy ra, cho đến khi tôi ngửi thấy mùi nước hoa của Cary và nhận ra cái áo thun cô nàng đang mặc cũng là của Cary.

Cô ả nhìn tôi hơi mỉm cười. "Áo ngủ đẹp đó."

"Áo thun cũng đẹp ghê."

Mái tóc vàng biến mất với nụ cười điệu đàng.

Ra khỏi thang máy tôi gặp Cary đang thơ thẩn trên lối đi trong chiếc áo ngủ.

Anh giang tay ra. "Lại đây cưng."

Tôi bước tới ôm chặt lấy anh, nghe nồng nặc mùi nước hoa phụ nữ lẫn với mùi mồ hôi và xác thịt. "Cô nàng vừa đi ra là ai vậy?"

"Cũng là người mẫu. Mà thôi đừng nói về cô ta. Cross gọi điện nói là em đang về mà chìa khóa của em thì vẫn ở chỗ anh ta, nên muốn biết chắc là anh còn thức để mở cửa cho em. Giọng anh chàng nghe khổ sở và lo lắng lắm. Có muốn kể anh nghe bây giờ không?"

Tôi thả túi xách xuống quầy ăn sáng rồi bước vô bếp. "Anh ấy lại bị ác mộng nữa, lần này còn ghê hơn, Khi em hỏi thì anh ấy chối phăng, rồi bịa ra chuyện khác, làm như em bị điên vậy."

"À, phản ứng thường thấy nhất."

Điện thoại reo, tôi bật nút tắt chuông đi, Cary cũng làm vậy với cái điện thoại còn lại trên bàn. Tôi lấy điện thoại di động ra, thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ của Gideon, nhắn tin cho anh. *Đã về nhà an toàn. Hy vọng tối nay anh ngủ ngon.*

Xong tôi tắt nguồn, thảy lại vô túi xách rồi mở tủ lạnh lấy một chai nước to. "Tệ hơn nữa là tối nay em vừa kể hết mọi chuyện với anh ta."

Cary nhướn mày. "Vậy hả? Cross phản ứng làm sao?"

"Anh ấy phản ứng tốt hơn em nghĩ nhiều. Giờ thì Nathan nên cầu trời là hai người không

bao giờ gặp nhau." Tôi uống hết chai nước. "Gideon cũng đồng ý điều trị cùng với em. Em tưởng tụi em đã có một bước tiến dài rồi, nhưng không ngờ lại đâm đầu vô tường."

Cary tựa lên quầy ăn sáng chồm tới. "Mà sao nhìn em có vẻ bình tĩnh, không khóc lóc gì cả. Hay là anh nên lo đây?"

Tôi đưa tay xoa bụng để làm dịu nỗi sợ đang nhen nhúm. "Em không sao. Em chỉ muốn làm sao cho chuyện giữa em với anh ấy được tốt đẹp thôi. Nhưng em không chấp nhận anh ấy nói dối những chuyện quan trọng như vậy."

Chúa ơi. Tôi không dám cho phép mình tưởng tượng tới lúc chúng tôi không vượt qua được chuyện này. Chưa gì tôi đã bắt đầu thấy sợ. Nỗi khao khát được ở bên cạnh anh như đang sôi lên trong máu tôi.

"Em cừ lắm, cưng à. Anh rất tự hào về em." Cary bước tới khoác tay tôi rồi tắt đèn trong bếp. "Giờ thì đi ngủ để chuẩn bị bắt đầu một ngày mới nào."

"Em tưởng anh với Trey đang tiến triển tốt chứ."

Cary nhoẻn cười rạng rỡ. "Cưng à, anh nghĩ anh đang yêu mất rồi."

"Yêu ai?" Tôi tựa má lên vai anh. "Trey hay cô ả tóc vàng?"

"Trey chứ. Khùng quá, cô tóc vàng chỉ như tập thể dục thôi."

Tôi hoàn toàn không đồng tình với chuyện Cary lúc nào cũng tự phá hoại hạnh phúc của mình, nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Có thể việc tập trung vô những chuyện tốt đẹp với Trey hiện giờ sẽ khiến Cary dần bỏ được những thói xấu đó. "Vậy cuối cùng anh cũng tìm được một anh chàng tử tế. Mình ăn mừng đi."

"Nè, câu đó là của anh mà."

Chương 14

Buổi sáng hôm sau bắt đầu với một cảm giác mơ hồ khó giải thích. Cho tới trước giờ ăn

trưa, xung quanh tôi lúc nào cũng như có một làn sương mù lạnh giá đang bao phủ. Dù đã mặc một cái áo len bên ngoài, rồi còn quàng thêm cái khăn choàng cổ không ăn nhập gì tới cả hai cái áo đang mặc, tôi vẫn thấy không đủ ấm. Ai nói gì tôi cũng hiểu chậm hơn bình thường một chút, và một nỗi sợ hãi cứ thường trực trong lòng.

Gideon không liên lạc gì hết.

Không tin nhắn, không thư điện tử, cũng không có giấy viết tay.

Sự im lặng đó khiến tôi khổ sở, nhất là khi kết quả tìm kiếm trên Google gửi cho tôi những tấm hình và đoạn phim quay bằng điện thoại cảnh tôi và Gideon ở công viên Bryant ngày hôm qua. Nhìn thấy chúng tôi ở bên nhau, gương mặt hiện rõ những đam mê, khao khát, và cả sự nhẹ nhõm hạnh phúc sau khi vừa làm lành, khiến tôi sung sướng trong đau khổ.

Nỗi đau quặn thắt trong lồng ngực. Gideon.

Nếu chúng tôi không vượt qua được lần này, liệu tôi có quên được anh không? Hay tôi có hối hận không?

Tôi cố gắng làm việc bình thường. Hôm nay Mark sẽ họp với Gideon lần thứ hai. Hay có khi nào vì vậy nên Gideon thấy không cần phải liên lạc với tôi? Hay đơn giản chỉ vì anh quá bận? Tôi biết lịch làm việc của anh rất kín. Hai đứa còn định đi tập chung sau giờ làm mà. Tôi thở dài, tự nhủ mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Chắc chắn phải ổn thôi.

Lúc mười hai giờ kém mười lăm điện thoại trên bàn tôi reo. Tôi thất vọng khi nhìn thấy số cuộc gọi từ quầy tiếp tân công ty.

“Eva nè,” giọng Megumi có vẻ thích thú, “Có Magdalene Perez tới tìm cô.”

“Vậy nữa hả?” Tôi nhìn chằm chằm vô màn hình máy tính, vừa khó hiểu vừa bực bội. Hay mấy tấm hình ở công viên Bryant đã khiến cô ả sốt ruột phải chui ra khỏi cái túp lều tưởng tượng của mình?

Không cần biết là vì lý do gì, tôi không muốn nói chuyện với ả lúc này. “Cô bảo cô ta ngồi chờ một chút nhé, tôi có việc phải làm trước đã.”

“Được rồi, để tôi nói cô ta chờ.”

Tôi cúp máy rồi lấy điện thoại ra tìm trong danh bạ số văn phòng của Gideon. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nghe Scott nhấc máy.

“Chào Scott, Eva Tramell đây mà.”

“Chào Eva, cô muốn gặp ông Cross hả? Ông ấy đang bận nhưng tôi có thể gọi cho ông ấy được.”

“Không, không, đừng làm phiền anh ấy.”

“Ông Cross có dặn rồi ạ, không phiền đâu.”

Tôi thấy nhẹ hẳn người khi nghe câu đó. “Tôi không muốn làm phiền anh, nhưng tôi có việc này phải nhờ anh.”

“Chuyện gì cũng được ạ.” Giọng Scott niềm nở càng làm tôi yên lòng.

“Magdalene Perez đang ở dưới này đòi gặp tôi. Nói thẳng ra thì giữa tôi với cô ta chỉ có một chủ đề chung là Gideon thôi, mà chắc chắn là không có gì hay ho. Tôi nghĩ là nếu có gì cần thì cô ta nên nói chuyện với sếp của anh chứ không phải với tôi. Anh có thể nhờ ai xuống đây mời cô ta lên lại không?”

“Chắc chắn rồi. Để tôi làm liền.”

“Cám ơn, Scott. Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của anh.”

“Tôi lấy làm vinh hạnh, Eva ạ.”

Tôi cúp máy, ngồi ngả ra ghế, thấy tự hào vì mình đã không để cơn ghen tuông lấn át. Dù vẫn thấy bực mỗi khi nghĩ tới chuyện cô ả được tiếp xúc với Gideon, nhưng sự thật là tôi tin anh đúng như lời tôi đã nói. Tôi tin là tình cảm anh dành cho tôi rất sâu đậm, chỉ có điều không biết là nó có còn đủ lớn để chiến thắng bản năng sinh tồn của anh hay không thôi.

Megumi lại gọi vô.

“Trời ạ,” Megumi vừa nói vừa cười. “Cô phải nhìn thấy cái mặt cô ta lúc người nào đó tới đưa cô ta đi.”

“Vậy tốt rồi.” Tôi cười. “Tôi nghĩ cô ta chả mang tới cái gì hay ho cả. Đi hẳn rồi hả?”

“Đi rồi.”

“Cảm ơn nhé.” Tôi đi qua chỗ văn phòng của Mark, ló đầu vô hỏi xem anh có cần tôi mua giùm món gì để ăn trưa không.

Anh chau mày suy nghĩ. “Không cần đâu. Tôi căng thẳng lắm, phải họp xong mới ăn nổi. Mà tới lúc đó thì đồ ăn nguội hết rồi.”

“Hay tôi mua cho anh sinh tố protein nhé? Cái đó dễ uống, ít ra anh cũng có năng lượng cho tới khi ăn được.”

“Ý hay đó.” Nụ cười khiến khuôn mặt anh tươi lên hẳn. “Tốt nhất là cho một ít vodka vô để tôi có thêm cảm hứng.”

“Anh có không thích hay bị dị ứng với mùi gì không?”

“Không.”

“Được rồi, một tiếng nữa gặp lại anh nhé.” Tôi biết một cửa hàng cách đó vài dãy phố có bán sinh tố, rau trộn và đủ loại bánh kẹp làm theo yêu cầu mà lại phục vụ rất nhanh.

Tôi đi xuống sảnh, cố gắng không nghĩ tới sự im lặng của Gideon. Tôi đã hy vọng sẽ nghe gì đó từ anh sau vụ của Magdalene. Không nhận được tin tức gì hết khiến tôi bắt đầu thấy lo. Tôi bước ra khỏi cánh cửa xoay, không để ý tới người vừa bước xuống xe cho đến khi nghe ai đó gọi tên mình.

Tôi quay lại và nhìn thấy Christopher Vidal.

“Ồ, xin chào… anh khỏe không?”

“Nhìn thấy cô thì khỏe lên ngay. Cô thật là xinh đẹp.”

“Cảm ơn. Anh cũng vậy.”

Dù rất khác với Gideon, Christopher đẹp theo một kiểu riêng với mái tóc gợn sóng màu nâu đỏ, đôi mắt xanh lục hơi ngả xám và nụ cười duyên dáng. Anh mặc quần jean rộng với áo len màu kem, một bộ cánh khiến anh rất quyến rũ.

“Anh đến gặp anh trai hả?”

“Ừ, với lại gặp cô nữa.”

“Tôi à?”

“Đang đi ăn hả? Tôi đi cùng rồi vừa đi vừa nói nha?”

Tôi có nhớ là Gideon từng bảo tôi phải tránh xa Christopher ra, nhưng bây giờ tôi nghĩ Gideon đã tin tưởng tôi hơn rồi. Nhất là với em trai mình nữa chứ.

"Tôi đang đến một cửa hàng trên phố." Tôi nói. "Nếu anh thấy thích."

"Dĩ nhiên rồi."

Thế là chúng tôi cùng bước đi.

"Anh tới gặp tôi có chuyện gì?" Tôi tò mò quá nên hỏi luôn.

Christopher thò tay vào túi quần jean lấy ra một thiệp mời đựng trong phong bì bằng da. "Tôi đến để mời cô tới dự một buổi tiệc ngoài trời tổ chức ở nhà bố mẹ tôi vào Chủ nhật này. Dạng vừa giao thiệp kinh doanh vừa thư giãn. Sẽ có rất nhiều nghệ sĩ hợp tác với hãng thu âm Vidal Records tham dự, nên tôi nghĩ đây sẽ là cơ hội giao tiếp tốt cho anh bạn ở cùng nhà của cô. Tôi thấy anh ta có bề ngoài phù hợp để ghi hình cho các đĩa ca nhạc."

Tôi reo lên. "Vậy thì tuyệt quá."

Christopher cũng cười, đưa tôi cái phong bì. "Chắc chắn hai người đều sẽ vui. Mẹ tôi mà tổ chức tiệc tùng thì khỏi phải nói."

Tôi liếc nhìn cái thiệp mời trên tay. Sao chưa bao giờ nghe Gideon nói gì hết nhỉ?

"Nếu cô đang tự hỏi tại sao không nghe Gideon nói gì hết," anh chàng bỗng nhiên nói thêm, làm như đọc được suy nghĩ của tôi. "thì là vì anh ấy sẽ không đến đâu. Anh ấy chẳng bao giờ tham dự mấy vụ này, dù là cổ đông lớn của công ty. Trong mắt anh ấy thì lĩnh vực âm nhạc và nghệ sĩ quá thiếu ổn định. Chắc cô cũng biết tính anh ấy rồi."

Ừ tôi biết chứ. Gideon dữ dội và đầy những góc khuất tối tăm. Gideon có sức hút kinh khủng và gợi tình khó cưỡng. Tôi biết anh bằng mọi giá phải luôn luôn hiểu rõ những gì mình đụng vào.

Chúng tôi tới nơi, đứng vào xếp hàng.

"Nghe mùi hấp dẫn quá." Christopher nói khi liếc nhanh vô điện thoại, chắc đang gửi tin nhắn.

"Tin tôi đi, đồ ăn cũng hấp dẫn không kém đâu."

Anh nở một nụ cười ngây thơ mà tôi chắc là đã hạ gục rất nhiều cô gái. “Bố mẹ tôi rất mong được gặp cô.”

“Ồ vậy hả?”

“Mấy tấm hình chụp cô và Gideon mấy hôm nay khiến gia đình tôi ngạc nhiên lắm, một sự ngạc nhiên thú vị.” Anh nói nhanh khi thấy tôi hơi nhăn mặt. “Chưa bao giờ thấy Gideon hẹn hò ai nghiêm túc như vậy cả.”

Tôi thở dài, thầm nghĩ ngay bây giờ thì chắc Gideon đã không còn cảm thấy như vậy về tôi nữa rồi. Phải chăng hôm qua tôi đã sai khi bỏ về?

Tôi gọi một phần bánh kẹp với rau và pho mát nướng, hai ly sinh tố lựu, cẩn thận dặn là ly có thêm protein thì ăn xong tôi mới lấy. Christopher cũng gọi giống tôi, xong chúng tôi may mắn tìm được một cái bàn trống.

Chúng tôi nói chuyện về công việc, cười thoải mái khi nhắc tới một đoạn phim bị phát tán gần đây có những cảnh quay hỏng của một mẩu quảng cáo thức ăn trẻ em, rồi những chuyện hậu trường trong giới âm nhạc mà Christopher chứng kiến. Thời gian qua rất nhanh, và khi chào tạm biệt nhau trước cửa tòa nhà Crossfire, tôi thấy mình có thiện cảm với anh hơn hẳn.

Lúc tôi lên tới văn phòng Mark vẫn còn đang tập trung làm việc, những cũng ráng nhoẻn miệng cười với tôi.

“Nếu không cần thiết, cho em cáo không tham dự buổi họp này nhé.” Tôi nói.

Tôi thấy ngay một tia nhẹ nhõm lóe lên rất nhanh trên mặt anh. Tôi không giận, vì hiểu công việc vẫn là công việc. Không thể để cái mối quan hệ rắc rối giữa tôi và Gideon làm Mark bận tâm trong khi anh đang làm một dự án quan trọng.

“Cô tuyệt lắm Eva à.”

Tôi cười rồi đặt ly nước xuống bàn. “Anh uống đi, ngon lắm đó, với lại protein sẽ giúp anh không bị kiệt sức. Nếu cần gì thì cứ gọi em nhé.”

Trước khi cất túi xách vào ngăn kéo, tôi nhắn tin cho Cary hỏi xem Chủ nhật này anh có đi dự tiếc của Viadal Records được không. Xong tôi tiếp tục làm việc, sắp xếp và phân loại tài liệu của Mark trên máy tính theo từng thư mục phù hợp để sau này có thể tìm kiếm dễ dàng.

Khi Mark bước ra để đi họp, tim tôi bỗng đập nhanh và thấy nôn nao hẳn. Không ngờ tôi lại hồi hộp đến vậy chỉ vì biết chính xác Gideon đang làm gì, và đoán là anh ấy sẽ nghĩ đến tôi khi

nhìn thấy Mark. Tôi hy vọng anh sẽ liên lạc với tôi sau cuộc họp, và thấy phấn chấn hẳn lên.

Trong vòng một tiếng đồng hồ sau đó, tôi đứng ngồi không yên. Khi Mark nhún nhảy quay lại với nụ cười tươi rói, tôi vui mừng đứng dậy vỗ tay.

Anh vờ cúi chào lịch lãm. "Cảm ơn cô, cô Tramell."

"Nãy giờ em hồi hộp quá!"

"Cross nhờ tôi đưa cho cô cái này." Anh đưa tôi một phòng bì dán kín. "Vào phòng tôi sẽ kể chi tiết cho nghe."

Cái phong bì khá nặng và phát ra tiếng kêu. Cầm lên tôi đã biết trong đó là gì, thế nhưng khi nhìn chùm chìa khóa rơi ra tôi vẫn không nén được cơn đau đớn cùng cực chưa bao giờ cảm thấy trước đây trong đời. Tôi cố hít sâu, đọc mảnh giấy đi kèm.

Cảm ơn, Eva. Vì tất cả.

Trân trọng, G

Một lời chia tay. Chứ nếu không thì anh không cần phải gửi chìa khóa. Anh hoàn toàn có thể đưa cho tôi khi chiều nay gặp nhau cùng đi tập mà.

Tai tôi bị bao phủ bởi một màn âm thanh mờ đục. Tôi thấy chóng mặt buồn nôn, mất phương hướng. Tôi quằn quại đau đớn và sợ hãi. Và cũng trong lúc đó, tôi thấy tức giận,

Tôi lại còn đang ở trong văn phòng.

Tôi nhắm mắt, siết chặt nắm tay, cố gắng cưỡng lại cái thôi thúc đi ngay lên lầu và chửi Gideon là đồ hèn. Bây giờ chắc anh coi tôi là mối đe dọa, là vị khách không mời sẽ bước vào và làm đảo lộn cái thế giới trật tự ngăn nắp của anh. Là người muốn có nhiều thứ hơn là cái cơ thể nóng bỏng và tài khoản ngân hàng kết xù của anh.

Tôi cố nhốt hết mọi cảm xúc vào một chiếc lồng kính, vẫn nhìn thấy rõ chúng từ bên ngoài, nhưng đủ để mình có thể sống sót hết ngày hôm đó ở công ty. Cho tới khi ra khỏi văn phòng đi xuống sảnh tôi vẫn không nhận được thêm bất cứ lời nào từ Gideon. Lúc bước ra khỏi tòa nhà Crossfire tôi chỉ còn là một nỗi tuyệt vọng nhức nhối.

Tôi lê mình tới phòng tập, cố gắng khóa đầu óc lại rồi chạy bộ như điên trên máy, chạy trốn khỏi cơn đau khổ thêm được lúc nào hay lúc đó. Tôi chạy cho đến khi mồ hôi chảy như suối trên mặt và hai chân mỏi nhừ không bước nổi nữa.

Cả người rã rời kiệt sức, tôi đi tắm rồi gọi điện thoại cho mẹ để nhờ Clancy tới đón qua chỗ bác sĩ Petersen. Trong phòng thay đồ, tôi gắng gượng tự nhủ phải gom hết sức lực còn lại để làm nốt việc này trước khi được về nhà ngã gục trên giường.

Tôi đứng đợi xe trên lề đường, thấy mình như tách biệt hẳn khỏi thế giới xung quanh. Lúc Clancy tới, bước xuống mở cửa xe, tôi giật mình khi thấy mẹ ngồi sẵn trong đó. Thường thì tôi sẽ đi một mình, tới căn hộ nơi bà đang ở cùng với Stanton rồi ngồi chờ khoảng hai mươi phút.

"Chào mẹ." Tôi nói một cách mệt mỏi.

"Tại sao vậy hả Eva?" Bà bật khóc, mặt mũi đỏ bừng đầy nước mắt nhưng vẫn xinh đẹp. Lại gì nữa đây?

Tôi tạm thời không nghĩ tới chuyện của mình nữa, cau mày hỏi. "Con lại làm gì sai hả?"

Chắc chắn là cái vụ điện thoại di động, cho dù mẹ có phát hiện ra đi nữa, cũng không tới nỗi kịch tính như vầy. Còn chuyện tôi chia tay với Gideon thì không thể nào tới tai bà sớm như vậy được.

"Con đi kể với Cross… chuyện của con." Môi dưới bà run lên.

Tôi giật mình. Sao mẹ biết? Hay là tôi bị cài máy nghe lén? Trong túi xách tôi chăng?

"Sao ạ?"

"Đừng có chối!"

"Sao mẹ biết?" Tôi nói như rên. "Tụi con chỉ mới nói chuyện này tối qua thôi mà."

"Hôm nay anh ta đến gặp Richard về chuyện đó."

Tôi cố hình dung vẻ mặt và phản ứng của Richard, chắc hẳn ông không lấy làm thích thú gì. "Sao anh ta lại làm vậy?"

"Anh ta muốn biết chúng ta đã làm những gì để mọi thông tin được giấu kín. Anh ta còn hỏi bây giờ Nathan đang ở đâu…" Mẹ tôi lại khóc. "Anh ta đòi biết hết mọi chuyện."

Tôi thở qua kẽ răng. Không rõ lắm động lực nào khiến Gideon làm vậy, nhưng nếu anh ta thực sự bỏ tôi vì chuyện của Nathan và đang cố gắng làm mọi cách để tự bảo vệ mình khỏi tai tiếng thì đó sẽ là điều khiến tôi đau đớn nhất. Tôi đau đến quay quắt trên ghế ngồi. Tôi cứ nghĩ chúng tôi chia tay nhau vì quá khứ của anh, nhưng bây giờ có vẻ như lý do lại chính là vì quá

khứ của tôi.

Lần đầu tiên tôi thấy mừng vì mẹ tôi lúc nào cũng chỉ để ý đến bản thân mình mà thôi. Nhờ vậy mà bây giờ bà không nhận ra tôi đang khổ sở.

“Anh ấy có quyền được biết mà mẹ.” Tôi nghe mình nói bằng một giọng hoàn toàn xa lạ. “Anh ấy có quyền tự bảo vệ tên tuổi của mình trước mọi rủi ro.”

“Trước giờ con đâu có kể với mấy người bạn trai khác.”

“Thì tại con có bao giờ quen với ai nổi tiếng như vậy đâu?” Tôi nhìn ra dòng xe cộ bên ngoài. “Gideon Cross và Cross Industries của anh ấy mang tầm cỡ quốc tế mà. Anh ta khác xa mấy người con quen hồi đi học.”

Bà nói thêm gì đó nhưng tôi không nghe thấy nữa. Tôi khép chặt mình lại tự vệ, tránh xa khỏi cái thực tại mà bỗng dưng trở nên quá khó khăn để chấp nhận.

Văn phòng của bác sĩ Petersen vẫn giống y như trong ký ức của tôi, một nơi vừa rất chuyên nghiệp lại có cái gì đó nhẹ nhàng với đồ nội thất mang màu sắc trung hòa nhã nhặn. Bản thân ông vẫn vậy, vẫn rất ưa nhìn với mái tóc xám và đôi mắt xanh thông minh, dịu dàng.

Ông chào hai mẹ con bằng nụ cười rất tươi, khen mẹ tôi xinh đẹp và không quên nói thêm là tôi rất giống mẹ. Ông nói là mình rất vui khi gặp lại tôi và thấy tôi trong tình trạng tốt, nhưng tôi thấy ngay là ông nói vậy chỉ để cho mẹ tôi yên tâm. Tôi biết chắc tâm trạng của mình lúc này không thể nào qua khỏi con mắt nhà nghề của ông được.

“Hôm nay hai mẹ con đến đây vì lý do gì nào?” Ông bắt đầu khi ngồi vào ghế đối diện tôi và mẹ.

Tôi kể chuyện mẹ theo dõi điện thoại của tôi và khiến tôi cảm thấy bị xâm phạm tự do cá nhân. Rồi mẹ tôi nói việc tôi muốn tập Krav Maga là một dấu hiệu cho thấy tôi không cảm thấy an toàn. Tôi nói việc mẹ và dượng Stanton can thiệp vào phòng tập của Parker làm tôi cảm thấy ngột ngạt, rồi mẹ nói rằng việc tôi tiết lộ bí mật với người ngoài là phản bội lòng tin của bà, khiến bà cảm thấy bị vạch trần một cách tệ hại.

Bác sĩ Petersen lắng nghe chăm chú, ghi chép lại và hầu như không lên tiếng cho tới khi chúng tôi nói xong hết.

Đợi cả hai mẹ con im lặng, ông mới hỏi. “Monica này, sao chị không nói với tôi chuyện chị theo dõi điện thoại của Eva?”

Mặt mẹ tôi hơi quay sang hướng khác. Đó là một biểu hiện tự vệ của bà. “Tôi thấy đâu có gì sai. Nhiều người cũng theo dõi điện thoại của con cái họ mà.”

“Chỉ khi chúng là con nít thôi.” Tôi phản ứng. “Con là người lớn rồi, con có sự riêng tư.”

“Thử đặt mình vào vị trí của Eva xem.” Bác sĩ Peterson xen vào. “Chị có nghĩ chị cũng sẽ phản ứng như vậy không? Nếu một ngày nào đó chị phát hiện ra có người theo dõi mọi hoạt động của chị mà chị không hề biết?”

“Tôi sẽ không phản ứng nếu người đó là mẹ tôi và tôi biết việc đó khiến mẹ tôi được yên tâm.”

“Vậy chị có nghĩ việc làm đó làm cho Eva không thấy yên tâm không?” Ông chất vấn một cách nhẹ nhàng. “Nhu cầu cần bảo vệ con cái là chuyện dễ thông cảm, nhưng chị nên bàn bạc trước với Eva những chuyện chị muốn làm. Ý kiến của cô ấy rất quan trọng. Và chuyện có hợp tác hay không là phải do cô ấy quyết định. Chị phải tôn trọng ý kiến của cô ấy khi đưa ra giới hạn về những gì làm được và không làm được.”

Mẹ tôi thở mạnh giận dữ.

“Eva cần có ranh giới để tự làm chủ cuộc sống của mình.” Ông nói tiếp. “Đó là những thứ từ lâu cô ấy đã không được có. Cho nên bây giờ chúng ta phải tôn trọng cái quyền được làm điều đó của cô ấy, và theo cách thích hợp nhất trong hoàn cảnh hiện tại.”

“Ừ.” Bà vặn vẹo cái khăn trong tay. “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới khía cạnh đó.”

Tôi nắm lấy tay bà khi thấy môi bà run bần bật. “Không gì ngăn được con kể với Gideon, nhưng đúng là con nên nói cho mẹ biết trước. Con xin lỗi vì đã không nghĩ ra chuyện đó.”

“Con mạnh mẽ hơn mẹ rất nhiều. Nhưng mẹ vẫn không thể không lo được.”

Bác sĩ Petersen nói. “Tôi đề nghị thế này, Monica à, chị nên dành một ít thời gian suy nghĩ về tất cả những thứ có thể khiến chị lo lắng, rồi liệt kê hết ra.”

Mẹ gật đầu.

“Khi đã có cái danh sách đó, dù chưa hoàn thiện nhưng ít ra cũng có cái để bắt đầu, thì chị và Eva có thể cùng trao đổi với nhau xem cả hai nên làm những gì để ngăn chặn các tình huống đó xảy ra, mà phải là biện pháp mà cả hai người cùng đồng ý. Ví dụ như việc cứ vài ngày mà không thấy Eva liên lạc là chị lo lắng, thì giải pháp sẽ là gửi tin nhắn hay thư điện tử chẳng hạn.”

“Được thôi.”

“Nếu chị thích tôi và chị có thể xem qua cái danh sách đó trước.”

Cuộc trao đổi giữa hai người khiến tôi chỉ muốn la lên vì thấy bị xúc phạm. Tôi không hy vọng bác sĩ Petersen có thể khiến mẹ tôi hiểu lý lẽ hơn, nhưng tôi tưởng ít ra ông cũng phải cứng rắn hơn với bà về chuyện này. Vì Chúa, phải có ai đó làm vậy với bà chứ, phải có một người mà bà nể chứ.

Khi hết giờ, chúng tôi bước ra ngoài, tôi nói mẹ chờ một chút vì tôi muốn quay lại hỏi riêng ông một câu nữa.

“Sao vậy, Eva?” Ông đứng chờ sẵn, vẻ kiên nhẫn và thông thái.

“Cháu chỉ thắc mắc…” Tôi cố gắng nói ra thành tiếng. “Liệu hai người đã từng bị lạm dụng có thể nào có một mối quan hệ tình cảm bình thường với nhau như những cặp đôi khác không?”

“Hoàn toàn được.” Câu trả lời nhanh và dứt khoát của ông khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi chìa tay ra. “Cảm ơn bác sĩ.”

Về tới nhà, tôi mở cửa bằng chùm chìa khóa mà Gideon trả lại, vẫy tay hờ hững với Cary đang tập yoga theo băng ghi hình trong phòng khách rồi đi thẳng vô phòng.

Trên đường từ cửa phòng vô tới giường, tôi trút bỏ quần áo, chỉ còn mặc đồ lót rồi leo lên giường, chui xuống tấm mền mát lạnh. Tôi ôm gối, nhắm mắt lại, thấy mình trống rỗng vì quá mệt mỏi và cạn kiệt.

Cửa mở ra, Cary ngồi xuống bên cạnh tôi.

Anh đưa tay vuốt những sợ tóc đang dính bết trên gương mặt nhòe nước. “Chuyện gì vậy cưng?”

“Em bị đá rồi. Bằng một mảnh giấy với lời lẽ ngắn gọn lịch sự.”

Anh thở dài. “Em hiểu mà. Anh ta sẽ cố gắng cự tuyệt em vì nghĩ rằng em sẽ làm anh ta tổn thương như những người khác.”

“Còn em thì lại chứng minh là anh ta nghĩ đúng.” Tôi chợt nhận ra khi nghe Cary nói. Tôi đã bỏ chạy khi gặp khó khăn, vì tôi cứ khăng khăng là mọi chuyện sẽ không có kết thúc tốt đẹp. Thứ duy nhất tôi dám làm là bước đi, để mình không trở thành người bị bỏ lại.

“Bởi vì bản thân em cũng đang chiến đấu để tự hồi phục.” Anh nằm xuống ôm tôi từ phía sau, vòng cánh tay săn chắc qua người kéo tôi vào sát anh.

Tôi rúc vào cái hơi ấm da thịt mà lúc này tôi nhận ra là mình cần. “Có lẽ anh ấy bỏ em vì quá khứ của em chứ không phải quá khứ của anh ấy.”

“Nếu đúng là vậy thì mọi chuyện cũng nên kết thúc. Nhưng anh vẫn nghĩ em và anh ta sẽ lại tìm tới nhau. Hay ít ra thì em cũng sẽ suy nghĩ lại.” Hơi thở của Cary nhẹ nhàng sau gáy tôi. “Anh muốn thấy kết cục hạnh phúc cho những người kém may mắn. Eva ơi, hãy cho anh lòng tin nhé.”

Chương 15

Sáng thứ Sáu Trey ở lại ăn sáng cùng tôi và Cary. Tôi ngồi uống cà phê nhìn hai người thân thiết với nhau mà thầm xúc động.

Tôi đã từng có những mối tình nhẹ nhàng kiểu đó nhưng đã không biết quý trọng. Đó là những mối quan hệ đơn giản, thoải mái nhưng lại cũng có phần hời hợt.

Một cuộc tình có thể sâu đậm đến đâu nếu như hai người không đến được những góc tối sâu thẳm nhất trong tâm hồn nhau? Đó là tình thế khó xử của tôi và Gideon hiện nay.

Vậy là đã qua ngày thứ hai không có Gideon. Tôi muốn tìm gặp xin lỗi anh vì đã bỏ đi. Tôi muốn nói với anh là tôi sẵn sàng ở bên cạnh anh, dù là để lắng nghe hay chỉ chia sẻ trong im lặng. Nhưng tôi đã quá yêu anh nên quá dễ dàng bị tổn thương. Tôi quá sợ hãi việc bị từ chối. Chuyện anh không chịu giúp tôi hiểu rõ hơn về anh lại càng làm tăng nỗi sợ hãi đó. Dù cho hai đứa có làm lành, thì tôi cũng phát điên nếu hài lòng với những mảnh vụn quá khứ nhỏ bé mà anh chia sẻ.

Ít ra thì công việc cũng đang trôi chảy. Bữa ăn mừng mà mấy sếp thưởng cho hợp đồng ký được với Kingsman khiến tôi rất phấn khởi. Tôi thấy mình may mắn khi được làm việc ở đây.

Nhưng ngay khi nghe tin là Gideon cũng được mời - dù chưa chắc gì anh đã tới - tôi lập tức quay lại bàn làm việc ngồi lì suốt cả buổi chiều.

Tôi ghé qua phòng tập trên đường về nhà, rồi đi mua vài thứ để làm món mì dẹt với bơ, pho mát và bánh kem trứng ăn tráng miệng - những món ăn khiến dễ buồn ngủ. Tôi chỉ muốn được ngủ để chấm dứt một loạt những câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu, hy vọng sáng thứ Bảy đầu óc sẽ thư thái hơn.

Cary và tôi ngồi ăn tối trong phòng khách. Anh nảy ra sáng kiến thử ăn mỳ Ý bằng đũa để làm tôi vui. Cary khen thức ăn ngon, trong khi tôi không cảm thấy mùi vị gì cả. Những lúc anh im lặng tôi lại nghĩ tới chuyện khác, rồi lại tự cảm thấy mình là người bạn chẳng ra làm sao.

"Quảng cáo của Grey Isles khi nào bắt đầu chiếu?" Tôi hỏi.

"Anh không biết nữa, nhưng nghe chuyện này nè…" Anh cười. "Em biết là người mẫu nam tụi anh bị đối xử như thế nào rồi đó, trong mấy cuộc thác loạn tập thể là tụi anh bị chuyền đi giống như bao cao su vậy, trừ khi là đang hẹn hò với một người có thế lực. Mà mấy tấm hình chụp hai đứa mình tràn lan trên mạng hôm trước lại vô tình khiến mọi người tưởng anh như vậy thiệt. Anh trở thành một vai phụ trong chuyện tình của em với Cross. Vậy là nhờ em mà anh thành hàng giá cao."

Tôi cười lớn. "Không cần em thì anh cũng cao giá rồi."

"Ừ, thì thêm một chút cũng đâu có mất gì. Mà công ty gọi anh trở lại quay thêm vài cảnh nữa đó. Anh nghĩ chắc họ định cho anh lên hình nhiều hơn năm phút."

"Mình phải đi ăn mừng." Tôi trêu.

"Chắc chắn rồi. Khi nào em rảnh thì đi thôi."

Ăn xong hai đứa ngồi coi lại phim *Tron* bản gốc. Coi được khoảng hai mươi phút thì điện thoại di động của Cary reo, tôi nghe anh nhấc máy nói chuyện với người quản lý. "Rồi, hai mươi phút nữa tôi sẽ tới, không trễ hơn đâu. Tới nơi tôi gọi nhé."

"Có việc hả?" Tôi hỏi lúc anh cúp máy.

"Ừ. Anh chàng người mẫu có lịch chụp tối nay tệ quá, không xài được." Anh nhìn tôi dò xét. "Em muốn đi chung không?"

Tôi duỗi chân trên ghế. "Thôi, em đang thoải mái."

“Em chắc mình ổn không?”

“Em chỉ cần giải trí nhẹ nhàng thôi. Nghĩ tới chuyện phải thay đồ là em thấy mệt rồi.” Tôi chỉ muốn mặc cái quần ngủ với cái áo cụt tay thủng lỗ này suốt mấy ngày cuối tuần. Dù đang đau khổ thế nào thì tôi cũng cần được ăn mặc thoải mái. “Đừng có lo cho em, dạo này đúng là em hơi thê thảm, nhưng em sẽ không sao đâu. Anh cứ đi làm việc vui vẻ đi.”

Cary đi rồi tôi vô bếp lấy rượu uống. Tôi ngừng lại ở quầy bàn bếp, khẽ chạm vào bó hoa mà Gideon tặng hồi cuối tuần trước. Cánh hoa rụng lả tả như nước mắt. Tôi định cắt bới cành rồi lấy bịch thuốc được giao kèm theo ra bỏ vô nước ngâm, nhưng rồi nghĩ lại thấy cũng không ích gì. Ngày mai tôi sẽ vứt nó đi, coi như thứ cuối cùng còn sót lại của mối tình cũng tả tơi không kém.

Chỉ trong một tuần mà tôi với Gideon đã sâu đậm hơn tất cả những mối tình khác tôi có trong vòng hai năm trở lại đây. Tôi sẽ luôn luôn yêu anh vì điều đó. Mà không cần lý do gì, đơn giản là tôi sẽ luôn luôn yêu anh, vậy thôi.

Và đến một ngày nào đó, tôi sẽ không còn đau đớn nhiều như bây giờ.

“Dậy đi nào, mèo lười.” Giọng Cary nghe như hát lúc anh giật cái mền ra khỏi người tôi.

“Ừm… để em ngủ coi.”

“Em có năm phút để đi vô tắm, nếu không là cái phòng tắm ra đây tìm em đó.”

Tôi hé mắt nhìn. Cary đang ở trần, mặc một cái quần đáy thụng. So với vẻ mặt mới ngủ dậy thì anh vẫn đẹp chán. “Sao em phải dậy?”

“Bởi vì khi nằm thì em chỉ ở mãi một chỗ không tiến lên được.”

“Úi chà, sâu sắc quá. Cary Taylor ạ.”

Anh khoanh tay nhướn mày nhìn tôi. “Mình phải đi sắm đồ.”

Tôi vùi mặt trên gối. “Thôi.”

“Anh nhớ có nghe em nhắc tới một bữa tiệc ngoài trời có nhiều ngôi sao ca nhạc tham dự vào Chủ nhật này thì phải. Anh phải ăn mặc làm sao bây giờ?”

“À, câu hỏi hay đó.”

“Em định mặc gì?”

“Không biết nữa… Lúc đầu em định mặc theo kiểu tiệc trà của Anh quốc, kiểu mặc đầm rồi đội nón này nọ. Bây giờ thì em không chắc lắm.”

Cary nhanh nhảu gật đầu. “Thì đó. Mình phải đi tìm mua thứ gì sang trọng, gợi cảm và có phong cách mới được.”

Tôi phản đối chiếu lệ rồi bò ra khỏi giường lết vô phòng tắm. Trong lúc tắm tôi lại không khỏi nghĩ tới Gideon, tới cơ thể tuyệt mỹ của anh và tiếng rên của anh khi anh sung sướng. Tôi nhìn đâu cũng thấy Gideon. Thậm chí tôi còn bắt đầu có ảo giác về chiếc Bentley đen ở khắp nơi. Đi tới chỗ nào tôi cũng thấy hình như có một chiếc như vậy đậu gần đó.

Cary và tôi ăn trưa rồi lượn qua gần hết các cửa hiệu ở khu Tây và trên đại lộ Madison, xong mới đón taxi xuống khu SoHo. Trên đường đi Cary được hai cô bé mới lớn xin chữ ký, khiến tôi cười hoài không dứt.

“Thấy chưa?” Cary reo lên.

“Thấy cái gì?”

“Mọi người nhận ra anh là từ mấy tấm hình chụp với em đang trên các trang mạng cá nhân đó, trong mục về em và Cross.”

Tôi khịt mũi. “Mừng là chuyện tình cảm của em cũng mang lại chút lợi ích cho người khác.”

Cary có buổi chụp hình lúc ba giờ, tôi đi cùng anh tới ngồi chờ trong phòng chụp của một tay nhiếp ảnh gia rất to mồm và xấc láo. Sực nhớ hôm nay là thứ Bảy, tôi ra một góc gọi điện thoại cho bố.

“Con vẫn vui vẻ ở New York chứ hả?” Giọng bố vang lên lẫn trong tiếng điện đàm trên tàu tuần tra của ông.

“Tới giờ vẫn tốt bố à.” Tôi nói dối, vì nói thật cũng không ích lợi gì cho ai.

Ai đó nói gì với ông ở đầu dây bên kia mà tôi không nghe rõ. “Chris nói là anh ta thấy con trên tivi hôm nọ, trên mục chuyện đời tư của người nổi tiếng gì đó thì phải. Anh ta cứ hỏi bố suốt đây nè.”

Tôi thở dài. “Bố kêu anh ta đừng xem những mục đó nữa, hại não lắm đó.”

“Vậy là không phải con đang hẹn hò với một trong những người giàu nhất nước Mỹ hả?”

“Không. Còn bố thì sao?” Tôi đánh trống lảng thật nhanh. “Bố có đang hẹn hò với ai không?”

“Không có gì đáng nói cả. Chờ bố chút.” Ông quay qua trả lời một cuộc gọi rồi nói lại với tôi. “Xin lỗi cục cưng, bố phải đi làm việc rồi. Bố nhớ con lắm. Yêu con nhiều.”

“Con cũng nhớ bố. Bố cẩn thận nhé.”

“Chắc chắn rồi. Chào con.”

Tôi cúp máy rồi quay lại chờ Cary làm xong việc. Không có gì làm tôi lại nghĩ tới Gideon. Bây giờ anh ở đâu? Anh đang làm gì?

Có khi nào thứ Hai vô tôi sẽ nhận được một đống hình chụp anh với người phụ nữ khác?

©STENT

Trưa Chủ nhật tôi mượn một chiếc xe của dượng Stanton và nhờ anh tài xế Clancy chở tới nhà của gia đình Vidal ở hạt Dutchess. Tôi ngồi trên xe lơ đãng nhìn ra khung cảnh tươi sáng bên ngoài, những bãi cỏ và những cánh rừng xanh mượt trải dài tới tận chân trời. Hôm nay đã là ngày thứ tư không có Gideon. Nỗi đau của mấy ngày trước giờ đây đã trở thành cơn cảm cúm. Cả người tôi nhức nhối như đang cai nghiện, cổ họng lúc nào cũng bỏng rát vì phải nén nước mắt.

“Em có hồi hộp không?”

“Không nhiều. Gideon không có ở đó.”

“Em chắc không?”

“Nếu không chắc thì em đã không đi rồi. Em cũng tự ái mà.” Tôi nhìn Cary nhịp nhịp ngón tay trên thành ghế. Hôm qua sau khi lượn qua hết đủ mọi cửa hàng thì Cary chỉ mua một thứ duy nhất, là một cái cà vạt bằng da màu đen. Tôi chọc anh suốt cả ngày, không hiểu sao một người có gu thời trang hoàn hảo như anh lại đi mua cái thứ đó.

Anh bắt gặp ánh mắt của tôi. “Sao? Em vẫn không thích cà vạt của anh hả? Anh thấy nó hợp với cái quần jean và áo khoác này mà.”

“Cary ơi,” tôi cười, “anh mặc gì mà chả đẹp.”

Đúng là vậy. Cary có thể ăn mặc theo bất cứ phong cách nào, nhờ cái dáng mình dây hoàn hảo và gương mặt khiến thiên thần cũng phải ganh tị.

Tôi nắm lấy mấy ngón tay đang gõ nhịp của anh. “Anh hồi hộp không?”

“Tối qua không thấy Trey gọi điện.” Anh nói khẽ. “Cậu ấy hứa là sẽ gọi.”

Tôi siết tay anh. “Chỉ là quên gọi điện thôi mà anh, chắc là không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Vậy thì sáng nay cậu ta gọi lại cũng được mà.” Cary cãi. “Trey đâu phải kiểu nghệ sĩ như mấy người trước anh quen. Cậu ta không có quên đâu, mà là không muốn gọi thì có.”

“Cái đồ dở hơi thối. Yên tâm đi, hôm nay em sẽ chụp thật nhiều hình anh đang tiệc tùng sang trọng và quyến rũ để tới thứ Hai tra tấn hắn ta.”

Cary cong môi. “Ôi, lòng dạ đàn bà. Đáng tiếc là Cross không nhìn thấy em hôm nay. Anh mà còn thấy hơi nóng người khi thấy em bước ra trong cái đầm này đấy.”

“Tởm quá!” Tôi đập vai anh, trừng mắt khi anh lăn ra cười.

Cả hai đứa đều hài lòng khi tìm được cái đầm này. Phần thân áo cắt may vừa khít theo đúng kiểu dành cho tiệc đứng, phía dưới xòe ra từ phần hông, điểm hoa màu trắng. Nhưng phong cách trà-bánh cổ điển chỉ có tới đó.

Phần đặc sắc nằm ở thiết kế hở vai, cùng với các lớp váy lót bằng lụa xen kẽ màu đen và đỏ sẫm làm cho phần váy phồng lên, thêm mấy bông hoa kết bằng da nhìn có hình dáng như những chiếc chong chóng. Cary chọn từ tủ giày của tôi đôi Jimmy Choo màu đỏ hở mũi và đôi bông tai hồng ngọc hình giọt nước, kết hợp thành một bộ hoàn hảo. Hai đứa quyết định là tôi sẽ để tóc xõa tự nhiên phòng khi đến nơi được yêu cầu phải đội nón. Tóm lại tôi thấy rất tự tin và xinh đẹp.

Clancy đưa chúng tôi qua nhiều cánh cổng có gắn chữ lồng vào nhau, vào một lối đi hình vòng cung theo hướng dẫn của một người phục vụ. Hai đứa xuống xe ở lối vào, Cary phải đỡ tay tôi vì gót giày tôi bị lún xuống lối đi rắc đầy sỏi.

Bước vào dinh thự rộng lớn được xây theo phong cách kiến trúc Tudor của Anh, chúng tôi được cả gia đình Gideon đón tiếp nồng nhiệt - mẹ anh, cha dượng anh, Christopher và em gái anh.

Tôi nhìn cảnh đó và nghĩ nếu có thêm Gideon nữa thì sẽ thật là hoàn hảo. Mẹ và em gái anh cũng có mái tóc đen óng mượt, hàng mi dày và đôi mắt xanh lơ. Cả hai đẹp một cách tinh tế.

"Eva!" Mẹ Gideon kéo tôi lại gần, khẽ chạm má. "Bác rất vui là cuối cùng cũng được gặp cháu. Cháu thật là xinh đẹp! Cả cái váy nữa, bác thích lắm."

"Cảm ơn bác."

Rồi bà đưa tay vuốt tóc, vuốt mặt tôi, xong còn vuốt xuống hai cánh tay tôi. Tôi thấy rất khó chịu, vì sự đụng chạm đôi khi có thể khiến căn bệnh của tôi bùng nổ, nhất là với một người lạ. "Tóc cháu vàng tự nhiên hả?"

"Dạ." Tôi vô cùng bất ngờ và bối rối. Ai lại hỏi một người mới gặp câu đó?

"Thật là tuyệt vời. Hoan nghênh nhé, hy vọng cháu sẽ có một buổi tiệc vui. Gia đình bác rất vui vì cháu đã tới."

Tôi thấy không thoải mái nên rất mừng khi bà chuyển hướng qua tấn công Cary.

"Còn đây hẳn là Cary rồi." Bà bắt đầu ngân nga. "Tôi cứ tưởng hai cậu con trai của tôi là đẹp trai nhất hành tinh, giờ biết là mình đã sai. Cậu thật là tuyệt diệu, chàng trai trẻ ạ."

Cary cười tươi hết cỡ. "Ôi, chắc cháu yêu mất thôi, thưa cô Vidal."

Bà cười sung sướng. "Thôi nào, cứ gọi tôi là cô Elizabeth, hay Lizzie cũng được nếu cậu dám."

Tôi quay qua thấy Christopher Vidal Cha đang siết chặt tay mình. Ông nhìn rất giống con trai, cũng đôi mắt xanh lục hơi ngả xám và nụ cười pha nét trẻ con. Tôi ngạc nhiên một cách thích thú khi thấy ông mặc quần ka-ki, giày da mọi với áo len sợi. Nhìn ông giống giáo sư đại học hơn là giám đốc hãng ghi âm.

"Chào Eva. Tôi gọi như vậy được không?"

"Được ạ."

"Gọi tôi là chú Chris nhé, để phân biệt với Christopher. Ông nghiêng đầu ngắm tôi qua cặp kính gọng màu nâu đồng nhìn hơi tinh quái. "Tôi có thể hiểu sao Gideon lại thích cô như vậy. Cô có đôi mắt xám màu khói, nhưng lại rất trong và ngay thẳng. Có lẽ là đôi mắt đẹp nhất tôi từng thấy, đương nhiên ngoại trừ của vợ tôi ra."

“Cảm ơn ạ.” Tôi đỏ mặt.

“Gideon có đến không vậy?”

“Theo cháu biết thì không.” Sao cha mẹ anh lại không biết mà phải hỏi tôi nhỉ?

“Cả nhà luôn mong nó tới mà.” Ông ra hiệu về phía một người phục vụ chờ sẵn. “Vui lòng vào bên trong vườn và tự nhiên như ở nhà nhé.”

Christopher đón tôi bằng một cái ôm và hôn lên má, trong khi cô em gái, Ireland, nhìn tôi sưng sỉa theo kiểu rất thường thấy ở bọn con gái mới lớn. “Chị có mái tóc vàng.”

Khỉ thật. Bộ chuyện Gideon thích tóc nâu đã trở thành luật trong nhà này rồi hay sao? “Còn em có mái tóc nâu rất đáng yêu.”

Cary chìa tay ra cho tôi, may quá.

Khi chúng tôi đi khỏi, anh thì thầm. “Họ có giống như em tưởng tượng không?”

“Mẹ anh ta thì có lẽ giống, còn ông cha dượng thì không.” Tôi ngoái lại nhìn chiếc đầm dài màu kem trên thân hình mảnh dẻ của Elizabeth Vidal, thầm nghĩ mình biết quá ít về gia đình anh. “Một đứa con riêng thì làm sao mà có thể thừa hưởng công việc kinh doanh của cha dượng mình nhỉ?”

“Cross có cổ phần trong Vidal Records không?”

“Có, chiếm cổ phần áp đảo.”

“Ừm… có thể anh ta muốn giúp gia đình trong giai đoạn khó khăn của ngành âm nhạc.”

“Vậy tại sao không cho mượn tiền luôn?”

“Hay vì anh ta lúc nào cũng là một doanh nhân khôn khéo?”

Tôi thở dài, cố xua thắc mắc ra khỏi đầu. Tôi đến đây là vì Cary chứ không phải Gideon, và tôi phải luôn nhắc mình nhớ điều đó.

Vô tới bên trong, tôi thấy một căn lều to trang trí công phu được dựng lên ở khu vườn phía sau. Dù thời tiết rất đẹp, tôi không ra ngoài trời mà chỉ đến ngồi ở một cái bàn trải khăn trắng có hoa văn nổi.

Cary vỗ nhẹ vai tôi. “Em nghỉ ngơi nhé, anh đi xã giao chút.”

“Ra trận đi.”

Cary đi mất.

Tôi ngồi nhấm nháp sâm banh, tán gẫu với bất kỳ ai đến bắt chuyện. Tôi có nghe nhạc của rất nhiều ca sỹ đang có mặt tại đây, nên thấy thích thú khi lén quan sát họ từ chỗ ngồi. Dù xung quanh ai nhìn cũng lịch lãm và có vô số người phục vụ, nhưng không khí nhìn chung rất thoải mái và nhẹ nhàng.

Tôi bắt đầu thật sự thư giãn thì nhìn thấy người mà tôi không bao giờ muốn gặp lại đang bước từ trong nhà ra lối đi vào vườn: Magdalene Perez, đẹp rực rỡ trong chiếc váy lụa mềm mỏng màu hồng dài tới gối.

Chợt một bàn ty đặt lên vai tôi siết nhẹ, làm tim tôi đập nhanh vì nhớ lại cái đêm tôi và Cary tới câu lạc bộ của Gideon. Nhưng lần này người bước ra là Christopher.

“Eva này,” Anh kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, rồi chống cùi chỏ lên đầu gối nghiêng người về phía tôi. “Cô có vui không? Không thấy cô tiếp xúc nhiều với mọi người.”

“Tôi đang rất thoải mái.” Quả thế, ít nhất là trong lúc này. “Cảm ơn vì đã mời tôi nhé.”

“Cảm ơn vì đã tới. Bố mẹ tôi rất phấn khởi khi có cô ở đây.” Nụ cười rộng của anh, cùng với cái cà vạt in đầy hoạt hình bằng nhựa nổi làm tôi mỉm cười. “Cô đói không? Bánh thịt cua ngon lắm đó, khi nào có người bưng ngang nhớ lấy một cái nhé.”

“Tôi sẽ để ý.”

“Cần gì cứ gọi tôi nhé. Và nhớ nhảy với tôi một bản nữa.” Christopher nháy mắt rồi đứng dậy đi mất.

Ireland ngồi xuống thế chỗ của anh trai, sửa sang quần áo cho đúng kiểu cách. Mái tóc cô bé buông thẳng xuống tới ngang eo, đôi mắt đẹp thẳng thắn khiến tôi có thiện cảm. Nhìn cô bé chân thật hơn so với tưởng tượng của tôi dựa vào những bài báo mà Cary in hôm trước. “Chào chị.”

“Chào em.”

“Gideon đâu rồi?”

Tôi nhún vai. “Chị không biết.”

Ireland gật đầu vẻ hiểu biết. “Anh ấy vẫn thích cô độc.”

“Lúc nào anh ấy cũng vậy hả?”

“Em nghĩ vậy. Anh ấy dọn ra ngoài lúc em còn nhỏ lắm. Chị có yêu anh ấy không?”

Tôi ngừng thở trong một giây, rồi trả lời đơn giản. “Có.”

“Em cũng nghĩ vậy khi thấy đoạn phim quay hai người ở công viên Bryant.” Cô bé cắn nhẹ môi dưới. “Anh ấy có vui tính không?... Ý là anh ấy thường đối xử với những người xung quanh ra làm sao?”

“Ừm… thì…” Chúa ơi. Có ai ở đây biết chút gì về Gideon không nhỉ? “Chị không nghĩ là anh ấy vui tính, nhưng có thể nói là không hề chán.”

Ban nhạc bắt đầu chơi bài *Come Fly with me*, và Cary lập tức xuất hiện bên cạnh như có phép màu. “Đến lúc làm cho anh đẹp mặt anh, Ginger.”

“Em sẽ cố, Fred[1] ạ” Tôi cười với Ireland. “Chị xin phép một chút nhé.”

[1] Ginger và Fred là hai nhân vật chính trong một vở nhạc kịch có nội dung kể về hai vũ công nổi tiếng.

“Bài này ba phút mười chín giây.” Cô bé chỉnh tôi, chứng tỏ kiến thức trong lĩnh vực kinh doanh của gia đình mình.

Cary dìu tôi ra sàn nhảy vắng hoe và bắt đầu lướt nhanh theo điệu foxtrot. Sau nhiều ngày vật vã đau khổ, người tôi cứng đơ phải mất một lúc mới làm quen được với giai điệu. Ngay sau đó sự đồng điệu lâu năm trở về, hai đứa dìu nhau lả lướt uyển chuyển khắp sàn.

Khi giọng hát nhỏ dần theo tiếng nhạc, hai đứa mới đứng lại, mệt đứt hơi. Tiếng vỗ tay làm chúng tôi ngạc nhiên thích thú. Cary cúi chào lịch lãm, tôi cũng níu tay anh để giữ thăng bằng rồi khẽ nhún gối.

Khi tôi thẳng người dậy, Gideon đang đứng trước mặt. Tôi giật mình lùi một bước. Anh ăn mặc cực kỳ bê bối so với một buổi tiệc thế này, quần jean và áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần, thậm chí không cài nút cổ, tay áo thì xắn cao. Nhưng anh vẫn đẹp trai đến mức có thể khiến tất cả đàn ông đang có mặt phải tủi thân.

Vừa nhìn thấy anh là tôi bị nỗi khao khát nhấn chìm. Tôi lờ mờ thấy ban nhạc đang kéo Cary

đi, nhưng không thể nào rời mắt khỏi đôi mắt xanh hoang dại đang nhìn mình như thiêu đốt.

"Em làm gì ở đây?" Anh cau có.

Tôi bật lại. "Anh nói cái gì?"

"Em không nên tới đây." Anh nắm khuỷu tay tôi lôi về hướng ngôi nhà. "Anh không muốn em có mặt ở đây."

Tôi thấy nhục nhã còn hơn bị anh nhổ vào mặt. Tôi giật tay ra rồi bước nhanh vào nhà, đầu ngẩng cao, thầm mong sẽ ra đến được ngoài xe và sự bảo vệ của Clancy trước khi tôi bật khóc.

Sau lưng tôi nghe giọng ai đó gọi tên Gideon tình tứ, hy vọng cô ả sẽ giữ anh lại đủ lâu để tôi ra khỏi đây.

Lúc bước vô gian nhà mát rượi tôi tưởng mình đã thoát.

"Eva, đợi đã."

Tôi co vai lại không muốn nhìn mặt anh. "Biến đi, tôi tự ra về được."

"Anh chưa nói hết…"

"Tôi thì nói hết rồi." Tôi quay lại nhìn mặt anh. "Anh không có quyền nói cái giọng đó với tôi. Anh tưởng anh là ai hả? Anh tưởng tôi tới đây là vì anh sao? Để được gặp anh rồi được anh ném cho một cục xương chắc… để được anh nhớ tới một cách tuyệt vọng hả? Hay biết đâu tôi có thể dụ dỗ lôi anh vô một góc tối tăm dơ bẩn nào đó để làm tình vội vã hòng mong được anh thương hại mà quay trở lại?"

"Em im đi." Ánh mắt anh nảy lửa, răng nghiến chặt. "Nghe anh đã…"

"Tôi tới đây là vì tôi được báo là anh sẽ không tới.Tôi tới đây là vì sự nghiệp của Cary. Cho nên anh có thể yên tâm quay lại buổi tiệc và quên hẳn tôi đi. Tôi cam đoan với anh là tôi cũng sẽ quên hẳn anh khi bước chân ra khỏi cánh cửa đó.

"Em im miệng lại ngay." Anh nắm tay tôi lắc mạnh đến nỗi hai hàm răng tôi va vào nhau. "Im để nghe anh nói nè."

Tôi giáng một cú tát nảy lửa làm đầu anh giật sang một bên. "Đừng có đụng vào tôi."

Gideon gầm lên rồi kéo tôi lại hôn mạnh đến nỗi làm môi tôi đau buốt. Hai tay anh giữ chặt

tóc để tôi không thể bỏ đi. Tôi cắn mạnh lưỡi rồi tới môi anh, nếm thấy vị máu tuôn ra, nhưng anh vẫn không chịu ngưng. Tôi đánh đấm loạn xạ lên người anh nhưng anh vẫn không lay chuyển.

Ông dượng đáng ghét. Nếu không tại ông ta và mẹ tôi thì tôi đã biết vài chiêu Krav Maga rồi…

Nụ hôn của Gideon giống như thể anh đang thèm khát tôi lắm, làm tôi chống cự yếu ớt dần. Mùi hương quen thuộc thơm tho, cơ thể tuyệt vời đang áp sát vào tôi. Thân thể tôi dấy lên phản ứng ngoài mong muốn, Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trời ơi. Tôi hãy còn muốn anh. Nỗi khao khát ấy chưa bao giờ biến mất.

Anh nhấc bổng tôi lên. Trong vòng tay siết chặt của anh, tôi không thở nổi và bắt đầu thấy chóng mặt. Khi anh bế tôi vô một căn phòng rồi đóng sấm cửa lại, tôi chỉ còn có thể phản đối yếu ớt.

Tôi thấy mình bị ép vào một bức tường bằng kính phía bên kia của phòng đọc sách, cơ thể hoàn toàn bị Gideon khuất phục. Tay anh di chuyển xuống dưới hông, lần qua lớp đầm chạm tới cái quần lót bằng ren. Anh giật mạnh hông tôi ép sát vào mình để tôi cảm nhận được anh đang cứng đến độ nào. Bên dưới tôi cũng đang run rẩy, nhức nhối vì cơn ham muốn.

Mọi kháng cự biến mất. Hai tay tôi buông xuống, áp vào thành kính. Anh cũng không còn căng thẳng nữa khi tôi mềm người đi, miệng anh bắt đầu dịu dàng thành một nụ hôn dỗ ngọt.

“Eva.” Anh thở nặng nhọc. “Đừng chống cự nữa, anh không chịu nổi đâu.”

Tôi nhắm mắt. “Buông em ra đi, Gideon.”

Anh áp chặt má vào mặt tôi, hơi thở mạnh phả qua hai tai tôi. “Anh không thể. Anh biết em thấy kinh tởm những gì em đã nhìn thấy tối hôm đó… cái chuyện anh làm…”

“Gideon, không phải vậy!” Chúa ơi. Anh tưởng tôi bỏ đi vì lý do đó hả? “Đó không phải là lý do…”

“Anh phát điên lên khi không có em.” Môi anh lần dọc theo cổ tôi, làm tôi sung sướng. “Anh không suy nghĩ được gì. Anh không làm việc được, không ngủ được. Cơ thể anh nhức nhối vì nhớ em. Anh sẽ làm cho em yêu anh trở lại. Cho anh thử đi.”

“Em chưa bao giờ ngừng thèm muốn anh cả.” Tôi thì thầm. “Nhưng anh xúc phạm em. Anh đã làm em bị tổn thương nhiều nhất từ trước tới nay.”

Anh nhìn tôi bối rồi. “Anh xúc phạm em hả? Hồi nào?”

“Anh nói dối em, anh đẩy em ra xa.” Tôi đưa hai tay ôm chặt lấy anh. Tôi cần anh hiểu rất rõ điều mình sắp nói. “Quá khứ của anh không khiến em bỏ đi. Chỉ có anh mới khiến em phải bỏ đi. Và đó chính là cái anh đã làm.”

“Anh không biết phải làm gì. Anh không bao giờ muốn em thấy anh như vậy…”

“Đó chính là vấn đề. Em muốn hiểu rõ con người anh, cả cái tốt lẫn cái xấu. Trong khi anh thì muốn giấu đi nhiều thứ. Nếu anh không chịu chia sẻ, tới một lúc nào đó tụi mình chắc chắn sẽ mất nhau, làm sao mà em không chịu nổi. Hiện giờ em đã thấy khó sống rồi. Bốn ngày vừa rồi trôi qua như địa ngục. Nếu phải thêm một tuần, hay một tháng nữa, chắc em chết mất.”

“Anh có thể chia sẻ với em mọi chuyện, anh sẽ cố gắng để làm được chuyện đó. Nhưng mà khi anh mới làm sai lần đầu thì em đã bỏ đi. Lúc nào em cũng như vậy hết, anh không chịu được cái cảm giác là cứ hễ mỗi lần anh nói hay làm gì sai thì em lại biến mất.”

Môi anh mềm mại khi chạm vào môi tôi. Tôi không tranh cãi nữa. Tôi còn nói được gì khi anh quá đúng?”

“Anh đã hy vọng là em sẽ quay lại.” Anh thì thầm. “Nhưng anh không chịu nổi phải xa em thêm nữa. Nếu cần anh sẽ khiêng em ra khỏi đây. Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì để đưa em vào một nơi ở riêng với anh và nói cho ra lẽ.”

Tôi lắp bắp. “Anh hy vọng em quay lại hả? Anh gửi trả chìa khóa cho em, em tưởng mình chia tay rồi chứ?”

Anh ngẩng mặt lên, chuyển giọng nghiêm chỉnh. “Mình không bao giờ chia tay hết, Eva.”

Tôi lặng nhìn anh, trái tim nhức nhối như đang chảy máu vì vẻ đẹp của anh, và cả vì sự đau đớn khổ sở mà anh đang chịu đựng do tôi gây nên.

Tôi nhón chân hôn lên dấu bàn tay tôi để lại trên má anh đỏ bừng, tay vuốt ve mái tóc đen óng ả.

Gideon khuỵu gối xuống cho ngang bằng tôi, thở gấp. “Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì em muốn. Cái gì cũng được, chỉ cần em đừng bỏ anh.”

Lúc đó có lẽ tôi nên thấy sợ vì sự mãnh liệt này, nhưng tôi cũng có một đam mê điên khùng tương tự dành cho anh.

Tôi vuốt ve trên ngực để anh bình tâm lại, rồi nói ra cái sự thật mình đang nghĩ. "Hai đứa mình cứ liên tục làm khổ nhau. Em không thể tiếp tục làm vậy với anh nữa, mà em cũng không thể chịu nổi cái sự thất thường của anh được. Tụi mình cần phải chữa bệnh. Rõ ràng tụi mình bị mắc chứng rối loạn nghiêm trọng về hành vi."

"Anh có đến gặp bác sĩ Petersen hôm thứ Sáu. Anh đã đăng ký làm bệnh nhân rồi, và nếu em đồng ý, mình sẽ cùng điều trị chung. Anh nghĩ nếu em tin tưởng ông ấy thì anh cũng sẽ tin tưởng ông ấy."

"Bác sĩ Petersen hả?" Tôi nhớ lại cú giật mình khi thoáng thấy một chiếc Bentley đen trờ tới ngay lúc Clancy lái xe rời khỏi phòng khám hôm thứ Năm. Lúc đó tôi tự nhủ là mình bị hoang tưởng. Suy cho cùng thì có vô số xe hơi màu đen ở thành phố này. "Anh theo dõi em hả?"

Anh thở dài, không chối.

Tôi kiềm lại cơn giận. Tôi có thể tưởng tượng cảm giác anh cảm thấy tệ hại như thế nào khi phải phụ thuộc quá nhiều vào một người mà anh không điều khiển được. Vào ngay lúc này thì điều quan trọng nhất là anh có thành ý muốn cố gắng và đã có hành động cụ thể chứ không chỉ nói suông. "Sẽ rất vất vả đó Gideon à." Tôi cảnh cáo.

"Anh không sợ vất vả." Suốt nãy giờ anh vẫn không ngừng vuốt ve tôi, như thể việc đụng chạm vào tôi bằng xương bằng thịt cần thiết như là hít thở vậy. "Anh chỉ sợ mất em thôi."

"Anh cần em." Môi anh lướt dần xuống cổ tôi. "Anh cần phải ở trong em…"

"Không, trời ạ, không phải ở đây." Nhưng chính tôi còn nghe thấy sự yếu đuối trong lời phản đối đó. Tôi cũng muốn anh ở mọi lúc, mọi nơi, bằng mọi cách…

"Phải là ở đây." Anh nói khẽ, rồi quỳ xuống. "Phải là ngay bây giờ."

Anh nhẹ nhàng vén cái đầm lên tới hông rồi bắt đầu, không ngừng chuyển động.

Tôi thở mạnh, cố đẩy ra, nhưng hoàn toàn bất lực. Tôi không làm gì được khi sau lưng là tấm kính dày, còn trước mặt là Gideon đang hừng hực quyết tâm, một tay giữ tôi lại, tay kia gần như nhấc hẳn chân tôi lên.

Đầu tôi áp chặt vào bức vách, sức nóng lan tỏa theo mạch máu từ cái chỗ mà anh đang làm cho tôi điên đảo. Hai tay tự động ôm anh đáp anh lại. Tóc anh chạm vào làm tôi càng khiêu khích, nhưng đồng thời sự nhột nhạt cũng khiến tôi nhận thức được mọi thứ xung quanh.

Tôi và Gideon đang ở trong căn nhà của cha mẹ anh, giữa một buổi tiệc toàn những người nổi tiếng, và Gideon thì đang quỳ gối, rên rỉ trong cơn thèm khát, làm dấy lên ham muốn giữa hai chân tôi. Anh biết rõ phải làm gì với tôi, biết rõ tôi muốn cái gì. Anh không chỉ khéo léo mà còn thấu hiểu bản năng của tôi. Cả hai thứ đó kết hợp lại khiến tôi bị nghiện.

Tôi run lên bần bật, mí mắt trĩu nặng vì khoái cảm. "Gideon ơi… anh làm em… bây giờ."

Không đáp lại, anh liên tục những động tác như trêu chọc khiến tôi không còn biết xấu hổ gì nữa. Có một cái gì đó gần như sùng bái khi anh tận hưởng cơ thể tôi, như thể chuyện làm tôi sung sướng là điều quan trọng như chính máu thịt của anh.

Tôi rít lên qua kẽ răng, đầu óc váng vất vì mấy ly sâm banh cộng với mùi hương nồng đậm của Gideon và sự hưng phấn của chính mình. Ngực tôi căng cứng như sắp nổ tung khỏi cái áo lót bó chặt, cả người run lên. "Sắp lắm rồi."

Một tiếng động ở phía bên kia căn phòng làm tôi sợ cứng người, ánh mắt nhìn sững vào Magdalene, người cũng đang nhìn tôi trân trối. Cô ả đứng chôn chân ngay sau cánh cửa, mắt mở to, miệng há hốc khi nhìn thấy tấm lưng và cái đầu của Gideon bên dưới tôi.

Nhưng anh đang quá mải mê nên không để ý. Anh đã chạm tới nơi nhạy cảm nhất bên trong tôi.

Mọi thứ đột nhiên thắt chặt dữ dội, rồi buông ra trong cơn khoái cảm ào ạt.

Cơn cực khoái bùng lên ra như lửa. Gideon giữ tôi lại khi đầu gối tôi nhũn ra chờ tôi dịu lại hẳn.

Khi tôi mở mắt ra trở lại, vị khán giả duy nhất đã bỏ đi.

Gideon vội vã đứng dậy, mang tôi qua chiếc ghế dài. Anh để tôi tựa lên thành ghế làm cột sống tôi đau buốt.

Tôi ngước nhìn anh theo chiều dọc thân mình. Sao anh không ôm tôi từ phía sau?

Nhưng chỉ một tích tắc sau, tôi không còn quan tâm anh sẽ làm theo cách nào nữa. Tôi rên lên, nhìn ánh mắt anh tối sầm chứa những tia chiếm đoạt, hơi thở đầy bản năng mỗi khi anh chạm vào điểm tận cùng trong tôi.

Tôi bật ra một tiếng rên run rẩy. Sự cọ xát làm cho niềm ham muốn không bao giờ có thể được thỏa mãn đủ của tôi trỗi dậy. Tôi muốn anh, chỉ mình anh thôi.

Chỉ một lúc thôi anh ngả đầu ra sau, hông lắc lư. “Eva, siết lấy anh đi…”

Tôi siết lại làm anh hét lên. Ánh mắt xanh lơ đầy dục vọng dán chặt vào mắt tôi. Anh rùng mình mạnh, bật ra tiếng kiêu quằn quại trong sung sướng. Anh lên đỉnh, sung sướng và thật dài.

Tôi chưa kịp lên đỉnh lần nữa, nhưng không hề gì. Tôi nhìn anh như kẻ chiến thắng. Tôi có thể làm điều này cho anh.

Vào lúc này, tôi sở hữu anh cũng như anh đã sở hữu tôi.

Chương 16

Gideon nằm cuộn người, tóc rủ lên ngực tôi. “Chúa ơi, mấy ngày vừa rồi không có em anh không sống nổi. Ngay cả mấy tiếng đồng hồ ngồi trong văn phòng thôi cũng đã là quá súc chịu đựng rồi.”

Tôi vuốt mái tóc ướt đẫm mồ hôi của anh. “Em cũng nhớ anh nữa.”

Anh dụi đầu vào ngực tôi. “Khi không có em, anh thấy… Đừng bỏ đi nữa nhé Eva. Anh không chịu đựng nổi.”

Anh kéo tôi đứng dậy, bên dưới vẫn giữ nguyên ở trong tôi cho tới khi chân tôi chạm đất. “Đi về nhà với anh đi.”

“Em không bỏ Cary lại được.”

“Vậy thì kêu anh ta về luôn. Khoan cần nhằn đã, anh hứa sẽ giúp Cary đạt được cái mà anh ta muốn có được từ buổi tiệc này. Ở lại đây cũng không ích gì đâu.”

“Lỡ anh ấy đang chơi vui thì sao.”

“Anh không muốn em ở đây.” Giọng anh bỗng nghe như ra lệnh.

“Anh có biết mỗi lần anh nói câu đó là em thấy khó chịu lắm không?” Tôi khẽ la lên, ngực

đau thắt. “Em có bị làm sao không mà anh không muốn cho em ở gần người nhà anh hả?”

“Không phải vậy cưng à.” Anh ôm tôi vào lòng. “Không phải tại em, mà là tại cái chỗ này. Anh không muốn… anh không thể ở đây. Em muốn biết anh thấy gì trong cơn ác mộng không? Chính là ngôi nhà này.”

“Ôi…” Bụng tôi thắt lại, vừa lo lắng vừa thắc mắc. “Em xin lỗi. Em không biết.”

Chắc tôi nói nghe tội tội, nên anh đặt một nụ hôn lên trán tôi. “Lúc nãy anh hung dữ với em, anh xin lỗi nhé. Mỗi lần ở đây là anh lại dễ nổi cáu, nhưng anh biết đó cũng không phải là lý do để lớn tiếng với em.”

Tôi đưa cả hai tay ra vuốt mặt anh, cố nhìn thật sâu vào những cảm xúc hỗn độn mà anh luôn che giấu. “Đừng bao giờ xin lỗi vì sống thật với mình trước mặt em nữa. Đó chính là cái em muốn. Em muốn làm nơi trú ẩn an toàn của anh, Gideon à.”

“Em là nơi trú ẩn của anh. Có thể em chưa hiểu thôi, nhưng anh sẽ tìm cách làm cho em hiểu. Về nhà với anh đi, anh có mua cho em mấy thứ này.”

“Em thích được tặng quà lắm.” Nhất là quà của anh, người tự nhận mình là không biết lãng mạn.

Anh cẩn thận ra khỏi người tôi.

“Khỉ thật.” Anh lẩm bẩm. “Anh lại cứng nữa rồi.”

Tôi nhìn chằm chằm vào cái chỗ đầy nam tính của anh, lại thấy rạo rực. “Anh không làm gì được nữa đâu.”

“Còn lâu mới không được.” Anh ôm trọn lấy tôi. Cảm giác khoan khoái lan tỏa như dòng rượu ấm chảy khắp trong mạch máu. Tôi vô cùng mãn nguyện khi biết rằng Gideon tìm thấy hạnh phúc trên cơ thể mình.

“Trước em anh thấy mình giống như con thú hoang vậy. Anh muốn đánh dấu em, muốn sở hữu em thật trọn vẹn để giữa hai đứa mình không còn bất kỳ khoảng cách nào nữa.”

Hông tôi bắt đầu di chuyển vì cơn ham muốn ban nãy bị lời nói và bàn ta anh khơi mào trở lại. Tôi không muốn phải khổ sở chờ đợi tới khi về tới nhà mới được sung sướng lần nữa. Trước anh, tôi cũng bản năng không kém. Sự hòa hợp về thể xác khiến anh không bao giờ làm tôi bị đau, điều này cho tôi cảm giác tự do thật sự.

Tôi cầm cổ tay anh nhẹ nhàng đẩy ra sau lưng mình, lấy hết can đảm nói nhỏ. “Đánh dấu em ở đây đi.”

Anh sững người, thở mạnh. “Anh không thể…”, rồi dứt khoát hơn, “Anh không làm từ phía sau.”

Nhìn vào mắt anh, tôi thấy cái gì đó tối tăm, đau đớn.

Chẳng lẽ trong biết bao nhiêu thứ trên đời thì chúng tôi lại có cùng một cơn ác mộng…

Cơn dục vọng bỗng biến thành tình yêu mãnh liệt. Lòng đau nhói, tôi thú nhận. “Em cũng vậy. Ít nhất là không phải do tự nguyện.”

“Vậy thì… tại sao?” Giọng anh bối rối làm tôi xúc động.

Tôi ôm chầm lấy anh, áp mặt vào lắng nghe nhịp tim đang hoảng loạn. “Vì em tin rằng anh sẽ xóa được dấu vết của Nathan.”

“Ôi, Eva ơi.” Gideon hôn lên tóc tôi.

Rúc sâu hơn vào ngực anh, tôi nói.:”Anh cho em cảm giác an toàn.”

Hai đứa ôm nhau một lúc lâu. Tôi lắng nghe hơi thở anh nhẹ dần, nhịp tim chậm đều lại, hít vào thật nhiều mùi da thịt anh đang nồng nàn cơn ham muốn thể xác.

Khi ngón tay anh chỉ lướt nhẹ như tơ trên người tôi, tôi lặng người, ngẩng lên. “Gideon?”

“Sao em lại chọn anh?” Anh hỏi dịu dàng, đôi mắt đầy tâm sự. “Em biết là anh có vấn đề mà. Em đã thấy anh… cái đêm mà em gọi anh dậy đó. Em thấy mà. Sao em còn có thể tin tưởng giao thân xác mình cho anh nữa.”

“Em tin ở con tim mình.” Tôi xoa cặp lông mày đang nhíu lại của anh. “Lúc nào anh cũng có thể trả cái thân xác này lại cho em mà, Gideon. Em nghĩ anh là người duy nhất có thể làm chuyện đó.”

Anh nhắm mắt, tựa đầu lên trán tôi. “Em có mật-mã-an-toàn không, Eva?”

Tôi giật mình, ngẩng lên nhìn anh lần nữa. Trong nhóm điều trị của tôi có vài người từng nhắc tới mối quan hệ kiểu nô lệ. Có những người muốn hoàn toàn làm chủ đối phương trong khi quan hệ tình dục, ngược lại có những người lại muốn bị khống chế, hành hạ và chỉ thấy sung sướng khi bị đau. Đối với những người này, thì mật-mã-an-toàn là một cách ra hiệu cho

người kia biết là cần phải ngừng lại. Nhưng tôi không hiểu chuyện này thì có liên quan gì tới tôi và Gideon nữa chứ?

"Anh có không?"

"Anh không cần." Ngón tay anh lúc này không còn ngập ngừng chậm rãi nữa. Anh hỏi lại. "Em có mật-mã-an-toàn không, Eva?"

"Không. Em chưa bao giờ cần cả. Em ổn với anh mà."

Mặt anh giãn ra khi nghe câu trả lời của tôi. "May quá. Chứ nếu không chắc anh chịu thua."

Tay anh vẫn xoa bóp cơ khao khát của tôi. Chỉ có Gideon mới làm được như vậy, khiến tôi quên ngay những chuyện vừa mới xảy ra. Với anh, tôi không bao giờ lo lắng hay sợ sệt trong tình dục. Để đáp lại, tôi muốn dâng hiến cho anh thân thể mình, cái thân thể đã được anh giải phóng khỏi nỗi ám ảnh quá khứ.

Có tiếng điểm giờ từ chiếc đồng hồ treo gần cửa.

"Gideon, mình vô đây nãy giờ cũng lâu, sợ có người sẽ đi tìm đó."

Anh khẽ chạm vào bông hoa trên váy tôi. "Em lo lắng hả?"

Tôi nhúc nhích, rạo rực mong mỏi. "Em không quan tâm tới chuyện gì hết, em chỉ cần biết là anh đang chạm vô người em thôi."

Anh luồn một tay vào tóc để giữ đầu tôi lại. "Em có bao giờ thích làm từ phía sau không?"

"Chưa bao giờ là tự nguyện hết."

"Vậy mà em tin tưởng anh và muốn anh làm cho em?" Anh hôn lên trán rồi lần tay xuống.

Tôi ôm eo anh. "Anh không cần phải làm vậy…"

"Cần chứ." Giọng anh quyết đoán một cách đáng sợ. "Anh phải là người cho em bất cứ thứ gì mà em muốn. Anh muốn em vui, bằng bất cứ giá nào."

"Cảm ơn cưng." Hông tôi xoay chuyển liên tục trong lúc anh nhẹ nhàng bôi trơn cho tôi. "Em cũng muốn cho anh cái anh cần."

"Em biết anh cần cái gì mà, Eva. Anh có cảm giác kiểm soát được mọi thứ." Miệng anh lướt

lên môi tôi. “Cái em muốn anh làm sẽ khơi gợi lại những ký ức đau đớn, anh sẽ chiếu ý em, nhưng mình phải rất cẩn thận.”

“Em biết.”

“Lòng tin là thứ xa xỉ cho cả hai đứa mình, nếu đánh mất thì sẽ không còn gì hết. Em phải chọn một mật-mã-an-toàn cho mình, nên chọn từ nào gợi cho em liên tưởng tới sức mạnh.”

Ngón tay anh ấn mạnh hơn.

“Crossfire.”

“Nghe hay đó.” Anh chạm vào rồi rút ra ngay.

Khi anh ấn thêm lần nữa, tôi căng người ra, cái cảm giác bị xâm nhập đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng và mạnh mẽ.

Cũng như trước đây, tôi bỗng buông xuôi, mất hết sức mạnh.

“Em có sao không?” Gideon hỏi khi thấy tôi tựa hẳn vào anh. “Anh ngừng lại nhé?”

“Đừng, cứ tiếp đi anh.”

Khi Gideon tiến vào thêm chút nữa, tôi bất lực gì chặt lấy anh. “Em chặt quá, nóng hổi. Đau không?” Anh thì thầm.

“Không sao mà.”

Gideon đáp lại. Tôi rùng mình sung sướng, không ngờ cái cảm giác từ phía sau lại tuyệt vời như vậy.

“Em thấy sao?” Giọng anh hơi khàn.

“Thích lắm. Anh làm gì em cũng thấy thích.”

Anh lặp lại nữa. Tôi dựa hẳn ra phía trước, ngực áp chặt vào anh. Tay còn lại anh giữ trên tóc để kéo đầu tôi hơi ngả ra cho một nụ hôn sâu. Môi hai đứa quấn lấy nhau nhanh và điên cuồng hơn khi tôi ngày càng rạo rực.

“Em đẹp quá.” Giọng anh thì thầm êm ái. “Anh thích làm cho em sung sướng, thích nhìn thấy em bùng nổ.”

“Gideon ơi.” Tôi đắm chìm trong niềm hạnh phúc được anh yêu thương và chiếm đoạt. Bốn ngày vừa qua làm tôi nhận ra nếu không có anh tôi sẽ đau khổ biết dường nào, và cuộc đời sẽ hoàn toàn vô vị. “Em cần anh.”

“Anh biết.” Anh lại hôn làm đầu tôi váng vất. “Anh đây. Em sẽ được sung sướng, thật nhiều.”

Tay tôi run rẩy lần tìm anh. Hai đầu gối mềm nhũn, tôi ôm lấy vai anh rồi úp mặt vào cổ anh.

Gideon buông tóc tôi ra, vòng tay ra sau lưng giữ tôi sát lại.

“Eva ơi.” Ngón tay anh nhanh hơn lên. “Em có biết em đang làm gì anh không?”

Tôi mơ hồ nghe mình bật ra một tiếng rên bất lực. Mọi giác quan bị choáng ngợp bởi những gì đang diễn ra, mùi hương nồng nàn của anh, cái thân thể ấm áp, cái sung sướng từ phía sau, từ phía trước. Tôi bị anh bao vây, được anh lấp đầy, và hạnh phúc vì được anh sở hữu. Cảm giác ấy đến rất gần, không chỉ từ những đê mê xác thịt, mà còn từ cái ý thức là anh đã sẵn sàng liều lĩnh một lần nữa vì tôi.

Ngón tay anh bỗng dừng lại làm tôi bật thốt một tiếng.

“Suỵt! Có người tới.” Anh thì thầm.

“Chúa ơi! Hồi nãy là Magdalene có vô đây nhìn thấy mình, hay là cô ả nói với…”

“Đừng nhúc nhích.” Gideon không buông tôi ra. Anh đứng nguyên tại chỗ, vẫn chiếm lấy tôi từ cả phía trước lẫn phía sau, đưa vuốt lưng tôi cho cái đầm thẳng thớm lại. “Áo của em che hết không thấy gì đâu.”

Tôi úp mặt vào ngực áo anh, lưng quay ra cửa.

Cửa mở. Một thoáng im lặng, rồi có giọng nói vang lên. “Mọi chuyện vẫn ổn cả chứ?”

Là Christopher. Tôi không quay lại được, thật là kỳ cục.

“Dĩ nhiên.” Gideon đáp nhẹ nhàng, bình thản. “Cậu cần gì?”

Tôi hoảng hồn khi Gideon lại tiếp tục đẩy ngón tay ra vào, nhẹ và chậm hơn để váy tôi không bị động đậy. Tôi vốn đã bị kích thích tột độ trước đó, bấu chặt ngón tay lên cổ anh. Cảm giác hoảng sợ vì sự có mặt của Christopher chỉ làm tăng thêm cơn hưng phấn của tôi mà thôi.

“Eva?” Christopher lên tiếng gọi.

Tôi nuốt nước bọt. “Ừ, tôi đây.”

“Cô có sao không?”

Gideon sửa lại thế đứng để tiếp tục di chuyển bên trong tôi, xương chậu áp mạnh vào chỗ tôi đang rạo rực.

“Tôi… không sao. Bọn tôi chỉ đang… nói chuyện, về bữa ăn tối đó mà.” Tôi nhắm mắt khi ngón tay Gideon chuyển động. Cứ tiếp tục như vầy tôi sẽ ra mất thôi, tôi đã bị kích thích tới mức không thể ngừng được nữa.

Tôi nghe ngực Gideon rung nhẹ khi anh lên tiếng. “Nếu cậu để bọn tôi yên thì sẽ xong sớm thôi. Tóm lại là cậu cần gì?”

“Mẹ tìm anh đó.”

“Để làm gì?” Gideon lại dịch chuyển hông, phía trước đẩy mạnh cùng lúc ngón tay đưa vào sâu thật nhanh.

Tôi lên đỉnh, cắn răng vào ngực anh để cơn sung sướng không bật thành tiếng. Anh bật tiếng rên khẽ, giật nhẹ người rồi cũng tuôn trào nóng hổi.

Cuộc đối thoại sau đó chìm mất giữa những âm thanh sôi sục trong huyết quản tôi. Christopher nói thêm gì đó, Gideon trả lời, rồi có tiếng đóng cửa.

Sau đó Gideon cầm tay dắt tôi vào phòng tắm, lấy khăn thấm nước và xà bông loãng lau sạch cho tôi, rồi mới lau cho mình. Sự chăm sóc ngọt ngào đó chứng tỏ dù ham muốn của anh có vẻ bản năng và hoang dại, nhưng mặt khác anh cũng coi tôi như báu vật.

“Em không muốn mình cãi nhau nữa.” Tôi nói vọng xuống từ chỗ ngồi trên thành bồn rửa.

Anh bỏ cái khăn vô thùng rác rồi sửa sang lại quần áo. Xong anh bước tới vuốt mấy ngón tay mát lạnh lên má tôi. “Cưng à, mình không có cãi nhau. Mình chỉ cần học cách để không làm nhau hoảng sợ nữa thôi.”

“Anh nói nghe dễ lắm.” Tôi lẩm bẩm. Nếu nói là tôi và anh còn trong trắng thì nghe thật nực cười, nhưng xét về mặt tình cảm thì cũng có thể cho là như vậy. Cả hai đều lóng ngóng vụng về, vô cùng háo hức muốn để lại ấn tượng tốt mà không hề biết mình chỉ đang nhìn thấy bề nổi

của tảng băng.

“Dễ hay khó không quan trọng. Mình buộc phải vượt qua.” Anh vuốt lại tóc tôi cho ngay ngắn. “Về tới nhà mình sẽ nói chuyện nhiều hơn. Anh nghĩ anh biết mấu chốt của vấn đề rồi.”

Lời tuyên bố chắc nịch và đầy quyết tâm của anh xoa dịu nỗi lo sợ của tôi trong mấy ngày qua. Tôi nhắm mắt tận hưởng cảm giác khoan khoái khi tay anh chạm vào da đầu. “Mẹ anh có vẻ giật mình khi thấy tóc em màu vàng đó.”

“Vậy hả?”

“Mẹ em cũng ngạc nhiên, không phải vì em tóc màu vàng, mà là vì anh thích em.”

“Vậy hả?”

“Gideon!”

“Hả?” Anh hôn lên chóp mũi rồi nắm tay tôi.

“Em không phải là kiểu phụ nữ anh thường quen phải không?”

Anh nhướn mày. “Anh chỉ có một kiểu phụ nữ thôi: Eva Lauren Tramell. Chấm hết.”

Tôi đảo mắt. “À há. Sao cũng được.”

“Mà chuyện đó thì quan trọng gì chứ. Em là người anh yêu mà.”

“Ừ, không quan trọng. Em chỉ tò mò thôi. Thường người ta ít khi thay đổi sở thích lắm.”

Anh vòng tay qua eo tôi. “May cho anh là anh giống với mẫu người em thích.”

“Gideon à, anh chả giống mẫu người nào hết.” Tôi dài giọng. “Tự anh là một kiểu riêng rồi.”

Mắt anh sáng rỡ. “Nhưng mà em thích đúng không?”

“Thì anh biết mà. Cho nên em nghĩ mình nên ra khỏi đây trước khi tụi mình lại bắt đầu dính nhau như sam lần nữa.”

Anh áp má với tôi, thì thầm. “Chỉ có em mới làm anh bị kích thích ở cái nơi luôn khiến anh sởn gai ốc này. Cảm ơn Eva, em đúng là người anh cần.”

“Gideon ơi,” Tôi quấn cả hai tay hai chân quanh người anh, kéo anh sát lại. “Vậy ra anh phải tới đây là để đưa em đi khỏi cái nơi anh ghét phải không?”

“Vì em anh có đi vô địa ngục cũng được, Eva à. Mà chỗ này cũng không khác địa ngục gì mấy.” Gideon thở nặng nhọc. “Lúc biết em sẽ tới đây anh định tới nhà bắt em qua nhà anh đó chứ. Mà em phải tránh xa Christopher ra.”

“Sao anh cứ hay nói câu đó vậy? Cậu ta có vẻ tử tế mà.”

Gideon nhích người ta, tay buông khỏi tóc tôi, nhưng ánh mắt hai đứa vẫn dán chặt vào nhau. “Christopher ganh đua với anh kinh khủng lắm, mà tính tình nó lại không bình thường nên nó có thể sẽ rất nguy hiểm. Nó tiếp cận em là vì biết nếu dùng em thì nó sẽ làm hại được anh. Chuyện này em phải tin anh mới được.”

Gideon chắc phải có lý do chính đáng mới nghi ngờ người em cùng mẹ khác cha của mình như vậy. Vậy là lại thêm một chuyện anh chưa kể với tôi. “Đương nhiên là em tin anh. Em sẽ giữ khoảng cách.”

“Cảm ơn em.” Anh nhấc tôi đứng xuống đất. “Giờ mình đi tìm Cary rồi biến khỏi chỗ này đi.”

Hai đứa nắm tay nhau đi ra. Trời đang tối dần, tôi hơi ngượng khi thấy mình đã biến đi quá lâu. Mà bây giờ tôi lại còn đang không mặc quần lót nữa chứ. Cái quần đã rách của tôi đang nằm gọn trong túi quần jeans của Gideon.

Lúc bước vô tới căn lều, Gideon quay qua nhìn tôi. “Đáng lẽ anh phải nói lúc mới gặp em. Hôm nay em đẹp lắm cưng à. Bộ đầm rất hợp với em, cả cái đôi giày đỏ mời gọi đó nữa.”

“Vậy hả, vậy thì nó mời gọi thành công rồi.” Tôi huých vai anh. “Cảm ơn anh.”

“Về lời khen hay về vụ mời gọi thành công?”

“Suỵt!” Tôi đỏ mặt.

Giọng cười của anh khiến tất cả phụ nữ, cả vài người ông, ngồi gần đó ngoái lại nhìn. Anh kéo tôi lại hôn lên môi một tiếng thật kêu.

“Gideon!” Mẹ anh bước nhanh tới, mắt long lanh, trên gương mặt đẹp là nụ cười hết cỡ. “Con tới mẹ vui quá.”

Có vẻ bà đang định ôm anh, nhưng Gideon bỗng nhiên đổi tư thế đứng, làm xung quanh anh

đột nhiên như có một từ trường lạ, khiến cả tôi cũng bị ảnh hưởng.

Elizabeth đột ngột ngừng lại.

"Mẹ." Gideon chào bà bằng thái độ lạnh như băng. "Mẹ có thể cảm ơn Eva về sự có mặt của tôi. Tôi tới để đưa Eva về."

"Nhưng con bé đang vui mà, phải không Eva? Con nên ở lại vì Eva." Elizabeth nhìn tôi cầu cứu.

Tôi khẽ siết tay Gideon. Đương nhiên là tôi sẽ làm theo lời anh, chuyện đó không cần phải hỏi. Nhưng tôi ước gì mình biết lý do tại sao anh lại lạnh lùng với người mẹ có vẻ rất yêu thương anh như vậy. Ánh mắt bà tha thiết nhìn anh, nhìn cái gương mặt có những đường nét của chính mình, như muốn uống lấy từng chút một. Đã bao lâu rồi bà không được gặp anh?

Rồi tôi chợt nghĩ có khi nào là tại vì bà đã yêu thương anh quá mức…

Nỗi khiếp sợ làm tôi tê cứng.

"Đừng có lôi Eva vào đây." Anh xoa bàn tay đang nắm lại lên lưng tôi. "Mẹ có cái mẹ muốn rồi, mẹ gặp cô ấy rồi."

"Hay tuần sau hai đứa về ăn tối nhé?"

Anh nhướn mày thay cho câu trả lời. Bỗng ánh mắt chuyển sang hướng khác làm tôi nhìn theo, thấy Cary đang bước ra từ một bụi cây, trên tay ẵm một cô ca sĩ nổi tiếng. Gideon ra dấu gọi anh lại.

"Ôi, không phải là cả Cary cũng đi về chứ." Elizabeth phản đối. "Cậu ta là linh hồn của buổi tiệc mà."

"Tôi cũng nghĩ là mẹ sẽ thích anh ta." Gideon hơi nhe răng, nhưng không giống nụ cười chút nào. "Nhưng mẹ nên nhớ rằng anh ta là bạn của Eva, tức là cũng là bạn của tôi."

Tôi nhẹ cả người khi Cary bước tới, phá tan bầu không khí căng thẳng bằng vẻ tự nhiên thoải mái thường trực.

"Anh tìm em nãy giờ." Cary nói với tôi. "Hy vọng là em muốn về rồi. Anh đã nhận được cú điện thoại mà anh đang chờ."

Nhìn cặp mắt sáng rỡ của anh là tôi biết ngay Trey đã gọi điện. "Ừ, tụi em về được rồi."

Cary và tôi đi một vòng để chào tạm biệt và cảm ơn mọi người. Gideon đi bên cạnh tôi như cái bóng, thái độ chừng mực nhưng cũng cực kỳ bàng quan.

Lúc cả ba đang đi vô nhà thì tôi thấy Ireland đang đứng một góc nhìn Gideon chăm chú. Tôi ngừng lại nói với anh. "Anh qua gọi em gái anh lại đây để chào tạm biệt đi."

"Cái gì?"

"Cô bé đang đứng phía bên trái anh đó." Tôi giả vờ nhìn sang phải, thầm nghĩ chắc Ireland rất ngưỡng mộ người anh trai cả.

Anh vẫy tay cho Ireland một cách cộc cằn. Cô bé chậm rãi bước qua, gương mặt xinh đẹp cố làm ra vẻ chẳng thiết gì. Tôi khẽ lắc đầu ra hiệu cho Cary, tự nhiên nhớ lại hồi mình bằng tuổi đó.

"Nghe nè." Tôi siết tay Gideon. "Anh hãy nói với Ireland là anh lấy làm tiếc vì hôm nay không có nhiều thời gian để trò chuyện, nhưng cô bé có thể gọi điện cho anh khi cần."

Gideon nhíu mày nhìn tôi. "Trò chuyện gì chứ?"

Tôi vuốt bắp tay anh. "Thì nếu có cơ hội là tự cô bé sẽ có chuyện để nói thôi đó mà."

Anh cau có. "Nó là một đứa con gái mới lớn, sao anh phải để nó tra tấn lỗ tai anh chứ?"

Tôi nhón chân nói nhỏ vào tai anh. "Coi như em nợ anh một lần đi."

"Em đang âm mưu chuyện gì phải không?" Anh nhìn tôi cảnh giác, rồi hôn lên môi tôi. "Cứ coi như là em nợ anh, nhưng bao nhiêu lần thì quyết định sau."

Tôi gật đầu, Cary ra vẻ ngạc nhiên, lấy một ngón tay vòng qua ngón tay khác, ra ý nói tôi đã hoàn toàn bị Gideon khống chế.

Cũng đúng thôi, khi mà trái tim tôi đã thuộc về anh.

Tôi ngạc nhiên khi thấy Gideon nhận lại chìa khóa xe từ người phục vụ. "Anh lái xe hả? Augus đâu?"

"Hôm nay là ngày nghỉ." Anh lại dí mũi vào trán tôi. "Mà anh không nghỉ được vì nhớ em

quá."

Gideon mở cửa cho tôi ngồi vào ghế trước, rồi ngừng lại một chút trước mũi xe, ra hiệu bằng mắt với hai người đàn ông mặc đồ đen đang đứng cạnh một chiếc Mercedes cũng màu đen. Hai người này gật nhẹ đầu rồi bước lên xe, chạy theo sát ngay phía sau chúng tôi.

"Vệ sĩ hả?" Tôi hỏi.

"Ừ. Lúc nghe nói em ở đây anh đi nhanh quá nên họ không theo kịp."

Cary về với Clancy, nên Gideon và tôi về thẳng nhà anh. Ngồi nhìn anh lái xe bỗng tôi lại thấy rạo rực. Anh điều khiển chiếc xe đắt tiền cũng không khác gì cách anh điều khiển mọi việc khác, tự tin, hung mãnh nhưng làm chủ tình thế một cách khéo léo. Gideon chạy nhanh nhưng không ẩu, vượt qua các khúc cua dễ dàng và thẳng một mạch về thành phố. Đường đi vắng vẻ cho tới khi chúng tôi về tới Manhattan.

Về tới nhà hai đứa đi thẳng vô phòng tắm. Gideon làm như anh không thể nào ngừng chạm vào người tôi được. Anh tắm rửa cho tôi từ đầu đến chân, lấy khăn lau khô rồi mặc cho tôi một cái áo choàng lụa thêu hoa và có ống tay áo kiểu Nhật. Xong anh lôi trong ngăn kéo ra một cái quần cùng màu cho mình.

"Em không có quần hả?" Tôi nghĩ tới cái ngăn kéo đồ lót của mình.

"Không. Trong bếp có một cái điện thoại gắn trên tường. Em bấm số một rồi nói với người nghe máy là đi lấy cho anh hai phần ăn tối mà anh thường đặt của tiệm Peter Luger."

"Rồi." Tôi làm theo lời anh, lúc trở vô thì không thấy anh đâu. Thì ra anh đang trong phòng làm việc, nơi tôi chưa vào lần nào. Tôi không nhìn rõ mọi thứ lắm vì trong phòng chỉ có hai nguồn ánh sáng, một là chiếc đèn chụp trên bàn làm việc của anh, với một ngọn đèn nhỏ chiếu vào khung tranh trên tường. Với lại lúc đó tôi chỉ chú ý nhìn mỗi anh. Anh cực kỳ gợi tình khi ngồi uể oải trên cái ghế da, hai tay đang cầm một ly nước gì đó Đường nét cơ bắp rắn rỏi trên hai cánh tay và dưới bụng anh khiến tôi nóng ran lên vì rạo rực.

Anh đang nhìn chằm chằm lên tường nên tôi tò mò nhìn theo, giật mình khi thấy một bộ sưu tập khổng lồ mấy tấm ảnh của hai đứa: từ nụ hôn nồng nàn bên đường ở gần phòng tập, hay cảnh trong tay trên thảm đỏ ngoài cửa buổi tiệc từ thiện, cho đến cảnh làm lành lãng mạn trong công viên Bryant…

Ở ngay chính giữa là một tấm hình tôi đang nằm ngủ trên giường ở nhà tôi, dưới ánh sáng của ngọn đèn cầy mà tôi đã thắp vào cái đêm chờ anh đi tiếp khách về. Một bức ảnh chụp lén như vầy nói lên nhiều điều về người cầm máy hơn là người được chụp.

Tôi vô cùng xúc động khi nhìn thấy tấm hình.

Gideon chỉ vô ly nước anh rót sẵn cho tôi để trên bàn. “Em ngồi đi.”

Tôi làm theo, không khỏi tò mò. Có cái gì đó hơi khác lạ ở anh, một sự tập trung tuyệt đối cộng với thái độ quyết tâm và biết rất rõ mình đang làm gì.

Sao tự nhiên anh lại có tâm trạng như vậy? Đây là điềm lành hay dữ cho buổi tối của tôi đây?

Rồi tôi nhìn thấy một khung hình nữa nhỏ hơn trên bàn gần chỗ ly nước, có ba tấm hình của tôi và anh.

“Anh muốn em mang vô để trong văn phòng.” Anh nói nhỏ.

“Cám ơn anh.” Tôi thấy hạnh phúc thật sự sau nhiều ngày gần đây. Tôi ôm cái khung hình áp lên ngực, tay kia cầm lấy ly nước.

Mắt anh long lanh nhìn tôi. “Ngày nào khi ngồi trong văn phòng anh cũng được em hôn gió từ tấm hình để trên bàn, cho nên em cũng phải để hình của hai đứa mình nữa thì mới công bằng.”

“Em không bao giờ ngừng nghĩ tới hai đứa mình hết.” Tim tôi đập nhanh.

“Cho dù em có muốn quên anh cũng không cho đâu.” Anh nhấp một ngụm lớn từ cái ly. “Anh nghĩ anh đã biết tụi mình sai từ chỗ nào rồi, đó là lý do dẫn tới tất cả mọi rắc rối gần đây.”

“Vậy hả?”

“Uống tí rượu Armagnac đi cưng, cho dễ chịu.”

Tôi nhấp thử một ngụm nhỏ, cổ họng nóng rát ngay lập tức, nhưng sau đó thấy ngon nên uống thêm một hớp lớn hơn.

Gideon xoay xoay cái ly trên tay, nhấp thêm một ngụm rồi nhìn tôi chăm chú. “Eva, nói anh nghe em thích lần làm tình nào của mình hơn, lần trong chiếc limo lúc em ngồi trên hay là lần trong khách sạn khi anh ở trên?”

Tôi cựa quậy trên ghế, tự hỏi đề tài này đang dẫn tới đâu đây. “Em nghĩ anh thích lần ở trong xe hơn. Ý em là chỉ lúc mình làm tình thôi, chứ không phải sau khi làm xong.”

“Anh thích lắm.” Gideon thú nhận. “Suốt đời anh sẽ không quên được cảnh em trong cái đầm màu đỏ đó, rên rỉ với anh là có anh ở trong làm em sung sướng thế nào. Anh sẵn sàng được như vậy lần nữa.”

Bụng tôi thắt lại, hai vai hơi co giật. “Gideon ơi, mấy chuyện này bắt đầu làm em thấy sợ. Tự nhiên anh nói về mật-mã-an-toàn, rồi tư thế này nọ. Em có cảm giác câu chuyện của anh sắp nói sẽ rất khó nghe…”

“Em đang nghĩ tới chuyện đau đớn xác thịt và quan hệ kiểu nô lệ, còn cái anh nói là chuyện trao đổi thân xác một cách tự nguyện.” Anh nhìn tôi chăm chú. “Uống thêm rượu không? Nhìn em xanh quá.”

“Anh nghĩ vậy hả?” Tôi đặt cái ly đã uống hết xuống bàn. “Có vẻ như anh đang muốn nói anh là Người Làm Chủ?”

“Cưng ơi, cái đó thì em biết rồi còn gì.” Anh nở một nụ cười quyến rũ. “Cái anh đang muốn nói là em chính là Người Phục Tùng.”

Chương 17

Tôi đứng phắt dậy.

“Khoan đã.” Anh nói. “Em không được đi đâu hết. Anh chưa nói xong.”

“Anh không biết mình đang nói gì đâu.” Tôi sẽ không bao giờ cho phép mình trở thành nô lệ của người khác một lần nào nữa. “Anh biết những chuyện xảy ra với em rồi mà. Em cũng cần sự tự chủ không thua gì anh đâu.”

“Ngồi xuống đi Eva.”

Tôi đứng yên để chứng minh lời mình vừa nói.

Nhưng anh đã nở một nụ cười khiến ruột gan tôi tan chảy. “Em có biết anh mê mệt em tới mức nào không?” anh thì thầm.

“Ừ, anh phải u mê lắm thì mới nghĩ là em sẽ chịu bị điều khiển lần nữa, nhất là trong tình dục.”

“Coi nào, Eva. Em biết là anh đâu có muốn đánh đập, hành hạ, trừng phạt hay sai khiến gì em như nô lệ. Hai đứa mình đâu có ai muốn vậy.” Anh ngồi thẳng dậy, chống hai tay lên bàn, chồm tới trước. “Em là thứ quý giá nhất trong cuộc đời anh. Anh trân trọng em và muốn bảo vệ em. Đó là lý do của cuộc nói chuyện này.”

Quỷ thần ơi. Sao anh có thể vừa điên khùng mà lại vừa đáng yêu như vậy?

“Em không muốn bị điều khiển!”

“Cái em cần là ai đó mà em có thể tin tưởng được. Ngậm miệng lại, Eva, chờ anh nói xong đã.”

Tôi lúng túng rồi im bặt.

“Em yêu cầu anh làm cái chuyện mà hồi xưa đã từng làm em đau đớn khiếp sợ. Sự tin tưởng đó lớn vô cùng, nhưng đồng thời áp lực cũng rất lớn, anh sẽ không thể chịu đựng nổi nếu làm em thất vọng. Anh không thể đánh liều chuyện này được. Bởi vậy cho nên mình phải làm đúng cách.”

Tôi khoanh tay trước ngực. “Em đúng là ngốc. Em cứ tưởng hai đứa mình có đời sống tình dục tuyệt vời lắm chứ.”

Gideon đặt ly xuống bàn, rồi nói tiếp làm như tôi chưa hề nói gì. “Trưa nay em muốn anh làm một chuyện, và anh đã làm. Nhưng bây giờ mình phải…”

“Nếu em không phải loại người anh cần thì cứ nói toẹt ra đi.” Tôi đặt cái ly với cái khung hình xuống vì sợ mình sắp làm chuyện gì ngu ngốc. “Đừng có ráng tô điểm bằng…”

Trước khi tôi kịp tránh thì anh đã đi vòng qua bàn, hai tay kẹp lấy tôi rồi hôn lên môi. Giống lần trước, anh lại kéo tôi tới áp vô vách tường, nắm hai tay tôi giơ khỏi đầu.

Bị kẹp chặt, tôi chỉ còn biết đứng yên khi anh khuỵu gối xuống, cọ vào tôi qua lớp vải quần. Răng anh cắn nhẹ lên ngực làm tôi rùng mình, mùi hương da thịt sạch sẽ ấm áp khiến đầu óc tôi dịu lại. Tôi thở hổn hển, chìm đắm vào anh.

“Em thấy em dễ dàng phục tùng anh chưa?” Môi anh lần theo lông mày tôi. “Thấy thật sung sướng phải không?”

“Như vậy là không công bằng.” Tôi ngước nhìn anh. Làm sao tôi có thể phản ứng khác được chứ? Dù rất bực tức và xấu hổ, tôi đành bất lực trong vòng tay anh.

“Công bằng chứ sao không. Mà anh còn thấy rất là ổn nữa.”

Tôi nhìn lướt qua mái tóc đen tuyền và những đường nét sắc sảo trên gương mặt anh, nỗi khao khát mãnh liệt đến độ đau nhói. Những vết thương anh đang che giấu trong lòng chỉ càng làm tôi yêu anh nhiều hơn. Có lúc tôi tưởng như đã nhìn thấy một nửa của mình trong anh.

“Em không cưỡng lại được chuyện bị anh kích thích.” Tôi thì thầm. “Lúc đó cơ thể em đương nhiên là mềm và ướt thì anh mới…”

“Eva, đừng né tránh nữa. Em muốn anh điều khiển mọi thứ. Em thấy cần phải tin tưởng anh và giao thân thể cho anh. Chuyện đó không có gì sai hết. Ngược lại, anh cũng muốn em tin anh đủ nhiều để làm vậy.”

Tôi không suy nghĩ được gì khi anh áp sát như thế. “Em không có phục tùng.”

“Em là của anh. Nếu nghĩ kỹ lại em sẽ thấy em luôn khuất phục trước anh.”

“Thì tại vì anh vốn giỏi chuyện đó mà. Anh có nhiều kinh nghiệm hơn em, nên em để anh làm mọi chuyện theo ý anh.” Tôi khẽ cắn môi dưới đang rung lên. “Em rất tiếc là ngược lại em đã không khiến anh cảm thấy như vậy về em.”

“Vớ vẩn quá, Eva. Em biết anh thích gần em tới mức độ nào mà. Chuyện mình đang nói ở đây không phải là để giải thoát cho anh.”

“Vậy là để giải thoát cho em chắc?”

“Ừ. Anh nghĩ vậy.” Gideon nhíu mày. “Em không vui hả. Khỉ thật, anh không có ý đó… Anh cứ nghĩ mình trao đổi với nhau thì sẽ dễ hơn.”

“Gideon.” Mắt tôi nhòa nước. Anh có vẻ cũng đau khổ và bối rối không kém. “Anh làm em buồn quá.”

Anh lùi lại, buông tay tôi ra rồi bế tôi lên đi ra khỏi phòng làm việc, tới cuối hành lang trước một cánh cửa đang đóng. “Em mở ra đi.”

Chúng tôi bước vào một căn phòng được thắp sáng bằng ánh nến, vẫn còn thoang thoảng mùi sơn mới. Tôi bị mất phương hướng vài giây, không hiểu sao mình đã ra khỏi nhà của Gideon và bước vào phòng ngủ trong căn hộ của tôi.

“Em không hiểu.” Tôi chỉ có thể nói một cách ngắn gọn nhất, trong đầu vẫn đang cố xua đi cái suy nghĩ là mình vừa bước từ căn nhà này qua căn nhà khác. “Anh… dọn nhà em qua đây luôn hả?”

“Không hẳn vậy.” Anh bỏ tôi đứng xuống, nhưng một tay vẫn choàng qua người tôi. “Anh chỉ dựng lại căn phòng qua tấm hình anh chụp lúc em đang ngủ thôi.”

“Để làm gì?”

Quỷ thần ơi, ai lại đi làm cái chuyện này? Hay là để nói không phải nhìn thấy những cơn ác mộng của anh nữa?

Ý nghĩ đó càng làm tôi đau lòng hơn. Tôi có cảm giác mình và Gideon càng lúc càng xa cách nhau.

Tay anh luồn qua mái tóc còn ướt của tôi, tự nhiên tôi đâm ra tức tối. Tôi chỉ muốn gạt tay anh ra rồi chạy đi xa khỏi anh.

“Khi nào em cảm thấy muốn bỏ đi, em chỉ cần vô đây đóng cửa lại. Anh hứa sẽ để em yên cho tới khi nào em muốn. Như vậy em sẽ có một nơi an toàn, còn anh thì vẫn yên tâm là em không đi đâu xa.” Anh nói nhẹ nhàng.

Hàng ngàn câu hỏi quay cuồng trong đầu, nhưng chỉ có một câu bật thành lời. “Vậy mình có ngủ chung giường nữa không?”

“Có chứ, ngày nào cũng vậy.” Gideon hôn nhẹ lên trán tôi. “Sao em lại thắc mắc chuyện đó? Nói anh nghe coi, Eva, em đang nghĩ gì trong đầu vậy?”

“Em đang nghĩ gì hả?” Tôi cáu kỉnh. “Vậy chứ anh nghĩ cái gì suốt bốn ngày lúc mình chia tay nhau?”

Anh nghiến răng. “Mình chưa bao giờ chia tay cả, Eva.”

Bên ngoài có tiếng điện thoại reo. Tôi rủa thầm. Tôi vừa muốn nói chuyện tiếp mà cũng vừa muốn anh đi ra cho khuất mắt.

Anh bóp nhẹ vai tôi rồi mới chịu buông ra. “Thức ăn tới đó.”

Tôi không đi theo anh vì cảm thấy không muốn ăn. Thay vì vậy tôi leo lên cái giường giống y như giường của mình ở nhà, nằm ôm gối và nhắm mắt lại. Tôi biết Gideon quay lại khi cảm thấy anh chạm vô mép giường.

"Đừng bắt anh ăn một mình mà." Giọng anh vang lên sau lưng.

"Sao anh không ra lệnh cho em ra ăn với anh?"

Anh thở dài, leo lên giường nằm ôm lưng tôi. Hơi ấm của anh thật dễ chịu, xua đi cái cảm giác bực tức nãy giờ. Anh chỉ nằm yên không nói gì một lúc lâu, làm như để khiến tôi bớt giận, hoặc cũng có khi là bởi vì chính anh đang cảm thấy thoải mái hơn.

Gideon vuốt ve tay tôi. "Eva, nói chuyện với anh đi. Anh không chịu được khi thấy em không vui."

"Em không biết phải nói sao. Em cứ tưởng cuối cùng mọi chuyện cũng suôn sẻ giữa hai đứa mình rồi chứ." Tôi ôm chặt cái gối hơn.

"Đừng có làm căng vậy, Eva. Mỗi lần em làm vậy anh buồn lắm."

Anh mới là người đang làm tôi buồn.

Tôi quay lại đẩy Gideon nằm ngửa ra rồi leo lên, tay bấu lên ngực anh. Rồi tôi nhấp hông, cái đầm ngủ vén ra hai bên, cảm thấy được anh rõ mồn một qua làn vải lụa mỏng của cái quần anh đang mặc. Qua đôi mắt u ám và cái miệng sắc sảo đang hắt ra từng hơi thở, tôi biết anh cũng cảm nhận được hơi ấm và sự ẩm ướt của tôi.

"Như vầy làm anh khó chịu hả?" Tôi chuyển động mạnh hơn. "Khi em ở trên thì anh nghĩ là anh không thỏa mãn được em sao?"

Gideon để tay lên đùi tôi. Ngay cả cái cử chỉ đơn giản đó cũng có vẻ thống trị.

Bỗng nhiên tôi hiểu được cái thái độ rất tập trung và kiên quyết của anh lúc nãy trong phòng làm việc. Anh đã không thèm giấu giếm ý chí chiếm hữu đối với tôi nữa.

Sức mạnh khủng khiếp trong anh giờ đây đang chĩa thẳng vào tôi như một tia lửa.

Giọng anh khản đặc. "Anh đã nói với em rồi. Anh sẽ có được em bằng mọi cách."

"Sao cũng được. Đừng tưởng em không nhận ra dù đang nằm dưới nhưng anh vẫn ở thế bề trên."

Anh nở một nụ cười và không thèm biện hộ.

Tôi cúi xuống trêu ghẹo trên ngực anh, rồi duỗi thẳng người ra phủ lấy anh, như anh vẫn thường làm với tôi, tay luồn xuống kéo anh sát lên. Anh cương cứng áp sát bụng làm cơn thèm muốn của tôi quay trở lại.

"Em định trừng phạt anh bằng sự sung sướng hả." Anh nói khẽ. "Em làm được mà, Eva, em có thể khiến anh phải đầu hàng đó."

Tôi úp mặt lên ngực anh, thở mạnh. "Em cũng mong như vậy."

"Đừng lo lắng quá cưng. Rồi mình sẽ giải quyết được chuyện này, cũng giống như mọi chuyện khác thôi."

"Anh suy nghĩ tích cực đến mức nói nghe cũng thấy có lý."

"Còn em cũng đang chứng tỏ cái lý của em." Anh liếm môi, tôi nghe bên dưới một cơn thèm khát đang co thắt.

Trong mắt Gideon là cả một biển sâu cảm xúc. Dù chuyện gì có xảy ra đi nữa, thì sự thật là hai đứa tôi lại quấn lấy nhau không thể rời.

Và tôi sắp sửa chứng minh điều đó, theo nghĩa đen.

Gideon rướn cổ lên khi môi tôi lướt khắp người anh. "Ôi, Eva ơi…"

"Ông Cross à, ông sắp được lên mây rồi đó."

Rồi tôi làm đúng như lời tuyên bố đó.

{STENT{

Tôi ngồi ở bàn ăn với cảm giác chiến thắng, hình dung lại cảnh vừa mới đây thôi Gideon nằm đó, mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển, rên rỉ khi tôi tận hưởng cái cơ thể ngon lành của anh.

Anh nuốt một miếng thịt bò đã được hâm nóng, điềm tĩnh nói. "Em thật là tham lam vô độ."

"Ừm. Còn anh thì đẹp trai, quyến rũ và rất to."

"Anh mừng là em đã xác nhận. À mà anh còn cực kỳ giàu nữa."

Tôi phẩy tay vòng quanh căn hộ trị giá không dưới năm mươi triệu đô la. “Chuyện đó ai mà thèm quan tâm chứ.”

“Thật ra thì anh là người thèm quan tâm.” Anh mỉm cười.

Tôi cắm nĩa vào miếng khoai tây chiên, thầm nghĩ thức ăn ở tiệm Peter Luger không chê vào đâu được. “Em sẽ quan tâm tới chuyện anh có bao nhiêu tiền nếu như nó đủ để cho anh không phải làm việc nữa và suốt ngày chỉ khỏa thân lượn lờ qua lại để làm vui cho em thôi.”

“Anh hoàn toàn có thể làm vậy. Nhưng rồi em sẽ chán và bỏ anh. Lúc đó thì anh biết làm sao?” Mắt anh sáng lên khi mỉm cười. “Mà em đã chứng minh được quan điểm rồi, phải không?”

Tôi nhai hết thức ăn trong miệng. “Anh có cần em chứng minh lại không?”

“Nội chuyện bây giờ em vẫn còn ham muốn đã chứng minh quan điểm của anh là đúng.”

“Ừm…” Tôi nhấp một ngụm rượu. “Anh đang đoán mò thôi chứ gì?”

Anh nhìn tôi trong khi miệng tôi vẫn nhai món thịt bò ngon nhất mà tôi đã từng ăn.

Tôi thấy lo lắng không yên nên hỏi luôn. “Nói em nghe coi, tình dục của hai đứa mình không làm anh thỏa mãn hả?”

“Đừng có lố bịch vậy, Eva.”

Nếu không thì sao anh lại muốn nói về chuyện này sau bốn ngày không gặp nhau? “Em hiểu là em không phải mẫu phụ nữ yêu thích của anh, với lại mình chưa đụng tới mấy thứ anh cất trong ngăn kéo ở khách sạn…”

“Em im đi.”

“Cái gì?”

Gideon bỏ dao nĩa xuống. “Anh không muốn nghe em tự hạ thấp mình như vậy.”

“Vậy chứ ở đây chỉ có mình anh được nói thôi sao?”

“Em muốn gây cũng được, nhưng như vậy thì cũng không khiến anh làm tình với em đâu.”

“Ai nói…” Tôi im bặt khi anh trừng mắt. Anh nói đúng. Tôi đang muốn anh. Tôi muốn anh chiếm đoạt tôi, điều khiển cơ thể tôi và làm cho cả hai sung sướng.

Anh đứng dậy nói cộc lốc. “Chờ anh chút.”

Một lát sau anh quay lại, đặt lên bàn trước mặt tôi một cái hộp đựng nhẫn bằng da màu đen rồi quay lại chỗ ngồi. Tôi giật mình khi thấy cái hộp, phản ứng đầu tiên là sợ lạnh cả người, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu chờ mong.

Tôi siết hai bàn tay đang run rẩy vào nhau, ngẩng lên nhìn Gideon.

Tôi tưởng tượng cái cảm giác tay anh vuốt lên má mình để trấn tĩnh lại, nhưng đồng thời cũng dấy lên một cơn khao khát vô cùng.

“Không phải cái nhẫn kia đâu.” Anh dịu dàng nói. “Em chưa sẵn sàng cho chuyện đó.”

Có cái gì hơi hụt hẫng, nhưng rồi tôi thở phào nhẹ nhõm. Rõ ràng là còn quá sớm, cả tôi và anh đều chưa sẵn sàng. Nhưng giờ thì tôi biết tôi đã yêu anh sâu đậm đến mức nào.

Tôi gật đầu.

“Em mở ra đi.” Anh nói.

Tôi cẩn thận kéo cái hộp lại rồi bật nắp lên. “Ôi chao.”

Bên trong lớp vải nhung là một chiếc nhẫn vô cùng độc đáo.

Chiếc nhẫn bằng vàng có thiết kế kiểu nhiều sợi dây bện lại, có đính mấy chữ X bằng kim cương.

“Nghĩa là sự ràng buộc, và được bảo về bởi dấu gạch chéo.” Thì Gideon Cross[1] mà.

[1] Chữ Cross trong tiếng Anh có nghĩa là dấu gạch chéo hay chữ X.

“Không hẳn vậy. Đối với anh mấy sợi dây bện lại giống như sự mong manh của em. Còn chữ X thì đúng là anh đang bảo bọc cho em.” Anh uống cạn ly rượu rồi rót thêm cho hai đứa.

Tôi sững sờ, ngồi yên bất động. Những thứ mà anh làm trong bốn ngày vừa qua, cái khung hình, chiếc nhẫn, cuộc hẹn với bác sĩ Petersen, căn phòng ngủ, và cả việc cho người theo dõi tôi nữa, cho thấy anh chưa hề ngưng nghĩ tới tôi, chứ đừng nói chi là muốn chia tay.

“Nhưng anh đã gửi trả chìa khóa cho em.” Tôi vẫn không quên vết thương đó.

Anh với tới nắm lấy tay tôi. “Có nhiều lý do khiến anh làm vậy. Lúc bỏ đi em chỉ mặc mỗi cái áo ngủ trên người, mà lại không có chìa khóa nữa. Anh thậm chí không dám tưởng tượng chuyện gì có thể xảy ra nếu lúc đó Cary không có ở nhà để mở cửa cho em.”

Tôi hôn lên tay anh, rồi đậy cái hộp lại. “Chiếc nhẫn đẹp lắm, Gideon à. Cảm ơn anh, nó rất có ý nghĩa đối với em.”

“Nhưng em lại không đeo.” Giọng anh nghe không giống như đang hỏi.

“Sau cuộc nói chuyện tối nay thì nó giống cái vòng cổ của em hơn.”

Anh im lặng một chút rồi gật đầu. “Em nói vậy cũng không phải hoàn toàn sai.”

Tôi vô cùng đau khổ, ruột gan rối bời. Bốn ngày mất ngủ càng làm tôi mệt mỏi hơn. Tôi nghĩ hoài không ra lý do tại sao anh lại cần tôi, dù tôi thì lại rất cần anh. Chỉ tính riêng ở thành phố này thôi đã dễ có đến hàng ngàn người sẵn sàng thay thế tôi để ở bên cạnh anh, trong khi với tôi thì Gideon Cross chỉ có một.

"Em có cảm giác mình làm anh thất vọng, Gideon à… Sau buổi nói chuyện tối nay… Em thấy giống như hai đứa mình sắp sửa kết thúc vậy."

Anh đứng dậy vươn tay vuốt má tôi. "Không phải như vậy."

"Khi nào mình gặp bác sĩ Petersen?"

"Anh có hẹn vào ngày thứ Ba. Sau khi em bàn với bác sĩ xong về chuyện điều trị chung thì hai đứa mình sẽ đặt hẹn cho thứ Năm hàng tuần."

"Vậy là mỗi tuần anh sẽ mất hai tiếng đồng hồ, chưa kể thời gian đi lại. Đó là cả một sự cố gắng." Tôi đưa tay vuốt mấy sợi tóc trên má anh. "Cảm ơn anh."

Gideon hôn lên tay tôi. "Có gì đáng kể đâu em."

Ăn xong anh vô phòng làm việc tiếp. Tôi mang cái hộp vào phòng tắm, ngắm nghía thêm trong lúc đánh răng chải tóc.

Chỉ tính trong ngày hôm nay thôi là tôi đã lên đỉnh mấy lần, vậy mà không hiểu sao lúc nào da thịt tôi cũng không ngừng rạo rực ham muốn. Cứ làm như là tôi luôn luôn cần được nối kết với anh bằng thể xác thì mới có thể an tâm về tình cảm của hai đứa vậy.

Tôi cầm theo cái hộp ra đặt lên đầu giường bên phía mình nằm. Tôi muốn nó là thứ tôi nhìn thấy đầu tiên mỗi sáng thức dậy.

Tôi thở dài, cởi áo ngủ vắt lên thành giường, chui vào mền trằn trọc một lúc lâu mới ngủ được.

Tôi giật mình tỉnh dậy đâu đó giữa đêm, tim đập thình thịch, phải nằm yên một lúc để trấn tĩnh khỏi cơn hốt hoảng. Khi nhận ra là mình đang ở đâu, tôi căng tai lắng nghe xem có phải Gideon lại gặp ác mộng nữa hay không, nhưng rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy nhịp thở của anh vẫn đều bên cạnh tôi.

Không biết mấy giờ anh mới lên giường ngủ. Liệu có khi nào sau mấy ngày không gặp nhau bây giờ anh muốn ở một mình hơn không?

Rồi tôi giật mình nhận ra là mình đang muốn anh.

Hóa ra tôi tỉnh dậy là vì lý do này. Tôi đã nằm mơ thấy cái gì đó nên bị kích thích chăng? Hay đơn giản chỉ vì có Gideon nằm bên cạnh đã khiến tôi như vậy.

Tôi chống tay ngồi dậy nhìn anh, ngực và hai cánh tay để trần lộ ra ngoài tấm phủ. Tay phải anh vòng qua đầu, bên trong là một vùng tóc đen tuyền. Tay trái để xuôi trên giường, những đường gân guốc mờ hơn bình thường. Ngay cả trong giấc ngủ nhìn anh cũng thật dữ tợn và đầy quyền lực.

Tôi nhận thức rõ hơn là mình đang bị chi phối bởi sức mạnh ý chí của anh. Không lẽ nào anh có thể khuất phục tôi ngay cả khi đang ngủ? Mà có vẻ như đúng là vậy, tôi như bị một sợi dây vô hình buộc chặt và không ngừng kéo về phía anh.

Tôi không ngồi yên được nữa, quyết định bước ra khỏi giường để uống một ly sữa ấm pha với rượu mà Gideon đưa hồi tối. Nhưng tôi dừng lại khi ánh mắt bắt gặp cái hộp màu đen trên đầu giường đang được ánh trăng yếu ớt rọi vào. Cơn thèm khát tự nhiên dâng trào khi tôi nghĩ đến chiếc nhẫn. Vào giây phúc đó, bỗng nhiên cái ý tưởng tuân phục Gideon lại thiêu đốt tôi trong cơn khao khát.

Mình chỉ đang hứng tình thôi. Tôi tự mắng mình.

Tôi nhớ có một cô bé trong nhóm điều trị hay kể chuyện bị "chủ" sử dụng cơ thể mình bất cứ lúc nào và bằng đủ mọi cách chỉ để thỏa mãn cho anh ta. Chuyện đó nghe không hay ho gì… cho tới khi tôi tưởng tượng người đó là Gideon. Tôi muốn cho anh sự sung sướng. Tôi muốn đưa anh lên đỉnh. Tôi muốn làm vậy chỉ vì anh thôi.

Tôi khẽ chạm vào cái hộp, rồi run run cầm lên, mở ra, một cách vô thức đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út trên bàn tay phải.

"Em thích không, Eva?"

Tôi rùng mình khi nghe giọng Gideon vang lên, trầm và dữ hơn bao giờ hết. Anh đã thức dậy và đang quan sát tôi.

Anh tỉnh dậy từ lúc nào? Hay cũng như tôi, kể cả trong giấc ngủ anh cũng cảm thấy tôi?

"Em thích lắm." Vì em yêu anh.

Tôi bỏ cái hộp xuống, quay lại nhìn anh đang ngồi dậy. Trong ánh mắt anh có cái gì đó khiến tôi vừa cảm thấy ham muốn tột độ lại vừa bị xâm chiếm bởi một nỗi sợ kinh hoàng. Đó là ánh mắt của lần gặp đầu tiên, thiêu đốt, đe dọa, ngây ngất, đầy chiếm hữu, đã khiến tôi ngồi phệt xuống sàn ngày hôm đó. Trong bóng tối gương mặt đẹp có vẻ dữ tợn hơn, cơ mặt căng lên khi anh cầm tay tôi lên hôn vào chỗ chiếc nhẫn.

Tôi quỳ lên giường vòng tay qua cổ anh. "Chiếm đoạt em đi. Anh muốn làm gì cũng được."

Tay anh ôm lấy tôi, siết khẽ. "Em cảm thấy như thế nào khi nói câu đó?"

"Em thấy sung sướng như sắp sửa được lên đỉnh."

"À, thách thức nhau đây mà." Anh chạm lưỡi trên môi tôi, làm như đang kiềm lại nụ hôn để cho tôi chờ mong thêm.

"Gideon!"

"Nằm xuống đi cưng. Giữ lấy cái gối bằng cả hai tay nhé, cho dù thế nào cũng không được bỏ ra nghe."

Tôi làm theo, thở nghe thành tiếng, nhũ hoa căng cứng, đau buốt. Quỷ thần ơi, anh gợi cảm hơn bao giờ hết khi có thái độ này. Đầu óc tôi quay cuồng vì nôn nóng, hai chân run rẩy chờ mong.

"Eva ơi," giọng anh êm ái, ngón tay lướt qua khe thịt trơn tuột của tôi "Coi em tham lam chưa kìa. Anh phải làm cho em thỏa mãn mới được."

"Em tham lam là tại anh đó." Tôi thở hổn hển. "Anh bỏ bê em mấy ngày rồi."

"Vậy thì anh phải bù đắp mới được." Nói xong anh nằm sấp xuống, bắt đầu trêu chọc phía bên dưới, mặc cho tôi nài nỉ.

"Nào, Gideon."

"Khoan đã cưng, anh phải làm em sẵn sàng trước đã."

"Em đã sẵn sàng từ trước khi anh thức dậy rồi."

"Vậy đáng lẽ em phải kêu anh dậy sớm hơn chứ. Anh sống là để phục vụ em cưng à."

Chỉ tới khi tôi hoàn toàn mất tự chủ, anh mới trườn lên giữa tôi, áp trán vào thành giường.

Hai đứa nhìn vào mắt nhau. Anh thật gần, nóng hổi áp sát vào tôi. Tôi cần anh hơn cả không khí. "Nào anh, mau lên."

Bằng một cú nhấp mông điệu nghệ, anh tiến vào thật sâu, đẩy tôi lên sát đầu giường.

"Chúa ơi," tôi thở gấp.

"Khoan đã cưng." Anh thì thầm, hai tay vẫn vuốt ve tôi.

"Hả?" Tôi biết chắc chỉ cần thêm một động tác nữa của anh là mình sẽ ra.

"Nắm lấy cái gối, đừng buông tay ra."

Gideon bắt đầu chậm lại. "Em sẽ cần phải giữ chặt cái gối đó." Anh thì thầm vào tai tôi. "Em sẽ phải nắm lấy tóc anh, bấu móng tay vào lưng anh, phải cho anh biết được là em thèm có anh ở trong đến mức nào."

"Không chịu đâu." Tôi biết anh đang cố tình khiêu khích tôi. Giọng anh nhịp nhàng cùng với cử động của phần hông. "Anh đang hành hạ em."

"Phải kiên nhẫn thì mới được thưởng chứ." Lưỡi anh rà dọc vành tai.

Tôi cong người khi anh lại chạm vào những nơi mềm mại yếu đuối đang run rẩy vì khoái cảm. Gideon hiểu rõ cơ thể tôi như lòng bàn tay mình, biết cả từng ngóc ngách, từng bí mật của nó.

Anh di chuyển tới mọi chỗ bên trong tôi, khiến tôi mê cuồng rên rỉ, hai tay bấu chặt cái gối. Chỉ có anh mới có thể làm tôi như vậy.

"Khoan đã cưng, ráng thêm chút nữa đi." Anh nhắc lại, giọng khản đặc.

"Em không… thể, trời ơi, Gideon." Nước mắt tôi tràn. "Em…y… yếu đuối mất rồi."

Tôi khe khẽ khóc, sợ mình sẽ nói chữ yêu kia quá sớm và làm hỏng mất mối quan hệ lúc này của hai đứa.

"Eva ơi," Anh áp má lên mặt tôi. "Chắc anh mơ ước có được em thành tâm đến nỗi giấc mơ của anh đã thành sự thật."

“Chậm lại đi mà cưng.” Tôi van xin.

Gideon ngước lên, ánh mắt thiêu đốt của anh vẫn dán trên mặt tôi. “Em không muốn lên đỉnh sao, Eva?” Giọng nói như ru kèm với nụ cười đẹp huyễn hoặc. “Không phải cả tối nay em chỉ muốn như vậy thôi sao?”

Cổ tôi rướn lên khi môi anh lướt qua. “Chỉ khi nào anh cũng muốn thế…” Tôi thở dồn dập. “Chỉ khi anh…”

“Cưng ơi.” Anh đưa một tay lên vuốt tóc khỏi mặt tôi đang ướt đẫm mồ hôi, rồi đặt lên môi một nụ hôn sâu say đắm.

“Đến đi em.” Anh ngọt ngào, cử động nhanh hơn lên. “Đến đi, Eva.”

Như được ra lệnh, từng đợt sóng nóng rực lan tỏa khắp cơ thể, làm choáng ngợp tất cả mọi giác quan. Tôi kêu tên anh không ngớt khi anh kéo dài sự sung sướng rồi lại đưa tôi lên đỉnh thêm lần nữa.

“Ôm anh đi.” Anh ra lệnh khi tôi đã mềm nhũn ra.

Tôi quấn lấy anh vào cơ thể mướt mồ hôi của mình bằng cả hai tay hai chân, để anh đi sâu vào người mình. Đến lượt anh gầm lên. Chúng tôi ôm nhau đến khi hai cơ thể giảm nhiệt và hơi thở đều lại.

Rồi Gideon lăn xuống giường, ôm lấy lưng tôi thì thầm. “Ngủ đi.”

Tôi không nhớ là sau câu đó mình có còn thức để trả lời anh không.

Chương 18

Sáng thứ Hai thức dậy bên cạnh Gideon Cross thật là tuyệt vời. Trên đường đi làm tôi ngả lưng tựa vào anh, tay anh quàng qua vai để nắm tay tôi.

Trong lúc anh mân mê chiếc nhẫn, tôi giơ chân ra ngắm nghía đôi giày màu da mà anh đã mua cùng với mấy bộ đồ phòng khi tôi ngủ lại. Tôi chọn một chiếc đầm kẻ sọc cho ngày đầu

tuần, đi kèm với chiếc dây lưng mảnh mai cùng màu với mắt anh. Phải công nhận anh rất có khiếu thẩm mỹ.

Trừ khi là anh nhờ một trong các "người bạn" tóc nâu đi mua sắm giùm...?

Tôi xua cái ý nghĩ khó chịu đó ra khỏi đầu.

Trong cái ngăn kéo mà anh dành riêng cho tôi trong phòng tắm là tất cả các loại mỹ phẩm tôi thường dùng, đúng các màu sắc và mùi hương đó. Tôi cũng không hỏi sao anh lại biết, vì không muốn tự làm mình hoảng sợ thêm. Thay vì vậy tôi coi đó như là biểu hiện của sự quan tâm chu đáo, lo lắng toàn vẹn của anh.

Niềm vui lớn nhất của tôi sáng hôm nay là giúp Gideon mặc đồ đi làm. Tôi cài nút áo cho anh trong khi anh bỏ áo vô quần, rồi tôi cài khóa quần, anh thắt cà vạt, khoác áo com-plê vào, xong tôi lại vuốt phẳng cho anh. Tôi nhận ra mình thích mặc quần áo cho anh cũng không kém gì thích khi cởi nó ra, cảm giác giống như đang tự gói quà cho mình.

Khi cả thế giới chỉ nhìn thấy lớp vỏ bọc bên ngoài đẹp đẽ, thì chỉ mình tôi biết rõ người đàn ông quý báu bên trong. Nụ cười âu yếm đó, những va chạm dịu dàng hay đam mê dữ dội đó, tất cả chỉ dành riêng cho tôi.

Chiếc xe nảy nhẹ khi đi qua ổ gà, tay Gideon khẽ siết lại. "Chiều em định làm gì? "

"Hôm nay em bắt đầu tập Krav Maga." Tôi không giấu được nỗi phấn khích.

"À phải rồi." Anh hôn nhẹ lên trán tôi. "Anh phải coi em tập mới được. Mới tưởng tượng thôi anh đã thấy phấn khích rồi."

"Thì chẳng phải minh đã nói là cái gì cũng khiến anh phấn khích sao." Tôi thúc cùi chỏ vào anh, trêu.

"Chỉ những thứ liên quan tới em thôi. Mà vậy coi như may mắn cho cả hai đứa mình, vì em cũng tham lam quá mà. Khi nào xong nhắn anh nha, anh qua nhà em."

Tôi thò tay vào giỏ lấy điện thoại ra xem còn pin không thì thấy một tin nhắn của Cary gửi kèm một đoạn phim ngắn. *X có biết em trai anh ta là một tay đểu cáng không? Tránh xa C.V ra nhé bé cưng. Chụt chụt.*

Tôi bấm mở đoạn phim ra, mất một lúc mới hiểu Cary quay cái gì, rồi ngồi chết sững.

"Cái gì vậy?" Gideon hỏi, xong cũng khựng người lại, tôi biết anh đang nhìn qua vai mình.

Đoạn phim được Cary quay ở buổi tiệc trong vườn nhà Vidals. Cary đang đứng trong cái mê cung bụi rậm cao hai mét rưỡi, đống lá cây trên màn hình chứng tỏ anh đang núp trong một bụi cây quay lén. Nhân vật chính là một nam một nữ đang quấn lấy nhau. Cô gái rất đẹp đang khóc tỉ tê, còn chàng trai thì không ngừng hôn hít vuốt ve cô nàng.

Đề tài của họ là về Gideon và chuyện tôi đang dùng thân xác để tiếp cận gia tài của anh.

"Đừng có lo." Christopher dỗ dành Magdalene, người có vẻ như đang quẫn trí đến nơi. "Em biết Gideon vốn mau chán mà."

"Anh ấy đối xử với cô ả khác lắm. Em nghĩ anh ấy... yêu mất rồi."

Christopher hôn lên trán cô nàng. "Cô ta không phải kiểu người Gideon thích đâu."

Bàn tay tôi trong tay Gideon siết lại.

Rồi Magdalene dần dần thay đổi thái độ. Cô nàng bắt đầu rúc vào Christopher, giọng nói nhỏ lại, môi lần dò tìm kiếm. Rõ ràng anh ta hiểu rõ những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô nàng. Khi những chiêu dụ dỗ có tác dụng, Christopher vén váy Magdalene lên và làm tình với cô ta. Có thể thấy rất rõ hắn đang lợi dụng Magdalene, qua vẻ chiến thắng pha lẫn khinh khỉnh trên mặt khi hắn cứ hùng hục cho đến khi cô nàng lả người đi.

Tôi không còn nhận ra Christopher nữa... Nét mặt, giọng nói, điệu bộ... cứ như là một người hoàn toàn khác.

Tôi mừng thầm khi màn hình điện thoại phụt tắt vì hết pin. Gideon ôm choàng lấy tôi.

"Khỉ thật." Tôi thì thầm, tựa vào anh, cẩn thận không để lớp trang điểm dây lên áo. "Đáng sợ quá. Em thấy tội nghiệp cô ta."

Gideon thở dài. "Christopher là vậy đó."

"Tên khốn. Cái vẻ mặt tự mãn của hắn... ôi trời ơi." Tôi rùng mình.

Anh chạm môi lên tóc tôi. "Anh cứ tưởng nó sẽ không hại Magdalene chứ, hai gia đình thân với nhau lâu rồi. Anh không nghĩ nó ghét anh tới mức đó."

"Tại sao?"

Tôi thoáng nghĩ tới cơn ác mộng của anh, có khi nào có liên quan tới Christopher không,

nhưng rồi gạt đi. Không đời nào, Gideon lớn hơn đến bảy tuổi và mạnh mẽ hơn về mọi mặt, anh sẽ dễ dàng cho hắn một trận khi cần.

"Hồi còn nhỏ nó luôn nghĩ anh chiếm hết sự chú ý của mọi người trong gia đình, vì ai cũng lo lắng cho anh sau khi ba anh tự tử." Gideon nói một cách mệt nhọc. "Nên nó muốn có những thứ thuộc về anh. Bất cứ thứ gì mà nó lấy được."

Tôi choàng tay ôm anh chặt hơn. Nghe anh nói tôi bỗng thấy đau lòng. Anh sống tách biệt với gia đình mình, ngay cả ngôi nhà nơi anh lớn lên cũng là chính cái nơi ám ảnh anh trong cơn ác mộng.

Anh chưa bao giờ được yêu thương. Sự thật đó nghe có vẻ vừa đơn giản lại vừa phức tạp.

"Gideon ơi?"

"Hả?"

Tôi lùi ra một chút để ngước lên nhìn anh, tay vẫn theo đường lông mày rậm rạ. "Em yêu anh."

Một cơn rung động lan qua người anh, đủ lớn để tôi cũng cảm thấy.

"Em không có ý làm anh căng thẳng." Tôi nhanh chóng trấn an, ý tứ liếc nhanh ra chỗ khác. "Anh không cần phải làm gì hết. Em chỉ muốn cho anh biết cảm giác của em thôi. Giờ thì mình gác chuyện đó qua một bên được rồi."

Một tay anh giữ sau đầu tôi, tay kia ôm ngang eo chặt đến nỗi suýt làm tôi đau. Gideon cứ ôm tôi trong tư thế đó, ngồi yên bất động, áp chặt vào người tôi như thể sợ tôi biến mất. Tim đập nhanh, hơi thở dồn dập, anh không nói thêm lời nào trên suốt đường đi, nhưng cũng không hề bỏ tôi ra.

Tôi dự định sau này sẽ nói thêm lần nữa. Lần đầu tiên như vậy cũng có thể coi như là ổn.

Đúng mười giờ tôi cho người mang đến văn phòng của Gideon hai mươi bốn bông hoa hồng đỏ kèm với lời nhắn:

Để kỷ niệm chiếc đầm đỏ và chuyến xe Limo.

Mười phút sau tôi nhận được một phong bì với tấm thiệp ghi:

Mình sẽ làm lại lần nữa. Sớm thôi.

Mười một giờ, tôi gửi lên văn phòng anh một giỏ hoa loa kèn tông đen – trắng có gắn mảnh giấy:

Để kỷ niệm chiếc đầm đen trắng ở buổi tiệc ngoài vườn và bị lôi vào thư viện.

Mười phút sau tôi có câu trả lời:

Anh sẽ lôi em xuống sàn nhà

ngay bây giờ...

Tôi dùng giờ nghỉ trưa để đi mua sắm. Tôi đi mua nhẫn. Sau khi qua sáu cửa tiệm khác nhau, tôi tìm thấy chiếc nhẫn hoàn hảo nhất. Chiếc nhẫn làm bằng bạch kim, đính kim cương đen, nhìn rất hiện đại, gợi cảm giác về quyền lực và sự gắn kết. Nó toát lên vẻ thống trị, táo bạo và nam tính. Tôi phải mở thêm một cái thẻ nữa mới đủ thanh toán khoản tiền khổng lồ bằng nhiều tháng lương đó, nhưng tôi cho là hoàn toàn xứng đáng.

Tôi gọi lên văn phòng Gideon, gặp Scott để nhờ thu xếp cho tôi mười lăm phút trong lịch làm việc của anh.

“Cảm ơn anh rất nhiều, Scott.”

“Không có chi ạ. Tôi rất vui khi thấy sếp nhận hoa của cô sáng nay. Tôi chưa bao giờ thấy sếp cười như vậy cả.”

Một niềm vui ấm áp dâng lên trong lòng. Tôi muốn làm cho anh hạnh phúc. Cũng giống như anh nói, tôi sống để làm điều đó.

Tôi tự mỉm cười với mình rồi làm việc tiếp. Lúc hai giờ tôi cho lên văn phòng Gideon một giỏ loa kèn cam, lần này với lời nhắn đựng trong phong bì:

Cảm ơn anh

về những lần làm tình hoang dã.

Anh trả lời:

Bỏ Krav Maga đi.

Lúc đồng hồ chỉ ba giờ bốn mươi – năm phút trước giờ hẹn với Gideon – tôi vô cùng lo lắng. Chân hơi run khi đứng dậy, tôi không ngừng đi lại trong thang máy. Tự nhiên tới bây giờ tôi mới nghĩ ra là biết đâu anh không thích nhẫn thì sao... bằng chứng là anh đâu có đeo chiếc nào.

Tôi có quá tự tin và ích kỷ không khi muốn anh đeo nhẫn cho giống mình?

Cô nàng tiếp tân tóc đỏ để tôi vào ngay, còn Scott thì đứng hẳn dậy cười rất tươi khi thấy tôi xuất hiện trên hành lang, chờ tôi bước vô văn phòng của Gideon xong là đóng cửa lại.

Lập tức tôi bị choáng ngợp bởi hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ mấy bó hoa, và cái không gian ấm cúng mà chúng mang lại cho căn phòng.

Gideon ngước lên khỏi màn hình máy tính, lông mày giãn ra khi nhìn thấy tôi. Anh đứng bật dậy. “Eva. Có chuyện gì hả em?”

Tôi ngắm anh chuyển từ việc công sang việc riêng, ánh mắt dịu dàng hẳn khi nhìn tôi.

“Không có. Em chỉ...” Tôi hít một hơi dài rồi tiến lại bên anh. “Em có món quà tặng cho anh.”

“Thêm quà nữa hả? Hôm nay là ngày gì quan trọng mà anh quên hả?”

Tôi đặt cái hộp lên giữa bàn rồi quay mặt đi chỗ khác, hồi hộp. Tôi bắt đầu nghi ngờ về món quà có vẻ bốc đồng của mình, bây giờ mới thấy có khả năng đó là một ý tưởng ngu ngốc.

Tôi nên nói cái gì để anh không thấy áy náy nếu không thích nó đây? Làm như nói “Em yêu anh” chưa đủ hay sao mà tôi còn phải thêm vụ cái nhẫn này nữa. Hẳn anh đang bắt đầu cảm thấy bị trói buộc, cái thòng lọng trên cổ càng lúc càng siết chặt...

Tôi nghe tiếng mở nắp hộp bật ra và hơi thở của Gideon. “Eva nè.”

Giọng anh nghe tăm tối và nguy hiểm. Tôi từ từ quay lại, nhăn nhó nhìn vẻ mặt khắc khổ và ánh mắt ảm đạm của anh. Tay anh bấu chặt cái hộp.

“Em làm hơi quá hả?”

“Ừ.” Anh bỏ cái hộp xuống rồi đi vòng qua bàn. “Rất là quá đáng. Làm anh đứng ngồi không yên, không tập trung được gì. Anh không thể ngưng nghĩ tới em, lúc nào cũng bồn chồn không

yên. Trước giờ anh chưa khi nào bị như vậy khi đang làm việc. Anh đang rất bận rộn, mà còn bị em bao vây."

Tôi biết rõ công việc của anh quan trọng như thế nào, vậy mà lại không nghĩ kỹ khi nổi hứng muốn làm anh ngạc nhiên, hết lần này tới lần khác. "Em xin lỗi, Gideon. Em thiếu suy nghĩ quá."

Anh bước tới, dáng đi quyến rũ tới nỗi lại làm cho tôi tưởng tượng ra cảnh anh ở trên giường. "Xin lỗi cái gì chứ. Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh."

"Thật không?" Tôi nhìn anh xỏ chiếc nhẫn vào ngón áp út bên tay phải. "Em chỉ muốn làm anh vui thôi. Có vừa không? Em đoán đại..."

"Vừa lắm. Em thật tuyệt vời." Gideon cầm tay tôi hôn lên chiếc nhẫn tôi đang đeo, rồi tôi cũng làm vậy với anh. "Em làm cho anh thấy... đau nhói, Eva à."

Tôi nín thở. "Tệ dữ vậy hả?"

"Không, tuyệt vời chứ." Anh ôm lấy mặt tôi, chiếc nhẫn áp vào má mát lạnh, rồi hôn tôi say đắm.

Tôi không muốn buông ra, nhưng ráng kiềm chế vì nghĩ hôm nay mình đã làm hơi quá rồi. Hơn nữa nãy giờ anh quá tập trung vào tôi mà quên chưa bấm nút làm mờ kính.

"Em nói lại cái câu em nói sáng nay lúc trên xe đi." Anh thì thầm.

"Em... không biết nữa." Tôi vuốt áo anh. Tôi không dám nói yêu anh lần nữa. Lần đầu có vẻ không suôn sẻ lắm, nên tôi không biết liệu anh có hiểu hết ý nghĩa của lời nói đó không. "Anh biết không, anh đẹp đến mức khó tin. Mỗi lần nhìn thấy anh là em lại bị choáng váng. Nên em không dám làm liều đâu, lỡ anh sợ quá chạy mất thì sao."

Anh chồm tới trước áp trán lên trán tôi. "Em hối hận rồi phải không? Vụ mấy bó hoa, rồi cái nhẫn nữa..."

"Anh thích cái nhẫn thật không?" Tôi lùi ra để nhìn kỹ mặt anh, cố đoán xem anh đang nói thật hay xạo. "Em không muốn anh không thích mà phải đeo vì em."

Anh dí ngón tay lên vành tai tôi. "Chiếc nhẫn đẹp lắm, giống y như anh trong mắt em. Anh rất hân hạnh được đeo nó."

Tôi hạnh phúc khi thấy anh hiểu ý nghĩa của chiếc nhẫn. Hẳn nhiên rồi, vì anh hiểu tôi mà.

“Hay là em đang cố làm sao để rút lại lời nói một cách dễ dàng...” Mắt anh lộ vẻ lo lắng vô cùng.

Tôi không cưỡng lại được ánh mắt đó. “Từng lời em nói đều là chân thật, Gideon à.”

“Anh sẽ làm cho em phải nói lại lần nữa.” Lời đe dọa cực kỳ hấp dẫn. “Em sẽ phải hét lên câu đó khi anh làm xong cái chuyện anh sẽ làm với em.”

Tôi cười toe toét, lùi xa ra. “Làm việc tiếp đi, đồ quỷ.”

“Anh sẽ chở em về lúc năm giờ.” Anh nhìn tôi bước ra cửa. “Lúc xuống tới xe anh muốn em phải sẵn sàng nhé. Có tự làm gì thì không được tới đích trước nghe chưa. Không là anh phạt đó.”

Phạt. Tôi rùng mình, hơi sợ. Tôi tin Gideon biết đâu là giới hạn. “Còn anh cũng sẽ sẵn sàng chứ hả?”

Anh cười nhăn nhở. “Có khi nào anh ở cạnh em mà không sẵn sàng không? Cảm ơn em, Eva, vì từng giây phút của ngày hôm nay.”

Mắt anh sẫm lại khi được tôi trao một nụ hôn gió. Ánh mắt đó theo tôi suốt cả buổi chiều.

Tôi về tới nhà lúc sáu giờ trong tình trạng đầu bù tóc rối. Lúc trước ra khỏi tòa nhà nhìn thấy chiếc limousine bên vệ đường thay cho chiếc Bentley là tôi đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Gideon gần như túm tôi lại khi tôi vừa bước lên xe, rồi ngay lập tức phô diễn tài nghệ.

Tôi thấy may mắn là mình cũng khỏe mạnh, nếu không chắc đã không chịu nổi cơn tham lam cộng với sự sung mãn vô tận của anh. Không phải tôi phàn nàn gì, chỉ là nhận xét vậy thôi.

Lúc tôi hối hả về tới đã thấy Clancy chờ sẵn trong sảnh. Anh ta cũng không nói gì khi thấy tôi đầu tóc rối bù, quần áo nhăn nhúm còn hai má thì ửng hồng. Tôi thay đồ thật nhanh rồi lên xe tới phòng tập của Parker, thầm mong buổi tập đầu tiên sẽ không quá nặng vì hai chân tôi vẫn còn run sau chuyến xe với Gideon.

Tôi vô cùng háo hức nôn nóng khi tới phòng tập. Lúc đó có hơn chục người đang tập chung, Parker đứng sát mép thảm động viên khích lệ. Khi tôi đến, anh dẫn tôi ra một góc trống để tập riêng.

“Vậy... giờ mình làm gì?” Tôi hỏi trước cho đỡ hồi hộp.

Anh mỉm cười, nét mặt gợi tò mò thú vị. “Hồi hộp không?”

“Chút chút.”

“Mình sẽ rèn luyện thể lực, sức bền và phản xạ cho em trước. Anh cũng sẽ tập cho em không bị lúng túng hay phản ứng chậm trong những tình huống bất ngờ.”

Trước khi tập tôi cứ nghĩ thể lực của mình không tệ, nhưng thì ra là có thể luyện tập để cải thiện hơn nhiều. Đầu tiên tôi được giới thiệu làm quen với các thiết bị trong phòng tập, sau đó Parker giải thích cho tôi về các tư thế chiến đấu cũng như phòng thủ. Sau khi khởi động bằng bài cử tạ phối hợp, chúng tôi bắt đầu tập “tagging”, tức là hai người đứng đối diện, tìm cách chạm vào vai và đầu gối nhau đồng thời ngăn đối phương chạm vào mình.

Dĩ nhiên là Parker rất giỏi, nhưng tôi cũng bắt đầu hơi quen dần. Tuy nhiên tôi dành phần lớn thời gian để chú tâm phòng thủ vì hơn ai hết tôi biết bị ở thế hạ phong là như thế nào.

Dù có cảm giác được con sóng ngầm đó hay không, Parker cũng không bình luận gì.

Lúc Gideon tới tôi đang ngâm mình trong bồn tắm cho đỡ đau nhức. Mặc dù vừa tắm xong sau khi tập, Gideon cũng cởi bỏ quần áo leo vào bồn, vòng cả hai tay chân ôm tôi vào giữa, đu đưa như đưa nôi cho em bé làm tôi thích thú.

“Thích không?” Anh trêu ghẹo, cắn nhẹ vành tai tôi.

“Ai mà ngờ vất vả một tiếng đồng hồ với một anh chàng đẹp trai lại mệt dữ vậy.” Cary nói đúng về vụ bầm dập, chưa gì tôi đã thấy vết thâm trên da rồi, mặc dù chỉ mới bắt đầu mấy động tác cơ bản.

“Nếu chưa biết anh chàng Smith đó đã có vợ con là anh ghen rồi đó.” Gideon làu bàu, tay siết lấy tôi.

Tôi khịt mũi, lại thêm một thông tin anh tự điều tra ra. “Vậy anh có biết luôn kích cỡ giày với nón của người ta không?”

“Chưa thôi.” Anh phá lên cười khi thấy tôi cáu kỉnh, khiến tôi không khỏi mỉm cười vì hiếm khi thấy anh vui như vậy.

Chắc chắn một ngày không xa tôi và anh phải nói chuyện nghiêm túc về vụ anh bị ám ảnh bởi việc điều tra về người khác. Nhưng không phải hôm nay. Gần đây hai đứa có quá nhiều bất hòa, mà tôi luôn nhớ lời Cary dặn phải ráng làm sao để ít nhất cũng có ngần ấy niềm vui bù lại.

Tôi mân mê chiếc nhẫn trên tay anh, kể anh nghe cuộc điện thoại với bố tôi hôm thứ Bảy và vụ ông bị đồng nghiệp trong sở chọc ghẹo về những tin đồn quanh chuyện tôi hẹn hò với Gideon Cross.

Anh thở dài: "Anh xin lỗi."

Tôi quay lại nhìn anh. "Anh đâu có lỗi khi là người nổi tiếng. Ai bảo anh quyến rũ quá làm chi."

Anh cười méo xệch. "Rồi có ngày anh sẽ biết được cái gương mặt này thật ra là điều may mắn hay đáng nguyền rủa."

"Ừm, nếu mà ý kiến của em được tính, thì em nghĩ đó là may mắn."

Gideon vuốt má tôi. "Ý kiến của em là ý kiến duy nhất có giá trị. Và của bố em nữa. Anh muốn ông ấy có cảm tình với anh chứ không nghĩ anh làm em bị mất cuộc sống riêng tư."

"Bố sẽ thích anh mà. Ông chỉ muốn cho em được an toàn và hạnh phúc thôi."

Anh thư giãn hẳn, kéo tôi sát vô người. "Anh có làm em hạnh phúc không?"

"Có chứ." Tôi áp má lên ngực anh. "Lúc nào em cũng muốn được ở bên cạnh anh, nhất là sau những lúc xa nhau."

"Em có nói là không muốn mình cãi nhau nữa, câu đó làm anh suy nghĩ. Anh cứ phạm lỗi hoài như vậy em chán không?"

"Đâu phải lúc nào cũng là lỗi của anh đâu. Em cũng có sai nữa mà. Để duy trì một mối quan hệ khó khăn lắm, Gideon ơi. Nhưng bù lại khi gần nhau thì hòa hợp tuyệt vời, em thấy hai đứa mình vậy là may mắn rồi đó."

Anh dùng hai tay vốc nước đổ lên lưng tôi. "Anh không nhớ gì nhiều về bố anh cả."

"Vậy hả?" Tôi cố nói sao cho nghe không căng thẳng hay ngạc nhiên, để anh không thấy được sự kích động và thèm muốn được biết nhiều hơn. Trước giờ anh chưa từng nhắc tới gia đình. Tôi phải ráng lắm mới không hỏi thêm, vì không muốn thúc ép khi anh chưa sẵn sàng.

Nhưng khi anh hít sâu rồi thở hắt ra, tôi bỗng quên hết mọi ý định kiềm chế. Tôi đặt tay lên ngực anh. "Vậy chứ anh nhớ những gì?"

"Chỉ là một vài ấn tượng thôi. Bố anh ít khi có ở nhà lắm. Ông lúc nào cũng chỉ nghĩ tới công việc. Chắc anh giống ông ở điểm đó."

"Chắc anh thừa hưởng cái tính nghiện công việc của bố. Nhưng chỉ có tính đó thôi."

"Sao em biết?" Anh nhìn tôi ngờ vực.

Tôi vuốt tóc khỏi mặt anh. "Em xin lỗi, Gideon à, nhưng bố anh đã làm chuyện lừa đảo rồi chọn một lối thoát dễ dàng và ích kỷ. Anh không giống như vậy."

"Ý anh không phải chuyện đó." Anh ngập ngừng. "Anh nghĩ bố anh không thân với ai được. Ông chỉ quan tâm tới nhu cầu trước mắt của bản thân mình thôi."

Tôi nhìn anh chăm chú. "Anh có nghĩ anh giống vậy không?"

"Anh cũng không biết nữa." Gideon nói nhỏ.

"Nhưng em biết, anh không có giống vậy." Tôi hôn lên chóp mũi anh. "Anh là một báu vật."

"Anh sẽ ráng." Anh siết tôi trong vòng tay. "Anh không tưởng tượng nổi cảnh em ở với người khác, Eva. Chỉ cần nghĩ tới chuyện có ai đó nhìn em như anh đang nhìn em, thấy em như vầy, rồi chạm vào em như vầy... là anh đã muốn phát điên lên."

"Không bao giờ có chuyện đó đâu." Tôi hiểu cảm giác mà anh nói. Nếu anh mà thân mật với người khác thì tôi cũng cảm thấy vậy.

"Em đã thay đổi vì anh. Anh không thể nào đánh mất em được."

Tôi ôm choàng lấy anh. "Em cũng nghĩ về anh giống như vậy."

Gideon khẽ nhấc mặt tôi ra, đặt lên môi tôi một nụ hôn mãnh liệt.

Chỉ một lúc sau hai đứa đã làm nước văng tung tóe khắp nơi. Tôi cố thoát khỏi anh. "Em phải ăn cái gì đã, đồ quỷ."

"Chứ không phải em đang không mặc gì còn trêu ghẹo anh nãy giờ sao?" Anh nở nụ cười quỷ quyệt.

“Mình gọi đồ ăn Trung Quốc rẻ rẻ rồi ăn trong hộp luôn cho đi cho tiện.”

“Ừ, mình sẽ gọi đồ ăn Trung Quốc mắc tiền rồi ăn trong hộp luôn cho tiện.”

Chương 19

Cary cùng tham gia bữa tối ngon lành với rượu mận. Cả bọn vừa ăn vừa xem tivi, cười phá lên khi nghe những cái tên lạ lùng của mấy chương trình truyền hình thực tế. Tôi ngắm nhìn hai người đàn ông thân thiết nhất của mình vui vẻ đùa giỡn với nhau theo cái kiểu thô lỗ của cánh đàn ông, thích thú vì chưa bao giờ nhìn thấy Gideon như vậy cả.

Cả hai ngồi xếp bằng dưới sàn trong khi mình tôi chiếm hết một nửa chiếc sa lông. Cary và Gideon đều mặc quần thun rộng với áo ôm sát, nhìn cảnh đó tôi thầm thấy mình thật may mắn.

Trước khi bẻ đôi cái bánh bao “vận mệnh”, Cary ra vẻ nghiêm trọng. “Để coi nào. Không biết anh có giàu có, nổi tiếng, gặp được quý ngài hay quý cô cao ráo quyến rũ bí ẩn, hay sắp đi phiêu lưu ở xa không. Hai người được cái gì vậy?”

“Của em chán chết. *Cuối cùng mọi chuyện sẽ sáng tỏ.* Vớ vẩn. Chuyện đó cần gì phải bói toán mới biết.” Tôi nói.

Gideon đọc mảnh giấy của mình. “*Bạn sẽ sớm trở nên giàu có.”*

Tôi khịt mũi.

Cary quay nhìn tôi. “Biết ngay mà. Cross à, cậu lấy mất cái bánh của người khác rồi.”

Tôi nói cộc lốc. “Anh ấy nên liệu mà không bén mảng tới gần bánh của ai hết.”

Gideon chồm tới giật nửa cái bánh trên tay tôi bỏ vô miệng. “Khỏi lo đi cưng, anh chỉ muốn lấy cái bánh của em thôi.”

“Tởm quá. Vô phòng đóng cửa lại đi.” Cary làu bàu, bẻ cái bánh của mình một cách điệu nghệ rồi cau có. “Cái quái gì vậy nè?”

Tôi chồm tới. “Sao?”

“Khổng Tử dạy rằng,” Cary ứng khẩu luôn, “người đút tay vô túi lúc nào cũng vênh váo.”

Rồi anh ném nửa cái bánh vào Gideon. Gideon chụp lấy cười lớn.

“Đưa em coi.” Tôi giật lấy nửa còn lại trên tay Cary, đọc xong cười phá lên.

“Đồ quỷ, Eva.”

“Sao sao?” Gideon nôn nóng.

“*Hãy chọn cái bánh khác.”*

Gideon cười. “Bị vận mệnh chơi khăm rồi.”

Cary vứt cái bánh đi.

Tôi nhớ lại những buổi tối giống như vầy với Cary hồi còn ở SDSU, lòng thắc mắc không biết thời sinh viên của Gideon như thế nào. Báo đăng là anh theo học đại học Comlumbia, nhưng nghỉ giữa chừng để tập trung cho việc kinh doanh.

Không biết lúc đi học anh có chơi thân với ai không, có tiệc tùng say xỉn hay quậy phá kiểu sinh viên không. Trước giờ lúc nào tôi cũng thấy Gideon cư xử rất chững chạc chừng mực, nhưng ngay lúc này ngồi đây với tôi và Cary thì anh lại có vẻ cũng giống như bọn tôi.

Vẫn đang cười, anh liếc qua nhìn làm tim tôi đập nhanh hơn. Lần đầu tiên tôi thấy anh trẻ trung đúng tuổi, như một anh chàng bảnh trai bình thường. Giờ đây hai đứa tôi là một đôi trai gái trẻ đang vô tư ăn tối xem tivi cùng người bạn thân. Gideon cũng chỉ là bạn trai bình thường của tôi. ảo tưởng đó khiến tôi thầm chua chát.

Chuông cửa reo, Cary đứng bật dậy đi ra, không quên quay lại cười. “Chắc Trey đó.”

Tôi giơ hai ngón tay bắt chéo.

Nhưng vài phút sau khi Cary mở cửa, người xuất hiện là cô ả tóc vàng chân dài đêm hôm nọ xuất hiện.

“Xin chào.” Cô nàng tỉnh bơ bốc thức ăn trên bàn, nhìn Gideon chằm chằm khi anh lịch sự đứng lên, quay qua nhếch môi với tôi rồi phô một nụ cười siêu mẫu chói lọi khi chìa tay ra cho Gideon. “Tatiana Cherlin.”

Anh bắt tay cô ả. “Tôi là bạn trai của Eva.”

Tôi hơi nhướn mày. Anh cố ý giấu danh tính hay đơn giản là thấy không cần thiết? Sao cũng được, tôi thích cách giới thiệu đó.

Cary quay vô, tay cầm chai rượu với hai cái ly, chỉ về hướng phòng ngủ. “Đi thôi.”

Tatiana vẫy tay rồi bước theo Cary. Cô nàng vừa quay lưng là tôi ra dấu bằng miệng với Cary. “Anh làm gì vậy?”

Anh nháy mắt nói nhỏ. “Thì chọn cái bánh khác.”

Tôi với Gideon ngồi thêm chút nữa rồi cũng đi vô phòng. Lúc chuẩn bị đi ngủ tôi mới hỏi anh điều mình thắc mắc nãy giờ. “Hồi đi học anh có chơi bời không?”

Anh cởi áo ra. “Cái gì?”

“Giống vụ căn phòng trong khách sạn đó. Anh thích làm tình mà. Hồi đó đi học anh cũng như vậy hả?”

Anh lắc đầu khi tôi còn mải ngắm nghía phần cơ thể để trần trước mắt. “Từ lúc anh gặp em tới giờ, anh làm tình với em còn nhiều hơn hai năm gần đây cộng lại.”

“Không thể nào.”

“Anh làm việc rất nhiều, rồi tập thể dục cũng nhiều. Hai chuyện đó thôi đủ làm anh hết sức rồi. Thỉnh thoảng cũng có những lời mời gọi mà anh không nỡ từ chối, nhưng còn lại thì anh không thấy có nhu cầu cho tới khi anh gặp em.”

“Vớ vẩn.” Tôi thấy hoàn toàn khó tin.

Anh liếc tôi một cái rồi cầm cái túi da màu đen đựng đồ dùng cá nhân đi vô phòng tắm. “Em mà cứ nghi ngờ anh như vậy thì sẽ biết tay anh, Eva.”

“Cái gì?” Tôi đi theo sau, ngắm nghía phần đằng sau hấp dẫn của anh. “Hay anh thử chứng minh bằng cách vui vẻ với em lần nữa đi?”

“Cái gì cũng cần phải từ hai phía.” Anh tháo một cái bàn chải mới ra khỏi hộp rồi cắm vô ly đựng bàn chải của tôi. “Giữa hai đứa mình thì em cũng “đòi hỏi” đâu có thua gì anh. Em cũng giống anh, cần có tình cảm trong tình dục mà.”

“Em biết. Chỉ là...”

“Chỉ là sao?” Anh kéo một ngăn tủ ra, nhíu mày khi thấy đã hết chỗ, rồi tiếp tục mở thử ngăn khác.

“Phía tủ kia kìa.” Tôi cười khi thấy anh cau có vì cho rằng anh cũng phải có ngăn kéo ở nhà tôi. “Của anh hết đó.”

Gideon bước qua chỗ tủ bên cạnh rồi bắt đầu bỏ đồ ra. “Chỉ là làm sao?” Anh nhắc lại, cầm chai sữa tắm với dầu gội đầu ra.

Tôi đứng khoanh tay nhìn anh để lại dấu ấn của mình khắp phòng tắm của tôi. Chắc chắn bất kỳ ai bước vô đây cũng nhận ra là tôi đang sống chung với một người đàn ông.

Rồi tôi chợt nhớ ra mình cũng làm điều tương tự ở nhà anh. Mấy người làm cho anh chắc chắn đã biết anh đang có một mối quan hệ nghiêm túc rồi. Nghĩ tới đó tự nhiên tôi thấy hơi xúc động.

Tôi nói tiếp. “Hồi nãy lúc ngồi ăn tối em cứ tưởng tượng cảnh anh hồi đi học đại học, tự hỏi nếu em gặp anh trong trường thì sẽ như thế nào. Chắc em sẽ bị anh ám ảnh tới nỗi tìm mọi cách để nhìn thấy anh, em sẽ đăng ký lớp học chung với anh rồi suốt ngày ngồi mơ mộng.”

“Lẳng lơ ghê.” Anh hôn lên mũi khi đi ngang qua tôi để đánh răng. “Mình biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra một khi anh nhìn thấy em mà.”

Tôi đánh răng, rửa mặt, chải tóc. “Vậy... anh có chuẩn bị sẵn một chỗ để chơi bời không, trong trường hợp cô ả nào may mắn túm được anh.”

Anh nhìn tôi trong gương. “Anh toàn vô khách sạn.”

“Anh chỉ toàn vô khách sạn đó thôi hả? Trước khi anh gặp em đó.”

“Ừ, nơi duy nhất anh có quan hệ tình dục tự nguyện.” Anh nói khẽ. “Trước khi anh gặp em.”

“Ôi!” Tim tôi thắt lại.

Tôi bước tới ôm anh từ phía sau, áp má lên lưng anh.

Hai đứa lên giường nằm ôm nhau. Tôi rúc vào cổ anh, hít thật sau mùi của anh vào phổi. Cơ thể Gideon tuy rắn rỏi nhưng tôi ôm thấy cực kỳ thoải mái. Anh ấm áp, mạnh mẽ và rất nam

tính. Chỉ cần nghĩ tới anh thôi đã khiến tôi thấy thèm muốn.

Tôi leo lên ngồi trên người anh, tay chống lên bụng. Trong phòng tối om, tôi không nhìn thấy anh mà cũng không cần phải thấy. Mặc dù tôi yêu vô cùng cái gương mặt đẹp mà thỉnh thoảng gây cho anh phiền phức, nhưng lại chính cái cách mà anh chạm vào tôi, thì thầm với tôi, khiến tôi bị mê hoặc. Cứ như là trên đời này không có thứ gì khác làm cho anh ham muốn hơn tôi.

"Gideon." Tôi chỉ thốt ra có thế.

Anh ngồi dậy, ôm choàng lấy tôi hôn say đắm. Rồi anh nhẹ nhàng đặt tôi xuống, phủ lên tôi sự chiếm hữu ngọt ngào đầy rung động.

Tôi giật mình tỉnh dậy trong cơn bàng hoàng, thấy mình đang bị một khối thịt nặng trịch đè lên, và một giọng nói cộc cằn ném vào bên tai những lời thô bỉ tục tĩu nhất. Tôi nghẹt thở vì sợ hãi.

Đừng vậy nữa... đừng mà... làm ơn...

Nathan lấy tay bịt miệng tôi lại rồi banh hai chân tôi ra. Hắn đang cương cứng, cố mò mẫm tìm cách đâm vào trong tôi. Ráng hét to lên nhưng bị bàn tay hắn bịt chặt, tôi co rúm người lại, tim muốn vỡ tung trong lồng ngực. Nathan quá nặng và mạnh, tôi không tài nào đẩy hắn ra nổi.

Đừng mà... đừng làm vậy nữa, Chúa ơi, tha cho tôi đi...

Mẹ đâu rồi? *Mẹ ơi!*

Tôi hét lên, nhưng lại bị Nathan bịt miệng, đè chặt đầu tôi xuống gối. Tôi càng chống cự thì hắn càng hăng tiết, thở hổn hển như con thú hoang, liên tục đâm thọc cái của nợ kia vào người tôi, tìm cách vào bên trong...

"Rồi mày sẽ biết cái cảm giác đó."

Tôi sững sờ. Giọng nói rất quen thuộc. Không phải của Nathan.

Tôi không phải đang nằm mơ. Nhưng vẫn đúng là ác mộng.

Chúa ơi, không! Tôi chớp mắt liên tục cố nhìn trong bóng tối. Máu trong người sôi lên, tôi không còn nghe thấy gì nữa.

Nhưng tôi nhận ra cái mùi da thịt này. Tôi nhận ra những va chạm này, dù là đang rất thô lỗ.

Tôi nhận ra cái cơ thể đang đè lên mình, dù nó làm tôi đau.

Gideon tiếp tục đập mạnh vào giữa hai đùi tôi. Hoảng hốt, tôi ráng hết sức ngồi bật dậy, khiến tay anh trượt ra khỏi miệng.

Tôi hít một hơi rồi thét lên.

Anh gầm gừ. “Khi mày là đứa bị hiếp thì để coi mày làm sao còn sạch sẽ được nữa hả.”

“Crossfire.” Tôi hổn hển.

Ánh đèn nhá lên làm tôi chói mắt, rồi Gideon bị nhấc lên. Tôi quay qua cuộn người lại trên giường, khóc nức nở khi Cary lôi Gideon ra góc phòng quăng mạnh vào tường.

“Eva! Em có sao không?” Cary mở đèn ở đầu giường lên, bật ra tiếng chửi khi nhìn thấy tôi nằm co ro như đứa trẻ, vẫn còn run bần bật.

Gideon vừa đứng thẳng dậy Cary đã xông tới. “Mày mà dám nhúc nhích một cọng lông trước khi cảnh sát tới đây là tao cho mày ra bã!”

Tôi nuốt nước bọt khô khốc, ngồi dậy trên giường, mắt không rời khỏi Gideon. Anh cũng đang nhìn tôi, rồi khi cơn buồn ngủ tan đi, tôi thấy một nỗi hãi hùng dâng lên trong mắt anh.

“Nằm mơ thôi.” Tôi nấc lên, giữ tay Cary lại khi anh định cầm điện thoại lên. “Anh ấy n-nằm mơ.”

Liếc nhìn Gideon đang cuộn người dưới sàn như một con thú bị thương, Cary rút tay lại, thở dài. “Chúa ơi. Vậy mà anh tưởng chỉ mình anh có vấn đề.”

Tôi bước xuống giường, hai chân run rẩy. Lúc tôi khuỵu xuống, Cary đỡ lấy và ôm chặt khi tôi bật khóc nức nở.

“Anh sẽ ngủ ngoài phòng khách.” Cary đưa tay vuốt mớ tóc bù xù khi đứng ngoài hành lang. Sau lưng tôi, trong phòng ngủ là Gideon đang thẫn thờ, trắng bệch. “Anh sẽ lấy thêm mền gối cho anh ta, không nên để anh ta về nhà một mình bây giờ.”

“Cảm ơn anh.” Tay tôi che phía dưới chặt hơn. “Tatiana còn ở trong phòng không?”

“Không, đâu tới mức đó, tụi anh chỉ làm tình rồi thôi.”

“Vậy còn Trey?” Tôi hỏi nhỏ, trong đầu chỉ nghĩ tới Gideon.

“Anh yêu Trey. Anh nghĩ cậu ta là người tử tế nhất anh đã từng gặp, ngoài em ra.” Cary hôn lên trán tôi. “Cái gì cậu ta không biết thì sẽ không phải đau khổ vì nó. Đừng lo cho anh nữa, lo cho mình đi đã.”

Tôi ngước nhìn anh, mắt đẫm lệ. “Em không biết phải làm sao.”

Cary thở dài. Đôi mắt xanh đầy lo lắng. “Anh nghĩ em phải quyết định giữa tình yêu và lý trí thôi. Có nhiều người không thể chữa khỏi được đâu. Nhìn anh nè, anh gặp được một người tốt như Trey, vậy mà vẫn đánh liều vì một cô ả chẳng ra gì.”

“Cary ơi...” Tôi đặt tay lên vai anh.

Cary siết tay tôi. “Anh vẫn ở đây khi em cần.”

Gideon đang xếp đồ vô giỏ, ngoái nhìn khi tôi bước vô. Ánh mắt anh làm tôi phát hoảng. Nhưng tôi không lo sợ cho mình, mà là cho anh. Tôi chưa bao giờ thấy ai đau khổ đến như vậy. Vẻ ảm đạm trong đôi mắt đó khiến tôi nghẹt thở. Anh không còn chút sức sống nào. Gương mặt đẹp xám xịt như xác chết, bị bao phủ bởi một màn đem tăm tối.

“Anh làm gì vậy?” Tôi hỏi nhỏ.

Gideon bước thụt lùi, như muốn tránh càng xa tôi càng tốt. “Anh không ở lại đây được.”

Tôi tự trách mình vì cảm giác nhẹ nhõm thoáng qua khi nghe câu đó. “Mình đã thỏa thuận rồi mà... không được bỏ chạy.”

“Đó là trước khi anh tấn công em.” Anh ngắt lời tôi. Giờ mới thấy anh có chút sức sống.

“Lúc đó anh nằm mơ mà.”

“Em không thể bị vậy một lần nữa, Eva à. Trời ơi... suýt nữa thì anh đã...” Anh quay lưng lại, hai vai co lên, nhìn cảnh đó tôi hoảng sợ không thua gì lúc bị anh tấn công.

“Nếu anh bỏ đi bây giờ có nghĩa là tụi mình đã chịu thua quá khứ rồi.” Câu nói đó hình như khiến anh suy nghĩ. Trong phòng tôi lúc này tất cả đèn đuốc đều đang bật, làm như là ánh điện sáng sẽ giúp chúng tôi xua đuổi mọi nỗi ám ảnh tối tăm đi.” Nếu anh bỏ cuộc ngay lúc này, hai đứa mình sẽ dễ dàng rời bỏ nhau hơn. Tụi mình sẽ xa nhau mãi mãi, Gideon à.”

“Làm sao mà anh dám ở lại đây? Sao em lại muốn anh ở lại hả?” Anh quay lại nhìn tôi với một sự van nài làm tôi chảy nước mắt. “Anh mà làm gì em chắc anh tự tử quá.”

Đó chính là một trong những điều tôi đang sợ. Trước đây tôi chưa bao giờ hình dung một Gideon đầy quyền lực và ý chí sẽ kết liễu mình, nhưng giờ đây trước mặt tôi là một Gideon hoàn toàn khác. Và cha anh cũng đã tự tử đó thôi.

Tôi bối rối mân mê vạt áo mình. “Anh đâu có làm em đau.”

“Em sợ anh.” Giọng anh khản đặc. “Anh nhìn thấy điều đó trong mắt em. Anh cũng sợ chính mình. Anh sợ khi nằm bên cạnh em, anh sẽ lại làm điều gì đó và sẽ hủy hoại cả hai đứa mình.”

Anh nói đúng. Tôi đã sợ chết khiếp.

Tôi chợt hiểu mầm mống bạo lực và cơn giận dữ luôn ngấm ngầm trong anh. Hai đứa tôi quá say mê nhau. Tôi đã từng tát vào mặt anh hôm ở buổi tiệc, từng dùng vũ lực đẩy anh ra, nhưng đồng thời cũng không bao giờ ý thức được điều mình đang làm.

Bản chất mối quan hệ của tôi và Gideon chứa đầy cảm xúc và ân ái say mê nhưng cũng bạo lực và phàm tục vô cùng. Sự tin tưởng giúp chúng tôi gần nhau hơn, nhưng cũng khiến cả hai dễ bị tổn thương và nguy hiểm hơn. Và trước khi tình hình có thể được khắc phục, sẽ có rất nhiều điều tồi tệ có thể xảy ra.

Anh vuốt tóc tôi. “Eva, anh...”

“Em yêu anh, Gideon.”

“Trời ơi.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt gần như ghê tởm, sự ghê tởm mà tôi không biết là dành cho tôi hay chính bản thân anh. “Sao em lại nói như vậy?”

“Vì đó là sự thật.”

“Em chỉ mới thấy cái này,” Anh ra dấu cơ thể mình. “chứ em chưa thấy hết những thứ đổ vỡ, rối rắm bên trong đâu.”

Tôi hít sâu. “Anh nói vậy mà nghe được hả? Anh biết là em cũng có vấn đề mà.”

“Vậy chắc số phận của em được định sẵn là sẽ gặp người khủng khiếp như anh.” Anh nói chua chát.

“Thôi đi. Em biết anh đang đau khổ, nhưng châm chọc kiểu đó cũng không giúp ích gì đâu.”

Liếc nhìn đồng hồ thấy đã bốn giờ sáng, tôi bước tới gần anh, cố xua đi nỗi sợ hãi khi phải đụng chạm với anh.

Anh giơ tay ra ngăn tôi lại. “Anh phải đi về, Eva.”

“Anh ngủ ngoài sa lông đi, nghe lời em đi mà Gideon. Anh mà về giờ này em sẽ lo phát điên mất.”

“Anh mà ở lại thì em càng lo hơn đó.” Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy hoang mang, giận dữ pha lẫn một sự khát khao vô cùng. Dường như anh đang van nài sự tha thứ của tôi, những đồng thời lại không cho phép mình được tha thứ.”

Tôi bước tới nắm lấy tay anh, ráng xua đi cơn sợ hãi bùng lên khi chạm vào anh. Tâm trí tôi vẫn còn hơi nhói buốt, cổ họng vẫn còn đau rát, ký ức về hành động của anh - rất giống Nathan - vẫn còn mới nguyên.

“Mình sẽ vượt qua chuyện này.” Tôi hứa, bực với chính mình vì giọng nghe hơi run. “Sau khi anh gặp bác sĩ Petersen, mình sẽ tìm cách.”

Anh thoáng giơ tay lên như định vuốt má tôi. “Nếu hồi nãy không nhờ có Cary...”

“Nhưng Cary đã có ở đây, và em đã không sao rồi. Em yêu anh. Mình sẽ vượt qua chuyện này thôi.” Tôi bước tới ôm chầm lấy anh, luồn tay vào dưới lớp áo để chạm vào anh. “Mình sẽ không để quá khứ phá hỏng những gì mình đang có đâu.”

Tôi không chắc lắm câu đó là tôi nói để thuyết phục ai, tôi hay Gideon.

“Eva ơi.” Anh ôm siết làm tôi suýt nghẹt thở. “Anh xin lỗi. Anh không chịu được cảm giác này. Làm ơn đi, tha thứ cho anh nhé... Anh không thể để mất em được.”

“Anh không mất em đâu.” Tôi nhắm mắt lại, có chỉ nghĩ tới anh và cái cảm giác an toàn tuyệt đối tôi từng có khi ở bên anh.

“Anh xin lỗi.” Tay anh run rẩy vuốt dọc lưng tôi. “Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì...”

“Suỵt... Em yêu anh. Mình sẽ ổn thôi.”

Anh hôn tôi nhẹ nhàng. “Tha thứ cho anh nhé, Eva. Anh cần có em. Nếu mất em không biết anh sẽ ra sao nữa...”

“Em không đi đâu hết.” Da tôi nóng lên dưới bàn tay vuốt ve liên tục của anh trên lưng. “Em

vẫn ở đây. Không chạy trốn nữa."

Gideon không nói gì nữa, hơi thở nhanh dần phà lên môi tôi. Rồi anh cúi xuống hôn tôi ngọt ngào dỗ dành, khiến tôi rướn người lên sát bên anh một cách vô thức.

Hai tay anh lần xuống. Tôi khẽ rên lên, nửa thèm muốn nửa sợ sệt, làm anh run rẩy.

"Eva...?"

"Em... không làm được." Nỗi kinh hoàng vừa nãy vẫn còn quá rõ rệt. Tôi đau lòng khi phải từ chối anh, vì tôi hiểu rõ cảm giác của anh lúc này. Cũng giống như tôi lúc kể anh nghe chuyện Nathan, giờ đây anh cần chứng minh là tôi vẫn muốn anh, rằng dù cho quá khứ có để lại vết thẹo xấu xí đến đâu đi nữa thì nó cũng không làm thay đổi vị trí của hai đứa trong lòng nhau.

Nhưng tôi không thể chứng minh điều đó với anh. Bây giờ thì chưa. Tôi vẫn còn cảm thấy vết thương đang rỉ máu. "Ôm em đi, Gideon, chỉ ôm thôi."

Anh gật đầu, vòng hai tay qua ôm lấy tôi.

Tôi kéo anh nằm xuống sàn, hy vọng sẽ khiến anh ngủ lại. Tôi cuộn người vào lòng anh, tay vòng qua ôm ngang bụng. Gideon siết nhẹ lấy tôi, chạm môi lên trán tôi và không ngừng xin lỗi về chuyện đã xảy ra.

"Đừng bỏ đi." Tôi thì thầm. "Ở lại với em nhé."

Gideon không trả lời, không hứa hẹn gì cả, nhưng cũng không buông tôi ra.

ØSTENT×

Tôi thức dậy không lâu sau đó, nghe Gideon đang thở đều bên tai. Đèn trong phòng vẫn sáng, nền nhà trải thảm cứng làm tôi khó chịu.

Gideon đang nằm ngửa, gương mặt đẹp thanh thản trong giấc ngủ, cái áo thun vén lên vừa tới rốn, để lộ cơ bụng săn chắc.

Đây mới là người đàn ông tôi yêu. Là người làm cho tôi sung sướng, là người khiến tôi xúc động hết lần này đến lần khác vì sự chu đáo. Anh vẫn là người đó. Và những nếp nhăn trên trán cho thấy anh vẫn còn rất đau khổ.

Tôi chủ động chạm vào anh. Lần đầu tiên từ khi gặp nhau, anh không lập tức có phản ứng, nhưng người cũng dần dần ấm lên. Nỗi sợ hãi vẫn đâu đó ngay bên cạnh cơn ham muốn, nhưng

tôi nhận ra mình sợ mất anh hơn là sợ phải sống với con quái vật trong anh.

Anh chuyển mình, tay ôm tôi chặt hơn. “Eva, em có chắc...?”

Lần này tôi đã có thể đáp trả lại câu hỏi đó. “Hãy quên chuyện đó đi.” Tôi ghé sát miệng anh. “Vui đi anh. Hãy làm cho mình đừng nhớ nữa.”

“Eva ơi.”

Anh lăn qua người tôi, nhẹ nhàng cởi áo tôi ra. Tôi cũng cẩn thận khi làm vậy với anh, cứ như thể cả hai đứa đều rất mong manh dễ vỡ. Quả thật ngay lúc này mối gắn kết giữa chúng tôi vô cùng mong manh, cả hai đều sợ sẽ làm tổn thương người kia bằng những góc cạnh sắc bén của mình.

Môi hôn chậm rãi như đang kiềm nén bớt dục vọng. Sự dịu dàng đó khiến tôi sung sướng, con người áp sát lên anh hơn. Tay anh vuốt ve tôi liên tục, làm tim tôi đập loạn xạ.

Gideon hôn hai bên ngực tôi, thì thầm những lời xin lỗi xen lẫn với ham muốn bằng giọng nói hối hận khổ sở. Lưỡi anh nóng bỏng, ướt át, trở lại cái linh hoạt vốn có.

“Ôi, Gideon.” Những cử động điệu nghệ của anh khơi gợi cơn ham muốn bất kham trong tôi. Tôi hoàn toàn mất tự chủ, chỉ còn biết tìm kiếm khoái cảm từ anh một cách tham lam.

Anh hôn lên rốn tôi rồi rà lưỡi xuống bên dưới, mái tóc phủ nhẹ lên bụng tôi. Trong phút chốc tôi không còn biết gì nữa.

Lưng tôi cong lên, môi bật ra những tiếng yếu ớt. Tôi thấy cả người mình căng cứng, ghì siết cho đến khi muốn vỡ vụn ra. Và rồi anh đưa tôi lên đỉnh bằng một cử động rất nhẹ nhàng.

“Anh không thể mất em, Eva.” Gideon bật dậy trong lúc tôi run rẩy vì sung sướng. “Anh không thể.”

Tôi đưa tay gạt dòng nước mắt khỏi mặt anh, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe. Tim tôi đau nhói khi nhìn anh khổ sở. “Dù anh có đuổi em cũng không bỏ đi đâu.”

Anh lấy tay chậm rãi, cẩn thận vào trong tôi. Tôi nhắm mắt cố không nghĩ ngợi lan man. Khi anh chồm lên áp vào người tôi, nỗi kinh hoàng bỗng ùa về, tôi hơi khựng lại.

“Nhìn anh đi, Eva.” Giọng anh khàn đến nỗi khó mà nhận ra.

Tôi nhìn, và thấy một nỗi thống khổ vô cùng.

“Làm tình với anh đi,” anh thì thầm van xin, “làm tình cùng anh đi, cưng ơi, chạm vào người anh đi. Là anh đây.”

“Dạ.” Tôi đặt tay lên lưng anh, vuốt ve. Tôi bóp lấy phần cơ bắp săn chắc, đẩy anh vào sâu hơn.

Những cử động nhịp nhàng khiến tôi bị mê hoặc. Cơ thể anh thật tuyệt vời. Hai chân tôi ôm chặt hông anh, hơi thở dồn dập khi tầng băng bên trong người tan chảy ra. Hai đứa nhìn nhau không rời mắt.

Nước mắt tôi chảy xuống hai bên thái dương. “Em yêu anh, Gideon.”

“Làm ơn...” Mắt anh nhắm nghiền.

“Em yêu anh.”

“Đến đi, Eva.” Anh hổn hển.

Tôi đánh vật với cơn sợ hãi khi anh đang nằm đè trên người. Nỗi lo sợ xen lẫn nhục cảm làm tôi phát cáu.

Giọng anh khản đặc chứa đựng nỗi đau khổ và ân hận. “Làm ơn đi, Eva, anh cần được thấy em sung sướng...”

Tay anh ôm lấy tôi, không ngừng xoay chuyển. Tôi cầm chặt vai anh để nén tiếng hét, cơn rúng động lan tỏa từ trong ra ngoài rồi chạy khắp cơ thể. Anh bật những tiếng rên ngắt quãng, thỏa mãn.

“Nữa đi.” Anh nói như ra lệnh. Khi anh vẫn còn tin vào sự gắn kết của hai đứa đủ nhiều để dám làm những chuyện cho xác thịt được thăng hoa, thì tôi không còn phòng tuyến nào nữa. Chúng tôi không chỉ tin nhau mà còn tin vào bản năng của nhau nữa.

Đến lượt tôi vươn tay kéo anh lại. “Không!” Anh giật lại, nằm bật ra sau, tay đưa lên che mặt, tự trừng phạt bằng cách không để cho mình sung sướng.

Tôi bật dậy, dùng mọi cách làm anh thoải mái, mặc cho anh la lối phản đối. “Trời ơi, Eva, quỷ sứ.” Anh căng người, thở nặng nhọc. “Phải rồi, mạnh lên em... Ôi trời ơi...”

Khi tôi ngồi dậy, Gideon ngồi theo, ôm choàng lấy tôi. Anh từ từ đặt tôi nằm xuống, rồi úp mặt lên cổ tôi, khóc cho đến khi trời sáng.

Tôi mặc áo tay dài màu đen với quần tây đi làm, vì bỗng cảm thấy cần ngăn cách với thế giới bên ngoài. Lúc hai đứa ở trong bếp. Gideon ôm lấy mặt tôi rồi dịu dàng cọ mũi vào nhau. Nhưng đôi mắt anh vẫn u ám.

"Ăn trưa nhé?" Tôi tự thấy cần gia tăng thời gian ở bên nhau.

"Anh phải ăn trưa với khách." Gideon vuốt tóc tôi. "Em đi cùng nhé. Anh sẽ bảo Angus đưa em về đúng giờ."

"Em sẽ đi chung." Tôi nghĩ tới lịch làm việc mà anh gửi qua điện thoại cho tôi. "Tối mai mình có buổi tiệc từ thiện ở Waldorf-Astoria phải không?"

Ánh mắt anh dịu lại. Trong bộ đồ công sở tối màu, anh có vẻ bình thản. Nhưng tôi biết bên trong hoàn toàn khác.

"Em chắc chắn sẽ không bỏ anh chứ?" Anh hỏi nhỏ.

Tôi giơ tay phải lên chìa chiếc nhẫn ra. "Anh mắc kẹt với em luôn rồi, ông Cross à. Ráng tập cho quen đi."

Tôi ngồi trong lòng anh suốt trên đường đi làm, cũng như trên đường tới nhà hàng Jean Georges để ăn trưa hôm đó. Tôi rất kiệm lời, chỉ chú tâm thưởng thức món mà Gideon gọi cho.

Tôi ngồi im lặng bên anh, một tay đặt lên đùi anh dưới bàn, như một biểu hiện ngầm của lòng chung thủy. Anh cũng đặt bàn tay ấm áp lên trên tay tôi, trong lúc thảo luận về một dự án địa ốc trên phố St. Croix với đối tác. Cả hai đứa ngồi như vậy suốt bữa ăn, dùng một tay còn lại cho mọi việc.

Cứ mỗi giờ phút trôi qua, ký ức kinh hoàng đêm hôm trước phai nhạt dần. Nó có thể là một vết sẹo nữa trong cuộc đời của Gideon, một ký ức đau đớn mà tôi và anh chia sẻ, nhưng chắc chắn nó sẽ không thay đổi được chúng tôi. Không thể nào như vậy.

Hết giờ làm, Angus đợi sẵn để đưa tôi về nhà. Gideon sẽ làm việc muộn rồi đi thẳng đến chỗ bác sĩ Petersen. Trên đường về tôi cố chuẩn bị tinh thần cho buổi tập thứ hai với Parker. Tôi định đi nghỉ hôm nay, nhưng rồi quyết định là rất cần phải tập cho thành nếp. Đã có quá nhiều thứ bị xáo trộn trong cuộc sống của tôi lúc này. Một trong số những thứ ít ỏi tôi còn làm chủ được chính là cái lịch tập này.

Sau một tiếng rưỡi đồng hồ tập với Parker, khi được Clancy đưa về tới nhà, tôi cảm thấy nhẹ nhõm và tự hào vì trong tâm trạng này mà mình vẫn cố gắng tập xong.

Lúc bước vô sảnh tôi gặp Trey đang đứng ở quầy lễ tân.

"Chào cậu. Lên nhà không?" Tôi gọi.

Trey quay lại nhìn tôi mỉm cười, đôi mắt nâu sáng lên ấm áp. Ở cậu ấy có một vẻ dịu dàng, ngây thơ và chân thật, không giống với những người khác Cary đã quen. Hay nói đúng hơn, Trey là một người "bình thường" hiếm hoi trong số những mối quan hệ trước đây của tôi và Cary.

"Lễ tân vừa gọi lên nhưng Cary không có ở nhà."

"Hay bồ lên ngồi chờ với mình cũng được. Mình cũng không định đi ra ngoài nữa."

"Nếu bồ không thấy phiến." Trey bước theo khi tôi vẫy tay với cô tiếp tân rồi tiến đến thang máy. "Mình có quà cho Cary đây."

"Không phiền gì đâu." Tôi trấn an.

Anh chàng nhìn bộ quần áo thun của tôi. "Bồ vừa đi tập về hả?"

"Ừ. Mặc dù trong mấy ngày này mình chả có tâm trạng tập tành tí nào."

Trey cười. "Mình hiểu cảm giác đó."

"Mọi chuyện vẫn ổn chứ?" Tôi hỏi.

"Ừm..." Trey xốc lại cái ba lô trên vai. "Mấy ngày nay Cary có vẻ hơi lạ."

"Ồ vậy hả?" Tôi cắn môi. "Lạ ra làm sao?"

"Không biết nữa, khó giải thích lắm. Mình chỉ có cảm giác như là anh ấy đang giấu chuyện gì đó."

Tôi thầm khó chịu khi nghĩ tới cô ả tóc vàng. "Có thể Cary đang hơi lo lắng vụ hợp đồng với Grey Isles nhưng không muốn làm bồ bận tâm thôi. Anh ấy biết bồ đã có quá nhiều thứ để lo rồi, vừa làm vừa học mà."

Trey có vẻ giãn ra. “Có lẽ vậy. Nghe cũng có lý lắm. Cảm ơn nhé.”

Tôi mở cửa căn hộ mời Trey vô, bảo cậu ấy cứ tự nhiên như ở nhà rồi đi kiểm tra tin nhắn trên điện thoại. Trey đi thẳng vô phòng Cary để cất đồ gì đó mà cậu ta định tặng Cary.

Bỗng một tiếng thét vang lên từ hành lang khiến tôi theo phản xạ chụp lấy điện thoại, trong đầu cứ nghĩ tới khả năng có kẻ lạ đột nhập và hai đứa tôi đang bị nguy hiểm. Thêm vài tiếng la nữa, trong đó có giọng Cary.

Tôi thở hắt ra nhẹ nhõm, vẫn cầm điện thoại trên tay, bước vô để coi chuyện gì đang xảy ra. Tôi suýt đâm sầm vào Tatiana, cô ả vừa chạy vụt ra khỏi phòng Cary, tay vẫn đang cài nút áo.

“Ối.” Cô ả thốt lên, miệng nở nụ cười trơ trẽn. “Gặp sau nhé.”

Ngay lúc đó tiếng Trey la lớn át cả tiếng đóng cửa.

“Đồ chó, Cary, mình nói chuyện ngày rồi mà, anh hứa rồi mà.”

“Em đang làm lớn chuyện đó, không phải như em nghĩ đâu.” Cary quát lại.

Đến lượt Trey lao ra khỏi phòng như cơn lốc, tôi lập tức nép sát vào tường tránh chỗ. Cary đuổi sát theo với tấm khăn trải giường quấn ngang hông. Khi tôi liếc anh một cú sắc như dao, anh giơ ngón tay giữa ra đáp trả.

Tôi để mặc hai chàng trai với nhau, trở về phòng đi tắm, trong lòng vẫn tức tối vì Cary lại ngu ngốc phá hỏng môt mối quan hệ đẹp như vậy. Anh cứ dẫm phải cái lối mòn muôn thuở đó, mãi không thoát ra được.

Căn nhà cực kỳ yên ắng khi tôi đi ra bếp. Tôi quyết định nấu món thịt heo với khoai tây bi và măng tây, món mà Cary thích, phòng khi anh ăn tối ở nhà và cần người an ủi.

Khi tôi vừa bỏ thịt vô lò thì Trey bước ra từ phòng Cary làm tôi không khỏi ngạc nhiên, xong lại thấy đau lòng. Tôi rất ghét phải nhìn cảnh Trey khóc, mặt đỏ bừng, tóc tai rối bời. Càng thương Trey bao nhiêu, tôi càng giận và thất vọng về Cary, lúc này cũng vừa đi vô bếp, nồng nặc mùi xác thịt đàn ông. Anh quắc mắt nhìn tôi khi bước tới tủ rượu.

Tôi khoanh tay đứng nhìn anh. “Anh tưởng làm tình với người yêu ngay trên cái giường mà anh vừa bị bắt gặp đang lang chạ xong sẽ giải quyết được vấn đề hả?”

“Im đi Eva.”

“Chắc chắn cậu ấy đang tự trách mình vì đã yếu đuối đó.”

“Anh nói em ngậm miệng lại.”

“Được thôi.” Tôi quay đi, tiếp tục ướp gia vị vào khoai tây để cho vào lò.

Cary mở tủ lôi ra mấy cái ly. “Anh biết em đang phán xét anh, thôi cái trò đó đi. Nếu lúc nãy anh bị bắt gặp với một gã đàn ông thì Trey đã chẳng tức tối gì đâu.”

“Vậy ra là lỗi của cậu ta hả?”

“Chuyện tình cảm của em cũng lộn xộn không kém, biết chưa.”

“Bình tĩnh đi, Cary. Em không phải chỗ trút giận của anh. Anh làm sai, xong rồi còn không biết sửa chữa. Trách nhiệm thuộc về anh hết.”

“Đừng có lên mặt vậy Eva. Em đang chung chạ với một kẻ có thể hãm hiếp em bất cứ lúc nào đó.”

“Không phải vậy.”

Cary khịt mũi, chồm tới tựa lên thành quầy. Đôi mắt xanh vừa đau đớn vừa giận dữ. “Nếu em viện lý do nằm mơ để bênh vực cho hắn ta thì em cũng phải thông cảm với bọn say rượu và lũ nghiện ngập nữa. Giống như hắn ta lúc ngủ, bọn họ cũng đâu có ý thức được việc mình làm.”

Câu nói đó, cùng với cái chủ ý làm tôi tổn thương của Cary, khiến máu tôi sôi lên. “Người ta có thể bỏ rượu, chứ còn ngủ thì đâu có bỏ được.”

Cary đứng thẳng dậy rót ra hai ly rượu, đẩy một ly về phía tôi. “Anh là người hiểu hơn ai hết chuyện bị người khác làm tổn thương. Đúng là em yêu anh ta và muốn giúp anh ta, nhưng rồi ai sẽ giúp em đây Eva? Anh đâu phải lúc nào cũng sẽ có mặt kịp thời mỗi khi em nằm cạnh cái trái bom nổ chậm đó.”

“Anh muốn nói về những mối quan hệ gây tổn thương chứ gì.” Tôi phản pháo để an không chú ý thấy tôi buồn. “Vậy anh phản bội Trey là để bảo vệ cậu ấy chứ gì? Hay anh đang tìm cách làm cậu ta bỏ đi trước khi cậu ta có cơ hội làm anh tổn thương.”

Cary mỉm cười cay đắng, cụng ly vào ly rượu của tôi vẫn đang để nguyên trên quầy. “Uống mừng những kẻ thất bại nào. Ít ra mình cũng còn có nhau.”

Tôi thở phào khi anh đứng dậy bỏ đi. Tôi đã biết trước những thứ quá tốt đẹp rồi cũng sẽ đi

tới kết thúc. Niềm vui, hạnh phúc đối với tôi lúc nào cũng ngắn ngủi, và cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Lúc nào cũng có một ngọn lửa chực chờ bùng lên thiêu cháy hết mọi thứ.

Chương 20

Gideon đến vừa đúng lúc thức ăn đã sẵn sàng. Anh cầm theo túi đựng laptop và một túi quần áo. Tôi cứ lo anh sẽ đi thẳng về nhà sau cuộc hẹn với bác sĩ Petersen, nên lúc anh gọi nói là đang trên đường qua tôi mừng lắm. Dù vậy, khi mở cửa ra, vừa nhìn thấy anh tôi vẫn hơi rùng mình.

"Chào em." Anh nói khẽ, theo tôi bước vô bếp. "Nghe mùi hấp dẫn quá."

"Hy vọng là anh đang đói. Em làm nhiều đồ ăn lắm, mà Cary chắc là không ăn chung đâu."

Gideon bỏ đồ xuống rồi chậm rãi tiến tới, mắt chăm chú nhìn vào mặt tôi. "Anh có mang đồ để ngủ lại, nhưng nếu em muốn anh về bất cứ lúc nào thì cứ nói nhé."

Tôi thở hắt ra, quyết tâm không để nỗi sợ hãi lấn át. "Em muốn anh ở lại đây."

"Anh cũng muốn ở lại đây." Anh dừng lại cạnh tôi. "Anh ôm em được không?"

Tôi ôm chầm lấy anh. "Ôm em đi."

Anh siết lấy tôi, má áp vào nhau. Không như những lần trước khi hai đứa ở bên nhau, giờ đây giữa chúng tôi có một sự thận trọng không nói thành lời.

"Chiều giờ em thế nào?" Anh thì thầm.

"Có anh ở đây em thấy vui hơn rồi."

"Nhưng vẫn hồi hộp phải không?" Môi anh chạm lên trán tôi. "Anh cũng rất lo lắng, không biết hai đứa mình sẽ ngủ bên cạnh nhau làm sao nữa."

Tôi ngước nhìn anh. Đó cũng chính là điều tôi đang lo lắng. Cộng thêm những lời nói lúc nãy của Cary nữa chứ. ***Trái bom nổ chậm...***

"Rồi mình sẽ có cách." Tôi nói.

Anh im lặng một lúc khá lâu. "Nathan có bao giờ liên lạc với em không?"

"Không." Dù vậy tôi vẫn luôn thấp thỏm sợ sẽ chạm phải hắn ta ở đâu đó, dù vô tình hay cố ý. Dù sao tôi cũng không quên hắn vẫn đang lởn vởn ngoài kia, cùng hít thở bầu không khí với tôi... "Sao anh hỏi vậy?"

"Hôm nay anh vừa chợt nghĩ tới hắn."

"Sao vậy?" Tôi nhìn anh chăm chú, trên nét mặt anh có một vẻ khổ sở làm tôi nghẹn lời.

"Tại vì hai đứa mình bị quá nhiều thứ ám ảnh."

"Anh có thấy mệt không?"

Gideon lắc đầu. "Không, anh không cho phép mình mệt mỏi."

Tôi không nói thêm được gì. Làm sao mà tôi có thể an ủi anh trong khi chính mình cũng khóng dám chắc tình yêu của chúng tôi sẽ vượt qua được những thử thách này?

"Em đang nghĩ gì vậy?" Anh hỏi.

"Em đang nghĩ tới bữa tối. Em đói quá rồi, anh vô xem Cary có muốn ăn chung không rồi mình dọn ra ăn luôn nhé."

Cary đã ngủ nên chỉ có hai đứa tôi ngồi ăn tối với nhau dưới ngọn nến, một khung cảnh có phần hơi trang trọng so với bộ đồ thun mặc ở nhà cũ mèm mà tôi và Gideon thay sau khi tắm xong. Dù vẫn lo cho Cary, tôi cảm thấy sự yên tĩnh này là cần thiết cho hai đứa.

"Hôm qua anh ăn trưa với Magdalene trong văn phòng." Ăn được mấy miếng Gideon bắt đầu kể.

"Vậy sao?" Thì ra trong lúc tôi đi mua nhẫn thì cô ả lại được ở cạnh người đàn ông của tôi.

"Em không cần phải giở cái giọng đó." Anh quở. "Cô ấy chỉ ngồi ăn trong căn phòng ngập

đầy hoa của em tặng, với tấm hình em đang chu môi hôn gió anh để trên bàn. Anh thấy em cũng có mặt ở đó đâu khác gì cô ta."

"Xin lỗi nha. Phản xạ bản năng thôi."

Anh cầm tay tôi lên hôn một cái thật mạnh. "Anh mừng vì em vẫn còn ghen."

Tôi thở dài. Cả ngày nay tâm trạng của tôi giống như một bản nhạc đủ mọi cung bậc. Đến nỗi bây giờ tôi cũng không còn biết mình đang cảm thấy như thế nào nữa. "Anh có nói với cô ta chuyện của Christopher không?"

"Thì đó là mục đích của cuộc gặp mà. Anh đưa cho cô ấy xem đoạn phim."

"Cái gì?" Tôi nhíu mày, nhớ lại lúc điện thoại hết pin giữa chừng khi hai đứa ngồi lên xe.

"Anh đem điện thoại của em lên văn phòng để chép tập tin đó ra máy tính. Chứ em không để ý thấy nó đã đầy pin khi anh cầm về tối hôm qua hả?"

"Không." Tôi bỏ dao nĩa xuống bàn. Dù có bị Gideon "khuất phục" đi chăng nữa, tôi cũng phải làm rõ một số ranh giới mà anh không được vượt qua để làm tôi sợ. "Anh không được xâm nhập vào điện thoại của em, Gideon à."

"Anh đâu có xâm nhập. Em chưa cài mật mã mà."

"Vấn đề không phải ở chỗ đó, mà là chuyện anh xâm phạm thô bạo vào quyền riêng tư của em. Chúa ơi..." Làm thế quái nào mà không ai chịu tôn trọng cuộc sống riêng của tôi hết vậy. "Vậy chứ anh có thích bị em lục lọi đồ đạc không?"

"Anh không có gì phải giấu giếm hết." Anh lôi cái điện thoại trong túi chìa ra cho tôi. "Cho nên em cũng phải như vậy."

Tôi không muốn cãi nhau chút nào, vì biết lúc này mọi chuyện đã đủ tệ rồi, nhưng mặt khác tôi cảm thấy mình đã nhượng bộ vấn đề này quá lâu. "Không phải là chuyện giấu giếm hay không. Em có quyền được có cuộc sống riêng tư, cho nên khi anh cần lấy cái gì của em thì anh phải hỏi em trước. Anh phải thôi cái trò thích gì lấy đó mà không cần xin phép."

"Cái đoạn phim đó thì có gì là riêng tư chứ?" Gideon nhăn trán. "Chính em đưa cho anh coi mà?"

"Đừng cư xử giống như mẹ em chứ, Gideon." Tôi lớn tiếng. "Em không chịu được quá nhiều chuyện điên khùng cùng lúc đâu."

Anh hơi thụt lùi vì thái độ hung dữ của tôi, ra vẻ ngạc nhiên không hiểu sao tôi lại nổi cáu. "Được rồi, anh xin lỗi mà."

Tôi nuốt một ngụm nước, cố kiềm cơn nóng giận. "Anh xin lỗi vì thấy em giận hay xin lỗi vì anh làm sai?"

Sau vài giây suy nghĩ căng thẳng, Gideon nói. "Vì thấy em giận."

Rõ ràng là anh vẫn chưa hiểu. "Tại sao anh vẫn không thấy chuyện đó là không đúng hả?"

"Eva à." Anh thở dài, đưa một tay lên vuốt tóc. "Mỗi ngày mình dành gần một phần tư thời gian để làm tình với nhau, anh không thể hiểu tại sao em còn phải đưa ra hạn chế này nọ."

"Không phải là hạn chế, mà chuyện này rất quan trọng đối với em. Nếu anh muốn biết hay lấy cái gì của em thì anh phải hỏi em."

"Được rồi."

"Đừng có tái phạm nữa." Tôi cảnh cáo. "Em không giỡn đâu, Gideon."

Anh hơi nghiến răng. "Được rồi, anh hiểu rồi."

Vì không muốn cãi nhau, tôi quay lại đề tài lúc nãy. "Vậy Magdalene coi xong thì nói sao?"

Anh nhẹ nhõm hẳn. "Thì đương nhiên là không dễ chịu gì. Nhất là khi biết anh cũng đã coi rồi."

"Hôm đó cô ta đi vô thư viện và nhìn thấy hai đứa mình."

"Tụi anh không có nhắc tới chuyện đó. Mà cũng đâu có gì để nói. Chẳng lẽ anh phải xin lỗi vì đã làm tình với bạn gái của anh trong một căn phòng có đóng cửa?" Anh ngồi tựa ra ghế thở dài. "Cô ấy đau lòng khi nhìn thấy vẻ mặt của Christopher lúc đó, và biết được hắn ta đang nghĩ gì. Thật không dễ dàng chấp nhận khi nhìn thấy mình bị lợi dụng, nhất là bởi người mà mình tưởng đã hiểu rất rõ, một người đàn ông thân thiết đang đóng vai quan tâm chăm sóc cho mình."

Để khỏi phải biểu lộ cảm xúc, tôi cầm chai lên rót thêm rượu vô ly cho cả hai. Gideon nói như thể anh trải qua chuyện đó rồi vậy. Chính xác thì trước đây chuyện gì đã xảy ra với anh?

Tôi nhấp thêm một ngụm rồi hỏi. "Vậy anh tính sẽ làm gì?"

“Anh còn làm được gì chứ? Bao nhiêu năm qua anh đã làm đủ cách để tiếp cận Christopher. Anh từng thử dùng tiền bạc, rồi đến cả dọa dẫm, mà nó vẫn không hề có dấu hiệu muốn thay đổi. Anh đã bỏ cuộc lâu rồi, và chỉ còn biết cố gắng giảm thiểu thiệt hại thôi. Cho nên anh muốn em tránh nó càng xa càng tốt.”

“Chuyện đó anh cứ yên tâm.”

“Tốt.” Gideon nhấp một hớp rượu, liếc nhìn tôi qua vành ly. “Sao em không hỏi anh cuộc hẹn với bác sĩ Petersen ra sao?”

“Vì đó là việc riêng của anh, đương nhiên trừ khi anh không ngại chia sẻ.” Tôi nhìn anh khuyến khích. “Em luôn sẵn lòng nghe mọi chuyện của anh, nhưng em cũng không muốn tọc mạch. Em nghĩ khi nào anh muốn nói thì anh sẽ nói. Nhưng đúng, em rất muốn biết anh có thích ông ấy hay không.”

“Ông ấy cũng khá đó.” Anh mỉm cười. “Có thể dẫn anh đi vòng vo, điều này không phải ai cũng làm được đâu.”

“Đúng rồi. Ông ấy sẽ dẫn mình đi một vòng lớn rồi tự nhiên quay lại câu chuyện bằng một góc độ khác, khiến mình phát hiện ra là mình chưa bao giờ thử nghĩ theo hướng đó.”

Gideon mân mê chân ly rượu. “Ông ấy có kê toa cho anh để uống mỗi tối trước khi đi ngủ, anh ghé mua thuốc luôn trước khi tới đây rồi.”

“Anh có thấy thoải mái khi phải uống thuốc không?”

Anh nhìn tôi bằng đôi mắt u ám. “Anh thấy nó cần thiết. Anh muốn ở với em và anh phải giữ cho em an toàn, nên anh sẽ làm bất cứ cái gì. Bác sĩ Petersen nói toa thuốc này kết hợp với những buổi điều trị đã có tác dụng với mấy trường hợp bị ‘rối loạn tình dục trong giấc ngủ’. Anh đành tin vậy thôi.”

Tôi với qua bàn nắm lấy tay anh. Tôi hiểu việc thuốc men là một nỗ lực lớn, nhất là với người trước giờ luôn lảng tránh vấn đề của mình như anh. “Cảm ơn anh.”

Gideon siết chặt tay tôi. “Có vẻ như cũng có khá nhiều người bị mắc chứng này, đến nỗi người ta làm cả tài liệu nghiên cứu về nó mà. Bác sĩ nói có một tài liệu ghi nhận trường hợp một người tấn công vợ mình trong giấc ngủ như vậy suốt mười hai năm trời, rồi hai vợ chồng mới chịu đi bác sĩ.”

“Mười hai năm trời hả? Chúa ơi.”

“Hình như lý do họ để kéo dài tới từng đó thời gian là tại vì trong giấc ngủ thì anh chồng làm tình giỏi hơn lúc thức.” Anh nói cộc lốc. “Rõ ràng đó là một đòn chí mạng đối với cái tôi của người đàn ông.”

Tôi nhìn anh. “Chết thật!”

“Chứ sao nữa.” Nụ cười tắt trên môi anh. “Anh không muốn em không yên tâm khi ngủ chung giường với anh, Eva à. Trên đời này làm gì có thần dược. Anh có thể ngủ trên sa lông hay về nhà tùy em, dù thật lòng trong hai lựa chọn đó anh thích ngủ lại ở sa lông hơn. Buổi sáng nào mà được cùng thay đồ đi làm với em anh thấy cả ngày hôm đó đẹp hơn hẳn.”

“Em cũng thấy vậy.”

Gideon chồm tới hôn lên tay tôi. “Anh không giờ tưởng tượng được anh sẽ gặp được em... người biết phải làm gì với anh, người mà anh có thể kể về mọi vấn đề trong bữa ăn tối, người chấp nhận anh dù trong hoàn cảnh nào... Cảm ơn em, Eva.”

Tim tôi thắt lại vì hạnh phúc. Những lời anh vừa thốt ra nghe thật mát lòng.

“Em cũng cảm thấy như vậy về anh, cưng à.” Tận đáy lòng, thật ra có thể chỉ bởi vì tôi yêu anh. Nhưng tôi không nói ra điều đó. Một ngày nào đó anh sẽ hiểu. Tôi sẽ không bỏ cuộc cho đến khi anh là của tôi, chắc chắn và tuyệt đối.

Cảnh tưởng Gideon thư thái ngồi trên sa lông, chân để trần gác lên bàn, máy tính để trên đùi khiến tôi cứ nhấp nhỏm không sao tập trung xem tivi được.

Sao tôi và người đàn ông hấp dẫn điên cuồng trước mặt lại có ngày hôm nay nhỉ?

“Em nhìn anh dữ vậy.” Anh nói nhỏ, mắt vẫn không rời màn hình máy tính.

Tôi thè lưỡi ra.

“Cử chỉ đó có phải là một lời mời gọi không, thưa cô Tramell?”

“Sao anh có thể vừa làm việc mà vẫn nhìn thấy em được?”

Anh ngước đôi mắt xanh đầy sức mạnh và hơi ấm lên nhìn tôi. “Lúc nào anh cũng thấy em hết, cưng ạ. Kể từ ngày mình gặp nhau, anh chỉ thấy có mình em thôi.”

Sáng thứ Tư bắt đầu với Gideon ở trong tôi từ phía sau, một cách thức dậy mà tôi vô cùng yêu thích.

Tôi thì thào khi anh giữ hông tôi kéo sát vô thân thể ấm áp của mình. “Sáng nay anh hư quá nha.”

“Sáng nào em cũng đẹp vô cùng.” Anh nói, miệng cắn nhẹ lên vai tôi. “Anh thích được thức dậy bên cạnh em lắm.”

Và một đêm ngủ thẳng giấc được chúng tôi chúc mừng bằng mấy cơn lên đỉnh vào lúc sáng sớm.

Trưa đó tôi đi ăn với Mark và Steven ở một nhà hàng Mễ dưới hầm một con phố. Đoạn cầu thang bằng xi măng dẫn xuống một nhà hàng rộng rãi không ngờ, với rất nhiều đèn và nhân viên phục vụ mặc com-plê đen.

“Em phải dẫn bạn trai tới đây và bắt anh ta gọi cho em một ly Margarita mùi lựu.”

“Ngon lắm sao?” Tôi hỏi.

“Chứ sao.”

Khi người phục vụ tới, cô nàng ve vãn Mark một cách táo bạo, liên tục đong đưa hàng mi dài đáng ganh tị. Mark cũng đáp trả. Sau khi bữa ăn bắt đầu, cô ả tóc đỏ có thân hình đẫy đà đeo bảng tên Shawna càng táo tợn hơn, vuốt ve lưng và cổ Mark mỗi khi đi ngang qua bàn chúng tôi. Đáp lại, Mark cũng cợt nhả một cách đầy khiêu khích. Tôi lo lắng liếc nhìn Steven đang đỏ bừng mặt cau có. Tôi cựa quậy không yên trên ghế ngồi, thầm mong cho bữa ăn căng thẳng này sớm kết thúc.

“Tối nay mình gặp nhau đi.” Shawna nói với Mark khi mang phiếu tính tiền ra. “Chỉ càn một đêm với em thôi là hết bệnh liền.”

Tôi há hốc miệng, không tin vào tai mình.

“Bây giờ được không?” Mark nói nhỏ. “Em sẽ chết với anh, Shawna. Em biết chuyện gì xảy ra một khi em đã cặp với người da màu...”

Tôi sặc ngụm nước trong miệng.

Steven đứng bật dậy bước qua vỗ vỗ lên lưng tôi. “Khỉ thật, Eva.” Anh cười lớn. “Bọn anh chỉ giỡn với em môt chút thôi, đừng có chết nha.”

“Hả?” Tôi thở hổn hển, chảy cả nước mắt.

Anh cười toe toét, khoác vai Shawna. “Eva, đây là Shawna, em gái anh. Shawna, Eva là người trợ lý đã giúp Mark dễ sống hơn đó.”

“Vậy tốt quá,” Shawna nói, “Vì đã có anh làm anh ấy khó sống rồi.”

Steven nháy mắt với tôi. “Thì tại vậy nên anh ấy mới bám lấy anh.”

Nhìn hai anh em đứng cạnh nhau tôi mới nhận ra nét giống nhau giữa họ mà nãy giờ không để ý.

Ngồi tựa hẳn ra ghế, tôi nheo mắt nhìn Mark. “Ghê quá, em cứ tưởng Steven sắp nổ tung đến nơi.”

Mark giơ hai tay lên.

“Không phải anh, là Steven nghĩ ra trò này đó, cậu ấy thích kịch tính mà, nhớ không?”

Steven cười tươi khi đứng dậy. “Eva à, em biết anh luôn làm theo ý của Mark mà.”

Shawna móc ra một cái danh thiếp đưa cho tôi. “Số điện thoại của mình ở mặt sau đó, mình sẽ kể cho bồ nghe mấy chuyện kinh tởm của hai người này. Bồ sẽ trả thù được thôi.”

“Đồ phản bội.” Steven la ó.

“Coi nào, con gái tụi em phải bênh nhau chứ.” Shawna nhún vai.

Sau giờ làm, Angus chở hai đứa tới phòng tập của Gideon. Phòng thay đồ khá đông đúc, tôi cất đồ vào tủ xong ra ngoài gặp anh.

Tôi vẫy tay chào Daniel, anh chàng huấn luyện viên lần trước, và ngay lập tức cảm thấy một cú vỗ từ sau lưng.

“Nè,” Tôi phản ứng, đập lại vào tay Gideon. “Thôi trò đó đi.”

Anh nắm đuôi tóc tôi kéo nhẹ về phía sau, rồi chứng tỏ chủ quyền bằng một nụ hôn sâu.

Cử chỉ đó làm tôi rạo rực. Tôi thì thầm sát môi anh. “Nếu anh định làm nhụt ý chí phản kháng của em thì sai lầm rồi đó.”

“Anh sẵn sàng tăng đô theo em.” Gideon cắn môi tôi. “Nhưng anh khuyên em không nên thách thức sức chịu đựng của anh kiểu đó, Eva à.”

“Khỏi lo đi, em có cách rồi.”

Gideon lên máy chạy bộ trước, tôi lại được dịp chiêm ngưỡng cơ thể ướt đẫm mồ hôi của anh ở bên ngoài phòng ngủ. Dù đã thấy cảnh đó bao nhiêu lần rồi, tôi vẫn bị kích thích vô cùng.

Tôi rất thích khi anh buộc tóc lên. Nhìn làn da hơi rám nắng, bắp thịt rắn rỏi và những động tác mạnh mẽ khi anh cử động, tôi như nhìn thấy con thú hoang ẩn náu bên trong người đàn ông vốn hào hoa thanh lịch.

Tôi cứ đứng đó ngắm nhìn không chớp mắt, lòng dâng tràn hạnh phúc khi biết anh thuộc về tôi. Không riêng gì tôi, hầu như mọi người phụ nữ khác trong phòng tập đều đang ngắm nghía anh. Mỗi lần anh đi từ nơi này qua nơi khác, bao nhiêu là cặp mắt ngưỡng mộ đổ theo.

Khi bị anh bắt gặp, tôi liếc mắt đưa tình, chậm chạp liếm môi. Cái nhướn mày và nụ cười nửa miệng đáp lại của anh làm tôi rộn ràng. Một tiếng rưỡi đồng hồ trong phòng tập trôi qua cái vèo khi tôi có động lực lớn chưa từng thấy.

Trên đường trở về căn hộ của anh, tôi cựa quậy không yên trên ghế, mắt nhìn anh mời gọi trong im lặng.

Gideon đan tay vào tay tôi. “Em phải chờ thôi, cưng à.”

Lời tuyên bố của anh làm tôi giật mình. “Anh nói sao?”

“Em nghe rồi đó.” Anh hôn tay tôi rồi cười tinh quái. “Trì hoãn phần thưởng lại, cưng.”

“Sao phải làm vậy?”

“Để sau bữa ăn tối đi, lúc đó cả hai đứa mình đều phát điên cho coi.”

Tôi ghé sát lại để Angus không nghe thấy, dù biết ông ta vốn cũng sẽ làm lơ như một tài xế chuyên nghiệp. “Có trì hoãn hay không thì lúc nào mà mình chả phát điên, nên em thấy không cần phải chờ đợi làm gì.”

Nhưng Gideon vẫn không lay chuyển, mà anh hành hạ cả hai đứa bằng cách cởi đồ cho nhau khi về nhà, rồi vuốt ve nhau trong phòng tắm, xong thay đồ để đi ăn tối. Anh mặc com-plê đen nhưng không thắt cà vạt, áo sơ mi trắng để phanh ngực. Chiếc đầm hiệu Vera Wang anh mua cho tôi bằng lụa màu vàng nhạt, kiểu ôm ngang ngực, hở lưng, phần váy nhiều tầng ngắn trên đầu gối.

Tôi mỉm cười khi nhìn thấy cái đầm, thầm nghĩ tới cảnh cả buổi tối sẽ làm Gideon phải phát cuồng. Dù rất đẹp, nhưng kiểu đầm này vốn được thiết kế cho người có dáng cao mảnh khảnh hơn là đầy đặn như tôi. Để không quá khêu gợi, tôi quyết định để xõa tóc che bớt ngực, nhưng cũng không tránh khỏi bị Gideon phát hiện ra.

"Trời ạ, Eva," anh chỉnh lại cái quần, "anh đổi ý rồi, em không được mặc cái đầm đó ra ngoài đâu."

"Mình đâu có thời gian để anh đổi ý nữa."

"Anh đâu có biết nó ít vải dữ vậy."

Tôi nhún vai cười. "Sao em biết được, chính anh mua mà."

"Anh suy nghĩ lại rồi. Phải mất bao lâu thì cởi nó ra được nhỉ?"

Tôi liếm môi. "Em không biết. Sao anh không làm thử coi."

Mắt anh tối sầm. "Chắc mình sẽ không ra được khỏi nhà quá."

"Em không phiền đâu." Như mọi khi, tôi muốn anh kinh khủng.

"Em mặc thêm cái gì vô được không, áo khoác chẳng hạn."

Tôi cười lớn, với lấy cái túi xách rồi khoác tay anh. "Khỏi lo, mọi người sẽ chỉ tập trung nhìn anh thôi, không ai để ý tới em đâu."

Anh vẫn không thôi làu bàu. "Bộ ngực em to ra thêm hả. Coi kìa, cái áo gần như không che được gì hết."

Tôi nói cộc lốc. "Em hai mươi bốn tuổi rồi, hết tuổi lớn lâu rồi, Gideon. Bây giờ anh sẽ chỉ có từng này thôi."

"Anh biết, nhưng đáng lẽ chỉ mình anh được thấy thôi chứ, tại vì mình anh được có mà."

Khi đi ngang qua phòng khách để ra ngoài, tôi thầm ngắm nghía vẻ đẹp ấm cúng và thân thiện của ngôi nhà. Cách bày trí kiểu cổ toát lên vẻ thanh lịch nhưng cũng rất tiện nghi và thoải mái. Khung cảnh tuyệt vời ngoài cửa sổ không làm giảm giá trị của kiến trúc bên trong mà còn tô thêm vẻ đẹp cho nó.

Sự kết hợp giữa gỗ đen, đá mài nhám và gam màu nóng tạo thành những điểm nhấn sặc sỡ cho thấy sự sang trọng giàu có, bên cạnh đó những tác phẩm nghệ thuật treo trên tường còn thể hiện gu thẩm mỹ rất có phong cách. Tôi có thể tưởng tượng ai tới đây cũng đều thấy thoải mái, không cần e ngại tự hỏi phải ngồi ở đâu, có được chạm vào cái này hay cái kia không...

Vừa bước vô thang máy là Gideon lập tức tìm cách kéo cái đầm cao lên để che ngực tôi lại.

Tôi dọa. "Không khéo là anh lại làm hở phía dưới đó."

"Khỉ thật."

"Mình có thể có trò vui đó. Hay là để em đóng vai một ả tóc vàng lẳng lơ ham tiền, còn anh có thể là chính mình, tay tỷ phú ăn chơi trẻ tuổi với món đồ chơi mới. Cứ tỏ ra dửng dưng khinh khỉnh khi em quấn lấy anh lải nhải ca tụng tài năng xuất chúng của anh."

"Không vui chút nào." Mắt anh chợt sáng rỡ. "Hay em không khoác thêm áo thì choàng khăn nhé."

Khi tới buổi tiệc từ thiện nhằm mục đích gây quỹ để xây nhà cho phụ nữ và trẻ em khó khăn, chúng tôi được mời qua khu vực báo chí, khiến tôi lại lo lắng bị chường mặt lên báo. Tôi chỉ tập trung vào mỗi mình Gideon, nhìn anh đóng vai người của công chúng như thế nào.

Cứ như là có một cái mặt nạ từ đâu phủ lấy anh. Đôi mắt xanh lạnh như băng, đôi môi vốn gợi cảm không còn một biểu hiện cảm xúc nào hết. Tôi gần như có thể cảm giác được cái từ trường anh phát ra đang phủ lấy cả hai đứa. Chúng tôi được ngăn cách với thế giới bên ngoài bằng một hàng rào do Gideon dựng lên. Một khi đứng bên cạnh anh, tôi có thể yên tâm là không ai dám tới gần hay tìm cách nói chuyện với tôi khi chưa được anh cho phép.

Dù vậy cũng không ngăn cản được những ánh nhìn. Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn theo Gideon trên đường đi vào phòng tiệc. Mặc cho tôi lo lắng, anh vẫn bình thản như không có gì.

Nếu đóng vai một ả hám tiền quấn lấy Gideon như tôi đùa khi nãy thì chắc tôi đã phải chở mòn mỏi mới tới phiên mình. Ngay khi đứng lại anh đã bị một đám đông vây lấy. Tôi tránh qua một bên nhường chỗ cho những người đang tranh giành sự chú ý của anh, rồi đi tìm thức uống. Công ty tôi có tham gia quảng bá cho buổi tiệc này, nên tôi cũng gặp vài người quen.

Khi đang với lấy ly rượu từ trên khay của người phục vụ đang đi qua, tôi nghe có người gọi tên mình. Cháu họ của dượng Stanton xuất hiện với một nụ cười hết cỡ. Anh chàng trạc tuổi tôi, tóc đen, mắt màu xanh lục. Chúng tôi gặp nhau vài lần mỗi khi tôi đến thăm mẹ vào những kỳ nghỉ học. Tôi khá vui khi gặp lại anh.

"Chào Martin." Chúng tôi chào hỏi nhau bằng một cái ôm. "Anh khỏe không? Nhìn anh bảnh bao quá!"

"Anh cũng định nói vậy." Anh ngưỡng mộ nhìn cái đầm tôi đang mặc. "Anh nghe nói em dọn đến New York nên cũng đang định liên lạc với em đây. Em chuyển tới lâu chưa?"

"Mới vài tuần thôi."

"Uống sâm banh đi, rồi mình khiêu vũ nhé."

Tôi bắt đầu cảm thấy hơi men chảy trong máu khi cùng anh bước ra sàn nhảy đúng lúc giọng Billie Holiday cất lên bài ***Summer time*.**

Anh chàng bắt đầu hỏi han. "Vậy em đi làm chưa?"

Tôi kể về công việc của mình, đồng thời hỏi thăm anh, không ngạc nhiên khi biết anh đang làm cho công ty đầu tư của Stanton và công việc khá thuận lợi.

"Hôm nào anh mời em đi ăn trưa nhé."

"Ý hay đó." Khi tiếng nhạc dứt, tôi bước lùi ra và đâm sầm vào ai đó đứng ngay sau lưng mình. Một bàn tay đặt lên eo khẽ giữ tôi lại, liếc nhìn qua vai tôi thấy Gideon.

"Xin chào." Anh nói, nhìn Martin lạnh lùng. "Giới thiệu bọn anh đi."

Tôi hít một hơi rồi nói. "Gideon, đây là Martin Stanton, cháu của dượng em. Bọn em quen nhau vài năm rồi. Martin, còn đây là người đàn ông rất quan trọng của em, Gideon Cross."

"Cross." Martin mỉm cười chìa tay ra. "Dĩ nhiên là tôi biết anh. Rất vui được gặp anh. Nếu mọi chuyện thuận lợi, biết đâu sau này mình sẽ gặp nhau ở những bữa ăn gia đình."

Gideon chìa tay ra qua người tôi. "Chắc chắn rồi."

Có người quen gọi, Martin hôn tôi tạm biệt. "Anh sẽ gọi em đi ăn trưa. Tuần sau nhé?"

“Tuyệt.” Tôi ý thức rõ Gideon đang nóng bừng lên bên cạnh mình, dù nhìn mặt anh vẫn rất bình thản.

Anh kéo tôi ra nhảy theo bài ***What a Wonderful World*** của Louis Amstrong, miệng lẩm bẩm, “anh không thích tay này.”

“Martin tử tế lắm.”

“Miễn hắn ta phải biết em là của anh.” Anh áp môi lên thái dương, tay đặt lên phần lưng để trần của tôi. Trong tư thế này thì rõ ràng ai cũng biết tôi là của anh.

Tôi tận hưởng cảm giác gần gũi với cơ thể tuyệt vời của anh ở nơi công cộng. Tôi hít vào thật sâu, thấy rất dễ chịu khi được anh ôm như vậy. “Em thích quá.”

Anh cọ vào mặt tôi, thì thầm. “Thì anh cố tình làm em thích mà.”

Niềm hạnh phúc của tôi kéo dài cho đến khi bài hát kết thúc.

Lúc đang bước khỏi sàn nhảy thì tôi nhìn thấy Magdelene. Phải mất một lúc tôi mới nhận cô nàng vì mái tóc đã được cắt ngắn sát gáy. Trong bộ đầm dạ hội màu đen, cô nàng nhìn mảnh mai sang trọng nhưng hoàn toàn bị lu mờ bởi cô gái tóc đen cực kỳ ấn tượng đứng bên cạnh.

Bước chân của Gideon đột nhiên hơi loạng choạng rồi chậm lại một chút. Tôi nhìn xuống sàn vì tưởng anh vấp phải vật gì. Anh nói nhỏ. “Anh muốn giới thiệu với em một người.”

Tôi ngước lên nhìn coi anh đang đi tới chỗ của ai. Người phụ nữ đang nói chuyện với Magdalene đã nhìn thấy Gideon và quay mặt lại. Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, anh khẽ siết tay tôi.

Rồi tôi hiểu lý do tại sao.

Cô ta rất yêu Gideon. Điều đó hiển hiện trên gương mặt và trong đôi mắt xanh huyền ảo. Cô nàng có môt vẻ đẹp mê hoặc đến mức gần như không tưởng, với mái tóc đen nhánh rất dày buông dài gần đến eo, làn da rám nắng, dáng người cao và những đường cong hoàn hảo trong chiếc đầm dạ hội xanh như màu mắt.

“Corinne!” Gideon chào cô ta, giọng nói vốn hơi khàn của anh nghe càng trầm hơn. “Anh không biết em về. Nếu biết anh đã đi đón em rồi.”

“Em có để lại mấy lời nhắn trong hộp thư thoại cho anh.” Cô nàng trả lời bằng giọng ngọt ngào và rất có học.

“À, gần đây anh ít có ở nhà lắm.” Hình như câu đó nhắc anh nhớ tới sự có mặt của tôi, Gideon buông tay cô ả ra, kéo tôi lại sát bên cạnh. “Corinne, đây là Eva Tramell. Eva, đây là Corinne Giroux, một người bạn cũ của anh.”

Tôi chìa tay ra.

“Bạn của Gideon cũng là bạn của tôi.” Corinne mỉm cười thân thiện.

“Hy vọng bạn gái cũng được tính.”

Cô nàng nhìn tôi hiểu ý. “Nhất là bạn gái. Nếu cô không phiền tôi muốn đưa Gideon đi giới thiệu với một người quen nhé.”

“Không sao.” Giọng tôi bình thản, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng.

Gideon hôn qua loa lên trán tôi rồi đưa tay ra cho Corinne, hai người bước đi bỏ lại Magdalene ngượng nghịu đứng cạnh tôi

Tôi thấy hơi thương hại khi nhìn Magdalene rõ ràng khá chán nản. “Kiểu tóc mới đẹp đó.”

Cô nàng liếc nhìn tôi, môi mím chặt, nhưng sau đó nét mặt giãn ra, thở dài vẻ buông xuôi. “Cảm ơn. Cũng đến lúc phải thay đổi rồi. Mà cần phải thay đổi nhiều nữa là đằng khác. Hơn nữa tôi nghĩ chả còn lý do gì để tiếp tục đóng giả vai một người khi người ta đã quay trở về.”

Tôi nhíu mày bối rối. “Tôi không hiểu cô nói gì.”

“Tôi đang nói về Corinne.” Magdalene nhìn tôi chăm chú. “Vậy là cô chưa biết gì hết. Cô ấy và Gideon đã đính hôn trong hơn một năm. Nhưng rồi cô nàng bỏ anh để cưới một gã người Pháp rồi chuyển sang châu Âu sống luôn. Nhưng cuộc hôn nhân bị trục trặc. Họ đang làm thủ tục ly dị và cô ấy đã chuyển về New York lại.”

Đính hôn. Hai chữ đó làm mặt tôi tái mét. Tôi nhìn qua hướng người yêu mình đang đứng cùng người phụ nữ anh đã từng yêu, tay anh đặt lên hông cô nàng, còn cô ả đang tựa người vào anh cười thành tiếng.

Quằn quại trong cơn ghen tuông lẫn sợ hãi, tôi nhớ ra là chỉ có mình đã tự giả định Gideon chưa bao giờ có mối quan hệ nghiêm túc nào trước tôi cả. Thật là ngu ngốc. Anh quyến rũ như vậy mà, lẽ ra tôi phải biết chứ.

Magdalene vỗ vai tôi. “Ngồi xuống đi, Eva, nhìn cô tái mét vậy.”

Tôi biết mình đang thở mạnh và mạch đập loạn xạ như điên. “Phải rồi.”

Tôi ngồi xuống cái ghế ở gần nhất. Magdalene cũng ngồi bên cạnh.

“Trước đây tôi không biết cô yêu Gideon. Tôi xin lỗi vì đã nói những lời trong toilet hôm nọ.”

“Cô cũng yêu anh ấy.” Tôi nói chắc nịch, mắt vẫn không rời Gideon. “Còn tôi thì lúc đó vẫn chưa yêu.”

“Ừ thì dù sao tôi vẫn không phải mà.”

Tôi mừng rỡ cầm lấy ly sâm banh khi được người phục vụ đi qua mời, không quên lấy thêm môt ly cho Magdalene. Chúng tôi cụng ly như hai người phụ nữ đồng cảm vì bị cho ra rìa. Tôi muốn đi về. Tôi muốn đứng dậy bước thẳng ra cửa. Tôi muốn Gideon thấy tôi đi và buôc phải chạy theo tôi. Tôi muốn anh cũng bị đau khổ như tôi đang bị lúc này. Tôi thấy mình ti tiện khi cứ tưởng tượng ra cảnh trả đũa ngu ngốc, trẻ con và đầy ác ý đó.

Tôi thầm dễ chịu khi Magdalene chỉ ngồi im lặng một cách đầy ái ngại. Cô ấy hiểu cái cảm giác khi quá yêu Gideon và muốn có anh. Việc cô nàng cũng đang đau khổ không kém gì tôi cho thấy Corinne đúng là một mối đe dọa lớn.

Có phải suốt thời gian qua anh luôn héo hon mòn mỏi vì Corinne? Hay liệu cô ấy chính là lý do vì sao anh không gần gũi những người phụ nữ khác?

“Em đây rồi.”

Tôi ngước lên thấy Gideon đã tìm ra mình. Và dĩ nhiên Corinne vẫn còn đang nắm tay anh, khiến tôi được dịp nhìn cảnh hai người thật đẹp đôi, lộng lẫy một cách khó tin khi đứng bên cạnh nhau.

Corinne ngồi xuống bên cạnh tôi. Gideon vuốt má tôi nói. “Bây giờ anh phải đi gặp một người. Em có muốn anh lấy nước uống hay gì đó về cho em không?”

“Stoli với việt quất đi, lấy ly đúp nhé.” Tôi thấy cần được kích động. Và đó là dấu hiệu xấu.

“Được rồi.” Nhưng anh cau mày trước khi bước đi.

“Tôi rất vui được gặp cô, Eva.” Corinne bắt chuyện. “Gideon kể với tôi rất nhiều về cô.”

“Không thể nhiều như vậy được, hai người vừa đi đâu có được bao lâu.”

“Hầu như ngày nào tụi này cũng trò chuyện cả.” Corinne mỉm cười, trên gương mặt không có vẻ gì là thâm hiểm hay đang bịa chuyện cả. “Tụi này là bạn bè lâu rồi mà.”

“Hơn cả bạn bè đó chứ.” Magdalene mỉa mai.

Corinne nhíu mày nhìn Magdalene, thì ra là mọi người không định kể với tôi. Trong hai người thì ai là người quyết định giấu tôi, cô ta hay Gideon hay là cả hai? Tại sao lại phải giấu nếu không có gì mờ ám?

“Thì đúng là như vậy.” Corinne miễn cưỡng trả lời. “Nhưng chuyện đó cách đây mấy năm rồi.”

Tôi xoay hẳn người qua nhìn vào mặt cô ta. “Cô vẫn còn yêu anh ấy.”

“Chuyện đó không trách tôi được. Bất kỳ ai đã từng tiếp xúc với Gideon đều yêu anh ấy cả. Anh ấy quá đẹp và bất khả xâm phạm, đó là một sự kết hợp không cưỡng lại được.” Nụ cười trên môi cô nàng dịu lại. “Gideon nói với tôi là chính cô đã khiến anh ấy sống cởi mở hơn. Tôi rất biết ơn cô về điều đó.”

Lúc đó tôi định nói “tôi đâu có làm vậy vì cô” nhưng rồi một sự nghi ngờ thoáng qua trong đầu, khiến cái chỗ dễ tổn thương trong lòng tôi co lại.

Hay có khi tôi đã làm điều đó vì cô ta mà không biết thôi?

Tôi xoay xoay cái ly sâm banh đã uống hết trên bàn. “Suýt nữa anh ấy đã cưới cô làm vợ.”

“Và sai lầm lớn nhất của tôi là đã bỏ đi.” Corinne đưa tay lên cổ, mấy ngón tay cứ liên tục vuốt ve như thể đang sờ một cái dây chuyền trước đây đã từng ở đó. “Lúc đó tôi còn trẻ, và hơi hoảng sợ bởi anh ấy quá chiếm hữu. Chỉ đến khi kết hôn xong tôi mới hiểu chẳng thà chiếm hữu như vậy còn đỡ hơn là hoàn toàn dửng dưng. Ít nhất là đối với tôi.”

Tôi nhìn lảng qua chỗ khác, cố chống lại cơn buồn nôn.

“Cô im lặng quá vậy.”

“Chứ biết nói gì bây giờ.” Magdalene lại buông lời.

Ba người chúng tôi đều yêu anh, đều sẵn sàng đón nhận anh. Cuối cùng thì anh cũng sẽ chỉ chọn một.

“Eva à, cô phải hiểu một chuyện,” Corinne bắt đầu nói, đôi mắt xanh trong veo như nước biển nhìn thẳng vào tôi. “Gideon đã kể với tôi cô là người rất đặc biệt với anh ấy. Tôi phải mất một thời gian mới đủ can đảm để về đây gặp hai người. Thậm chí cách đây vài tuần tôi đã đặt chuyến bay xong lại hủy bỏ. Tôi đã gọi điện lúc anh chàng tội nghiệp đang chuẩn bị phát biểu tại một buổi tiệc từ thiện nào đó để nói là tôi đang về và nhờ sắp xếp một số thứ.”

Tôi sững người, tưởng chừng sắp vỡ tan như thủy tinh bị nứt. Hẳn là Corinne đang nói tới buổi tiệc từ thiện vào cái hôm mà tôi và Gideon làm tình với nhau lần đầu tiên. Chính cái đêm mà chúng tôi mở màn trong chiếc limo, và sau đó Gideon đột nhiên trở nên xa cách rồi ra đi bỏ tôi lại một mình.

“Khi gọi lại cho tôi,” Cô ta kể tiếp, “Gideon nói là anh ấy đã gặp một người, và anh muốn giới thiệu cô với tôi khi tôi về đây. Thế là tôi không dám về nữa. Gideon chưa bao giờ giới thiệu một người phụ nữ nào với tôi trước đây cả.”

Ôi Chúa ơi. Tôi liếc nhìn Magdalene. Thì ra tối hôm đó Gideon bỏ tôi lại là vì cô ta. Là vì Corinne.

Chương 21

“Xin lỗi nhé.” Tôi đứng lên rời khỏi bàn để đi tìm Gideon. Anh đang đứng chỗ quầy rượu.

Lúc tôi tới anh vừa cầm hai ly nước từ tay người pha rượu rồi quay đi. Tôi cầm lấy luôn một ly nốc cạn, răng tê buốt vì đá.

“Eva nè,” giọng anh hơi có phần trách móc.

“Em đi về đây.” Tôi nói dứt khoát, bước vòng qua người anh để bỏ cái lý không lên quầy. “Không thể coi như chạy trốn nhé, vì em có nói cho anh biết và anh được quyền chọn là có đi cùng em hay không.”

Anh thở hắt ra, tôi nghĩ anh biết lý do. Anh biết là tôi đã biết hết mọi chuyện. “Anh không bỏ về được.”

Tôi quay lưng đi.

Gideon giữ tay tôi lại. “Em biết là em mà về thì anh đâu có ở lại được. Eva à, em bực mình vì chuyện không đáng đó.”

“Không đáng hả?” Tôi nhìn chỗ tay anh đang nắm tay mình. “Em đã nói trước với anh là em rất ghen đúng không, vậy mà lần này anh còn cho em một cái lý do rất chính đáng để nổi khùng nữa.”

“Bộ cứ nói trước thì là em có quyền nổi nóng vô lý hả?” Mặt anh vẫn bình thản, giọng nói nhỏ nhẹ điềm tĩnh, khiến mọi người xung quanh không ai biết được chúng tôi đang cãi nhau. Nhưng đôi mắt anh thì khác, vừa chứa đựng ham muốn cháy bỏng lại vừa có sự giận dữ lạnh lùng. Anh rất giỏi trong việc thể hiện cả hai thứ đó cùng một lúc.

“Ai đang vô lý hả? Chứ còn vụ anh chàng huấn luyện viên Daniel thì sao? Hay còn Martin, họ hàng bên dượng em nữa?” Tôi tiến sát lại gần anh nói nhỏ. “Em còn chưa hề làm tình với ai trong số họ, đừng nói chỉ tới chuyện đính hôn! Mà em cũng không có trò chuyện với bọn họ hàng ngày nhé!”

Anh bất ngờ đưa tay lên eo kéo tôi sát vô người. “Em cần làm tình ngay bây giờ.” Anh rít khẽ, răng cắn nhẹ lên vành tai tôi. “Lẽ ra hồi nãy anh không nên trì hoãn chuyện đó.”

“Chứ không phải anh đã tính toán hết rồi hả.” Tôi vặc lại. “Anh biết có thể sẽ được gặp lại người xưa của anh nên để dành chứ gì, vì rõ ràng anh thích làm chuyện đó với người ta hơn mà.”

Gideon nốc cạn ly rượu rồi vòng tay qua eo giữ tôi sát bên cạnh đi ra cửa. Anh lấy điện thoại ra gọi xe. Lúc hai đứa ra tới bên ngoài thì chiếc limo dài bóng lộn đã đậu sẵn. Angus đứng mở sẵn cửa, Gideon đẩy tôi vô xe rồi nói với ông ta. “Cứ chạy vòng quanh khu này cho tới khi tôi kêu ngừng.”

Anh bước vô sát ngay sau lưng tôi, hơi thở mạnh phả vào tôi nóng hổi. Tôi ngồi qua ghế đối diện để tránh xa anh.

“Em thôi đi.” Anh nạt.

Tôi khuỵu xuống sàn xe, thở khó nhọc. Dù có chạy trốn đến tận chân trời thì tôi vẫn không thể gạt ra khỏi đầu cái thực tế là Corinne Giroux xứng đôi với Gideon hơn tôi. Cô nàng vô cùng chừng mực, điềm tĩnh, luôn cho người đối diện, bao gồm cả tôi - người đang phát hoảng vì sự hiện diện bất ngờ của cô ta, cảm giác dễ chịu. Đúng là cơn ác mộng kinh hoàng nhất.

Anh kéo tôi lên sát vai mình, ôm trọn người tôi vào lòng. “Anh sẽ làm cái chuyện mà hai đứa

mình đều cần, Eva à. Mình sẽ làm tình cho đến khi cơn giận của em biến mất để có thể trở vô ăn tối. Em không phải lo lắng gì về Corinne đâu, vì trong khi cô ấy đứng ở trong kia thì anh sẽ ở sâu trong người em."

"Dạ." Tôi thì thầm, liếm đôi môi khô khốc.

"Em quên là ai mới phải phục tùng rồi hả." Anh nói bằng giọng hung dữ. "Anh đã tạm thời để cho em làm chủ, anh thay đổi vì em. Anh sẽ làm mọi thứ để em vui, để không mất em. Nhưng anh sẽ không phục tùng hay bị thuần hóa đâu nhé. Anh nuông chiều em không có nghĩa là anh yếu đuối."

Tôi nuốt khó nhọc, máu tôi sôi lên vì anh. "Gideon..."

"Giờ thì giữ chặt lấy hai bên tay vịn trên vành xe kia đi. Không được buông ra trước khi anh cho phép, hiểu không?"

Tôi làm theo lệnh anh. Lúc hai tay nắm chặt thanh vịn, một luồng điện chợt chạy qua khắp người, và tôi nhận ra nãy giờ anh nói đúng. Người tình hiểu quá rõ cơ thể của tôi.

Gideon bắt đầu, cả người tôi lập tức nóng rực căng thẳng.

"Đến với em đi," tôi năn nỉ, "đi mà."

Gideon luồn tay xuống dưới, miệng gầm gừ khe khẽ khi thấy cơ thể tôi đã ướt át căng phồng. "Em sinh ra là để dành cho anh, Eva ơi. Thiếu anh lâu là em không chịu nổi đâu."

"Anh có muốn em không?" Tôi khản giọng.

"Anh cần em hơn cả hơi thở nữa." Môi anh rà xuống cổ và vai tôi, hơi ấm từ cái lưỡi cám dỗ khiến da tôi nóng rực. "Anh cũng không thiếu em lâu được. Anh bị em ám ảnh, bị nghiện em mất rồi..."

Anh cắn nhẹ lên da tôi, tay anh không ngừng cử động.

"Gideon!" Tôi thở hổn hển, hai tay đẫm mồ hôi sắp tuột khỏi chỗ đang nắm.

Anh buông tay ra. "Bỏ tay ra đi, nằm xuống nào."

Tôi nằm lên ghế, run rẩy trong cơn háo hức được dâng hiến cho anh. Anh nhìn vào mắt tôi, gương mặt lóe sáng dưới ánh đèn của một chiếc xe vừa đi qua.

“Đừng lo.” Anh cẩn thận từ từ nằm lên người tôi.

“Em không quan tâm tới chuyện gì khác nữa.” Tôi níu lấy anh. “Em muốn anh.”

Anh chạm nhẹ phía ngoài rồi vào trong tôi, cả hai thở rít lên sung sướng. Toàn thân tôi ngả hẳn xuống ghế, hai bàn tay không còn chút sức lực để giữ hông anh.

“Em yêu anh.” Tôi thì thầm, không rời mắt khỏi gương mặt Gideon. Da tôi nóng như đang bị phơi dưới ánh mặt trời, ngực trĩu nặng khó thở vì bao nhiêu cảm xúc và khao khát. “Và em cần có anh, Gideon.”

“Em đang có anh.” Ở bên dưới anh không ngừng di chuyển. “Nhất là trong lúc này.”

“Eva...”

Tôi lại lao vào anh, khuyến khích anh tiếp tục...

“Ôi Gideon ơi, anh làm em thích quá...”

“Ôi, Chúa ơi, Eva.” Anh rên lên đứt quãng, tay giữ chặt hông ép tôi sát lại để trút hết vào trong tôi sâu nhất có thể.

Xong, anh hít một hơi dài, vuốt lại tóc rồi hôn lên cổ tôi. “Phải chi mà em biết được em đã tác động thế nào tới anh. Ước gì anh có thể tìm được cách nói cho em hiểu.”

Tôi ôm chặt anh hơn. “Ở bên cạnh anh là em không còn biết gì hết. Em bị choáng ngợp, Gideon à, em thấy...”

“... mất kiểm soát phải không.” Anh lại tiếp tục chuyển động nhịp nhàng, khoan thai, như thể thời gian trên đời này đã ngừng lại, không có gì phải hấp tấp. “Mà anh thì cần kiểm soát mọi thứ.” Một cú nhấp làm tôi nghẹt thở.

“Anh cần em, Eva.” Anh nhìn tôi chằm chằm khi càng đi sâu hơn vào trong. “Anh cần em.”

Cả buổi tối Gideon không rời tôi nửa bước, cũng như không cho tôi rời khỏi anh. Tay phải anh nắm chặt tay trái của tôi, kể cả khi ngồi xuống bàn ăn. Anh thà ăn tối bằng một tay chứ nhất quyết không buông ra.

Corinne ngồi phía bên kia bàn, nhìn anh tò mò. “Em nhớ lúc trước anh thuận tay phải mà.”

“Thì bây giờ vẫn vậy.” Gideon nhấc tay phải từ dưới bàn lên, hôn lên ngón tay tôi. Tôi cảm thấy hơi ngốc nghếch và lo lắng khi anh làm vậy trước cặp mắt chăm chú của Corinne.

Nhưng chẳng may sự thể hiện tình cảm đó cũng không ngăn Gideon nói chuyện với Corinne, Corinne chứ không phải là tôi, suốt buổi tối, khiến tôi cứ bồn chồn không yên và rất bực mình. Anh hầu như rất ít khi quay mặt về phía tôi.

“Ít ra thì cũng không phải thịt gà.”

Tôi quay nhìn người ngồi bên cạnh. Nãy giờ tôi quá mải chú tâm ráng lắng nghe cuộc đối thoại của Gideon nên quên hẳn những người khác ngồi chung bàn.

“Tôi thích thịt gà,” tôi nói. Tôi đã ăn hết món tilapia trên dĩa.

“Tôi cũng sẽ thích nếu nó không bị biến thành cao su như vậy.” Anh ta toét miệng cười, nhìn trẻ hơn rất nhiều so với cái ấn tượng ban đầu do mái tóc bạch kim mang lại. “À, cuối cùng cũng thấy cô cười.” Anh ta nói nhỏ. “Một nụ cười rất đẹp nữa chứ.”

“Cảm ơn anh.” Tôi giới thiệu mình.

“Bác sĩ Terrance Lucas,” anh nói, “nhưng cứ gọi là Terry.”

“Chào bác sĩ Terry. Thật vui được gặp anh.”

Anh lại mỉm cười. “Terry thôi được rồi, Eva à.”

Sau vài phút nói chuyện, tôi tin rằng bác sĩ Lucas không lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi, mà chỉ bị bạc tóc sớm thôi. Ngoài ra, anh có một gương mặt đẹp không nếp nhăn, đôi mắt xanh lục tạo ấn tượng thông minh và tốt bụng. Tôi đoán anh chỉ tầm ba mươi lăm tới bốn mươi tuổi.

“Có vẻ như cô cũng đang chán không thua gì tôi. Mấy bữa tiệc này đúng là quyên góp được nhiều tiền thật, nhưng tẻ nhạt quá. Cô có muốn đi cùng tôi sang quầy rượu không? Tôi mời cô một ly.”

Tôi thử động đậy tay dưới bàn, khiến Gideon nắm chặt lại hơn.

“Em làm gì vậy?” Anh hỏi nhỏ.

Tôi liếc qua vai thấy anh đang nhìn mình. Rồi ánh mắt anh hướng lên khi bác sĩ Lucas đứng dậy sau lưng tôi. Gideon nhìn anh ta cực kỳ lạnh nhạt.

“Cô ấy cần được giải khuây để đỡ buồn khi bị bỏ rơi, Cross ạ,” Terry nói, đặt hai tay lên thành ghế tôi từ phía sau. “Bằng cách uống rượu với người đang mong được tiếp chuyện với một người phụ nữ đẹp.”

Lập tức tôi cảm nhận được sự thù địch giữa hai người. Tôi định rụt tay ra nhưng Gideon không cho.

“Đi chỗ khác đi, Terry.” Gideon cảnh cáo.

“Anh quá mải mê với cô Giroux đến nỗi thậm chí còn không biết tôi ngồi đây nãy giờ.” Terry mỉm cười khiêu khích. “Mình đi được chưa, Eva?”

“Ngồi yên đó, Eva.”

Tôi hơi run vì giọng nói của anh, nhưng đang bực mình nên nói luôn. “Anh ta nói đâu có gì sai.”

Tay Gideon siết mạnh hơn. “Không phải lúc này.”

Terry nhìn tôi. “Cô không cần phải chịu đựng anh ta. Không có tiền bạc nào trên đời này có thể cho phép người khác ra lệnh cho cô như vậy cả.”

Cực kỳ tức giận và xấu hổ, tôi quay nhìn Gideon. “Crossfire.”

Tôi không chắc nó có tác dụng bên ngoài phòng ngủ hay không, nhưng khi nghe thấy Gideon lập tức buông tay tôi ra. Tôi đứng bật dậy, ném cái khăn ăn lên bàn. “Xin lỗi, cả hai người.”

Tôi cầm ví, sải bước nhanh và nhẹ nhàng băng ngang căn phòng, định vào toilet chỉnh trang lại mặt mũi. Nhưng khi thấy một lối ra trên đường đi, tôi quyết định bỏ về luôn.

Khi ra tới ngoài đường tôi lấy điện thoại ra nhắn cho Gideon. *Không phải chạy trốn, mà là bỏ đi.*

Tôi ngoắc được một chiếc taxi để về nhà trong cơn giận dữ.

Về tới nhà, tôi định bụng sẽ lấy một ly rượu vang rồi đi tắm nước nóng. Nhưng khi tra chìa vào ổ khóa, vặn nắm cửa ra, trước mắt tôi hiện ra một cảnh tượng trác táng như trong phim khiêu dâm.

Tôi đứng chôn chân trên ngưỡng cửa trước gian phòng um sùm tiếng nhạc điện tử, đầu óc cố vượt qua cơn sốc để hiểu chuyện gì đang diễn ra. Có quá nhiều bộ phận cơ thể người đang phơi bày trong phòng khách, tôi phải vội vã đóng cửa lại rồi mới trấn tĩnh tiếp. Một cô ả đang nằm dạng chân trên sàn nhà, ả thứ hai vùi mặt giữa hai chân ả này. Cary đang hì hục làm tình với cô này, trong khi một gã đàn ông khác đang ôm anh từ phía sau.

Tôi ngẩng đầu lên hét lớn, cảm thấy hoàn toàn thất vọng với tất cả mọi người xung quanh mình. Giọng tôi bị lạc mất đi, nên tôi lột luôn một chiếc giày ra ném mạnh vào giàn máy nghe nhạc. Tiếng nhạc đứt quãng khiến cái hội bốn người nhận ra sự hiện diện của tôi. Tôi với tay tắt hẳn nhạc rồi quay lại nhìn cả đám.

“Cút ra khỏi nhà tôi.” Tôi quát. “Ngay lập tức.”

“Đứa nào vậy?” Ả tóc đỏ nằm dưới cùng hỏi. “Vợ anh hả.”

Mặt Cary thoáng một chút ngượng nghịu tội lỗi, nhưng rồi anh nở nụ cười láu cá. “Bạn ở chung nhà. Vẫn còn chỗ cho một người nữa mà cưng.”

“Cary Taylor, đừng có quá đáng.” Tôi cảnh cáo. “Tối nay hoàn toàn không đúng lúc chút nào.”

Gã đàn ông tóc đen bỏ Cary ra, đứng thẳng dậy bước chậm rãi về phía tôi. Khi tới gần tôi thấy đồng tử mắt hắn giãn to hơn bình thường, mạch trên cổ đập rất mạnh. “Để anh làm cho nó đúng lúc hơn nhé.” Gã liếc mắt dâm đãng.

“Biến đi chỗ khác.” Tôi đứng thủ thế sẵn sàng tự vệ.

“Để cô ấy yên, Ian.” Cary đứng dậy quát.

“Coi nào, cưng,” Ian dụ dỗ, gọi tôi bằng cái từ mà Cary vừa dùng làm tôi phát ói. “Cưng cần được thư giãn, để anh làm cho.”

Hắn vừa mới đứng ngay trước mặt tôi, chớp mắt một cái đã bay vèo lên ghế sa lông kèm theo một tiếng hét lớn. Gideon bước vào chắn giữa tôi với cả đám, giận run người. “Đem hết vô phòng đi, Cary.” Anh quát lớn. “Không thì đi chỗ khác.”

Ian nằm lăn lộn trên ghế, tay bịt mũi ngăn máu đang xịt ra.

Cary giật lấy cái quần dưới sàn nhà. “Cô không phải là mẹ tôi, Eva.”

Tôi bước vòng qua người Gideon. “Bộ vụ hôm bữa với Trey chưa đủ để anh tỉnh ra hả, đồ

ngu?"

"Chuyện này không liên quan tới Trey!"

"Trey là ai?" Ả tóc vàng hỏi, từ từ đứng dậy. Khi nhìn thấy Gideon, cô ả hơi ưỡn ẹo, rõ ràng lả để khoe cái thân hình phải công nhận là khá đẹp.

Nỗ lực đó nhận được một cái nhìn khinh bỉ ra mặt, khiến cô ả cuối cùng cũng biết đỏ mặt, nhặt cái đầm màu vàng lấp lánh dưới đất khoác lên người. Sẵn cũng đang bực, tôi nói luôn. "Đừng có tự ái. Anh ấy thích tóc nâu hơn."

Gideon nhìn tôi đầy sát khí. Tôi chưa bao giờ thấy anh giận dữ vậy, người run lên bần bật vì cố kiềm nén cơn thịnh nộ.

Ánh mắt đó lám tôi giật mình thụt lùi một bước. Gideon bật ra tiếng rủa rồi đưa hai tay lên đầu.

Đột nhiên tôi thấy mệt mỏi đến tận xương tủy, và thất vọng với nhưng người đàn ông xung quanh mình. "Đem cái mớ hổ lốn này ra khỏi nhà tôi ngay, Cary."

Rồi tôi đi thẳng vô phòng, chân đá luôn chiếc giày còn lại ra, cởi phăng áo trước khi tới cửa phòng tắm. Chưa đầy một phút sau tôi đã đứng cạnh vòi sen chờ cho nước nóng lên rồi mới bước vô. Mệt mỏi vì đã đứng gần suốt buổi, tôi ngồi bệt xuống, mắt nhắm nghiền, hai tay ôm gối để nước chảy trên đầu.

"Eva."

Tôi giật mình, co rúm người lại khi nghe tiếng Gideon gọi.

"Khỉ thật." Anh quát. "Em chọc tức anh nhiều hơn bất cứ ai trên đời này đó."

Tôi ngước nhìn anh qua làn tóc ướt. Anh đang bước tới, áo vét đâu mất tiêu, sơmi bỏ ngoài quần. "Về nhà đi, Gideon."

Anh đứng lại nhìn tôi ngờ vực. "Anh không thể để em ở lại đây một mình được. Cary mất trí rồi. Anh mà tới không kịp thì cái tên khốn phê thuốc kia nữa đã chạm vào người em rồi."

"Cary sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Mà dù sao đi nữa, em cũng không muốn phải đối phó với cả hai người, hắn và anh, cùng một lúc." Thật tình tôi không muốn phải đối phó với ai cả. Tôi chỉ muốn ở một mình.

“Vậy em chỉ cần đối phó với anh thôi.”

Tôi nóng nảy hất tóc ra khỏi mặt. “Ủa, thì ra là em phải ưu tiên cho anh trước hả?”

Anh nhảy dựng lên như vừa bị ai đánh. “Anh nghĩ là hai đứa mình luôn là ưu tiên số một của nhau chứ.”

“Ừ, em cũng nghĩ vậy đó. Cho tới tối hôm nay.”

“Chúa ơi, em có thôi ngay chuyện về Corinne đi không?” Anh giơ hai tay ra. “Anh đang ở đây với em rồi nè. Anh còn không kịp chào tạm biệt cô ấy vì chạy đuổi theo em. Thêm một lần nữa.”

“Đồ khốn. Không cần phải ban ơn cho tôi nữa đâu.”

Gideon cứ thế để nguyên quần áo chui vào phòng tắm. Anh kéo tôi dậy, ngấu nghiến hôn lên môi tôi thật mạnh, hai tay giữ lấy người tôi.

Nhưng lần này tôi không mềm rũ người trên tay anh nữa. Tôi không chịu thua dù anh cố dụ dỗ thế nào.

“Tại sao vậy?” Anh thì thầm, vẫn không ngừng hôn lên cổ tôi. “Tại sao em cứ phải làm anh phát điên lên vậy?”

“Em không biết giữa anh và bác sĩ Lucas có xích mích gì, mà em cũng không quan tâm. Nhưng anh ta nói đúng đó, tối nay Corinne đã chiếm hết tâm trí của anh rồi. Thậm chí anh gần như quên bẵng em lúc ở bàn ăn.”

“Làm sao mà quên em được hả Eva.” Mặt anh đanh lại. “Ở bất kỳ chỗ nào mà có em là anh không còn thấy ai khác hết.”

“Vậy thì cũng hơi lạ. Vì mỗi lần em nhìn anh là đều thấy anh đang nhìn cô ta.”

“Chuyện ngày thật là vớ vẩn.” Anh buông tôi ra để vuốt tóc khỏi mặt. “Em biết anh đối với em như thế nào mà.”

“Vậy sao? Ừ thì anh cần em, anh muốn em. Nhưng anh lại yêu Corinne chứ gì?”

“Trời đất quỷ thần ơi, làm gì có. Không.” Gideon tắt nước, ép tôi vào thành kính. “Em muốn anh nói anh yêu em phải không? Tất cả mọi thứ này là bởi vì chuyện đó phải không?”

Bụng tôi thắt lại như vừa bị đấm thật mạnh. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể bị đau đến mức đó. Mắt nóng ran, tôi cúi xuống chui ra khỏi cánh tay anh trước khi bật khóc vì không muốn tự làm nhục mình. "Đi về nhà đi, Gideon. Làm ơn đi."

"Anh đang ở nhà rồi." Gideon ôm tôi lại, úp mắt vào mái tóc ướt sũng. "Nhà của anh ở nơi có em."

Tôi cố thoát ra nhưng không thể vì đã quá cạn kiệt cả về thể chất lẫn tinh thần. Nước mắt cứ thế tuôn ra thành dòng không ngăn được. Tôi rất ghét khóc trước mặt người khác. "Đi đi mà."

"Anh yêu em, Eva. Đương nhiên là anh yêu em rồi."

"Trời ơi..." Tôi đấm đá loạn xạ, tìm mọi cách thoát khỏi cái con người mà giờ đây đã trở thành nguồn cơn của mọi nỗi đau khổ. "Tôi không cần anh thương hại. Tôi chỉ muốn anh đi mau đi."

"Anh không thể đi được. Em biết mà. Eva, đừng chống cự nữa, nghe anh nói nè."

"Giờ anh nói gì cũng làm tôi đau lòng hết, Gideon."

"Nhưng yêu không phải là từ mà anh muốn nói." Anh vẫn kiên trì, môi kề sát bên tai tôi. "Đó là lý do tại sao anh vẫn chưa nói. *Yêu* không diễn tả hết được vị trí của em và tình cảm anh dành cho em."

"Im đi. Nếu anh còn nghĩ tới em thì đừng nói nữa và đi về đi."

"Anh đã từng được yêu, bởi Corinne và những người khác nữa... nhưng họ thì biết quái gì về anh chứ? Họ đâu có biết thực chất con người anh như thế nào, cho nên làm sao gọi là yêu anh được? Nếu đó là tình yêu, thì nó không thể so sánh được với tình cảm của anh đối với em."

Tôi sững người, run rẩy, nhìn vào gương thấy khuôn mặt lem luốc son phấn và mái tóc ướt dính bệt của mình, bện cạnh cái vẻ đẹp cũng phần nào bị giảm bớt của anh. Cảm xúc quá dữ dội làm những đường nét bị che khuất khi anh ôm chặt lấy tôi. Hai chúng tôi nhìn tơi tả như nhau.

Nhưng tôi hiểu cái cảm giác xa cách khi phải ở bên cạnh những người không hiểu hay cố tình không muốn hiểu mình. Tôi đã từng căm ghét bản thân vì cứ phải sống giả dối, cố đóng kịch với mọi người xung quanh. Tôi đã từng sống trong nỗi lo sợ bị những người thân yêu bỏ rơi một khi họ biết được bản chất thật của mình.

"Gideon..."

Môi anh chạm lên thái dương. “Anh biết anh yêu em ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em. Nhưng rồi khi mình làm tình lần đầu tiên trên chiếc limo, tình yêu đó biến thành một thứ gì khác. Một thứ gì sâu đậm và to hơn rất nhiều.”

“Là cái gì cũng được. Nhưng tối đó anh đã bỏ rơi em để đi lo cho Corinne. Sao anh làm vậy được, Gideon?”

Anh nới lỏng tay ra một chút vừa đủ để có thể bế tôi lên tới chỗ treo áo choàng sau cánh cửa. Gideon đặt tôi ngồi xuống thành bồn tắm, măc áo choàng vô người tôi rồi quay ra mở ngăn kéo lấy mấy miếng bông tẩy trang. Xong anh ngồi xuống lau mặt cho tôi.

“Khi Corinne gọi điện giữa buổi tiệc từ thiện, anh đã làm một chuyện rất ngu ngốc.” Ánh mắt anh dịu dàng và ấm áp nhìn mặt tôi vẫn còn dấu hai hàng nước mắt. “Lúc đó mình mới làm tình xong, nên anh hơi rối trí. Anh nói với Corinne là anh đang bận, và anh đang ở với người khác. Khi nghe giọng cô ấy có vẻ đau khổ, anh biết là anh phải giải quyết cho xong mọi chuyện với cô ấy rồi mới tiến tới với em được.”

“Em không hiểu. Anh bỏ em lại vì cô ấy. Vậy thì tiến tới ở chỗ nào?”

“Anh có lỗi với Corinne, Eva à.” Anh xoay cằm tôi qua để lau mắt. “Anh gặp Corinne hồi học năm đầu tiên ở Columbia. Anh đã để ý cô ấy, dĩ nhiên rồi, cô ta xinh đẹp, dịu dàng, và không bao giờ có ý gì xấu với ai cả. Khi Corinne theo đuổi anh, anh đã tự nguyện bị chinh phục và cô ấy trở thành người tình đầu tiên của anh.”

“Em ghét cô ta.”

Môi anh hơi cong lên.

“Em không có đùa đâu, Gideon. Em đang ghen tức sắp điên lên đây.”

“Với cô ta anh chỉ có tình dục thôi, cưng à. Dù anh và em có thô thiển như thế nào đi nữa, nhưng đó mới chính là ân ái. Ngay từ lần đầu tiên cho tới tận bây giờ. Em là người duy nhất khiến anh trở nên như vậy.”

Tôi thở mạnh ra. “Vậy thì em thấy hơi đỡ ghét hơn một chút.”

Anh hôn tôi rồi nói tiếp. “Thì cũng coi như là tụi anh hẹn hò với nhau, có quan hệ tình dục và hay đi ra ngoài như một cặp. Anh vẫn không sẵn sàng khi cô ấy nói yêu anh. Nhưng anh thấy thích thú. Anh thừa nhận mình cũng quan tâm tới cô ấy, thích ở cùng với cô ấy.”

“Có vẻ như bây giờ cũng vậy.” Tôi lầm bầm.

“Cứ nghe tiếp đã.” Anh gõ nhẹ ngón tay lên mũi tôi. “Lúc đó anh nghĩ chắc anh cũng yêu Corinne, theo một cách riêng mà chỉ mình anh hiểu. Anh không muốn cô ấy đi với ai khác hết, thế là anh đồng ý khi cô ấy cầu hôn.”

Tôi giật mình nhìn anh. “Cô ấy cầu hôn hả?”

“Đừng có sửng sốt vậy chứ.” Anh nhăn nhó. “Em làm anh chạm tự ái đó.”

Cơn nhẹ nhõm ập tới nhanh đến nỗi tôi bị chóng mặt. Tôi lao vào ôm anh bằng tất cả sức lực còn lại.

“Nè.” Anh cũng siết mạnh tôi trong vòng tay. “Em không sao chứ?”

“Không sao, em thấy đỡ hơn nhiều rồi.” Tôi nâng mặt anh lên. “Anh kể tiếp đi.”

“Anh đã sai lầm khi đồng ý lúc đó. Sau hai năm hẹn hò, bọn anh chưa bao giờ ở bên nhau trọn một đêm, cũng chưa từng nói với nhau những chuyện mà anh đã nói với em. Cô ấy biết rất ít về anh. Nhưng anh vẫn tự thuyết phục mình rằng chỉ cần được yêu thôi là đủ rồi. Nếu không phải cô ta thì còn ai làm được việc đó chứ?”

Anh chuyển qua tẩy trang bên kia cho tôi. “Anh nghĩ lúc đó Corinne hy vọng sau khi đính hôn thì bọn anh sẽ có tiến triển tốt hơn, và anh sẽ cởi mở với cô ấy hơn. Hy vọng mỗi lần làm tình xong bọn anh sẽ ngủ lại qua đêm ở khách sạn, mà Corinne nghĩ như vậy là lãng mạn, thay vì phải về sớm để sáng hôm sau đi học. Nói chung anh cũng không biết nữa.”

Mấy câu đó nghe thật cô đơn. Gideon tội nghiệp của tôi, bấy lâu nay, có khi cả đời này, anh vẫn luôn luôn cô độc.

“Và có thể khi hủy hôn một năm sau đó,” anh kể tiếp, “cô ấy cũng hy vọng chuyện đó sẽ khiến tình thế thay đổi, khiến anh phải làm gì đó để giữ cô ấy lại. Nhưng thay vì vậy, anh lại thấy rất nhẹ nhõm bởi lúc ấy anh cũng bắt đầu nhận ra mình không muốn sống chung với Corinne. Không lẽ anh cứ phải tìm cớ để ngủ ở phòng khác và sinh hoạt riêng với cô ấy?”

“Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nói cho cô ta biết sự thật?”

“Chưa.” Anh nhún vai. “Trước khi gặp em, anh chưa bao giờ thấy mọi sự có gì không hợp lẽ cả. Đúng là cách sống đó có ảnh hưởng tới cách anh xử lý môt vài việc, nhưng rồi mọi chuyện cũng đâu ra đó và anh không thấy có gì phiền. Thật lòng anh còn cảm thấy mình có một cuộc sống thoải mái và đơn giản.”

“Ôi trời ơi.” Tôi nhăn mũi. “Xin chào quý ngài Thoải mái. Tôi là quý cô Phức tạp đây.”

Anh nhoẻn cười. “Lúc nào mà chả vậy.”

Chương 22

Gideon bỏ mấy miếng bông tẩy trang vô thùng rác, lấy một cái khăn tắm phủ lên vũng nước nhỏ từ người anh xuống sàn nãy giờ rồi tháo giày ra. Trước cặp mắt sung sướng của tôi, anh bắt đầu cởi quần áo.

Vừa mê mẩn ngắm nhìn anh, tôi vừa nói. “Anh thấy có lỗi vì cô ta vẫn còn yêu anh phải không?”

“Ừ, đúng rồi. Anh quen với chồng cô ấy. Anh ta là người tốt, rất yêu thương Corinne, cho đến khi phát hiện ra không được yêu lại như anh ta mong đợi. Thế là mọi chuyện đổ vỡ.”

Anh vừa cởi áo sơmi vừa nhìn tôi. “Lúc đầu anh vẫn không hiểu tại sao anh ta lại bận tâm về chuyện đó. Anh chàng đã lấy được người mình ao ước, sống chung với nhau ở một đất nước khác, vậy thì còn vấn đề gì nữa chứ? Nhưng bây giờ thì biết rồi. Nếu em mà yêu người khác, Eva à, thì anh sẽ đau khổ dằn vặt mình hàng ngày hàng giờ. Dù cho em có ở bên cạnh anh chứ không phải người kia thì anh cũng không chịu nổi. Nhưng khác với Giroux, anh sẽ không cho em đi đâu hết. Có thể anh không có em một cách trọn vẹn, nhưng em vẫn phải là của anh.”

Tôi nhịp ngón tay trên đầu gối. “Đó chính là điều làm em sợ đó Gideon. Anh không biết mình đáng giá bao nhiêu đâu.”

“Thật ra thì anh có biết. Tầm mười hai tỉ...”

“Đừng nói nữa.” Tôi thấy chóng mặt nên đưa tay ấn vào hai bên mắt. “Cũng không có gì khó hiểu khi phụ nữ gặp anh là yêu ngay và sau đó vẫn không quên được. Anh có biết Magdalene để tóc dài là để cho giống Corinne không?”

Anh cởi nốt quần áo, nhíu mày nhìn tôi. “Nghĩa là sao?”

Tôi thở dài vì sự ngây thơ của anh. “Thì tại vì cô ta nghĩ anh luôn mong nhớ Corinne chứ sao?”

“Nếu vậy là cô ta chả để ý gì cả.”

“Vậy sao? Corinne nói với em hai người vẫn nói chuyện với nhau hàng ngày mà.”

“Không hẳn vậy. Anh ít khi nào rảnh lắm. Em biết anh bận rộn như thế nào mà.” Mắt anh lại lóe lên tia nhìn quen thuộc. Tôi hiểu anh đang nghĩ tới nhưng lúc anh “bận rộn” với tôi.

“Điên khùng thiệt. Gọi điện thoại hàng ngày thì có khác gì theo dõi chứ.” Nói đến đó tôi nhớ lại cái cách mà Corinne khẳng định là Gideon cũng từng sở hữu cô ta chặt chẽ như với tôi bây giờ. Tự nhiên tôi bực mình kinh khủng.”

“Em đang muốn nói tới chuyện gì?” Giọng anh hơi bắt đầu có chút đùa cợt.

“Anh không hiểu hả. Đối với phụ nữ anh giống như giải độc đắc vậy, nên không có được anh, họ biết chắc những người khác họ gặp đều không thể bằng. Cho nên họ không thể chấp nhận để vuột mất anh, và sẵn sàng làm nhiều chuyện điên rồ để có được anh.”

“Trừ đúng cái người mà anh muốn.” Anh đáp cộc lốc. “Người suốt ngày bỏ chạy khỏi anh.”

Tôi nhìn chằm chằm không mắc cỡ khi anh đứng trần truồng trước mặt. “Nói cho em biết một chuyện đi Gideon: tại sao anh lại muốn em, trong khi anh có thể có những người khác hoàn hảo hơn? Không phải em hỏi để được nghe khen hay an ủi đâu, mà em muốn biết câu trả lời thật.”

Anh bế tôi ra phòng ngủ. “Eva, nếu em cứ có cái suy nghĩ tạm bợ về quan hệ của hai đứa mình thì anh sẽ đè em xuống đét vào mông đó.”

Gideon bỏ tôi ngồi xuống ghế rồi lục ngăn kéo lấy đồ.

Tôi ngồi nhìn anh lôi đồ lót, xong tới quần, rồi áo thun ra. “Em đâu mặc mấy đồ này khi ngủ?”

Anh quay nhìn tôi. “Tối nay mình không ngủ ở đây nữa. Anh không biết liệu Cary còn rủ rê thêm đám nghiện ngập nào tới nữa không, mà khi đi ngủ là anh sẽ phải uống thuốc của bác sĩ Petersen cho, nên rất có thể sẽ không bảo vệ em được. Mình về nhà anh thôi.”

Tôi cúi mặt xuống, thầm nghĩ không biết liệu ai sẽ bảo vệ tôi khỏi anh đây. “Em đã từng thấy Cary như vậy trước đây rồi. Em không thể bỏ anh ấy lại để qua nhà anh ở rồi chờ anh ấy tự tỉnh lại được. Những lúc này chính là lúc Cary cần em nhất.”

“Eva nè,” Gideon đưa quần áo cho tôi rồi ngồi xuống trước mặt tôi. “Anh biết là em muốn giúp Cary. Ngày mai mình sẽ cùng tìm cách có được không?”

Tôi vuốt má anh. “Cảm ơn cưng.”

“Với lại anh cũng cần em nữa.” Anh nói nhỏ.

“Thì hai đứa mình đều cần nhau mà.”

Anh đứng dậy mở ngăn kéo lấy đồ cho mình.

Tôi cũng đứng lên mặc quần áo vô. “Nghe em nè...”

Gideon vừa lấy ra cái quần jeans. “Sao?”

“Bây giờ biết chuyện rồi thì em thấy đỡ bực hơn nhiều, nhưng mà Corinne vẫn khiến em thấy khó chịu.” Tôi ngừng một chút, tay cầm áo. “Anh phải cắt đứt mọi hy vọng của cô ta thật nhanh. Dẹp chuyện tội lỗi qua một bên đi Gideon, chấm dứt hẳn với cô ta luôn đi.”

Anh ngồi xuống giường để mang vớ. “Cô ấy là bạn anh mà Eva, lại đang gặp đau khổ nữa. Lúc này mà cắt đứt thì thật là tàn nhẫn.”

“Anh nên suy nghĩ cho thật kỹ đi. Em cũng có nhiều người yêu cũ nữa đó, anh mà làm vậy thì em cũng sẽ bắt chước.”

Gideon gầm gừ. “Em hăm dọa anh đó hả.”

“Ra quy định thì đúng hơn. Mối quan hệ nào cũng có hai chiều mà. Anh đâu phải người bạn duy nhất của Corinne. Cô nàng có thể tìm người khác thích hợp hơn để dựa dẫm trong lúc khó khăn.”

Hai đứa lấy đồ xong đi ra phòng khách. Tôi nhìn bãi chiến trường, một cái áo ngực màu xanh dưới gầm bàn, mấy vết máu bắn tung tóe khắp bộ sa lông màu trắng ngà của tôi. Ước gì có Cary ở đây để đưa ra một lời giải thích.

“Ngày mai em sẽ nói chuyện với Cary.” Tôi nghiến răng, vừa lo vừa giận. “Khỉ thật, đáng lẽ em nên hạ đo ván anh ấy lúc có dịp, đánh cho xỉu rồi nhốt vô phòng đến khi đầu óc tỉnh táo lại thì hơn.”

Gideon vuốt vuốt lưng tôi. “Để mai đi, lúc anh ta đang nhức đầu và chỉ có một mình thì dễ làm vậy hơn.”

Angus đã chờ sẵn ở dưới đường. Tôi định lên xe thi Gideon ngăn lại, miệng rủa thầm.

“Sao vậy anh?” Tôi hỏi.

“Anh để quên đồ.”

“Để em đưa chìa khóa cho.” Tôi với lấy cái bóp trong túi đồ của Gideon.

“Khỏi, anh có rồi.” Anh cười tỉnh bơ khi tôi nhướn mày. “Anh có làm một bộ trước khi trả lại cho em.”

“Anh giỡn đó hả?”

Anh hôn lên trán tôi. “Nếu để ý thì em đã thấy là anh cũng gắn thêm cái chìa khóa nhà anh lên chùm chìa khóa lúc trả lại cho em.”

Tôi há hốc miệng khi anh phóng qua cửa quay vô trở lại, nhớ lại cơn ác mộng trong suốt bốn ngày mà tôi tưởng hai đứa đã chia tay nhau, và cơn đau nhói lúc thấy chùm chìa khóa rơi ra từ cái phong bì anh gửi trả.

Hóa ra từ lúc đó tới giờ tôi luôn có chìa khóa vào nhà anh.

Tôi lắc lắc đầu, nhìn quanh thành phố mới đây còn rất xa lạ, tự nhiên thấy mọi thứ xung quanh quá đỗi thân yêu, thầm biết ơn về cái hạnh phúc không tưởng mình vừa tìm thấy ở nơi này.

Tôi và Gideon còn rất nhiều việc phải làm phía trước. Dù có yêu nhau đến đâu đi nữa, cũng không ai biết được liệu hai đứa có vượt qua quá khứ của nhau hay không. Nhưng ít ra chúng tôi thành thật với nhau, và có đủ quyết tâm để cố gắng hết sức trước khi bỏ cuộc.

Gideon nhanh chóng quay lại. Hai đứa lên xe. Khi xe vừa lăn bánh, Gideon kéo tôi vào lòng âu yếm. “Thật là một buổi tối kinh hoàng, nhưng mà mình cũng vượt qua được rồi.”

“Ừ, mình vượt qua rồi.” Tôi ngả đầu ra chờ đợi một nụ hôn. Gideon chậm rãi đặt lên môi tôi nụ hôn ngọt ngào, như để khẳng định lại một lần nữa mối liên kết điên khùng, phức tạp mà cũng vô cùng quý giá và cần thiết giữa hai đứa.

Tôi luồn tay vào tóc anh. “Em không đợi nổi để đưa anh lên giường đâu.”

Anh bật ra một âm thanh gầm gừ khe khẽ rồi tấn công tôi bằng những nụ hôn, rồi cắn nhẹ lên cổ, như cố xua đi hết những bóng ma đang rình rập hai đứa.

Ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước mắt...

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach